DAVID MORRELL

FRĂȚIA TRANDAFIRULUI

DAVID MORRELL

Frăția trandafirului

The Brotherhood of the Rose

by David Morrell

DAVID MORRELL

Frăția trandafirului

Traducere de Mihnea Columbeanu

ISBN 973-95058-7-6

Prolog

Sancţiunea Abelard

REFUGIUL

Paris. Septembrie, 1118

Peter Abelard, chipeşul canonic al bisericii Notre Dame, a sedus-o pe atrăgătoarea sa studentă, Heloise. Fulbert, unchiul ei, înfuriat de sarcina fetei, cocea răzbunarea. În ceasurile dinaintea zorilor unei dimineţi de duminică, trei ucigaşi tocmiţi de Fulbert l-au atacat pe Abelard în drum spre liturghie, l-au castrat şi l-au lăsat să moară de pe urma rănilor. Omul a trăit, dar, temîndu-se de alte represalii, a căutat ocrotire. Mai întîi, a fugit la mănăstirea Saint Denis de lîngă Paris. Acolo, în timp ce-şi oblojea vătămările, a aflat că oamenii politici, dorind cu disperare să obţină bunăvoinţa lui Fulbert, conspirau din nou împotriva lui. Pentru a doua oară, a luat-o la fugă – spre Quincey, lîngă Nogent, unde a găsit o casă sigură pe care a numit-o „Paracletul" (Ocrotitorul), în cinstea Sfîntului Duh.

Şi în sfîrşit a găsit sanctuar.

CASE SIGURE / REGULI ALE PĂMÎNTULUI

Paris. Septembrie, 1938

În ziua de duminică, 28, douard Daladier, ministrul francez al apărării, a transmis la radio următorul anunţ către poporul francez:

Astăzi, după ceasurile prînzului, am primit o invitaţie din partea guvernului german, pentru a mă întîlni cu

cancelarul Hitler, domnul Mussolini şi domnul Neville Chamberlain, la Mnchen. Am acceptat invitaţia.

În după-amiaza următoare, în timp ce se desfăşura întîlnirea de la Mnchen, un farmacist aflat în serviciul Gestapo-ului nota în registrul său că ultima maşină dintre cele cinci Mercedes-uri 1938 negre trecuse prin punctul de control de la farmacia sa din colţul străzii şi ajunsese în dreptul anonimei faţade de piatră de la numărul 36, pe Bergener Strasse din Berlin.

Din fiecare maşină coborîse cîte un şofer în haine civile, bine clădit, deschizînd portiera pentru a lăsa să iasă cîte un singur ocupant, vîrstnic şi elegant îmbrăcat. Imediat după ce îşi escortau pasagerii, în siguranţă, pînă după uşa masivă de lemn a clădirii cu două etaje, şoferii duceau maşinile într-un garaj aflat la trei străzi distanţă, aşteptînd noi instrucţiuni.

Ultimul domn sosit îşi lăsă pălăria şi mantaua în grija santinelei dintr-o boxă cu geamuri şi birou metalic, aflată în dreapta uşii. Din motive de tact, nu fu percheziţionat, dar i se ceru să predea servieta. În fond, nu avea nevoie de ea. Nu se permitea luarea nici unor însemnări.

Santinela examină acreditările vizitatorului, apoi apăsă pe un buton, de lîngă pistolul *Luger* de sub birou. Imediat, dintr-o încăpere din spatele vizitatorului apăru un al doilea agent al Gestapo-ului, pentru a-l conduce într-o încăpere de la capătul coridorului. Vizitatorul intră. Rămînînd afară, agentul închise uşa.

Numele vizitatorului era John „Tex" Auton. Avea cincizeci şi cinci de ani şi era înalt, de o frumuseţe colţuroasă, cu mustaţă căruntă. Pregătit pentru problemele ce urmau, se aşeză pe singurul scaun cu spătar înalt rămas gol şi înclină din cap spre cei patru bărbaţi care ajunseseră înaintea lui. Nu era necesar să se facă prezentările; îi cunoştea deja. Se numeau Wilhelm Smeltzer, Anton Giraud, Percival Landish şi Vladimir Lazensokov.

Erau directorii de spionaj ai Germaniei, Franței, Angliei și Uniunii Sovietice. Auton reprezenta Departamentul de Stat american.

Cu excepția scaunelor și a scrumierei de lîngă fiecare, camera era complet goală. Nici o altă piesă de mobilier, nici un tablou, nici un raft de cărți, nici o perdea, covor, candelabru. Inițiativa fusese a lui Smeltzer, pentru a-i asigura că nu exista nici un microfon ascuns.

– Domnilor, spuse Smeltzer, camerele adiacente sînt goale.

– Mnchen, replică Landish.

Smeltzer rîse:

– Pentru un englez, treceți foarte brutal la subiect.

– De ce rîdeți? îl întrebă Giraud pe Smeltzer. Știm cu toții că în acest moment Hitler cere ca țara mea și Anglia să nu mai garanteze protecția Cehoslovaciei, a Poloniei și Austriei.

Conversa în engleză, ca să-l înțeleagă și americanul.

Ocolind întrebarea, Smeltzer își aprinse o țigară.

– Hitler intenționează să invadeze Cehoslovacia? întrebă Lazensokov.

Smeltzer ridică din umeri, expirînd fumul.

– V-am chemat aici pentru ca, în calitate de membri ai aceleiași comunități profesionale, să ne putem pregăti pentru orice eventualitate.

Tex Auton se încruntă.

– Nu ne respectăm unii altora ideologiile, continuă Smeltzer, dar într-un fel toate sînt aidoma. Ne plac complexitățile profesiunii noastre.

Ceilalți încuviințară.

– Aveți de propus o nouă complicație? întrebă rusul.

– De ce naiba nu ziceți voi ce-aveți în cap, băieți?

interveni tărăgănat Tex Auton.

Se auziră chicoteli.

– Abordarea prea directă ar distruge jumătate din toată distracția, îi spuse Giraud. Se întoarse spre Smeltzer, în aşteptare.

– Indiferent de rezultatul războiului care se apropie, zise acesta, trebuie să ne garantăm unii altora că reprezentanții noştri vor avea posibilitatea protecției.

– Imposibil, răspunse rusul.

– Ce fel de protecție? întrebă francezul.

– Adică, bani? adăugă texanul.

– Sînt instabili. Trebuie să fie aur sau diamante, replică englezul.

Germanul dădu din cap:

– Şi, ca să fim mai precişi, locuri sigure în care să le ținem. Băncile acreditate din Geneva, Lisabona şi Mexico City, de exemplu.

– Aur, se strîmbă rusul. Şi ce propuneți să facem cu marfa asta capitalistă?

– Să stabilim un sistem de case sigure, răspunse Smeltzer.

– Da' ce-i nou în asta? Deja le-avem, interveni Tex Auton.

Ceilalți nu-l băgară în seamă.

– Şi case de odihnă, presupun? îl întrebă Giraud pe Smeltzer.

– Garantat. Din respect pentru prietenul meu american, permiteți-mi să explic. Fiecare dintre rețelele noastre are deja propriile ei case sigure, într-adevăr. Locuri securizate unde agenții operativi pot merge pentru a găsi protecție, să zicem, date, sau ca să interogheze cîte un informator. Dar, cîtă vreme fiecare rețea încearcă să-şi țină secrete aceste puncte, în cele din urmă rețelele celelalte află unde se găsesc, aşa că nu sînt cu adevărat sigure. Deşi le păzesc oameni înarmați, o forță oponentă

mai mare poate cuceri oricare casă şi pe oricine şi-a căutat protecția acolo.

Tex Auton ridică din umeri:

– E un risc inevitabil.

– Mă întreb, continuă germanul. Ceea ce propun eu e o soluție nouă – o extindere a conceptului, o rafinare a lui. În împrejurări extreme, orice agent operativ, din oricare dintre rețelele noastre, să primească şansa de azil în oraşe atent alese din întreaga lume. Propun Buenos Aires, Potsdam, Lisabona şi Oslo. Cu toții avem activități acolo.

– Alexandria, sugeră englezul.

– E acceptabil.

– Montreal, propuse şi francezul. Dacă războiul nu evoluează în folosul meu, s-ar putea să locuiesc acolo.

– Ei, stați puțin, interveni Tex Auton. Vă aşteptați să cred că, dac-avem un război pe roate, unul din băieții *voştri* n-o să-l omoare pe vreunul din băieții *mei* în locurile astea?

– Atîta timp cît agentul advers rămîne înăuntru, răspunse germanul. În meseria noastră, cunoaştem cu toții pericolele şi presiunile. Voi recunoaşte că pînă şi germanii au uneori nevoie de odihnă.

– Şi de calmarea nervilor şi oblojirea rănilor, completă francezul.

– Ne-o datorăm nouă înşine, spuse englezul. Iar dacă un agent operativ vrea să se retragă complet din rețea, va avea şansa să treacă dintr-o casă sigură într-o casă de odihnă, bucurîndu-se de aceeaşi imunitate pentru tot restul vieții. Cu o porție de aur sau diamante ca fond de pensie.

– Ca recompensă pentru serviciu credincios, preciză neamțul. Şi stimulent pentru cei nou recrutați.

– Dacă evenimentele continuă aşa cum prevăd eu,

spuse francezul, s-ar putea să avem nevoie cu toții de stimulente.

– Iar dacă evenimentele decurg aşa cum mă aştept eu, replică germanul, voi primi toate stimulentele de care am nevoie. Cu toate acestea, sînt un om prudent. Am căzut de acord?

– Ce garanții avem că oamenii noştri nu vor fi uciși în aceste case sigure? întrebă englezul.

– Cuvîntul colegilor profesionişti.

– Şi pedepsele?

– Absolut.

– De acord, spuse englezul.

Americanul şi rusul tăceau.

– Simt o anume ezitare din partea națiunilor mai noi? întrebă germanul.

– În principiu sînt de acord şi voi încerca să aloc fonduri, spuse rusul, dar nu pot promite cooperarea lui Stalin. Nu va aproba niciodată să acopere agenți străini pe pămînt sovietic.

– Dar făgăduiți să nu faceți nici un rău vreunui agent inamic atîta timp cît se află într-o casă sigură dinainte stabilită?

Fără tragere de inimă, rusul confirmă.

– Şi domnul Auton?

– Păi, merg şi eu. O să scot nişte bani pe interval, da' nu vreau nici un loc din astea pe teritoriu american.

– Deci, cu aceste compromisuri, ne-am înțeles?

Ceilalți dădură din cap.

– Vom avea nevoie de un cuvînt cod pentru aranjamentul ăsta, aminti Landish.

– Recomand *ospiciu,* propuse Smeltzer.

– Nici nu mă gîndesc, replică englezul. Jumătate din spitalele noastre se numesc ospicii.

– Atunci, sugerez următoarea alternativă, interveni

francezul. Cu toții sîntem oameni cultivați. Sînt convins că vă amintiți povestea compatriotului meu din Evul Mediu: Peter Abelard.

– *Cine?* întrebă Tex Auton.

Giraud îi explică.

– Deci, s-a dus la o biserică şi i s-a oferit protecție? conchise Auton.

– Sanctuar.

– O vom numi sancțiune, spuse Smeltzer. *Sancțiunea Abelard.*

•

Peste două zile, miercuri, 1 octombrie, Daladier, ministrul francez al apărării, a revenit de la întîlnirea din Mnchen cu Hitler, acasă la Paris.

Avionul său a aterizat pe Aeroportul *Le Bourget.* Păşind afară, ministrul a fost întîmpinat de mulțimi entuziaste care strigau:

– Trăiască Franța! Trăiască Anglia! Trăiască pacea!

Agitînd steaguri şi flori, mulțimile au năvălit peste baricadele solide ale poliției. Reporterii s-au repezit pe pasarela de aluminiu pentru a-l întîmpina pe ministrul apărării ce revenea.

Daladier rămase nedumerit.

Întorcîndu-se spre Foucault, de la agenția *Reuter,* murmură:

– Trăiască pacea? Ăştia nu înțeleg ce plănuieşte Hitler? Prostovani nenorociți.

Paris, orele 5 p.m., duminică, 3 septembrie 1939.

La microfon tocmai venise un crainic, întrerupînd Teatrul *Michelin,* pentru a anunța:

„Franța a declarat oficial război Germaniei."

Radioul rămase tăcut.

În Buenos Aires, Potsdam, Lisabona, Oslo, Alexandria şi Montreal, casele sigure ale celor mai mari rețele de spionaj ale lumii erau deja stabilite. Din 1941, aceste rețele aveau să includă şi Japonia, iar din 1953, China continentală.

Şi s-a format sanctuarul.

Cartea întîi

Sanctuar

UN OM CU TABIETURI

Capitolul 1

Vail, Colorado.

Ninsoarea cădea abundent, orbindu-l pe Saul. Schia prin pulberea tot mai adîncă, cotind în unghiuri strînse la stînga şi la dreapta pe pîrtie. Totul – cerul, văzduhul, pămîntul – se înălbea. Vederea i se scurtă pînă cînd nu mai văzu în faţa lui decît o volbură. Cobora şerpuitor prin haos.

Putea lovi un copac nevăzut sau să se rostogolească într-o prăpastie ascunsă. Nu-i păsa. Se simţea înviorat. În timp ce vîntul îi biciuia obrajii, rînji. Făcu o christiană la stînga, apoi la dreapta. Simţind că pîrtia se îmblînzea, săgetă peste o porţiune orizontală.

Următoarea pantă avea să fie mai abruptă. În albul zăpezii, împinse cu beţele pentru a mai lua viteză. Îl ardea stomacul. Îi plăcea. Vid. Nimic în faţă, nimic în urmă. Trecutul şi viitorul nu mai aveau nici un sens. Numai prezentul – şi era minunat.

O umbră întunecată se înălţă înaintea lui.

Smucind lateral, Saul încrucişă schiurile în plug pentru a se opri. Pulsul îi bubuia în ţeastă. Silueta se repezi de la dreapta spre stînga, prin faţa lui, dispărînd în zăpadă.

Saul se holbă prin ochelari, auzind un urlet, în ciuda vîntului. Porni încruntat într-acolo, prin zăpadă.

În vifornită se adunau umbre. Un şir de copaci.

Un geamăt.

Găsi schiorul răsturnat lîngă un trunchi. În zăpadă se vedeau pete de sînge. Sub mască, Saul îşi muşcă buza. Se lăsă pe vine, pentru a vedea scurgerea roşie aprinsă din fruntea schiorului şi îndoitura grotescă a unui picior.

Un bărbat. Barbă deasă. Piept lat.

Saul nu putea merge după ajutor – în haosul furtunii, era posibil să nu mai poată regăsi locul accidentului. Mai rău, chiar dacă reuşea să revină cu ajutoare, omul putea să fi murit pînă atunci înghețat.

O singură şansă. Nu-şi pierdu vremea îngrijind rana de la cap sau piciorul rupt. N-avea rost, nici timp n-avea. Îşi scoase schiurile, i le desprinse şi pe cele ale rănitului, se repezi spre un brad şi smulse o ramură cu cetină deasă.

Aşternînd creanga lîngă rănit, îl trase peste ea, atent ca piciorul teafăr să-l susțină pe cel fracturat. Apucă ramul şi se aplecă, trăgînd de-a-ndaratelea. Zăpada îl ințepa şi mai tare, frigul îl muşca prin mănuşile de schi. Saul continua să tragă, pas cu pas.

Omul gemu, cînd Saul îl trase peste un dîmb, amîndoi învăluiți de viscol. Se zvîrcoli, aproape lunecînd de pe targa improvizată.

Saul se grăbi să-l aşeze la loc, încordîndu-se cînd simți deodată o mînă apucîndu-l de umăr, pe la spate.

Răsucindu-se, privi silueta înaltă şi cuvintele „Patrula schi“ înscrise cu negru pe canadiana galbenă.

– În josul pîrtiei! O sută de yarzi! Un adăpost! răcni omul, ajutîndu-l pe Saul.

Îl traseră pe schior în josul pantei. Saul se ciocni de adăpost înainte de a-l fi văzut şi simți în spatele lui metalul ondulat. Smuci de uşa descuiată şi intră poticnit înăuntru. Urletul vîntului scăzu. Simți nemişcarea.

Revenind din baraca goală, îl ajută pe membrul Patrulei să-l tragă înăuntru pe schiorul însîngerat.

– Eşti O.K.? îl întrebă omul pe Saul, care dădu din cap. Stai cu el pînă merg eu după ajutor, continuă el. Mă-ntorc cu snowmobilele în cinşpe minute.

Saul dădu iarăşi din cap.

– Cu tine e altceva, mai spuse omul. Ține-te bine. O să te-ncălzim noi.

Ieşi şi închise uşa. Saul se rezemă de perete, lăsîn-

du-se moale pe jos. Îl privi pe schiorul care gemea, cu pleoapele palpitîndu- i. Saul respiră adînc.

– Ține piciorul nemişcat.

Omul tresări, dînd din cap:

– Mulțumesc.

Saul ridică din umeri.

Mijind ochii de durere, accidentatul spuse:

– Mare belea.

– Se mai întîmplă.

– Nu. O treabă simplă.

Saul nu înțelese. Omul aiura.

– Nu m-am aşteptat la furtună, se încruntă acesta, cu tîmplele pulsînd. Ce tîmpit!

Saul asculta furtuna, auzind curînd duduitul îndepărtat al snowmobilelor.

– Sosesc.

– Ai schiat vreodată în Argentina?

Lui Saul i se contractă gîtlejul. Aiura? Nu prea.

– O dată. Îmi curge sînge din nas.

– Aspirina...

– ...alungă durerile de cap, replică Saul, încheind codul.

– Mîine seară la zece, gemu omul. Al dracu' viscol. Cine să creadă c-o să-ncurce treaba?

Duduitul se auzi mai puternic, cînd snowmobilele opriră lîngă baracă. Uşa se dădu de perete. Intrară trei membri ai Patrulei de schi.

– Tot O.K. eşti? îl întrebă unul pe Saul.

– Sînt bine. Da' ăsta aiurează.

Capitolul 2

Se respecți un program. În fiecare zi, Saul urma acelaşi sistem, apărînd în locurile stabilite, la momentele fixate. Opt şi jumătate: micul dejun în cafeneaua hotelului. O jumătate de oră de mers, mereu pe acelaşi traseu. Două-

zeci de minute, răsfoit cărţi într-o librărie. Ora unsprezece: pîrtiile, din nou pe acelaşi drum.

Din două motive. Primul – în caz că cineva trebuia să ia legătura cu el, curierul avea să ştie unde se găsea în orice moment şi putea să-l intercepteze, deşi tocmai se demonstrase cum putea un accident să primejduiască procedura. Al doilea – dacă Saul era supravegheat, un program atît de previzibil putea să-i plictisească urmăritorul, făcîndu-l să comită greşeli.

Astăzi, mai mult ca de obicei, trebuia să evite orice mişcare suspectă. Ajută la transportul rănitului în ambulanţă. La cabană, conversă cu Patrula de Schi în biroul acestuia, aşteptînd ocazia s-o şteargă. Se duse în camera lui şi-şi schimbă costumul de schi cu o pereche de blugi şi un pulover. Ajunse la obişnuitul bar exact în momentul dintotdeauna şi se aşeză în hruba plină de fum şi pălăvrăgeli, privind desene animate pe giganticul ecran de televizor, cu o Coca.

La ora şapte, se duse ca întotdeauna să ia cina, în sala de mese a hotelului. La opt, merse să vadă un film cu urmăriri de maşini în care juca Burt Reynolds. Îl mai văzuse şi ştia că se termina la zece fără un sfert. Alesese cinematograful pentru telefonul public din toaleta bărbaţilor. Asigurîndu-se că boxele erau goale, introduse în aparat banii potriviţi şi formă din memorie un număr, fix la orele zece, aşa cum îl instruise omul de pe pîrtie.

Un glas bărbătesc ursuz începu să anunţe scorurile la baschet. Saul nu dădu atenţie numelor echipelor. Îl interesau numai numerele, zece cu totul, un număr de telefon interurban, pe care-l repetă în gînd.

Ieşi din toaletă şi, fără a atrage atenţia, se uită în hol să vadă dacă nu era urmărit.

Nici un semn de supraveghere, deşi o umbră expertă nu s-ar fi lăsat observată.

Ieşi din cinematograf, mulţumit că furtuna continua. Prin întuneric şi confuzie, se furişă pe o stradă lăturalnică, apoi pe o altă stradă lăturalnică, aşteptînd pe o

alee ca să se asigure că nu era urmărit. Cu vederea atît de restrînsă prin viscol, codița ar fi trebuit să-l urmărească de aproape, în alee, ca să nu-l piardă.

Dar nu apăru nimeni.

Traversă strada şi alese telefonul public dintr-un bar nefamiliar, la două colțuri distanță. Lîngă tămbălăul jocurilor electronice, formă numărul pe care-l aflase.

O voce femeiască sexy spuse:

– Serviciul de Răspunsuri Triplu A.

– Romulus, replică Saul.

– Aveți o întîlnire. Marți. Nouă dimineața. Denver. Cody Road 48.

Puse receptorul în furcă. Ieşind din bar, merse spre hotel, la adăpostul vifornitei, pentru a ajunge exact la ora cînd ar fi revenit după film şi obişnuita plimbare de treizeci de minute.

Îl întrebă pe recepționer:

– Vreun mesaj pentru Grisman? Camera 211.

– Regret, domnule.

– Nici o problemă.

Evitînd ascensorul, urcă scara pînă în cameră. Firul de păr de la baza uşii rămăsese exact în locul unde-l plasase la plecare, asigurîndu-l că nu intrase nimeni în absența lui. Încă o zi de rutină.

Cu două excepții.

Capitolul 3

Să urmezi procedura standard. De dimineață, Saul îşi cumpără biletul în ultimul moment posibil. Cînd şoferul porni motorul, Saul urcă în autobuz. Se aşeză în spate, uitîndu-se dacă mai urca vreo persoană după el.

Nu urcă nimeni.

În timp ce autobuzul ieşea din stație, se rezemă de spătar, dînd din cap mulțumit, cu privirea spre condomeniile din Vail şi schiorii ca nişte puncte îndepărtate pe

munții înzăpeziți.

Îi plăceau autobuzele. Putea să vadă afară prin spate dacă era urmărit. Îşi putea cumpăra bilet fără să se înregistreze în computer, motiv pentru care nu călătorea cu avionul sau cu maşini închiriate – nu-i plăcea să lase urme în hîrțoage. Mai mult, autobuzul oprea de mai multe ori pe drum. Putea coborî oricînd fără să atragă atenția.

Deşi biletul era pentru Salt Lake City, nici nu se gîndea s-ajungă acolo. Coborî în Placer Springs, la o oră de drum în vestul oraşului Vail. După ce aşteptă să vadă dacă mai cobora cineva, cumpără un bilet pentru Denver, urcă în următorul autobuz ce mergea către est şi se lăsă moale pe bancheta din spate. Analizîndu-şi activitățile, conchise că nu comisese nici o greşeală. Categoric, dacă l-ar fi urmărit cineva, acum umbra ar fi nedumerită, curînd nervoasă, dînd urgent telefoane. Lui Saul nu-i păsa. Îşi cîştigase libertatea.

Era gata să înceapă treaba.

Capitolul 4

Marți, orele 9 a.m. Vîntul din Denver îi umplea ochii de lacrimi. Norii plumburii îngrămădiți deasupra munților făceau ca dimineața să pară înserare. În pofida hainei căptuşită cu puf, tremura, stînd la colțul unei străzi suburbane, cu ochii mijiți spre o clădire de la jumătatea străzii.

Lungă, joasă şi mohorîtă. Numărînd de la adresa din colț, Saul deduse că avea numărul 48, pe Cody Road. Porni prin zloată într-acolo. Deşi ajunsese pînă aici cu autobuzele locale, schimbîndu-le adesea, aruncă totuşi o privire în urmă, pentru orice eventualitate. Văzu cîteva maşini, dintre care nici una nu părea familiară.

Răsucindu-se la loc, se opri surprins, holbînd ochii la steaua lui David de deasupra uşii. O sinagogă? El însuşi

evreu, se întrebă dacă nu cumva înțelesese greșit instrucțiunile. Garantat, era obișnuit cu întîlnirile în locuri ieșite din comun.

Dar, o sinagogă? Simți amorțeală pe șira spinării.

Intră, stingherit. Îl întîmpină un vestibul întunecos. Nările îi palpitară simțind mirosul de praf. Cînd închise ușa, scîrțîitul acesteia răsună cu ecou.

Nemișcarea se pogorî asupră-i. Alese o yarmulke din cutia de pe o masă, își puse mica bonetă neagră pe creștet și, cu buzele strînse, deschise ușa următoare.

Pe bancheta din față, un bătrîn privea perdeaua albă care ascundea Arca, purtînd o bonetă lucioasă după atîția ani de adorație. Omul își coborî ochii spre cartea de rugăciuni.

Saul își ținu respirația. Cu excepția bătrînului din față, templul era pustiu. Ceva era în neregulă.

Bătrînul se întoarse spre el. Saul se încordă.

– *Șalom,* salută bătrînul.

Imposibil. Omul acela era...

Capitolul 5

... Eliot.

Se ridică în picioare. Ca întotdeauna, purta costum negru și vestă. Pe scaunul de-alături stăteau o manta la culoare și o pălărie homburg. Nu era evreu, avea șaizeci și șapte de ani, înalt și slab, cu pielea pămîntie, ochii negri, umerii aduși și chipul strîns de suferință.

Cu un zîmbet cald, Saul răspunse:

– *Șalom.*

Simți un nod în gît pe cînd se apropia.

Se îmbrățișară. Simțind sărutul ridat pe obraz, Saul răspunse sărutîndu-l și el pe bătrîn. Se priviră.

– Arăți bine, observă Saul.

– Minți, dar nu mă supăr. *Tu,* însă, arăți bine.

– Mişcarea.
– Rănile?
– Nici o complicaţie.
– La stomac, clătină Eliot din cap. Cînd am auzit ce s-a întîmplat, am vrut să te vizitez.
– Dar n-ai putut. Înţeleg.
– Ai fost îngrijit cum trebuie?
– Ştii bine că da. I-ai trimis pe cei mai buni.
– Cei mai buni merită ce e mai bun.
Saul se simţea stînjenit. Cu un an în urmă, *fusese* cel mai bun. Dar acum?
– E o minciună, spuse el. N-o merit.
– Eşti viu.
– Norocul.
– Talentul. Un om mai prejos decît tine n-ar fi scăpat.
– Nu trebuia să am nevoie să scap, replică Saul. Eu plănuisem operaţiunea. Credeam că am prevăzut toţi factorii. Mă înşelam. O curăţătoreasă, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să se afle la alt etaj. Niciodată nu intra în camera aia atît de devreme.
Eliot îşi desfăcu mîinile:
– Exact ce voiam eu să spun. Hazardul. Nu-l poţi controla.
– Lasă că ştii tu, i-o întoarse Saul. Obişnuiai să spui că termenul *accident* a fost inventat de oamenii slabi, ca să-şi scuze greşelile. Ne spuneai să ne străduim spre perfecţiune.
– Da, dar – se încruntă Eliot – perfecţiunea nu poate fi atinsă niciodată.
– Eu aproape reuşisem. Acum un an. Nu înţeleg ce s-a întîmplat.
Bănuia, însă. Era înalt de un metru optzeci, o sută de kilograme, numai muşchi şi oase. Dar mai avea şi treizeci şi şapte de ani. „Îmbătrînesc," îşi spuse.
– Ar trebui să mă las. Nu-i numai misiunea *asta*. Au mai ieşit prost încă două înaintea ei.

– Iarăşi hazardul, spuse Eliot. Am citit rapoartele. N-a fost vina ta.

– Eşti îngăduitor.

– Datorită relaţiei noastre?

Eliot clătină din cap.

– Nu-i adevărat. Niciodată n-am lăsat-o să mă influenţeze. Dar uneori eşecul poate avea un efect benefic. Ne poate face să încercăm mai temeinic.

Scoase din buzunarul interior al sacoului două fîşii de hîrtie.

Saul citi caligrafia îngrijită de pe prima. Un număr de telefon. Îl memoră, dînd din cap. Eliot îi arătă a doua hîrtie. Instrucţiuni, şase nume, o dată şi o adresă. Saul dădu iarăşi din cap.

Eliot luă hîrtiile înapoi. Luîndu-şi pălăria şi mantaua, ieşi din templu şi traversă vestibulul spre toaleta de bărbaţi. Peste treizeci de secunde, Saul îl auzi trăgînd apa. Avea încredere că Eliot arsese hîrtiile şi aruncase cenuşa. Dacă în templu existau microfoane, simpla lor conversaţie n-ar fi putut dezvălui nimic din cele scrise pe hîrtii.

Eliot reveni, îmbrăcînd mantaua.

– Eu ies prin spate.

– Nu, stai. Atît de repede? Speram să putem sta de vorbă.

– Vom sta. Cînd e gata treaba.

– Ce-ţi mai fac florile?

– Nu simple flori. Trandafiri, îl ameninţă Eliot cu degetul, în glumă. După atîţia ani, încă îţi mai place să mă tachinezi, zicîndu-le flori.

Saul rînji.

– De fapt, continuă Eliot, am elaborat o varietate interesantă. Albastră. Nici un trandafir n-a mai avut pînă acum culoarea asta. Cînd vei veni să mă vizitezi, am să-ţi arăt.

– Abia aştept.

Se îmbrăţişară cu căldură.

– Dacă are vreo importanță, treaba pe care o faci are rolul de a apăra toate astea, arătă Eliot prin templu. Şi mai e ceva.

Îşi băgă mîna în manta şi scoase o acadea.

Lui Saul i se strînse pieptul cînd o luă. O *Baby Ruth*.

– N-ai uitat.

– Niciodată.

Ochii lui Eliot erau trişti.

Saul înghiți un nod dureros, privindu-l pe Eliot în timp ce ieşea prin spate, ascultînd ecoul uşii ce se închidea. Conform procedurii, avea să aştepte zece minute, ieşind apoi prin față. Criptica remarcă a lui Eliot despre scopul acelei misiuni îl tulbura, dar ştia că numai ceva foarte important l-ar fi determinat pe Eliot să-i predea personal instrucțiunile.

Strînse pumnii, hotărît. De astă dată, n-avea să mai dea greş. Nu-şi putea permite să-l dezamăgească pe singurul tată pe care-l cunoscuse el, un orfan.

Capitolul 6

Omul cu mustață mesteca un taco. Saul îi explică misiunea. Nu foloseau nume, desigur. Nu-l mai văzuse şi nici n-avea să-l revadă. Omul purta un costum de jogging. Avea o brazdă în bărbie. Îşi şterse mustața cu un şervet.

Baltimore. Două zile mai tîrziu, orele 2 p.m. Restaurantul mexican era aproape gol. Chiar şi aşa, stăteau la masa din cel mai retras colț.

Omul îşi aprinse o țigară, studiindu-l pe Saul.

– Ne trebuie mulți auxiliari.

– Poate că nu.

– Ştii protocolul.

Saul dădu din cap. Metoda stabilită. O echipă de

paisprezece oameni, majoritatea lucrînd la supraveghere, ceilalți obținînd echipamente, transmițînd mesaje, furnizînd alibiuri; fiecare ştiind cît mai puțin posibil despre ceilalți, cu toții dispărînd cu o oră înainte de a interveni specialiştii. Eficient. Sigur.

– În regulă, spuse omul. Dar aici sînt *şase* treburi. Ori paişpe oameni auxiliari. Fac optzeşpatru. Putem foarte bine să ținem o convenție, să facem reclamă, să vindem bilete.

– Poate că nu, repetă Saul.

– Atunci, lămureşte-mă.

– Cheia este: toți la un loc – în acelaşi moment, acelaşi loc.

– Cine ştie cînd o să fie asta? Am putea să aşteptăm tot anul.

– De azi în trei săptămîni.

Omul îşi privi țigara. Saul îi spuse unde. Celălalt strivi chiştocul.

– Continuă, spuse el.

– Putem reduce supravegherea la minimum, asigurîndu-ne doar că toți şase se arată la întîlnire.

– Posibil. Dar tot vom avea nevoie de comunicații. Altcineva care să facă rost de materiale.

– Adică dumneata.

– Fără discuție. Dar introducerea materialelor în clădire nu va fi uşoară.

– Nu-i grija dumitale.

– Mie-mi convine. E lunecoasă. Nu mă încîntă. Da' dacă aşa vrei, putem face treaba cu douăzeci de oameni.

– Ai dreptate, spuse Saul. Aşa vreau.

– Care-i problema?

– Hai să zicem că am avut cîteva misiuni cu oameni care m-au lăsat baltă. Îmi pierd încrederea în natura umană.

– Asta-i de rîsu' lumii.

– Pentru treaba de-acum, pe cît pot, vreau să depind

numai de mine.

– Şi de mine, fireşte. Va trebui să depinzi de mine.

Saul îl cercetă. Chelnerița le aduse nota.

– Fac eu cinste, spuse Saul.

Capitolul 7

Proprietatea se întindea peste toată valea – o casă cu două etaje, piscină, terenuri de tenis, grajduri, o pajişte verde şi bogată, drumuri de călărie printr-o pădure ca un parc, un eleşteu cu rațe. Zăcea în iarba înaltă, pe o movilă împădurită, la opt sute de metri distanță, cu soarele cald al primăverii în spate, într-un unghi astfel ales, încît să nu se reflecte din lentilele telescopului, avertizîndu-i pe bodyguarzii din fața casei că cineva îi privea. Studie un nor de praf pe un drum cu pietriş, o limuzină apropiindu-se de casă, alte patru limuzine fiind deja parcate în fața garajului cu şase boxe din stînga. Maşina se opri în fața casei şi un bodyguard se apropie, în timp ce cobora pasagerul.

– Ar trebui să fie acolo deja, spuse un glas dintr-un walkie-talkie aflat lîngă Saul, cu tonul aspru al omului cu care vorbise în Baltimore.

Aparatul fusese reglat pe o frecvență rareori folosită. Chiar şi aşa, exista permanent riscul să audă cineva accidental convorbirea, aşa că walkie-talkie-urile fuseseră echipate cu dispozitive de codificare. Numai un om care avea şi el decodificator, potrivit pe aceeaşi frecvență ieşită din comun, putea recepționa o transmisie clară.

– Ăsta-i ultimul, continuă glasul. Identificat după retină. Cu tot cu tipul care locuieşte aici, toate cele şase ținte sînt în zonă.

Saul apăsă butonul pe „emisie“ al walkie-talkie-ului.

– O iau de-aici. Am pornit.

Privi prin telescop, spre casă. Vizitatorul intrase, iar limuzina se alătura celorlalte din fața garajului.

Îşi consultă ceasul. Totul era conform programului. Deşi acum casa era păzită cu străşnicie, cu o săptămînă în urmă forțele sale de securitate se cifraseră la minimum, doar un om la poartă, altul patrulînd prin curte, un al treilea însărcinat cu casa. Folosind un binoclu nocturn *Starlite*, observase domeniul trei nopți la rînd, aflînd obiceiurile paznicilor, cînd erau înlocuiți şi cînd deveneau neglijenți, alegînd ora patru dimineața drept cea mai bună pentru a se infiltra în incintă.

Pe întuneric, se tîrîse prin pădure, spre dosul casei. La patru fix, doi membri ai echipei lui creaseră o diversiune pe drumul ce trecea prin fața porții, prefăcîndu-se a fi puştani care se luau zgomotos la întrecere cu rablele. În timp ce atenția gărzilor era distrasă, Saul descuiase broasca unei uşi, intrînd în pivniță. Nu-şi făcuse griji cu sistemul de alarmă, căci observase că paznicul casei nu-şi lua niciodată măsura de prevedere să întrerupă vreo alarmă cînd intra. În pivniță, folosindu-se de un creion-lanternă camuflat, ascunsese explozibil plastic într-o conductă de încălzire, ataşînd un detonator activat prin radio. Luîndu-şi echipamentele, încuiase uşa şi dispăruse în pădure, auzind vuietul rablamentelor care-şi terminau cursa.

Peste două zile, un efectiv de pază complet luase proprietatea în primire. Cînd căutau prin casă, ar fi putut găsi explozivul, dar Saul, din punctul lui de observație, nu remarcase nici un incident. Gărzile păreau preocupate numai să supravegheze perimetrul casei.

Avea să afle curînd dacă explozibilul rămăsese la locul lui. Uitîndu-se din nou la ceas, văzu că trecuseră douăzeci de minute. Timp suficient pentru ca omul cu brazda în bărbie să se fi îndepărtat. Introducînd walkie-talkie-ul şi telescopul în rucsac, Saul se concentră asupra unui singur fir de iarbă, focalizîndu-şi atenția asupra lui, îngustîndu-şi vederea pînă cînd iarba îi absorbi complet mintea. Eliberat de orice emoție, atingînd neclintirea, luă emițătorul radio şi apăsă pe buton.

Casa se spulberă, din pivniță în sus, în afară, cu pereții dezintegrîndu-se, moloz zburînd, împrăştiat în toate direcțiile. Acoperişul se ridică, răsturnîndu-se, învăluit în praf, înghițit de flăcări. Unda de şoc îl izbi. Neluînd-o în seamă, puse emițătorul în rucsac. Auzi un vuiet, nu-i dădu nici acestuia atenție şi coborî dealul în fugă, spre o maşină aflată pe un drum ascuns între bălării.

Veche de opt ani. Membrul echipei răspunzător cu transporturile o cumpărase ieftin, plătind *cash* şi folosind altă identitate, de la un om care dăduse anunț la mica publicitate în Baltimore. Nimeni nu-i putea da de urmă.

Respectă limita de viteză, calm, fără a-şi îngădui nici o satisfacție, deşi înfăptuise ceea ce-i ceruse tatăl său.

Capitolul 8

Șase morți într-o explozie

COSTIGAN, VIRGINIA (A.P.) – .*O explozie inexplicabilă a distrus joi seară casa retrasă al lui Andrew Sage, controversat magnat al petrolului şi consilier cu energia al preşedintelui. Puternica explozie l-a ucis pe Sage şi pe cinci oaspeți neidentificați care, după cum speculează înalte surse, reprezentau diverse mari corporații americane, membre ale Fundației* Paradigma, *pe care Sage o înființase recent.*

„Familia domnului Sage este prea distrusă pentru a vorbi despre asta," a anunțat un înalt ofițer F.B.I. la o conferință de presă. „Din cîte ne putem da seama, domnul Sage convocase un soi de întîlnire la vîrf industrială, într-o încercare de a rezolva criza economică a țării. Preşedintele, desigur, este profund şocat. A pierdut nu numai un sfătuitor de încredere, ci şi un prieten drag."

Familia directorului Sage nu era prezentă la dome-

niul de la țară în momentul exploziei. Cîțiva membri ai personalului său de securitate au fost răniți de molozul aruncat. Anchetatorii continuă să caute prin ruine un indiciu privind cauza exploziei./

Capitolul 9

Saul reciti articolul de pe pagina întîi, împături ziarul și se rezemă de spătar. O chelneriță de cocktail, cu sînii și șoldurile umflîndu-i-se în costum, trecu pe la masa lui. Saul privi, de la pianistul din salon, prin cazinoul zgomotos, spre mesele de blackjack, urmărind un șef de sală care studia mulțimea.

Se simțea stînjenit. Încruntîndu-se, încercă să înțeleagă de ce. Misiunea decursese perfect. Plecarea se desfășurase fără incidente. După ce lăsase mașina în parcarea unei piețe comerciale din Washington, luase un autobuz pînă la Atlantic City. Se asigurase că nu-l urmărea nimeni.

Atunci, de ce era îngrijorat? Automatele de poker mecanic răsunau, iar el continua să se încrunte.

Eliot insistase să folosească explozivi. Dar Saul știa că treaba s-ar fi putut face cu ușurință și într-un mod mai puțin dramatic. Anterior întîlnirii, toți cei șase ar fi putut muri din motive aparent nevinovate, în momente diferite și în zone ale țării aflate la mari distanțe: atac de inimă, congestie cerebrală, sinucidere, accident de circulație și o diversitate de alte cauze. Cercul interior ar fi remarcat coincidența, înțelegînd ce însemna, dar nu s-ar fi făcut nici o publicitate. Saul trebuia să conchidă, așadar, că motivul misiunii îl reprezentase publicitatea. Dar de ce? Instinctele îl sîcîiau. Publicitatea încălca logica instructajului său. Eliot insistase întotdeauna pe subtilitate. Atunci, de ce se schimbase acum Eliot dintr-odată?

Și îl mai necăjea un lucru – actualul loc, Atlantic City. După cîte o misiune, mergea întotdeauna într-un punct

neutru stabilit dinainte – în acest caz, vestiarul unei săli de gimnastică din Washington – găsind bani şi instrucţiuni unde să dispară. Eliot cunoştea zonele preferate ale lui Saul – şi, ca o favoare, era întotdeauna de acord cu ele. „Atunci, de ce naiba am fost trimis la Atlantic City?" se întrebă. Niciodată nu mai fusese aici. Nu-i plăceau aglomeraţiile. Le tolera numai ca pe un rău necesar, cînd îşi gratifica nevoia de schi. Aici, oamenii roiau în jurul lui ca nişte insecte parazite.

Ceva era în neregulă. Ordinul de a folosi explozivi, de a se duce la Atlantic City – acestea erau nişte flagrante violări ale sistemului. În timp ce ruletele ţăcăneau, pe Saul îl mîncau mîinile de nelinişte.

Părăsi salonul de cocktail, mergînd spre mesele de blackjack. Detesta aglomeraţia, dar în dulapul vestiarului găsise două mii de dolari şi un ordin de a juca blackjack.

Acceptîndu-şi acoperirea, găsi un scaun liber şi cumpără jetoane în valoare de cinci sute de dolari. După ce miză un jeton de douăzeci, primi un popă şi o damă.

Crupierul cîştigă, cu blackjack.

Capitolul 10

– *Ticăloşi nenorociţi,* spuse preşedintele.

Îşi lovi podul palmei cu pumnul. Nu dormise. Vestea îl îmbătrînise în mod şocant, mult mai mult decît recenta tentativă de asasinat. Oboseala îl făcea să tremure. Durerea şi furia îi încreţeau chipul.

– Îl vreau pe omul care mi-a ucis prietenul. Îi vreau pe ticăloşii ăştia...

Se întrerupse brusc. Spre deosebire de predecesorii săi, înţelegea înţelepciunea tăcerii. Ceea ce nu spunea, nu putea fi folosit împotriva lui.

Eliot se întrebă dacă preşedintele ştia că se făceau duplicate după înregistrările convorbirilor lui din Biroul Oval.

Lîngă Eliot stătea directorul C.I.A.

– K.G.B.-ul a luat imediat legătura cu noi. Neagă cu hotărîre orice implicare..

– Bineînțeles că neagă, replică preşedintele.

– Dar îi cred, continuă directorul. Treaba a fost prea senzațională. Nu-i stilul lor.

– Asta vor ei să credem. Şi-au schimbat tactica pentru a ne induce în eroare.

– Cu respect, domnule preşedinte, nu cred, răspunse directorul. Vă garantez, sovieticilor nu le place schimbarea politicii noastre din Orientul Mijlociu – îndepărtîndu-ne de evrei, spre arabi. Sovieticii au contat întotdeauna pe poziția noastră pro-israeliană. Se foloseau de ea pentru a-i ațîța pe arabi împotriva noastră. Acum, facem ceea ce făceau ei. Sînt supărați.

– Deci, are sens să intervină, spuse preşedintele. Tîrgul nostru cu arabii e simplu. Dacă întoarcem spatele Israelului, arabii ne vor vinde petrol mai ieftin. Fundația *Paradigma* s-a înființat pentru a ascunde negocierile noastre cu arabii – oameni de afaceri tratînd cu alți oameni de afaceri, în locul unor tranzacții între guverne. Distruge Fundația *Paradigma* – şi vei distruge negocierile. Totodată, ne previi să nu le mai redeschidem.

– Sigur, are sens, spuse directorul. Prea mult sens. Ruşii ştiu că am da vina pe ei. Dacă voiau să intervină, şi-ar fi ascuns urmele. Ar fi fost mai deştepți.

– Atunci, cine mama dracului a făcut-o? F.B.I.-ul a găsit brațul lui Andrew la o juma' de milă distanță de ruine. Vreau să i-o plătesc cuiva. Spuneți-mi cui. Lui Gaddafi? Lui Castro?

– N-aş crede, răspunse directorul.

– Noi am făcut-o, spuse Eliot.

Tăcuse, aşteptînd momentul potrivit.

Preşedintele se răsuci spre Eliot, năucit.

– *Noi ce?*

– Indirect, cel puțin. Unul dintre oamenii noştri a făcut-o. Evident, fără autorizație.

– Sper pe Dumnezeu că nu!

– Am aflat întîmplător, continuă Eliot.

Directorul, care era şi superiorul lui Eliot, îl privi indignat:

– *Mie* nu mi-ai spus.

– N-am apucat. Am aflat chiar înainte de întîlnirea asta. Îl urmăream pe individ de cîteva luni. A ratat cîteva misiuni. Are un comportament haotic. Ne gîndeam să-l punem pe liber. Cu trei săptămîni înainte de explozie, a dispărut din vizor. Astăzi, a ieşit din nou la suprafaţă. Am reuşit să-i reconstituim mişcările. Putem să-l plasăm în zonă la momentul exploziei.

Chipul preşedintelui deveni palid.

– Continuă.

– Se află în Atlantic City, sub supraveghere. Pare să aibă mulţi bani. Pierde la blackjack.

– De unde-a primit capitalul? întrebă preşedintele, cu ochii îngustaţi.

– E evreu. Mossad-ul ne-a ajutat să-l instruim. A luptat în războiul din octombrie, în '73. Are gusturi costisitoare, cu care nu poate continua dacă-l trecem pe liber. Credem că israelienii l-au plătit ca să schimbe taberele.

– Asta *are* sens, spuse morocănos directorul.

Preşedintele strînse pumnul.

– Dar o puteţi dovedi? Îmi puteţi da ceva cu care să fac scandal la Tel Aviv?

– Voi vorbi cu el. Există moduri de a stimula conversaţia.

– Şi după asta, avem proceduri pentru a trata cu agenţii dubli?

Limbajul evaziv al preşedintelui îl făcu pe Eliot să se întrebe din nou dacă ştia că benzile din Biroul Oval erau copiate.

Cu tact, Eliot dădu din cap.

– Propun să le implementaţi, spuse preşedintele. Nu contează, însă, pentru satisfacţia mea personală, cum îl cheamă?

Capitolul 11

Plecînd din restaurantul cazinoului, Saul văzu în mulțime un bărbat care se întoarse brusc, pentru a pleca în direcția opusă. Un bărbat cu brazdă în bărbie şi mustață. *Nu, nu se poate*. Din spate, omul avea aceeaşi siluetă îngustă. Culoarea părului şi pieptănătura erau aceleaşi. Omul cu care vorbise Saul în Baltimore. Omul care-l ajutase în misiune.

Muşchii lui Saul se încordară. Trebuia să se fi înşelat. Cînd echipa se destrăma, după misiune, agenția nu trimitea niciodată doi oameni să dispară în acelaşi loc. Din motive de prudență, membrii echipei nu aveau voie să se mai revadă sau să aibă vreo legătură. Atunci, ce căuta individul acolo?

„Relaxează-te," îşi spuse Saul. „Ai făcut o greşeală. Du-te după el şi uită-te mai bine. Convinge-te."

Omul se topise în mulțime, mergînd pe un culoar, ieşind pe-o uşă. Saul ocoli două femei, depăşind un şir de automate care clănțăneau. Îşi aminti momentul cînd îl văzuse pe celălalt – întoarcerea bruscă pentru a porni în direcția opusă, ca şi cum ar fi uitat ceva. Probabil. Sau poate se răsucise fiindcă nu voia ca Saul să-l recunoască?

Apucînd clanța uşii, Saul o deschise, pentru a vedea o sală de spectacol, întunecoasă şi pustie. Reprezentația avea să înceapă abia peste cîteva ore. Mese goale. O cortină ascundea scena.

Capătul din dreapta al cortinei se legăna.

Saul coborî în fugă treptele pluşate. Ajunse la mesele cele mai de jos şi sări pe rampa scenei, strecurîndu-se spre arlechinul din dreapta şi blestemîndu-se în gînd pentru că-şi lăsase pistolul în cameră. Nu avusese de ales. În Atlantic City, cel mai rapid mod de a atrage atenția era acela de a purta armă, indiferent cît de

bine ascunsă.

Cortina rămase nemişcată. Saul înțepeni, cînd se deschise zgomotos o uşă – în dreapta, mai jos de scenă, dincolo de mese, sub o lampă de ieşire. Intră un chelner, aducînd un vraf de fețe de masă.

Miji ochii spre Saul şi-şi îndreptă umerii:

– N-aveți voie să stați aici.

Din nou hazardul. Altă versiune a curățătoresei care intrase în cameră cînd nu trebuia. Christoase!

Saul se hotărî, sărind la podea şi rostogolindu-se pe sub cortina groasă.

– Hei!

Auzi din spatele cortinei strigătul înfundat al chelnerului. Nu-l luă în seamă, continuînd să se rostogolească şi sărind ghemuit lîngă pianul mare. Lumina difuză din culise arunca umbre în scenă. Tobe, ghitare, microfoane, stative pentru partituri. Ochii i se adaptară la semiobscuritate. Se furişă spre buzunarul din dreapta al scenei. Un spațiu dintre despărțiturile oblice îl duse la o masă, un scaun, un rastel de costume, un perete plin cu pîrghii şi comutatoare.

Nimeni.

– S-a dus pe-acolo! strigă chelnerul, după cortină.

Saul intră pe o uşă de incendiu. Se antrenase să ignore diversiunile, rămînînd atît de mult timp în viață numai datorită concentrării. Din nou, aceasta îl salvă. În timp ce atingea clanța uşii, nu dădu atenție paşilor repezi de pe scenă, dincolo de cortină. Altceva îl preocupa – foşnetul textil din spatele lui. Se feri. Un cuțit ricoşă, zăngănind pe uşa metalică. O umbră se repezi din spatele unei lăzi, singurul colț pe care Saul intenționat nu-l controlase. Nu te apropia de inamic. Lasă-l să vină el la tine.

Pe măsură ce adrenalina îi accelera instinctele, Saul se chirci, îndoind genunchii pentru a-şi ține echilibrul, gata să întîmpine atacul. Omul lovi, folosind ca armă, spre surprinderea lui Saul, podul palmei, cu degetele întinse, repezindu-şi mîna drept înainte. Instruit să se

apere contra acestei forme de luptă, Saul blocă mîna. Îşi folosi podul propriei palme, pentru a-l trînti în coastele omului, ochind inima.

Oasele trosniră. Gemînd, omul se împletici înapoi. Saul îl răsuci, îl apucă de la spate şi împinse uşa de incendiu, tîrîndu-l afară.

Trecuseră cinci secunde. În timp ce închidea uşa, întrezări pe scenă doi chelneri. Se întoarse spre un hol plin cu uşi. În capăt, un paznic stătea cu spatele, dînd un telefon.

Saul îl trase pe rănit în direcţia opusă, deschizînd o uşă cu inscripţia *Scară* dar fără să iasă pe-acolo, şi grăbindu-se spre o altă uşă, cu o stea mare, roşie. Apăsă pe clanţă. Nu era încuiată. Intră într-o cabină, lăsă omul să cadă şi închise uşa. Încuind cu yala, se răsuci să se apere. Încăperea era pustie.

Îşi ţinu respiraţia, ascultînd la uşă.

– Hei! strigă un chelner. A trecut cineva pe-acolo?

Saul nu auzi răspunsul paznicului.

– Uşa de la scări! strigă al doilea chelner.

Îi auzi fugind. Sunetul paşilor se îndepărtă.

Privi spre omul căzut la podea. Leşinat, respira slab, suflînd spumă roşie pe nări şi gură. Oasele frînte ale cutiei toracice zdrobite îi provocau o hemoragie internă masivă. Moartea de congestie pulmonară şi cardiacă avea să se producă în cîteva secunde.

Omul cu mustaţă. Omul cu care vorbise Saul la Baltimore. Nu mai încăpea nici o îndoială. „Pesemne că m-a urmărit pînă aici," îşi spuse el.

Dar cum? Fusese convins că nu era urmărit. Concluzia: omul îşi ştia bine meseria.

Mult prea bine. Cînd se răsucise brusc în faţa restaurantului, n-o făcuse din motivul de-a nu fi recunoscut de Saul. Tocmai dimpotrivă. Omul dorise să-l deruteze, făcîndu-l pe Saul să-l urmărească – atrăgîndu-l într-un loc pustiu şi...

„Să mă omoare. *De ce?*"

Îl mai tulbura şi altceva. Metoda. „Cuţitul ar fi rezolvat problema dacă nu eram atent. Dar felul cum a sărit la mine, lovind drept înaine cu podul palmei, ţintindu-mi pieptul, e unic. Numai cineva instruit în Israel ştie cum s-o facă."

Mossad-ul. Reţeaua israeliană de informaţii. Cea mai bună din lume. Şi Saul învăţase la ei. Şi omul ce zăcea pe jos.

Dar de ce să...?

Nici un asasin profesionist nu lucrează singur. Undeva pe-aporape, aşteptau alţi membri din echipa morţii.

Ieşi din cabină, privind în lungul holului. Paznicul dispăruse. Ştergîndu-şi amprentele de pe uşi, Saul plecă pe unde venise – prin scenă, pe după cortină, prin sala goală de spectacol.

În cazino, zgomotele mulţimii îl învăluiră. Automatele ţăcăneau. Se uită la ceas. Un glas pîrîi din sistemul de amplificare, cerîndu-i prinţesei Fatima să răspundă la un telefon de serviciu. În traducere, anunţul însemna că în cazino se crease o situaţie de urgenţă. Toţi membrii personalului de securitate aveau ordin să ia imediat legătura cu biroul.

Încercă să nu se grăbească, ieşind din iluminaţia cazinoului şi ajungînd pe promenadă, cu ochii neadaptaţi la lumina crepusculară. Turiştii se rezemau de o balustradă, cu hainele fluturate de o briză slabă, privind peste plajă spre crestele valurilor. Depăşindu-i, cu paşii bocănind pe trotuar, Saul se uită din nou la ceas.

Între timp, omul trebuia să fi murit.

Capitolul 12

Luminile serei se reflectau în geamuri, ascunzînd întunecimea de-afară. Străbătînd culoarele, Eliot încerca să-şi distragă atenţia cu trandafirii lui, savurîndu-le mireasma. Varietăţi diferite – miriade de mărimi şi culori.

Complicați, delicați, cereau o îngrijire şi o cultivare perfecte.

La fel ca oamenii pe care îi controla, îşi spuse el. Într-adevăr, întotdeauna îi considerase pe oamenii săi la fel de sensibili ca trandafirii şi la fel de frumoşi. Cu spini.

Dar, uneori, chiar şi cele mai reuşite creații ale lui trebuiau să fie date la rebut.

Se opri să studieze un trandafir atît de roşu, încît era de-a dreptul carmin. Părea muiat în sînge. Superb.

Se concentră asupra trandafirului despre care îi pomenise lui Saul la Denver. Albastru.

Încruntîndu-se, îşi privi ceasul. Aproape ora douăsprezece. Afară, noaptea de aprilie era rece şi uscată. În seră, însă, domnea căldura şi umezeala. Deşi transpira, purta vesta şi sacoul negru.

Fruntea sa ridată se îngustă. Era ceva în neregulă. Cu o oră în urmă, i se anunțase eşecul misiunii. Saul supraviețuise. Echipa morții îndepărtase cadavrul asasinului, dar nu înainte de a-l fi găsit un paznic din Atlantic City. Trebuiseră să se ocupe şi de acest amănunt incomod. Pentru a-şi calma nervozitatea, Eliot se distră închipuindu-şi expresia uimită a vedetei din Atlantic City dacă, intrînd în cabina sa, ar fi găsit un cadavru pe jos. După numeroasele filme cu gangsteri în care jucase cîntărețul superstar, realitatea ar fi putut să i se vădească educativă. Dar cum s-ar fi rezolvat *acest* amănunt incomod?

Amuzamentul i se risipi cînd auzi telefonul. Telefonul special – cel verde, potrivit pentru seră, lîngă aparatul negru de pe masa cu ghivece. Doar o mînă de oameni îi ştiau numărul. Spera să-l caute unul anume.

Deşi aşteptase cu nerăbdare, să sili să-l lase să mai sune încă de două ori. Dregîndu-şi glasul, ridică receptorul.

– Alo?

– Romulus, spuse un glas încordat. Steag negru.

Omul părea să aibă răsuflarea tăiată. Eliot era con-

vins că sera şi telefoanele ei erau supravegheate. Împreună cu oamenii lui, folosea coduri prestabilite. Romulus era Saul. Steag negru însemna urgenţă – şi anume, că i se compromisese acoperirea şi cineva era mort.

Eliot răspunse:

– Dă-mi numărul. Te sun în cincisprezece minute.

– Nu, izbucni Saul.

Eliot îşi muşcă buza.

– Spune-mi cum vrei s-o faci.

– Trebuie să circul încontinuu. Dă-mi *tu* un număr.

– Aşteaptă zece secunde.

Eliot băgă mîna în buzunarul vestonului, scoţînd un pix şi un blocnotes. Scrise un număr pe care ştia că Saul îl memorase.

967-876-9988

Sub el, scrise numărul unui telefon public despre care ştia că era sigur.

703-38-9022

Scăzu numărul al doilea din primul.

264-538-0966

Îi citi lui Saul diferenţa.

La rîndul său, Saul avea să scadă acest număr din cel pe care-l memorase:

967-876-9988-
264-538-0966

703-338-9022

Afla astfel numărul telefonului public pe care plănuia Eliot să-l folosească.

– În treizeci de minute, spuse scurt Saul.

Eliot auzi un declic, cînd Saul închise. Lăsă receptorul în furcă. Încordat, se sili să aştepte pînă-i reveni controlul. Insistenţa lui Saul ca el să-l sune pe Eliot, nu invers, era neaşteptată, dar nu dezastruoasă. Trebuia să plece de-acolo şi să ajungă la un telefon sigur, cu orice

preț. Dar dacă Saul i-ar fi dat un număr, îl putea folosi pentru a localiza postul de unde vorbea Saul. Atunci, ar fi putut trimite o echipă în acel loc.

Trebuia să găsească altă cale. Se concentră asupra trandafirilor, dînd din cap cînd găsi soluția.

Îşi consultă ceasul, surprins că trecuseră deja zece minute de cînd Saul închisese telefonul. Dar încă mai avea timp să ajungă cu maşina pînă la postul pe care plănuia să-l folosească, în fața unui supermarket local – după miezul nopții, prin zonă nu circula nimeni – şi să dea în grabă un telefon pentru a întinde cursa. Un minut ca să explice instrucțiunile. După care, avea să aştepte revenirea lui Saul pe fir.

Cu toate acestea, cînd stinse luminile din seră, avu un moment de ezitare. Privind în întuneric, îşi spuse că Saul era atît de bun, încît regreta necesitatea de a-l extermina. Dar, la o adică, Eliot avea mulți agenți superiori. Unul în minus n-avea să conteze, dată fiind miza.

Altceva, însă, îl tulbura. Felul cum evitase Saul capcana din Atlantic City. Dacă Saul era chiar mai bun decît îl credea Eliot?

Capitolul 13

Clubul de bowling răsuna de lovituri şi mingi căzute în şanț. Numai pe o treime din culoare se aflau jucători. *Piese Auto ale lui Ricky* îi băteau pe *Mănuşarii clasa-ntîi.*

Saul stătea pe scaunul rotativ, întors cu spatele spre tejgheaua de gustări. Încerca să pară preocupat de joc, dar de fapt studia intrarea în club.

Nu umbla pe străzi – e prea mare riscul de a fi văzut. Găseşte un loc public – n-au să te deranjeze copoii. Alege un local neaglomerat – îți trebuie spațiu de manevră. Şi o ieşire – uşa de serviciu de după tejghea.

– Încă un rînd? întrebă chelnerița, în spatele lui.

Se întoarse spre femeia obosită, cu uniformă şifo-

nată. Ţinea în mînă o cafetieră.

– Nu, mulţumesc. Cred că prietenul meu nu mai vine.

– Ora-nchiderii.

Chelneriţa se uită la ceasul de deasupra automatului de lapte.

– Peste cinci minute.

– Cît îţi datorez?

– Optzeci de cenţi.

Îi dădu un dolar.

– Păstrează restul. Mai bine dau un telefon să văd ce i s-a-ntîmplat.

– Acolo, arătă ea telefonul public de lîngă vitrina cu bile de vînzare.

Deznădăjduit, Saul speră că zîmbetul său părea convingător, în timp ce mergea spre telefon. Îi spusese lui Eliot că avea să revină peste treizeci de minute. La ora stabilită, introduse o monedă în fantă şi apăsă butonul centralei. Spuse numărul pe care i-l dăduse Eliot. Cod din zona Virginiei. Telefonul public respectiv trebuia să se afle lîngă Falls Church, unde locuia Eliot. Nu avea timp să ajungă foarte departe.

Centralista îi spuse lui Saul tariful pentru trei minute. Băgă monezile în aparat, ascultă diferitele tonuri în timp ce cădeau prin locaşuri, şi auzi un bîzîit.

Eliot răspunse imediat:

– Da?

Deşi aceste telefoane nu erau interceptate, centralista putea auzi conversaţia. Saul folosi date indirecte, explicînd rapid ce se întîmplase.

– Prietenii noştri din Israel, încheie el. Le-am recunoscut stilul. Nu vor să lucrez pentru revistă. De ce?

– Am să-l întreb pe redactorul şef. Probabil că e o confuzie la contabilitate.

– E ceva în legătură cu ultimul articol pe care l-am scris. Unul dintre cercetătorii mei a vrut să mă-mpiedice să mai scriu încă unul.

– Poate a crezut că lucrezi pentru o revistă rivală.

– Sau poate *el* lucra.
– Posibil. E o meserie competitivă, spuse Eliot.
– E de tăiat gîtul. Am nevoie de pază.
– Şi o primă de sănătate. Sînt de acord. Ştiu unde poţi merge să te relaxezi. O staţiune pentru cadre.
– Nu departe, sper. E tîrziu. Pe jos, aş putea să mă încurc.
– E un hotel în apropiere de tine.
Vorbind codificat, Eliot îi spuse adresa.
– Îţi rezerv o cameră. Normal că sînt alarmat. Ai toată înţelegerea mea. O să aflu eu de ce s-au supărat.
– Te rog. Ştiam că pot conta pe tine.
– Pentru asta există taţii.
Saul puse receptorul în furcă. Privise intrarea clubului de bowling. Auzi duruitul unei noi bile căzute în şanţ. Un jucător advers rîse. Dincolo de o uşă deschisă, cu inscripţia *Birou,* un bărbat chel apăsa nişte comutatoare pe un perete. Luminile scăzură.
– Ora-nchiderii! strigă chelneriţa.
Saul privi prin uşa de sticlă, spre parcare. Luminile cu arc străluceau. Dincolo de ele se întindeau tenebrele. Nu avea de ales. Cu pielea furnicîndu-l, traversă parking-ul.

Capitolul 14

Din întunericul de la capătul cvartalului pustiu, îşi văzu destinaţia. Un hotel. Eliot spusese că-i va rezerva o cameră, dar Saul nu bănuise că se exprima literal. Un soi de glumă. Aproape că zîmbi.
Singura lumină de pe stradă era a firmei cu neon de deasupra treptelor de beton murdare care duceau în construcţia dărăpănată, de lemn.

AYFARE HOTEL

Saul presupuse că litera arsă a firmei era fie un M, fie un W. *Mayfare. Wayfare.* Nu conta care din ele. Im-

portant era că lipsea o literă, semnalul că totul era gata, locul asigurat. Dacă ar fi fost aprinse toate literele, însemna un avertisment să nu se apropie.

Scrută împrejurimile. Nevăzînd pe nimeni, porni în lungul străzii. Cartierul era mizer. Ferestre sparte. Gunoaie. Locuințele păreau părăsite. Perfect. În acele locuri n-avea să atragă atenția, singur, la ora trei dimineața. Nici o maşină de poliție n-ar fi patrulat prin cartierul acela, oprindu-se să-l întrebe unde mergea şi de ce era în oraş la o oră atît de tîrzie. Locatarii îşi vedeau de treburile lor.

Paşii lui Saul răsunau cu ecou. Nedorind să rişte a fi imobilizat într-un taxi, mersese cîteva ore pe jos, cu picioarele țepene şi umerii îndurerați. Revenise pe propriile-i urme, adesea ocolind cîte un cvartal întreg, pentru a verifica dacă nu era urmărit. Nu văzuse nici o codiță. Ceea ce nu însemna că nu exista nici una.

Dar curînd n-avea să mai conteze. Aproape ajunsese.

Firma de neon se mărea pe măsură ce se apropia. Deşi noaptea era rece, sudoarea i se prelingea pe piept, sub puloverul pe gît şi vesta anti-glonț pe care o purta întotdeauna cîteva zile după misiune. Mîinile-i erau amorțite. Îşi înfrînă imboldul de a se grăbi.

Privi din nou în urmă. Nimeni.

Se apropia de hotel de pe trotuarul opus al străzii, tentat să ocolească tot cvartalul, să cerceteze vecinătățile, să se asigure că totul era în regulă. Dar, de vreme ce nici un adversar n-ar fi putut şti că venea aici, nu vedea necesitatea altor tactici evazive. Tot ce dorea era să se odihnească, să-şi limpezească mințile, să afle de ce era vînat.

Eliot avea să se îngrijească de el.

Coborî de pe bordură pentru a traversa strada. Hotelul răpciugos, cu ferestrele întunecate, îl aştepta. Dincolo de uşă, echipa e salvare avea pregătită mîncare, băutură şi confort. Aveau să-l apere.

Deşi inima-i bubuia în piept, mergea cu pas sigur, văzînd crăpăturile care deformau uşa de lemn.

Dar se simţea incomod. Procedura. Aşa spunea Eliot întotdeauna, orice s-ar întîmpla, nu încălca procedura. E singurul lucru care garantează supravieţuirea. Întotdeauna, încercuieşte-ţi obiectivul. Controlează teritoriul. Asigură-te cît mai bine.

Supunîndu-se impulsului, pivotă, cotind brusc spre trotuarul pe care tocmai în părăsise. Dacă, în pofida prudenţei, fusese urmărit, această ultimă şi neaşteptată schimbare de direcţie putea deruta coada, făcînd-o să iasă la vedere.

Lovitura îl îmbrînci lateral, cu un impact buimăcitor, neprevăzut, în latura stîngă a trupului, sus lîngă inimă, în vesta anti-glonţ. Nu ştia ce se întîmplase. Apoi îşi dădu seama. Se trăsese în el. Cu surdină. Căscă gura, cu respiraţia tăiată.

Vederea i se împăienjeni. Căzu în stradă, absorbind şocul în timp ce se rostogolea spre rigolă. Glonţul venise de deasupra, dintr-o clădire de vis--vis de hotel. Dar vesta ar fi trebuit să-l oprească. Atunci, de ce sîngera?

Nedumerit, se adună pe picioare, cocoşat, împleticindu-se peste trotuarul plin de gunoaie. Avea senzaţia că-i luase foc pieptul. Se repezi într-un gang, lipindu-se de perete, privind prin întuneric. Obiecte neclare se îngrămădeau în faţa lui. În capătul opus, văzu altă stradă.

Dar nu putea trece pe-acolo. Dacă fusese urmărit, nu era doar un singur om. Trebuia să aibă rezerve – alţi membri ai echipei morţii supraveghind străzile din apropiere. Cînd ajungea la capătul gangului, avea să fie împuşcat din nou, poate în cap sau gît. Căzuse singur în capcană.

Se clătină pe lîngă o ieşire de incendiu, prin putoarea lăzilor de gunoi ce dădeau pe dinafară. În spatele lui, profilat pe lumina firmei de neon a hotelului, un om se apropie de gang, cu paşii răsunîndu-i în tăcerea sinistră. Omul mergea cu genunchii îndoiţi, aplecat, ochind cu un

pistol mic pe a cărui țeavă se vedea tubul amortizorului.

Mossad-ul, își spuse din nou Saul. Poziție adunată caracteristică, aparent stîngace, călcînd pe toată talpa, care asigura echilibrul asasinului, chiar rănit fiind. El însuși fusese instruit să-și mențină această poziție.

Asasinul intră în gang, lipindu-se de perete, în întuneric, strecurîndu-se înainte, contopit cu noaptea.

„E atent," își spuse Saul. „Nu știe că n-am la mine pistolul. Va veni încet."

Răsucindu-se, privi spre celălalt capăt. Intră o a doua siluetă. Nu mai avea nici o ieșire.

Dar trebuia să existe una. Scara de incendiu? Nici un folos – chinuindu-se să urce, le-ar fi atras atenția. Îi simțea apropiindu-se.

Ușa de sub scara de incendiu? Se repezi, apăsînd pe clanță, dar era încuiată. Lovind cu cotul, sparse o fereastră de lîngă ușă, știind că zgomotul avea să-i alerteze pe urmăritori. Se înghesui grăbit, cu colțurile de geam sfîșiindu-i scurta. Mînecile i se îmbibară în sînge. Sări înăuntru pe fereastră, zgîriindu-și tălpile pantofilor, tresărind de apăsarea din piept, înclinîndu- se, căzînd.

Ajunse pe dușumea. Îl înconjură bezna. „Curînd," își spuse el. „Cei din hotel. Vor năvăli afară să mă ajute. Să rămîn viu pînă ajung aici."

Se tîrî înainte, lovindu-se de o balustradă nevăzută, zgîriindu- și pieptul. Sudoarea îi năclăia chipul. Pipăind în jur, atinse două scări, una urcînd, cealaltă coborînd. Își înăbuși un geamăt și porni să urce poticnit. Holul puțea a urină. Căzu pe un palier, se tîrșîi înainte și dădu cu capul în roțile cu spițe ale unui cărucior de copil.

Îi atinse marginea slinoasă. Cu sîngele șiroindu-i de pe brațe, împinse căruciorul spre capul scării. Roțile scîrțîiau. Încremeni. Nu scoase nici un sunet. Dincolo de fereastră, se apropie o umbră.

Știa ce simțea vînătorul. Singura intrare în clădire era prin fereastra spartă. Dar fereastra putea fi o capcană.

Umbra se opri.

Saul, însă, fusese împuşcat. Era fugar. Umbra avea motive să se simtă încrezătoare.

Aşa era. Cu uimitoare viteză, se aruncă prin fereastră, căzînd înfundat pe duşumea, rostogolindu-se rapid şi oprindu-se în întuneric.

Asasinul avea să găsească două scări. În sus sau în jos? Încotro o luase Saul? Regula spunea că în sus. Terenul înălțat era mai uşor de apărat.

Întrebarea era dacă Saul rămăsese consecvent, supunîndu-se regulii, sau coborîse spre pivniță, în speranța de a-şi înşela adversarul? O tragere la sorți în gînd.

Clădirea era cufundată în tăcere. Dintr-odată, pistolarul se repezi spre scară. Împingînd căruciorul, Saul îl lovi în față, auzind zăngănitul cărutului cînd omul căzu. Sărind peste el, lovi cu piciorul şi simți mandibula cedînd.

Auzi un geamăt şi înşfăcă puloverul pistolarului. Smucind în jos cu o mînă, îşi repezi celălalt braț spre gît. Laringele plesni. Asasinul se prăbuşi, în convulsii, sufocîndu-se. Pistolul îi căzu din mînă.

Saul se aplecă să-l ridice, chinuit. Îl recunoscu după pipăit, mic cît palma. Folosise adesea acest gen de armă – un *Beretta,* echipat cu o țeavă destul de lungă pentru a i se potrivi surdina. Un 22 adaptat, cu modificări atît de abile, încît lipsa de putere se compensa prin precizie. Arma preferată de Mossad – altă carte de vizită.

Privi prin fereastra spartă. În gang, al doilea pistolar pîndea umbrele. Saul apăsă pe trăgaci, cu mîna smucindu-i-se în reculuri repetate, continuînd să tragă şi după ce asasinul căzu şi tresări pentru ultima oară.

Se rezemă de perete, încercînd să-şi păstreze echilibrul. Precis existau şi alți urmăritori. Trebuia să se aştepte la asta. Supraviețuirea lui depindea de presupuneri. Să plece de-acolo. Urcă grăbit scara.

Într-un apatament plîngea un copil. Ajunse în capul scării, împinse o uşă metalică şi ieşi pe acoperiş, adus de spate, țintind spre gurile de aerisire, spre sforile cu

rufe, spre țevi şi antene de televiziune. Nimeni. Mişcă. Se furişă prin umbre, muşcîndu-şi buza de durere în timp ce cobora la un nivel inferior. Stelele licăreau reci.

Ajunse brusc la margine. Următoarea clădire se afla prea departe pentru a sări pînă acolo. Privind în jur, văzu o construcție rectangulară ridicîndu-se deasupra acoperişului, îi deschise uşa şi privi în întunericul unei case a scării. Sfinte Doamne, ce durere!

Un etaj, apoi încă unul, şi încă unul. Ajuns la parter, privi spre o ieşire. Putea să-l aştepte cineva, dar trebuia să rişte. Strada era întunecată. Se strecură afară. Ținîndu-şi respirația, ajunse pe trotuar. Nici o împuşcătură. Nici o siluetă repezindu- se la el.

Reuşise. Dar unde să se ducă? Nu ştia cît de grav rănit era. Nu mai putea să se-arate multă vreme, altfel aveau să-l găsească.

Se gîndi la hotel. Pistolarii îl interceptaseră, încercînd să-l împiedice să ajungă acolo. Nu înțelegea de ce nu apăruseră ajutoarele. Asasinii folosiseră amortizoare. Poate că echipa de salvare nu ştia că fusese împuşcat.

Dar îl nimeriseră pe stradă, în fața hotelului. Cu siguranță, salvatorii priveau. De ce nu năváliseră afară, să-l ajute?

Fiindcă nu ştiau unde se dusese. Şi nu voiau să primejduiască securitatea hotelului. Stăteau pe poziție, în speranța că va veni el la ei. Că va ajunge.

Văzu un *Plymouth Duster* ruginit parcat la bordură, silueta sa rablagită fiind singura maşină de pe toată strada întunecoasă. Dacă nu era încuiat. Dacă avea să pornească.

Dacă.

Trase de portieră. Se deschise. Cheile nu erau în contact. Cu pieptul durîndu-l, se aplecă, scotocind pe sub bord şi găsi ceea ce dorea. Împreună două sîrme. Motorul porni.

Apucînd volanul, apăsă pe accelerator. *Duster*-ul se desprinse de bordură, huruind. Dădu colțul, cu scrîşnete.

Clădirile se vedeau încețoşate. Strada părea să se comprime, în timp ce luă încă un viraj.

Văzu în față hotelul şi coti spre trotuar. În lumina firmei de neon, urmăritorii nu puteau folosi vizoare nocturne. Lentilele ar fi amplificat lumina atît de mult, încît l-ar fi orbit pe trăgător.

Tresări sub impact, cînd *Duster*-ul lovi bordura şi se clătină pe trotuar. Frînînd cu un derapaj în fața treptelor clisoase de beton, deschise portiera cu umărul. Poziționase maşina astfel încît să-l adăpostească. Urcă în goană treptele şi lovi uşa, năpustindu-se prin ea. Căzu imediat pe podea şi se răsuci pentru a îndrepta pistolul spre stradă.

Ajunsese la hotel. Era în siguranță.

Tăcerea îl năuci. Echipa de salvare? Unde erau?

Privind în spate, nu văzu decît întunecime.

– Romulus! strigă, auzi ecoul, dar nu primi nici un răspuns.

Se întoarse tîrîş, simțind mirosul de praf şi mucegai. Unde naiba...? Hotelul era gol. Nedumerit, căută prin holul întunecos. Nimeni. Privi în birou, în camerele din lungul coridorului, aruncînd cîte o privire spre intrare, ciulind urechea să audă dacă venea cineva.

Complet pustiu. Nu se pregătise nimic pentru sosirea lui. Nu era un loc sigur. Christoase, hotelul fusese momeala pentru a-l ademeni într-o capcană! Nici nu se aşteptaseră să ajungă înăuntru!

Acum înțelegea că oamenii care-l aşteptaseră acolo ieşiseră într-adevăr. Dar nu ca să-l salveze. Ci ca să-l urmărească şi să-l omoare. Erau afară, căutîndu-l. Iar maşina din față avea să le indice unde se găsea.

Alergă spre uşă. Coborînd în grabă treptele, văzu un trăgător apărînd la colț, ochindu-l cu un pistol-mitralieră cu țeava scurtă, inconfundabilul *Uzi*.

Saul trase din fugă, pentru a-l vedea pe pistolar apucîndu-se de braț şi dispărînd smucit după colț.

Nu pierduse vremea întinzînd mîna după firele de

sub bord pentru a opri motorul *Duster*-ului. Portiera de lîngă volan rămăsese deschisă. Trase schimbătorul de viteze. Scrîşnind, maşina se smulse de pe trotuar, pendulă şi porni zgomotos pe stradă. O rafală de gloanțe sparse parbrizul. Cioburi explodară peste el. Aplecîndu-se, coti, încercînd să se ferească.

Lîngă colțul din față se ivi un alt trăgător. Saul trase de volan în direcția lui, apăsînd pe accelerație, repezindu-se înainte. Zece metri, cinci. Pistolarul ochi. Trei metri. Deodată, asasinul se smulse din poziție, aruncîndu-se în panică spre o uşă.

Saul coti, evitînd un hidrant de incendiu, trecu prin fața omului şi se lansă pe o stradă laterală. Un roi de proiectile lovi maşina.

Derapă printr-o intersecție, ascultînd, gonind pe o altă stradă lăturalnică. Privind în oglinda retrovizoare, apoi în față, nu mai văzu pe nimeni.

Scăpase. Dar sîngeie îi şiroia pe piept, unde fusese împuşcat, şi de la coatele pe care şi le tăiase la spargerea ferestrei. Scăpase. Pentru cît timp, însă?

În pofida grabei, slăbi apăsarea pe accelerator. Nu trece pe roşu. Respectă limita de viteză. Sîngerînd, într-o maşină furată cu parbrizul din spate spart şi găuri de gloanțe în caroserie, nu îndrăznea să se lase oprit de poliție. Trebuia să scape de maşină.

Cît mai repede.

Capitolul 15

Trecu pe lîngă un parking de camioane, mijindu-şi ochii spre luminile puternice ale unei benzinării cu restaurant. Două camioane cu trailer, trei simple. Mai merse cinci sute de metri, pînă la un popas de rulote. Patru şi jumătate. În rulote nu ardea nici o lumină. Parcă între două maşini, pe o fîşie de pietriş, stinse farurile şi deconectă sîrmele de contact de sub bord.

Durerea îl făcea să se crispeze. După ce privi în jur spre a se asigura că nu atrăsese atenția nimănui, își șterse sudoarea rece de pe frunte. Încordîndu-se să-și scoată scurta, își ridică puloverul *col-roul,* apucă baretele *Velcro* ale vestei anti-glonț și trase de ele, dezbrăcînd vesta.

Eliot insistase întotdeauna: nu viola niciodată procedura. După o misiune, ia-ți măsuri de prevedere. Poartă vesta. În caz de complicații ale misiunii, metodele stabilite te mențin în viață.

Vesta era destul de voluminoasă. Groasă de aproape un centimetru, cîntărind trei sferturi de kilogram, era confecționată din cîteva straturi de Kevlar, o fibră sintetică gen nylon de cinci ori mai tare decît oțelul. Dar Saul avea o osatură masivă, colțuroasă, iar volumul suplimentar nu-l făcea decît să pară supraponderal. La cazino, deși nu riscase să poarte pistol asupra lui, avusese încredere că vesta nu atrăgea atenția. Încă o dată, un vechi obicei îi salvase viața.

Glonțul, însă, ar fi trebuit doar să-l amețească. N-avea cum să pătrundă prin vestă. Nu trebuia să-l fi rănit. Încruntat, atinse sîngele de pe piept, căutînd gaura de glonț. În schimb, găsi chiar glonțul, înfipt cu cîțiva milimetri în piept, între două coaste, cu impactul încetinit de vestă.

Scrîșni din dinți și îl smulse, exhalînd, înăbușindu-și imboldul de a voma. Un moment, în întuneric, mașina păru să se clatine. Apoi rotirea se opri, iar Saul își înghiți fierea.

Șterse glonțul, tulburat. Nimic nu avea sens. Proiectilul era îngust și ascuțit, dar vîrful său ar fi trebuit să se tocească la contactul cu vesta.

Riscă și deschise portiera, folosindu-se de lumina interioară pentru a examina glonțul, și mai răscolit de ceea ce văzu.

Glonțul era verde. Avea cămașa îmbrăcată în teflon, devenind astfel capabil să străpungă vesta. Articol special,

preferat de rețelele informative de elită. Inclusiv Mossad-ul.

Studie amortizorul pistolului *Beretta.* Posesia unei arme la fel de ilegală ca o mitralieră sau un aruncător de rachete. În loc să rişte depistarea cu aşa ceva asupra lor sau s-o cumpere la negru, ageții operativi şi le asamblau singuri, folosind piese uşor de obținut şi inocente la înfățişare dacă erau distribuite cu o trusă de scule. În acest caz, pistolarul cumpărase un tub de plastic, destul de larg ca să se potrivească pe țeava armei. Tubul fusese umplut cu o serie de garnituri de etanşare, alternativ metalice şi din fibre de sticlă, orificiile acestora fiind destul de mari ca să permită trecerea unui glonț. Într-un capăt avea o gaură, suficient de mică pentru a împiedica şaibele să cadă, suficient de mare pentru a îngădui ieşirea glonțului. La un centimetru de gura liberă a tubului fuseseră sfredelite trei găuri. Şuruburile vîrîte prin acestea fixau surdina de țeava pistolului. Montat rapid, era eficient pentru şapte focuri, înainte ca lîna de sticlă să-şi piardă puterea antifonică. Atunci putea fi scos rapid, părțile componente fiind aruncate fără a păstra nici o urmă a activității la care fuseseră folosite. Simplu. Metoda preferată de Mossad.

Ce naiba se întîmpla? De unde ştiuseră adversarii lui că mergea la hotelul acela? Nici chiar el n-o ştiuse pînă cu cîteva ore în urmă. Nu se punea problema de a fi fost urmărit. Asasinii îi anticipaseră mişcările. Îl *aşteptau.*

Eliot făcuse aranjamentele. Pesemne că Eliot greşise ceva. Poate folosise un telefon neasigurat.

Dar Eliot nu făcea greşeli.

Atunci, însemna că Eliot fusese urmărit, conversația fiind interceptată cu un microfon direcțional.

Dar Eliot ştia el ce ştia. Întotdeauna purta asupra lui un dispozitiv de bruiaj care deregla microfoanele.

Poate că unul dintre oamenii lui Eliot era agent dublu. Dar pentru cine lucra? Pentru Mossad?

Saul închise portiera. Lumina se stinse. Îşi şterse sîngele de pe piept cu batista. În noapte, simțea obo-

seala şi frigul.

Nu-i plăceau coincidenţele. Eliot îl trimisese la Atlantic City, un loc care părea neobişnuit, unde un membru al echipei dezagregate încercase să... Saul începu să tremure. Tot Eliot îl trimisese la hotelul abandonat, unde din nou Saul aproape fusese omorît.

Numitorul comun. Eliot.

Implicaţia era de neconceput. Eliot – tatăl adoptiv al lui Saul – îi pusese capul la preţ?

Nu!

Saul îşi trase în jos puloverul şi ieşi din maşină, îmbrăcînd scurta sport. Ora cinci – la răsărit, cerul devenea cenuşiu. Ieşi din curtea de rulote, pornind cu chiu-cu vai pe şosea. La parking-ul de camioane, aşteptă în umbra unuia fără trailer pînă cînd şoferul ieşi din restaurant.

Omul deveni ţeapăn cînd îl văzu.

– Cincizeci de marafeţi un drum, spuse Saul.

– N-am voie. Vezi cartonul ăla? Nu iau pasageri. Mi-aş pierde slujba.

– O sută.

– Ca să mă pungăşeşti cu prima ocazie. Sau să-mi fure camionul haidamacii tăi.

– Două sute.

Şoferul arătă cu degetul:

– Ai sînge pe haine. Te-ai bătut sau te caută sticleţii.

– M-am tăiat la ras. Trei.

– Fugi de-aci. Am nevastă şi copii.

– Patru. Mai mult n-am.

– N-ajung.

– Am să aştept alt şofer.

Saul porni spre camionul alăturat.

– Hei, amice.

Saul se întoarse.

– La banii ăştia, chiar că trebuie să scapi din oraş,

– E bolnav taică-meu.

Şoferul rîse:

– Şi contul meu în bancă la fel. Speram să oferi cinci.

– Nu-i am.
– Ai văzut vreodată Atlanta?
– Nu, minți Saul.
– Ai s-o vezi.
Îi întinse mîna:
– Banii!
– Jumate acum.
– Merge. În caz că-ți vin idei crețe, mai bine te previn. Am făcut armata la infanteria marină. Ştiu karate.
– Ei nu zău, răspunse Saul.
– Ia poziția să te caut. Vezi să nu găsesc vreun pistol sau cuțit.
Saul aruncase amortizorul şi pusese micul *Beretta* în lenjerie, între picioare. Era incomod, dar ştia că numai percheziţiile pe trupul gol erau complete. Şoferul avea să-i pipăie contururile trupului – brațele, picioarele şi şina spinării. Saul, însă, se îndoia că-l va căuta prin părțile intime sau să-i bage mîna în chiloți. Dacă o făcea...
– N-ai să găseşti decît patru sute de dolari, îi spuse el. La Atlanta, dacă vin după mine copoii, o să ştiu pe cine să dau vina. Îi telefonez şefului tău şi-i spun de înțelegerea noastră. O să mă consolez să ştiu că te-a dat afară.
– Aşa se vorbeşte cu un prieten? rînji şoferul. După cum se aşteptase Saul, percheziția fu a unui amator.
Prin lumina crescîndă a zorilor, în timp ce camionul vuia pe autostradă, se prefăcu a dormi, meditînd la ce se întîmplase. Eliot, îşi spunea el încontinuu. Ceva era îngrozitor de în neregulă. Dar nu putea fugi la nesfîrşit. Nu se putea ascunde o veşnicie.
„De ce vrea Eliot să mă omoare? De ce Mossad-ul?“
Atîta lucru era cert – avea nevoie de ajutor. Dar în cine să aibă încredere?
Soarele strălucea prin parbriz. Apucîndu-se de piept, transpira, febril, cu gîndul la Chris.
Fratele lui vitreg.
Remus.

BISERICA LUNII

Capitolul 1

Prin iureşul de orientali de pe zgomotosul şi viciatul Silom Road, europeanul cel înalt evita oarecum să atragă atenția. Se mişca hotărît, lin, statornic, contopindu-se cu ritmul mulțimii. De cum îl simțea cineva, omul dispărea imediat. Un observator neantrenat nu i-ar fi putut ghici naționalitatea. Francez, probabil, sau englez. Poate german. Părul îi era şaten, dar ar fi fost greu de spus dacă închis sau deschis. Avea ochii căprui, şi totuşi albaştri, şi verzi. Un chip oval, însă dreptunghiular. Nu era slab, dar nici gras. O haină obişnuită; cămaşă şi pantaloni de culoare neutră. La vreo treizeci şi ceva de ani, poate mai vîrstnic, poate mai tînăr. Fără cicatrici, barbă sau mustață. Neobişnuit doar într-un singur sens – părea a fi invizibil.

De fapt, era american. Deşi călătorea sub multe identități, adevăratul său nume era Chris Kilmoonie. Avea treizeci şi şase de ani. Cicatricile îi fuseseră escamotate prin chirurgie plastică. Într-adevăr, chipul lui fusese reconstituit de cîteva ori. Îşi tăiase reverele hainelor. Cususe sub căptuşeala sacoului echivalentul a cinci mii de dolari în bancnote din diferite țări. Restul celor cincizeci de mii de dolari, fond de urgență, fusese convertit în aur şi pietre prețioase – un ceas *Rolex* de optsprezece karate, de exemplu, şi un colier valoros – pe care le purta ascunse. Trebuia să se poată deplasa dintr-o țară în alta cît de rapid posibil, fără să depindă de bănci. Nu-şi făcea griji că vreun hoț care-i suspecta bogăția ar fi încercat să i-o fure. Sub haină, înfipt în centură la spate, purta un pistol automat *Mauser HSc* de 7,65 mm. Mai mult însă decît arma, ochii lui Chris descurajau orice confruntare. În adîncul lor, dincolo de culorile schimbă-

toare, pîndea o siguranță care-l avertiza pe orice străin, făcîndu-l să păstreze distanța.

La jumătatea străzii, Chris se opri între tarabele cu copertine de bambus, unde vînzătorii strigau unul mai tare decît altul, agitînd zmee complicate, eşarfe de mătase şi statuete de tek. Neluînd în seamă un negustor ambulant care-şi împingea căruciorul, oferindu-i o friptură de maimuță, aruncă o privire dincolo de năvala asurzitoare a bicicletelor şi motoretelor, spre o biserică îngustă, ascuțită, cu un etaj, îmbrăcată în iederă, între hotelul *Oriental* şi o misiune religioasă. Din acel unghi, vedea presbiteriul, o vilă cu un etaj lipită de partea din spate a bisericii. În spatele casei se zărea cimitirul şi grădina de piper care cobora în pantă spre rîul noroios, plin de crocodili. În depărtare, orezăriile se contopeau cu jungla. Ceea ce-l interesa cel mai mult, însă, era vitraliul de doi metri aflat sub turla bisericii. Ştia că, în urmă cu ani se zile, o fîşie de sticlă lungă de treizeci de centimetri se spărsese în timpul unei furtuni. Întrucît această parohie din Sawang Kaniwat, oraşul vechi din Bangkok, era săracă, fîşia – care semăna cu o semilună – fusese înlocuită de o bucată ieftină de oțel galvanizat. Semiluna, strălucind golaşă sub vîrful turlei, determinase numele:. Biserica Lunii.

Chris mai ştia şi că, la cererea K.G.B.-ului rus, în 1959 biserica fusese convertită în casă sigură sub sancțiunea Abelard, disponibilă pentru uzul agenților operativi din toate agențiile, indiferent de disensiunile politice. În timp ce aştepta o pauză a traficului, traversînd apoi strada, era convins că din clădirile învecinate pîndeau agenți ai multor rețele de informații. Nu contau. În incinta bisericii şi a zonei înconjurătoare, i se garanta imunitatea.

Deschise o portiță din lemn înclinată şi străbătu cărarea cu prundiş umed pe lîngă biserică. În spate, vacarmul străzii ajungea înfundat. Îşi dezlipi cămaşa de pieptul asudat, în căldura de 50C şi umezeala înăbuşitoare.

Deşi mai era încă o lună pînă să înceapă ploile, deasupra junglei se îngrămădeau nori negri şi groşi.

Urcă treptele nevopsite şi scîrţîitoare şi bătu la uşa presbiteriului. Deschise un servitor oriental. Chris ceru, în limba thai, să-l vadă pe preot. Trecu un minut. Bătrînul preot apăru şi începu să-l studieze.

Pronunţînd fonetic, Chris spuse:

– *Eye ba*[1].

În thai, această expresie e o înjurătură, desemnînd o maimuţă murdară sau mare. Mai poate însemna şi gherilă. Era singurul lucru pe care trebuia să-l spună Chris pentru a primi azil acolo.

Preotul făcu un pas înapoi, dînd din cap.

Chris intră, mijindu-şi ochii în timp ce i se adaptau la penumbra din antreu. Simţi miros de piper.

– Vorbeşti...?

– Engleza, răspunse Chris.

– Eşti familiarizat cu aranjamentele noastre?

– Da. Am mai fost aici o dată.

– Nu ţin minte.

– În 1965.

– Tot nu...

– Atunci arătam altfel. Aveam faţa zdrobită.

Bătrînul preot ezită.

– Ruptură de apendice? Fractură de coloană?

Chris dădu din cap.

– Acum îmi amintesc, spuse bătrînul. Agenţia ta merită complimente. Are chirurgi meticuloşi.

Chris aşteptă.

– Dar nu te afli aici ca să-ţi aminteşti de alte vremuri, continuă preotul. Biroul meu e mai convenabil pentru conversaţie.

Chris îl urmă. Citise dosarul bătrînului şi ştia că pă-

1. – (fon.) ai ba

rintele Gabriel Janin avea şaptezeci şi doi de ani. Mustaţa sa albă şi ţepoasă se potrivea cu părul tuns perie. Emaciat, cocîrjat şi zbîrcit, preotul purta pantofi de pînză plini de noroi şi pantaloni jerpeliţi, pe sub un stihar mucegăit şi diform. Atît vîrsta cît şi înfăţişarea jigărită erau înşelătoare. Din 1929 pînă în 1934, fusese membru al Legiunii străine franceze. Plictisit de provocările pe care le întîlnise şi le învinsese, intrase în Ordinul călugărilor cisterciţi din Citeaux, în 1935. Patru ani mai tîrziu, părăsise ordinul şi, în timpul războiului, se instruise spre a deveni preot misionar. După război, fusese transferat la Saigon. În 1954, fusese transferat din nou, de astă dată la Bangkok. În 1959, pe baza preferinţei lui pentru tinere fete thai, spre a deveni îngrijitorul acestei case sigure sub sancţiune internaţională. Chris era pe deplin conştient că, pentru a-şi proteja oaspeţii, preotul ar fi fost gata să ucidă.

Biroul era înghesuit şi mucegăit. Preotul închise uşa.

– Doreşti ceva răcoritor? Un ceai, poate, sau...?

Chris clătină din cap.

Preotul desfăcu mîinile. Se aşeză, despărţit de Chris printr-un birou. În grădina de piper cîntă o pasăre.

– Cu ce pot să te-ajut?

– Părinte...

Chris vorbea cu glas scăzut, parcă urmînd să se mărturisească.

– ...am nevoie să-mi spui numele unui dentist care extrage dinţi şi păstrează tăcerea.

Părintele Janin păru tulburat.

– Ce s-a întîmplat?

– Organizaţia ta e prea bună ca să aibă nevoie de asemenea informaţii, replică bătrînul preot. Are dentiştii ei proprii.

– Îmi trebuie numele dentistului dumneavoastră.

Preotul se aplecă înainte, încruntîndu-se:

– Ce te priveşte? De ce ai venit aici? Iartă-mi brutalitatea. A înşelat acest dentist pe cineva sau a distrus

acoperirea cuiva? Înapoiezi o favoare, înlăturîndu-l?

– Nici o favoare, îl asigură Chris. Şefii mei sînt îngrijoraţi că se scurg informaţii în cadrul reţelei. Uneori, trebuie să apelăm la surse din afară.

Părintele Janin căzu pe gînduri. Încruntat în continuare, dădu din cap:

– De înţeles. Dar totuşi...

Bătu cu degetele în birou.

– Cînd te interesezi, criptonimul meu este Remus.

Preotul încetă să mai bată din degete.

– În acest caz, dacă rămîi peste noapte, voi încerca să aflu răspunsul pînă mîine dimineaţă.

Nu e destul de repede, îşi spuse Chris.

Capitolul 2

Stătea în sufragerie, mîncînd pui şi tăiţei presăraţi cu boia, după gustul thai-lor. Îi lăcrimau ochii; nările i se inflamaseră. Bău o gură de Coca-Cola caldă, privind pe fereastra din spate. Norii ajunseseră deasupra oraşului şi ploua dens, cu plumb topit parcă. Nu putea să vadă crucile din cimitir.

Ezitarea părintelui Janin îl tulbura. Era sigur că, în acel moment, preotul dădea telefoane, cercetîndu-i trecutul. Telefonul, desigur, nu era urmărit. Nici casa. Acel loc constituia un teritoriu neutru. Oricine îi viola sanctitatea ar fi fost exilat din reţea, vînat de comunitatea informativă a lumii şi executat.

Cu toate acestea, Chris era tulburat. De îndată ce agenţia afla că se afla acolo, şeful biroului local avea să se întrebe de ce. Va lua legătura cu superiorul său. Întrucît criptonimele îşi dobîndeau semnificaţia din primele două litere – AM, de exemplu, reprezenta Cuba; astfel, AMALGAM devenea criptonimul unei operaţiuni desfăşurate în acea ţară – superiorul şefului de birou avea să verifice primele două litere din criptonimul

REMUS al lui Chris, pentru a afla că RE însemna că depindea numai de sediul din Langley, Virginia, şi în special de Eliot. Curînd, Eliot avea să fie informat că Chris sosise pe neaşteptate la casa sigură din Bangkok. Eliot, desigur, urma să fie nedumerit, întrucît el nu-l dirijase pe Chris într-acolo.

Asta era problema. Chris nu voia ca Eliot să-i urmărească mişcările. Date fiind intenţiile lui, dorea ca Eliot să nu ştie consecinţele, să nu sufere sau să se simtă stînjenit.

Încercă să nu-şi arate nerăbdarea. Cu prima ocazie, avea să se ducă la preot şi să afle numele dentistului.

Preocupat, întoarse capul de la ploaia torenţială de dincolo de fereastră. Ştergîndu-şi ochii înceţoşaţi de sudoare, se holbă neîncrezător la un om pe care-l văzuse ultima oară cu şaptesprezece ani în urmă.

Omul, chinez, intrase în sufragerie. Zvelt, cu faţa rotundă, politicos, purta un costum kaki impecabil, al cărui veston era încheiat pînă la gît, stil Mao. Chipul său tînăr şi părul negru îi ascundeau cei şaizeci şi doi de ani.

Chinezul se numea Chin Ken Chan. I.Q.: o sută optzeci. Poliglot. Rusă, franceză şi engleză, pe lîngă chineză. Chris îi cunoştea trecutul. Chan fusese educat oficial de către Dame Sahara Day-Wisdom, O.B.E. la *Merton College, Oxford University,* din 1939 pînă la sfîrşitul războiului. În acea periadă, fusese influenţat de membrii comunişti ai cluburilor din Oxford şi Cambridge, şi recrutat cu uşurinţă de cîrtiţa Guy Burgess pentru a-l ajuta pe Mao după război. Întrucît Chan era homosexual, nu depăşise gradul de colonel în arena informativă a Chinei. Dar era un idealist de valoare al cauzei maoiste şi, în pofida înfăţişării uzate, unul dintre cei mai pricepuţi ucigaşi, îndeosebi cu garota.

Chan îi aruncă lui Chris o privire nepăsătoare şi merse spre o altă masă. Se aşeză înţepat, strecurîndu-şi mîna printre nasturii vestonului pentru a-şi scoate perechea de beţigaşe.

Chris mestecă şi înghiţi, ascunzîndu-şi surpriza.
– Leopardul Zăpezilor.
Chan înălţă capul.
– Leopardului Zăpezilor îi e dor de Zăpada Adîncă?
Chan dădu din cap, indiferent:
– Au trecut treizeci de ani de cînd n-am mai avut Zăpadă Adîncă în Orient.
– Eu mă gîndeam la acum *şaptesprezece* ani. Cred că atunci a nins în Laos.
Chan zîmbi politicos:
– În anul acela, n-au fost decît doi americani în zăpadă. Îmi amintesc că erau fraţi – dar nu din naştere.
– Iar acesta îţi poartă o recunoştinţă eternă.
– Chris? întrebă Chan.
Chris dădu din cap, cu gîtlejul sugrumat.
– Mă bucur să te văd, Chan.
Inima-i gonea în piept, cînd se ridică, zîmbind. Traversară încăperea şi se îmbrăţişară.

Capitolul 3

Părintele Janin era neliniştit. De îndată ce servitorul îl dusese pe american în sufragerie, luă receptorul telefonului de pe birou şi formă grăbit un număr.
– Remus, spuse el.
Închise, dădu pe gît un pahar de brandy şi se încruntă, aşteptînd.
Coincidenţele îl sîcîiau. Cu două zile în urmă, îi oferise sanctuar unui rus, Iosif Malenov, directorul traficului de opiu al K.G.B.-ului în Asia de sud-est. Malenov stătuse în camera lui unde, conform înţelegerii, preotul îi oferise zilnic cîte trei sute de miligrame de dilantin calmant pentru a încerca să-i liniştească izbucnirile de furie şi hipertensiune. Tratamentul dădea rezultate.
În ajun, preotul îi oferise sanctuar unui agent operativ comunist chinez, colonelul Chin Ken Chan. Informatorii îi

spuseseră lui Janin că Chan venise să-l întîlnească pe rus şi, probabil, devenise agent dublu în slujba K.G.B. Asemenea aranjamente nu erau ieşite din comun. În casa sigură Abelard, agenţii adverşi profitau adeseori de neutralitatea teritoriului pentru a tranzacta afaceri, uneori trădînd. Dar preotul nu era convins de motivaţia lui Chan. Comuniştii chinezi se opuneau traficului de opiu al ruşilor în Asia de sud-est, parţial fiindcă îi deranja amestecul sovietic în regiune, şi parţial pentru că, după părerea lor, opiul submina caracterul regiunii. Nu avea nici un sens ca Chan, care sabotase ani de zile transporturile ruseşti de opiu, să trădeze chiar în favoarea omului care dirija contrabanda.

Iar astăzi, sosise americanul. Cererea sa de dentist care extrăgea dinţi şi păstra tăcerea nu putea avea decît un singur scop – să împiedice identificarea cadavrului cuiva. Dar al cui? Al rusului?

Sunetul telefonului îl smulse din gînduri. Preotul ridică receptorul şi ascultă. Peste un minut, îl puse în furcă, de două ori mai nedumerit.

REMUS, tocmai aflase, era criptonimul lui Christopher Patrick Kilmoonie, cîndva locotenent în Forţele Speciale Americane, care în 1965 lucrase în conjuncţie cu C.I.A. într-o operaţiune numită Zăpadă Adîncă, cu scopul de a distruge traficul rus de opiu. În 1966, Kilmoonie demisionase din armată şi se înscrisese în C.I.A. În 1976, intrase într-o mănăstire cistercită. În 1982, revenise în C.I.A. Combinaţia de religie şi politică părea neobişnuită, dar părintele Janin o putea înţelege, de vreme ce el însuşi le combinase. Totuşi, ceea ce-l tulbura era faptul că toţi trei aveau în diverse feluri legături cu traficul de opiu.

Şi încă o legătură. Cînd americanul menţionase că în 1965 venise acolo desfigurat, cu ruptură de apendice şi fractură de coloană, preotul îşi amintise cine îl escorta – acelaşi chinez aflat acum în clădire, Chin Ken Chan.

Coincidenţele îl sîcîiau.

Capitolul 4

Chris stătea pe veranda presbiteriului, în timp ce ploaia răpăia pe acoperişul de tablă ondulată. Nici acum nu putea să vadă cimitirul. Lîngă el, Chan stătea rezemat de balustradă, privind afară. Deşi în casa sigură nu erau implantate microfoane, foloseau zgomotul ploii pentru a împiedica să li se asculte conversația. Aleseseră un colț fără ferestre.

– Două lucruri, spuse Chan.

Chris aşteptă.

– Trebuie să pleci imediat de-aici. Iosif Malenov e într-o cameră de sus.

Chris înțelese. În meseria lor, cuvintele exprimau rareori direct gîndurile. Discreția era regula. Faptul că Chan vorbea atît de direct era neobişnuit. Chris făcu repede legătura, umplînd golurile dintre cuvintele lui Chan.

Fu şocat. Baza modului lor de viață consta în aderența la coduri stricte, dintre care cel suprem era sanctitatea unei case sigure Abelard.

Chan intenționa să comită păcatul cardinal.

– Nu s-a mai întîmplat niciodată, spuse Chris.

– Nu-i adevărat. În timp ce erai la mănăstire...

– Mi-ai ținut evidența.

– Ți-am salvat viața. Răspund pentru tine. Cît ai stat la mănăstire, codul a fost încălcat de două ori. În Ferlach, Austria. Apoi, din nou, la Montreal.

Chris simți un fior.

Privirea lui Chan nu şovăi.

– Atunci, a-nnebunit lumea, spuse Chris.

– Nu de-asta o părăsiseşti? Fiindcă mănăstirea îți oferea un cod de onoare?

– Nu. Pe-atunci, profesionea încă mai avea reguli. Am plecat fiindcă n-am eu fost demn de ea. Nu invers.

– Nu înțeleg.

– Nu-ți pot explica. Nu vreau să vorbesc despre asta. Dacă sancțiunea şi-a pierdut înțelesul, cum mai putem depinde de altceva?

Clătină din cap, deznădăjudit.

– Nu mai există nimic sfînt.

– Toate se înrăutățesc, confirmă Chan. Acum şase ani, ceea ce plănuiesc eu ar fi fost de neconceput.

– Iar acum? întrebă Chris.

– De cînd s-a creat un precedent, mă simt eliberat de obligații. Malenov e bolnav mintal. În ultimele cîteva luni, a crescut traficul de opiu inadmisibil. Trebuie să fie oprit.

– Atunci, omoară-l afară, insistă Chris.

– Acolo e prea bine păzit.

– Dar vei fi vînat.

– De toți, întări Chan. De toată lumea. Leopardul Zăpezilor are trucurile lui.

– Sorții, spuse Chris. Dacă toată lumea se întoarce împotriva ta... Ferlach, apoi Montreal? Ce s-a întîmplat?

– Cu violatorii? Au fost găsiți şi ucişi. Cum şi eu voi fi ucis. În timp. Dar voi prelungi timpul la maximum.

– Îți cer să nu faci asta.

– De ce?

– Fiindcă mă simt şi eu răspunzător pentru *tine.*

– Datoria e a mea. Am intervenit în ceea ce înțelegeai tu că e soarta. Dar trebuie să mi-o înfrunt pe a mea. Pe măsură ce îmbătrînesc, trebuie să mă pregătesc să mor cu ceea ce voi, apusenii, numiți demnitate, iar eu numesc onoare. Trebuie să-mi înfrunt destinul. Am aşteptat prea mulți ani şansa asta. Opiul e rău. Trebuie să fie oprit.

– Dar K.G.B.-ul va trimite alt om în locul lui.

Chan strînse mîinile pe balustradă.

– Nu va mai fi Malenov. Omul ăsta e diabolic.

Sudoarea îi scălda chipul.

– Trebuie să moară.

Chris se simțea descumpănit de cuvintele directe ale lui Chan.

– Mîine dimineață, voi pleca.

– Dar nu pot să aştept atît de mult. Rusul pleacă mîine.

– Am nevoie de informații importante de la preot.

– Atunci obține-le cît mai curînd. După fapta mea, prietenia noastră nu va fi pierdută din vedere. Coincidența întîlnirii aici, după atîția ani, va părea suspectă. Soarta, prietene. Nu ți-am salvat viața, atunci demult, ca să ți-o pierzi acum datorită mie. Pleacă de-aici. Te rog.

Ploaia se întețea.

Capitolul 5

Ceva îl trezi pe Chris. Zăcînd pe întuneric în cameră, miji ochii spre cadranul luminos al ceasului. Trei şi jumătate. Nedumerit, rămase nemişcat şi se concentră. Furtuna trecuse. Stropi de apă mai picurau rar de la streşini. În lumina lunii ce lucea prin fereastra deschisă, simți mirosul sordid al rîului şi al solului fertilizat din grădina de jos. Ascultă cîntecele păsărilor ce începeau să se trezească.

Un moment, crezu că se deşteptase din obişnuință şi nimic mai mult. Cei şase ani trăiți la mănăstire îl antrenaseră să folosească orele dinaintea zorilor pentru meditație. În mod normal, s-ar fi trezit oricum în scurt timp.

Apoi, însă, privi spre lumina din hol care pătrundea prin crăpătura de sub uşă. Trecu o umbră. Oricine ar fi fost, îşi spuse Chris, ştia cum să umble ca un animal, lăsîndu-şi greutatea trupului pe marginile din afară ale labelor. Îşi imagină o pisică furişîndu-se fără zgomot spre pradă.

Putea fi un servitor patrulînd pe culoar. Sau Chan. Sau cineva pe urmele lui Chan. „Sau pe ale mele," îşi spuse Chris, „datorită prieteniei mele cu Chan."

Îşi apucă *Mauser*-ul aflat alături şi aruncă cearceaful, sărind gol prin întuneric spre adăpostul unui scaun.

Testiculele i se contractară. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă, prudent, ochind spre uşă.

Auzi de afară un zgomot ca al unui pumn lovind într-o pernă. Deşi înfundat, exprima totuşi multă forţă.

Cineva gemu şi un obiect căzu pe podea.

Chris ieşi de după scaun, furişîndu-se pînă lîngă uşă. Cu urechea lipită de perete, ascultă clănţănitul zăvorului unei uşi care se deschise în hol.

Cineva vorbi în rusă, alarmat:

– *Ce-ai făcut?*

Chris îl auzi pe bătrînul preot răspunzînd:

– Se ducea în camera ta. Uite-i garota. Voia să te sugrume. N-am avut încotro. A trebuit să-l omor.

Chris deschise uşa. Dacă n-o făcea şi rămînea în cameră, preotul putea să se întrebe cum de nu-l trezise zgomotul. Bănuitor, ar fi putut ajunge la concluzia că era şi Chris implicat într-un fel.

Privi din uşă, cu ochi mijiţi, în lumina de pe coridor.

La auzul zgomotului, preotul se întoarse, îndreptînd spre el un pistol automat *Tokarev* rusesc, cu surdină.

Chris îngheţă. Ridică mîinile, cu *Mauser*-ul deasupra capului.

– M-au trezit vocile voastre, ridică el din umeri. Văd că nu e treaba mea.

Aşteptă ca preotul să-l concedieze cu un gest, după care reveni în cameră şi închise uşa.

Rămase cu privirea în întuneric. Văzuse un om într-o altă uşă. La vreo şaizeci şi cinci de ani. Scofîlcit, palid. Cu cearcăne negre sub ochi. Păr ciufulit. Ticuri nervoase. Într-o pijama din mătase, pătată de sudoare. Iosif Malenov, îşi spuse Chris. Nu-l cunoscuse niciodată, dar îi văzuse fotografiile şi ştia că Malenov era un consumator al opiului cu care făcea contrabandă.

Pe jos, între preot şi Malenov, Chris văzuse trupul lui Chan, cu baza craniului sfărîmată de glonţul 7,62 al pistolului rusesc. Podeaua era pătată de sînge şi urină. N-avea nici un rost să cerceteze dacă Chan mai era în viaţă.

Chris fierbea. Alte umbre obturară lumina la baza uşii. Auzi oameni, cel puţin doi, tăcuţi, dar nu la fel pe cît fusese Chan, ridicînd cadavrul, învelindu-l şi ducîndu-l de-acolo. Simţi mirosul acrişor de santal, apoi mireasma răşinoasă de brad. Probabil cineva aprinsese tămîie într-un vas şi presărase rumeguş pe podea pentru a absorbi fluidele corporale.

Chris păşi spre fereastră, atent să nu se arate. Păsările îşi luară zborul din copaci, alarmate de intruşi. Profilaţi în lumina lunii, doi servitori orientali coborîră din veranda presbiteriului, aduşi de spate, cărînd între ei un obiect greu înfăşurat într-o pătură. Un al treilea servitor mergea în frunte, luminînd cu o lanternă cărarea printre crucile cimitirului şi plantaţiile de piper din grădină.

Coborîră panta spre rîu – pentru a-l arunca pe Chan la crocodili, sau a-l trece cu barca pînă în junglă.

Prietene, spuse Chris în sinea sa. Simţea un nod în gît.

Strînse în mînă patul *Mauser*-ului.

Capitolul 6

Părintele Janin făcu semnul crucii. Stătea îngenuncheat în biserică, în faţa altarului, recitînd rugăciunile zilnice. Privi lumînările votive pe care le aprinsese, învăluite în aroma de tămîie şi ceară de albine. Pîlpîiau în întuneric.

Orele 5 a.m. Biserica era tăcută.

Sanctuar.

Desprinzîndu-se de bara altarului, bătrînul preot se ridică în picioare şi îndoi genunchiul spre tabernacol. Se rugase pentru iertare lui Dumnezeu. Întrucît jurase să păzească acea casă sigură, era convins că-şi pierdea sufletul dacă nu se achita de obligaţii. Deşi îl recrutase K.G.B.-ul, se simţea dator faţă de toate reţelele. Fiecare agent operativ din lume se afla în parohia lui. Disensiu-

nile politice – sau de religie, ori de lipsa acesteia – nu contau. Pînă şi ateii aveau suflet. Oameni obosiți şi înfrigurați veneau acolo să-şi găsească refugiu. Ca preot, trebuia să le ofere lucrările corporale ale milosteniei. Dacă era nevoit să ucidă pentru a apăra sanctitatea acelei case sigure, atunci se ruga lui Dumnezeu să-l înțeleagă. Ce justificări puteau fi mai convingătoare? În întuneric, lumînările pîlpîiau întru veşnica pomenire a celui răposat.

Bătrînul preot se întoarse dinspre altar, înțepenind cînd văzu mişcarea unei umbre.

Din bezna celei mai apropiate strane se ridică un om, venind spre el.

Americanul..

Preotul băgă mîna prin deschizătura stiharului, scoțînd pistolul de la cingătoare şi țintind prin faldurile largi ale îmbrăcămintii.

Americanul se opri la o distanță prudentă.

– Nu te-am auzit venind prin naos, spuse părintele Janin.

– Am încercat să nu fac zgomot, din respect pentru rugăciunile tale.

– Ai venit să te rogi şi tu?

– Obiceiurile se şterg greu. Probabil că pînă acum ți s-a spus că şi eu am fost cistercit.

– Şi prietenul tău? Nu simți nevoia de răzbunare?

– A făcut ce trebuia să facă. Şi dumneata la fel. Cunoaştem regulile.

Dînd din cap, preotul strînse pistolul în mînă sub stihar.

– Ai aflat numele dentistului? întrebă americanul.

– Nu demult. Ți l-am scris pe hîrtie.

Preotul îşi puse cartea de rugăciuni într-o strană. Scoase mîna liberă prin cealaltă despicătură a stiharului, ținînd o foaie de hîrtie. După ce o depuse pe cartea de rugăciuni, păşi înapoi, atent.

Biserica era încremenită. Americanul zîmbi şi luă mesa-

jul. În întuneric, nu încercă să-l citească.

– Omul pe care-l cauți locuiește departe, spuse bătrînul preot.

– Cu atît mai bine, zîmbi americanul din nou.

– Ce te face să spui asta?

Dar americanul nu răspunse. Întorcîndu-se, porni fără zgomot spre ușa bisericii, cu umbra dispărîndu-i în întuneric. Părintele Janin auzi scîrțîitul unei uși deschise. Văzu afară cenușiul dinaintea zorilor. Silueta americanului se profila în lumină. Ușa se închise brusc, trosnind lugubru în nemișcare.

Își ținuse respirația. Expirînd, puse pistolul la loc în centură, cu fruntea umedă de transpirație. Privi încruntat spre fereastra cu vitraliu de sub turla bisericii. Lumina palidă se infiltra înăuntru, accentuînd silueta semilunii de oțel galvanizat.

Capitolul 7

Rusul, își spuse Chris.

Nu-l învinuia pe preot. Ceea ce-i spusese bătrînului era adevărat. Preotul nu făcuse decît să respecte regulile. Mai mult decît autorizat, Părintele Janin era *obligat* să asigure securitatea oaspeților, chiar dacă trebuia să-l ucidă pe unul dintre ei care încerca să încalce sancțiunea.

Rusul, însă... În timp ce ieșea din biserică, ocolind prin lumina zorilor băltoacele, spre presbiteriul aflat în spate, Chris se gîndea la el, fierbînd pe dinăuntru. Din obișnuință, cu cît devenea mai hotărît, cu atît arăta mai destins. Pasul îi părea relaxat, o plimbare în zori de zi pentru a gusta nemișcarea, admirînd păsările.

Rusul, își spunea el încontinuu.

Ajunse în dos, oprindu-se în lumina slabă, prefăcîndu-se a se bucura de priveliștea rîului, pe gînduri. Ani de zile, Chan luptase împotriva rusului, devenind atît de

obsedat, încît îşi sacrificase viaţa pentru şansa de a-l omorî. În '65, şi Chris îl înfruntase pe rus, unindu-şi forţele cu Chan într-o operaţiune combinată între C.I.A. şi China comunistă pentru a opri fluxul de opiu din Laos în Vietnamul de Sud. Ca urmare a unui atac eşuat asupra unei tabere Pathet Lao, în timp ce Chris era torturat pentru a i se smulge informaţii (desfigurare, ruptură de apendice, fractură de coloană), Chan condusese o misiune de salvare, scoţîndu-l viu. Chan îl adusese pe Chris în această casă sigură, îngrijindu-l, nedespărţindu-se de el pînă la sosirea medicilor americani.

Iar acum, Chan era mort.

În acelaşi loc în care îl readusese pe Chris la viaţă.

Datorită opiului.

Rusul trebuia să moară.

Cunoştea pericolele. Avea să fie un proscris, vînat de toată lumea. Indiferent de talentele lui, pînă la urmă aveau să-l găsească. Curînd avea să moară.

Nu conta. Datorită motivului pentru care avea nevoie de dentist, datorită intenţiilor sale, oricum avea să fie curînd mort. Ce mai conta? Astfel, însă, fără a pierde nimic în afară de ceea ce era deja pregătit să piardă, îi putea înapoia o favoare prietenului său. Era un imperativ capital, mai important decît sancţiunea, mai presus de orice. Loialitate, prietenie. Chan îi salvase viaţa. Supunîndu-se onoarei, Chris era obligat să-şi plătească datoria. Dacă nu, avea să cadă în dizgraţie.

Şi întrucît sancţiunea fusese deja încălcată de două ori, singurul sens care mai rămînea era cel din codul său particular.

Privi de lîngă rîu spre cimitir. Amintindu-şi de hîrtia pe care i-o dăduse preotul, o scoase pentru a citi numele şi adresa dentisului. În ochi i se ivi o expresie dură. Dînd din cap cu amărăciune, urcă treptele verandei şi intră în presbiteriu.

Ajuns în camera lui, îşi împachetă micul bagaj pentru noapte. Scoase dintr-o pungă de piele o seringă şi o

fiolă cu lichid. Cu geanta în mînă, ieşi din cameră.

Pe culoar era linişte. Ciocăni la uşa rusului.

Glasul din cameră răsună încordat:

– Ce?

Chris răspunse în rusă:

– Trebuie să pleci de-aici. Chinezul avea un om de rezervă.

Auzi clănţănitul grabnic al încuietorii. Uşa se deschise, Malenov apărînd asudat, cu un pistol în mînă, atît de drogat, încît avea ochii sticloşi.

Nu apucă să vadă pieliţa dintre degetul mare şi arătătorul lui Chris săgetînd spre el, lovindu-l în laringe, strivindu-i coardele vocale.

Rusul şuieră, căzînd pe spate.

Chris păşi înăuntru şi închise uşa. Malenov zăcea pe jos, incapabil să vorbească, chinuindu-se înnebunit să respire, cu trupul cuprins de convulsii, labele picioarelor răsucite spre înăuntru şi braţele zbătîndu-i-se spre piept.

Chris umplu seringa cu lichidul din fiolă. Trăgîndu-i rusului în jos pantalonii de pijama, îi injectă o sută cincizeci şi cinci de miliunităţi internaţionale de clorură de potasiu în vena distală a penisului. Potasiul avea să urce pînă la creier, clorul pe traiectul urinar, făcînd electroliţii din organism să se depolarizeze, pentru a rezulta într-o congestie cerebrală masivă.

Chipul rusului se învineţise deja, spre cenuşiu, pentru ca ulterior să devină galben.

Chris puse seringa şi fiola în geantă. Ridicînd trupul ce tremura, îl rezemă de un fotoliu, astfel ca beregata rusului să fie aliniată cu braţul de lemn al acestuia. Înclină fotoliul, făcîndu-l să cadă peste rus, pentru ca lovitura de la gît să pară consecinţa unui accident.

Pentru Chan, îşi spuse el.

Îşi luă geanta şi ieşi din cameră.

Holul era gol. După ce încuie uşa cu cheia rusului, coborî la parter şi trecu prin verandă, spre cimitir.

În lumina albăstrie a zorilor, ştia că dacă ar fi ieşit

prin față, pe stradă, l-ar fi urmărit în virtutea rutinei agenți din diverse rețele de informații, drept care coborî panta spre rîu. Mirosindu-i duhoarea, găsi o barcă părînd mai puțin spartă decît altele două. Vîsli spre malul opus, fără a lua în seamă fălcile căscate ale unui crocodil.

Capitolul 8

Peste două ore, părintele Janin – după ce bătuse insistent la uşa rusului – le porunci servitorilor s-o spargă. Năvăliră înăuntru şi găsiră trupul prăbuşit sub fotoliul răsturnat. Preotul rămase cu gura căscată. Ca păzitor al acelei case sigure, răspundea față de superiorii locatarilor. Putea justifica uciderea lui Chan, dar acum murise şi rusul. Se întîmplau prea multe deodată.

„Dacă K.G.B.-ul trage concluzia că am fost incapabil..."

Copleşit, preotul examină cadavrul, rugîndu-se să fi murit din cauze naturale. Nu găsi nici o urmă de violență, cu excepția vînătăii de la gît, dar aceasta se putea explica prin căderea peste fotoliu.

Calculă rapid. Malenov venise acolo, distrus, în mare nevoie de odihnă, cerînd medicamente pentru a-şi trata accesele de furie şi hipertensiune. Nu lipsise mult să fie asasinat. Era posibil ca încordarea suplimentară, în combinație cu compuşii chimici, să-i fi provocat un atac de inimă.

Dar acum dispăruse şi americanul.

Se întîmplau prea multe.

Părintele Janin alergă la telefon. Sună la sediul K.G.B. local. Şeful biroului din Bangkok îi telefonă superiorului său. O moarte neexplicată într-o casă sigură Abelard se califica drept urgență, impunînd investigarea imediată.

La o oră după descoperirea cadavrului de către preot, un avion cargou IL-18 sovietic decolă de la Hanoi, Vietnamul de Nord, înfruntînd vîntul frontal pentru a parcurge cele şase sute de mile pînă în Thailanda în mai

puțin de două ore. Ofițerul anchetator K.G.B., în tandem cu o echipă de medici experți, studie poziția cadavrului, făcînd și fotografii. Îl duseră la avion și decolară spre Hanoi, de astă dată ajutați de vîntul din spate, revenind în nouăzeci de minute.

Autopsia dură cîteva ore. Deși inima rusului nu era ocluzionată, în creier se produsese o hemoragie. Cauza morții: congestie cerebrală. Dar de ce? Nici o embolie. Analizele sîngelui indicau prezența dilantinei pe care o luase rusul; și opiu, de care Malenov era dependent. Nici o altă substanță chimică neobișnuită. După un examen microscopic al trupului, legistul descoperi urma de ac în vena distală a penisului. Deși n-o putea dovedi, bănui că era vorba de un asasinat. Mai întîlnise alte cîteva asemenea cazuri. Clorură de potasiu. Separarea compusului chimic în cele două substanțe putea provoca o congestie. În mod normal, organismul conținea atît potasiu cît și clor, prin urmare dovezile rămîneau camuflate. Își raportă suspiciunile ofițerului anchetator.

O oră mai tîrziu, șeful biroului K.G.B. din Bangkok fu expediat la Biserica Lunii. Îl interogă pe preot îndelung. Părintele Janin recunoscu că locuise în presbiteriu un american, prieten cu Chan.

– Numele și datele personale? întrebă șeful de birou.

Speriat, bătrînul preot îi răspunse.

– Ce voia americanul?

Bătrînul îi spuse.

– Unde locuiește dentistul ăsta?

Cînd auzi răspunsul, șeful biroului îl studie pe preot peste birou:

– Atît de departe? Legistul nostru din Hanoi a stabilit ora morții ca fiind șase dimineața.

Arătă spre fereastră, dincolo de care se înnoptase.

– Adică acum cincisprezece ore. De ce nu ne-ai spus despre american imediat?

Preotul își mai turnă un pahar de brandy și-l bău pe nerăsuflate. Stropii de alcool i se prelingeau pe bărbia cu

țepi cărunți.

– Fiindcă mi-a fost frică. Azi-dimineață, nu puteam fi sigur că americanul era implicat. Dacă l-aş fi omorît ca măsură de prevedere, aş fi fost silit să dau explicații la C.I.A. Şi nu aveam nici o probă împotriva lui.

– Deci ai preferat să ne dai explicații nouă?

– Recunosc că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-l urmăresc mai îndeaproape. Mă convinsese, însă, că nu avea nici o intenție contra agentului dumneavoastră. Cînd am găsit cadavrul, am sperat că murise din cauze naturale. Ce rost avea să-mi recunosc greşeala dacă nu era nevoie? Înțelegeți în ce situație eram.

– Fireşte.

Şeful de birou luă receptorul telefonului. După ce formă un număr şi aşteptă răspunsul, vorbi cu superiorul său.

– Sancțiunea Abelard a fost violată. Repet: violată. Christopher Patrick Kilmoonie. Criptonim: Remus. C.I.A.

Repetă descrierea pe care i-o făcuse preotul.

– E în drum spre Guatemala.

Comunică adresa.

– Cel puțin, acolo a declarat că mergea, dar ținînd seama de ce s-a întîmplat, nu cred că va proceda aşa. Da, ştiu... are cincisprezece ore avans față de noi.

După ce ascultă cîteva momente, şeful de birou închise telefonul.

Se întoarse spre preot şi îl împuşcă.

Capitolul 9

– Sînteți siguri? izbucni directorul C.I.A. în telefon.

– Absolut, răspunse directorul K.G.B., prin firul intercontinental de urgență; vorbea în engleză, întrucît omologul său nu ştia rusa. Înțelegeți – nu v-am telefonat ca să vă cer permisiunea. Întrucît fugarul vă aparține, nu fac decît să respect protocolul informîndu-vă asupra in-

tenţiilor mele.

– Garantez că nu a acţionat la ordinul meu.

– Chiar dacă o făcea, tot n-ar avea importanţă. Am trimis deja telegramele. În acest moment, biroul dumneavoastră de comunicaţii trebuie s-o primească pe cea adresată lui. În termenii sancţiunii Abelard, am alertat toate reţelele. Vă citesc ultimele trei propoziţii. *„Găsiţi Remus. Sentinţă universală. Exterminare la discreţie."* Presupun că, întrucît agenţia dumneavoastră a fost pusă într-o situaţie jenantă, îl veţi urmări cu mai mult zel decît toate celelalte reţele.

– Da... aveţi cuvîntul meu.

Directorul C.I.A. înghiţi în sec, lăsînd receptorul în furcă.

Apăsă un buton al intercomului, cerînd dosarul lui Christopher Patrick Kilmoonie.

Peste treizeci de minute, află că Kilmoonie era detaşat în branşa paramilitară a Operaţiunilor acoperite, cu G.S.-13, unul dintre cele mai înalte grade ale agenţilor operativi din agenţie.

Directorul gemu. Era destul de prost că-l făcuse de rîs un agent solitar, dar şi mai rău era să reiasă că solitarul era un asasin clasa întîi. Protocolul – şi prudenţa – cereau ca, pentru execuţia acestui om, directorul să folosească tot o echipă de agenţi G.S.-13.

Dosarul lui Remus îl înştiinţa şi altceva. Se ridică furios în picioare, ieşind din birou cu paşi mari.

Omul de legătură al lui Remus era Eliot.

Capitolul 10

– Nu ştiu nimic despre asta, spuse Eliot.

– Ei bine, dumneata răspunzi pentru el! Dumneata să-l găseşti! ordonă directorul, punînd capăt discuţiei şi ieşind ca o furtună din biroul lui Eliot.

Eliot zîmbi spre uşa deschisă. Îşi aprinse o ţigară, descoperi scrum pe costumul negru şi-l mătură cu mîna.

Ochii săi bătrîni sclipeau de plăcere că directorul venise la el în loc să-l cheme în cabinetul lui. Furioasa vizită era încă un semn al slăbiciunii directorului, al puterii de care se bucura Eliot.

Îşi răsuci scaunul spre fereastră, lăsînd razele soarelui să-i încălzească fața. Dedesubt, un parking spațios se întindea pînă la gardul şi copacii care ascundeau agenția vederii de pe şoseaua din Langley, Virginia. Din această perspectivă, vedea doar o parte din cele zece mii de maşini care înconjurau clădirea enormă şi înaltă, în formă de H.

Zîmbetul i se şterse. Deja preocupat de vînarea lui Saul, fusese tulburat să afle că Chris, fratele vitreg al lui Saul, ajunsese la casa sigură Abelard din Bangkok. Eliot nu-l instruise să meargă acolo. În ultimele cîteva săptămîni, de cînd Chris îşi abandonase postul din Roma, nu mai raportase la sediu. Presupunere: Chris fusese omorît.

Acum, însă, reapăruse pe neaşteptate. Fugise în tot acel interval, reuşind în sfîrşit să găsească azil? Cu siguranță, ar fi putut găsi o cale de a-l contacta pe Eliot între timp, sau cel puțin ar fi luat legătura cu el odată ajuns la Biserica Lunii. Nu avea nici un sens. Ceruse un dentist neafiliat agenției. Violase sancțiunea omorînd un rus. Ce naiba se întîmpla? Chris cunoştea regula. Acum, aveau să-l vîneze cei mai buni asasini ai tuturor rețelelor. De ce fusese atît de necugetat?

Eliot îşi țuguie buzele zbîrcite.

Doi frați vitregi, amîndoi fugari. Simetria îl atrăgea. Sub lumina soarelui reflectată de capotele maşinilor din parcare, surîsul îi reveni. Găsise rezolvarea problemei.

Saul şi Chris. Saul trebuie să fie ucis înainte de a ghici motivul pentru care era urmărit. Deci, cine ştia mai bine unde se va ascunde, decît omologul său?

Dentistul, însă... Eliot se cutremură. Ceva în privința acestui detaliu îl tulbura. De ce, înainte de a-l fi asasinat pe rus, dorise Chris să afle numele unui dentist?

Îl trecu un fior pe şira spinării.

Capitolul 11

– Mexico City, ceru Chris. La proximul zbor.

Hawaiianca de la ghişeul liniei aeriene tastă pe un keyboard de computer.

– Cîte locuri, domnule?

– Unul.

– Clasa întîi sau turist?

– Nu contează.

Femeia privi informaţiile de pe display.

Din megafoane murmurau monoton glasuri, în rumoarea terminalului aglomerat. În spatele lui, Chris îi simţea pe ceilalţi călători aşteptînd.

– Domnule, zborul 211 are loc la turist. Decolează peste cincisprezece minute. Dacă ne grăbim, vă puteţi îmbarca. Numele dumneavoastră?

Chris îi spuse numele fals din paşaport, plătind cash cînd casieriţa îi ceru cartea de credit, pentru a evita pe cît posibil să lase urme documentare.

– Bagaj?

– Doar ce port asupra mea.

– Îi telefonez asistentului de îmbarcare şi-i cer să reţină avionul. Călătorie plăcută, domnule.

– Mulţumesc.

Deşi cînd se întoarse să străbată grăbit terminalul zîmbea, avea muşchii încordaţi. Scrută atent mulţimea, în căutarea cuiva care l-ar fi urmărit. Ajunse la detectorul de metale, unde îl cercetă un poliţist aviatic, dar Chris aruncase *Mauser*-ul într-un canal din Bangkok, ştiind că ar fi fost prins dacă încerca să urce în avion cu pistolul la el. L-ar fi putut pune într-o valiză, aranjînd ca aceasta să fie încărcată în cala avionului. Bagajele acelea nu erau percheziţionate. Dar nu putea risca să aştepte restituirea ei. Trebuia să se deplaseze încontinuu. Îşi luă geanta după ce fusese trecută prin scanner şi se repezi prin

coridor spre docul de îmbarcare.

O stewardesă îl privi în timp ce alerga prin tunelul pentru pasageri. Paşii îi răsunau cu ecou.

– Vă mulţumesc că aţi aşteptat, spuse el.

– Nici o problemă. Întîrzie cu îmbarcarea alimentelor.

Îi luă biletul.

Chris trecu printre pasagerii de la clasa întîi, apoi prin cloason, spre fotoliile din spate. Cîteva dintre acestea erau goale. Asistentul de îmbarcare îl întrebase dacă dorea la fumători sau la nefumători. Chris nu fuma, dar întrucît sectorul de fumători era în spate, alese locul cel mai din fund. Trebuia să poată privi cît mai mulţi pasageri, culoarul şi în special uşa.

Fotoliul său se afla între un bărbat gras şi o femeie în vîrstă, lîngă toalete. Înghesuindu-se pe lîngă bărbat, se aşeză în mijloc, zîmbindu-i femeii şi strecurîndu-şi geanta compactă sub scaunul din faţă. Îşi prinse centura şi, cu o expresie plictisită, privi în lungul coridorului.

Trebuia să se aştepte la ce putea fi mai rău – că urma de ac pe trupul lui Malenov fusese descoperită şi se emisese o sentinţă universală contra lui. Deşi rămăsese cu aceleaşi intenţii – să găsească un dentist – nu se putea duce la cel pe care i-l recomandase părintele Janin. Adresa primită de la acesta era în Guatemala, dar preotul le spusese cu siguranţă anchetatorilor K.G.B. unde se ducea. La rîndul lor, anchetatorii aveau să le fi transmis oamenilor lor din Guatemala să-l caute. Trebuia să aleagă altă ţară, una pe care o cunoştea bine, în care să poată dispărea şi folosi propriile resurse pentru a găsi un dentist de încredere. Mexicul îl atrăgea. Plecînd, însă, din Bangkok, apoi din Singapore, nu reuşise să ia avioanele atît de rapid pe cît ar fi dorit. Cursa de Honolulu aterizase cu patruzeci de minute întîrziere. Pierduse următorul zbor spre Mexico City şi fusese nevoit să-l aştepte pe acesta. La început, sperase să aibă un avans de douăsprezece ore, dar acum trecuseră şaisprezece de cînd îl ucisese pe rus.

Aştepta încordat. În Bangkok era noapte, dar la treisprezece mii de kilometri mai spre est, în Honolulu, se făcuse dimineață. Soarele strălucea prin hublouri, făcîndu-l să transpire în timp ce asculta foşnetul instalației de aer condiționat. Simți prin fuselaj vibrația motoarelor în ralenti. Sub el se trînti un sas, probabil după încărcarea unui bagaj de ultim moment. Văzu pe fereastră două cărucioare de transport care se îndepărtau.

Privi în lungul culoarului. O stewardesă închidea uşa pasagerilor, întinzînd mîna să ajungă la zăvorul de blocare. Într-un minut, turboreactorul avea să ruleze spre pistă.

Expirînd, se destinse. Deodată, îi luă foc stomacul; deveni rigid. Stewardesa deschise uşa. Intrară doi bărbați. În timp ce fata închidea, cei doi străbătură coridorul.

Chris îi studie. În jur de douăzeci şi cinci de ani. Musculoşi şi totuşi zvelți. Cămăşi şi pantaloni în culori terne. Păreau hotărîți să nu se uite la ceilalți pasageri, concentrîndu-se asupra biletelor-broşuri, apoi la numerele şi literele de deasupra şirurilor de scaune. Se despărțiră, la zece rînduri distanță, în fața lui Chris.

Aşteptase maximum de timp posibil înainte de a-şi cumpăra biletul, sperînd să fie ultimul pasager sosit la bord. Din spate, privise după oricine care s-ar fi grăbit să se îmbarce şi mai tîrziu decît el.

În timp ce se întorceau să se aşeze, se aplecă peste pasagerul vecin, privind pe culoar. Pantofii. Nu se uita după tălpi foarte groase sau placheuri care să transforme încălțămintea într-o armă. În pofida miturilor despre karate, agentul operativ loveşte rareori cu picioarele. E o lovitură prea înceată. Căuta o caracteristică mult mai importantă. Aceşti oameni purtau pantofi cu carîmbi înalți, strînşi pe glezne. Preferați de agenți, carîmbii înalți satisfăceau funcția primordială de a-i împiedica să lunece din picioare în timpul fugii sau al unei lupte. Şi Chris purta acelaşi model.

Fusese depistat, n-avea cum şti de cine – de ruşi, de

englezi, de francezi, poate chiar de ai lui. În acel moment, cineva dădea telefoane urgente în Mexico City. La aterizare avea să-l aştepte o echipă de asasini – poate chiar mai multe echipe.

Avionul porni, retrăgîndu-se cu spatele de lîngă doc. Se întoarse, motoarele vuind mai tare în timp ce rula pe lîngă terminal.

În salon se auzi o sonerie. O stewardesă veni pe culoar, controlînd dacă toţi pasagerii aveau încheiate centurile de siguranţă.

Chris îşi încleştă mîinile pe braţele fotoliului, înghiţind un nod, şi se întoarse spre femeia de lîngă el.

– Mă scuzaţi. Aveţi cumva un Kleenex?

Păru nemulţmită. Cotrobăind în poşetă, îi dădu cîteva şerveţele.

– Mulţumesc.

Rupse hîrtia, îndesîndu-şi cocoloaşe în urechi. Femeia clipi din ochi, uimită.

Sunetele din avion deveniră înfundate. Dincolo de culoar, văzu doi oameni stînd de vorbă, mişcînd buzele, dar cu cuvintele nedesluşite.

Turboreactorul se opri. Chris văzu prin hublou pista de decolare. Un avion dispăru cu viteză dinaintea ochilor lui. Altul îi luă locul. În faţa avionului lor nu mai erau decît două.

Închise ochii, simţind vibraţiile. Pieptul i se crispă.

Avionul înaintă din nou. Cînd deschise ochii, Chris văzu doar un singur avion între al lor şi pistă.

Deodată, îşi smulse centura. Sări în picioare, înghesuindu-se prin faţa omului de alături, spre culoar. O stewardesă sări să-l prindă.

– Domnule! Trebuie să rămîneţi pe scaun! Prindeţi-vă centura!

O îmbrînci. Pasagerii se răsuciră surprinşi. Auzi un ţipăt înăbuşit.

Cei doi întoarseră capetele spre el, miraţi. Unul se chinui să se ridice.

Chris apucă mînerul uşii de urgenţă din faţa lui şi trase.

Uşa zbură de perete. Vîntul năvăli înăuntru. Simţi vuietul profund al motoarelor.

Avionul se apropia de pistă. În momentul cînd stewardesa se repezea din nou, Chris se agăţă de pragul de sus al uşii şi basculă în gol. Rămase legănîndu-se, cu privirea spre salon, spre pasagerii înnebuniţi, spre ucigaşul care se năpustea către el.

Chris dădu drumul avionului în mişcare. Lovi asfaltul, se rostogoli, cu genunchii îndoiţi şi coatele strînse lîngă trup, cum învăţase în şcoală. În ciuda hîrtiei din urechi, urletul reactoarelor îl făcu să se strîmbe. Gazele vîjîiră pe deasupra lui, pîrjolitor de fierbinţi. Un alt motor trecu prin apropiere.

O luă la fugă.

Capitolul 12

Încăperea era masivă, antiseptică, climatizată. Pe pereţi se înşirau terminale de computer. Tuburile de neon ardeau bîzîind.

Fruntea ridată a lui Eliot se îngustă a concentrare.

– Pasagerii de avion, îi spuse el unui operator.

– Ce oraş?

– Bangkok. Plecări. Ultimele şaisprezece ore.

Operatorul agenţiei dădu din cap, bătînd pe un keyboard.

Eliot îşi aprinse o nouă ţigară, ascultînd ţăcănitul imprimantelor. Problema îl stimula. Exista oricînd şansa ca Chris să fi rămas în Thailanda, ascunzîndu-se pe undeva. Eliot, însă, se îndoia. Îşi instruise agenţii operativi să părăsească zona periculoasă cît de rapid posibil. Înainte ca trupul rusului să fi fost descoperit, Chris avea nevoie de un avantaj bun. Va fi folosit un nume fals, probabil un paşaport dobîndit independent. Poate că nu,

totuşi. Falsificatorii liber-profesionişti implicau riscuri de securitate. Cel mai probabil, Chris folosise un paşaport furnizat de Eliot, sperînd să se dea la fund înaine de a i se găsi urma.

Cînd operatorul reveni cu cîteva coli de hîrtie, Eliot urmări pe listă cu degetul său osos. Se ridică surescitat cînd găsi unul dintre numele de acoperire ale lui Chris pe poziția unui zbor al liniei *United* spre Singapore. Îi ceru operatorului:

– Plecările din Singapore. Ultimele treisprezece ore.

Şi aşteptă din nou.

Cînd operatorul aduse a doua listă, Eliot îşi aprinse încă o ţigară şi se concentră. Chris trebuia să fi folosit acelaşi paşaport. În fond, nu putea să rişte ca un vameş să-i găsească în bagaj alte paşapoarte, pe nume diferite. Iată-l – acelaşi – într-o cursă *Trans World* din Singapore în Honolulu.

– Plecările din Honolulu. Ultimele cinci ore.

În timp ce operatorul aducea a treia listă de nume, Eliot auzi uşa sălii computerelor închizîndu-se cu un sîsîit. Întorcîndu-se, îşi văzu asistentul venind spre el.

Asistentul era un absolvent de la *Yale,* promoție '70 – guler încheiat, inel de club şi cravată, costum negru cu vestă, într-o imitație a lui Eliot. Ochii i se încrețiră amuzați.

– Tocmai a sunat MI-6. Cred că l-au găsit pe Remus. Pe aeroportul din Honolulu.

Eliot se întoarse spre noua listă de nume. Găsi pseudonimul într-o cursă *Hawaiian Airlines*.

– E în drum spre Mexico City.

– Nu mai e, replică asistentul. Probabil şi-a observat doicile în avion. Cu o jumătate de minut înaintea decolării, a deschis o uşă de urgență şi a sărit.

– Pe pistă?

Asistentul dădu din cap.

– Măi, măi, măi.

– Cei de la supraveghere nu l-au putut prinde.

– M-ar fi surprins să reuşească. E unul dintre cei mai buni. În fond, eu l-am instruit, zîmbi Eliot. Deci, fuge prin Honolulu. Întrebarea e, ce-aş face eu dacă aş fi Remus? O insulă e nefavorabilă ca să te ascunzi. Cred c-aş vrea să scap de-acolo. Rapid.

– Dar cum? Şi încotro? Cel puţin ştim unde n-o să se ducă. Ar fi nebun să mai încerce în Guatemala sau Mexic. Trebuie să fi înţeles că-l aşteptăm acolo.

– Sau poate îşi va închipui că nu-l aşteptăm, de vreme ce aceste două ţări sînt atît de-al dracului de evidente, preciză Eliot. Cap sau pajură. Fascinantă problemă. În locul lui Chris, cum aş fugi din Hawaii? Profesorul ar trebui să fie capabil să gîndească înaintea elevului.

Zîmbetul îi dispăru cînd se întrebă: „Atunci de ce n-am gîndit înaintea lui Saul?“

Capitolul 13

În Atlanta, azaleele erau înflorite, deşi Saul nu le văzu decît în lumina farurilor, cînd camionul trecu în viteză prin dreptul unui parc, intrînd în oraş. Florile lor roz, amestecate cu albul sîngerului, păreau nişte ochi înşiraţi de-a lungul drumului. Hemoragia i se oprise, deşi rana de glonţ continua să-i pulseze în piept. Febra stăruia.

– Pîn-aici mergi, spuse şoferul, oprind sub un pasaj suprateran, cu aerul fîsîind în frîne. Depoul meu e la o milă mai încolo. Nu-i pot lăsa să te vadă. Cum spuneam, dacă iau autostopişti, îmi pierd slujba.

– Ajunge, deschise Saul portiera. Şi mulţumesc.

Şoferul clătină din cap:

– Nu-i destul. Ai uitat ceva.

Saul se încruntă, coborînd lîngă drum.

– N-aş crede.

– Mai gîndeşte-te. Banii. Ai uitat? Jumate la-nceput, jumate cînd ajungem aici. Îmi mai datorezi două sutare.

Saul dădu din cap. Preocupat cu problema motivului

pentru care tatăl său îl urmărea, uitase de înțelegerea cu şoferul. Nu i se păruse importantă.

Şoferul îşi strecură mîna sub scaun.

– Stai calm, îi spuse Saul.

Avea nevoie de toți banii. Dar camionagiul se ținuse de cuvînt. Ridicînd din umeri, Saul i-i dădu.

– N-a lipsit mult, scoase şoferul mîna de sub scaun.

– Eşti de prea mult timp pe drum. Ți-au obosit nervii.

– Din cauza limitei de viteză.

– Cumpără-i nevesti-tii o haină de blană.

– Sigur. Şi cu restu', mergem la *McDonald's,* rînji camionagiul, vîrînd banii în buzunar.

Frînele sîsîiră. Camionul se desprinse de bordură. În întunericul de sub pasaj, Saul privi luminile de poziție dispărînd. Auzind vuietul traficului deasupra, porni pe drumul întunecos.

Ultima oară cînd fusese la Atlanta, verificase cîteva hoteluri, pentru cazul că avea vreodată nevoie de ele. Rana lui trebuia îngrijită. Să-şi schimbe hainele. Nu putea risca să meargă la un local unde țineau la calitatea clienților, iar nota se achita în avans. Trebuia să fie departe de luxul străzii Peachtree. Ştia exact unde să se ducă.

Un tren se tîngui în depărtare. Clădiri vechi se înşirau de-o parte şi de alta. Se cocoşă, uşurînd apăsarea rănii, simțindu-i cum se apropiau din toate părțile. Patru, dacă febra nu-i slăbise auzul.

Nu peste mult, trecu podul peste un rîu. Curentul şipotea dedesubt. Dincolo de o clădire arsă, într-un loc viran, se încordă. Cu hainele pline de sînge, cocoşat cum stătea, probabil că arăta ca o pradă uşoară.

Ieşiră din beznă, înconjurîndu-l. Un moment, îi amintiră de o bandă care-i bătuse pe Chris şi pe el lîngă un orfelinat, cu ani în urmă.

– N-am chef, spuse.

Tînărul cel mai înalt rînji.

– Eu ți-am spus, continuă Saul.

– Băi, nu-ți vrem decît banii. Nu-ți facem nimica. Pe cuvînt.

Ceilalți chicotiră.

– Serios, spuse Saul. Cărați-vă.

Îl înghesuiră, pufnind cu răutate.

– Da' ne trebuie, spuse cel înalt.

– Încercați cu altcineva.

– Da' cu cine? Nu mai e nimenea. Vezi tu pe careva pe-acilea?

Puştiul cel înalt deschise lama unui briceag.

– Trebuie să iei lecții. Îl ții greşit.

Tînărul se încruntă. Un moment, păru bănuitor. Apoi privi spre ceilalți. Mîndria îl făcu să atace cu cuțitul.

Saul le frînse extremitățile.

– V-am spus eu că greşeați.

Nu lipsi mult să plece. Pradă unui impuls, îi percheziționă.

Şaptezeci de dolari.

Capitolul 14

– Locu' ăla-i rezervat, mîrîi individul cu fălci pătrate, arătînd spre paharul cu bere de pe bar, din dreptul taburetului.

Chris ridică din umeri şi se aşeză, bătînd cu degetele în tactul melodiei *The Gambler* a lui Kenny Rogers.

– Prietenul tău n-o să aibă nevoie de el cît timp e la toaletă.

Pe o scenă din fund, o stripteusă se legăna lent în ritmul unui cîntec country-western.

– O să se lovească, spuse Chris.

Mătăhălosul se încruntă:

– Nu-i singura. Eşti masochist? Asta-i treaba cu tine?

– Nu cu mine. Fac discriminări. Mă culc numai cu femeile.

– M-am prins.

Omul purta o cămaşă înflorată, cu poalele atîrnînd peste blugii albiţi. Îşi stinse ţigara, se ridică şi-l privi crunt pe Chris.

– Vrei aşa de tare scaunu-ăsta, încît ai chef să ţi-l bag în...

– Ai mai încercat-o odată şi la Saigon. N-a mers.

– Da' aici sîntem în Honolulu. Ţi-aş putea-o face chiar acu'.

– N-am timp ca să-ncerci.

Chris se întoarse spre barman.

– Încă o bere pentru prietenul meu. Eu iau o Coca.

– Nu bei? întrebă individul cu cămaşă înflorată.

– Nu azi.

– O zi proastă?

– Nici bună nu e. Arăţi ridicol cu cămaşa asta.

– Mai schimb şi eu uniforma. În permisie mă-nnebunesc după culori. Te-ai şi mira. Atrag femeile.

– Zi-le că eşti maior. O să le impresioneze mai mult decît cămaşa.

– Nasol.

Chris plăti băuturile.

Omul cel masiv sorbi din bere.

– Faci rondul barurilor pentru Forţele Speciale?

Chris dădu din cap.

– Cauţi prieteni?

Acelaşi răspuns.

– Cine ţi-e dator?

Ridicînd din umeri, Chris aruncă o privire spre uşă.

– Ai o fire bănuitoare.

– Iar tu ai genunchiul pantalonilor rupt.

– A trebuit să plec în grabă de undeva. N-am avut timp să-mi cumpăr altă pereche.

– Aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să te deranjeze cu mai multe echipe-A ca să-ţi facă felul.

– Dar de cum pun piciorul afară... De fapt, mi-ar plăcea să fac o plimbare. Se plec din insule.

– Vreun loc anume?

– Speram să-mi devii agent de voiaj. Numai pe continent să nu fie.

Omul cu ceafa groasă privi spre stripeusa rămasă goală.

– Zburăm de-aici mîine.

– Transport militar?

– Zona Canalului.

Reveni cu privirea spre Chris:

– O.K.?

– Poți să mă urci la bord?

– Nici o problemă. Cîțiva îmi sînt datori.

– Acum şi *eu* îți sînt dator.

– Auzi, cine ține scoru'?

Chris rîse.

– Mai e o problemă, totuşi, spuse maiorul.

– Care?

– Tipu' cu care sînt eu, şi şade aci. Trebuia să se-ntoarcă pînă acum. E-aşa de mangă că tre' c-a căzut înăuntru sau a dat în primire la budă.

Începu să urle un disc cu Waylon Jennings. Stripteusa se îmbrăcă la loc.

Capitolul 15

Chris transpira, aruncînd în continuare pămînt. Se rezemă în hîrleț, privind pădurea tropicală din jur – cedri cu miros dulce, dafini spinoşi. Păsările viu colorate, obişnuite cu prezența lui, fluturau din aripi şi cîntau în frunziş. Țînțarii îi dădeau tîrcoale, fără să se aşeze pe el. Nu-şi mai făcea griji din pricina febrei, de cînd primise supozitoarele necesare de la maior, aflat în drum spre Panama. Echipament standard pentru Forțele Speciale, substanța lor chimică era absorbită de vasele capilare ale intestinului gros, făcînd ca trupul să emane un miros subtil, care respingea țînțarii. Chris ştia că produsul îşi făcea efectul atunci cînd i se înverzea urina.

În umezeala însorită, îşi reluă munca, aruncînd şi mai mult pămînt în lături, mărind groapa. Împrumutase ideea de la „cursele de oameni“ pe care le săpase Viet Cong-ul în junglă pe vremea războiului. Un puţ adînc, acoperit cu o folie metalică, ascunsă sub ţărînă şi ferigi. Proptită cu grijă în echilibru, placa se înclina cînd soldatul neştiutor păşea pe ea, trimiţîndu-i trupul în ţepile *pungi* rînduite jos. Deşi Chris nu folosea ţepi, groapa îşi menţinea scopul ucigător.

Săpase toată dimineaţa. Acum groapa era lungă de doi metri, lată de unul şi adîncă de unul şi ceva. Semăna cu un mormînt. „Încă jumate de metru în jos,“ îşi spuse, ştergîndu-şi fruntea de năduşeală, şi continuă să sape.

Cînd termină, părăsi luminişul, intrînd în pădure, pentru a căuta printre ferigi pînă găsi patru beţe solide, lungi de cîte un metru şi jumătate fiecare. Se şterse din nou de sudoare, reveni în poiană şi se lăsă în groapă. Prin contrast cu locul însorit, în groapă era răcoare. Luă bucata de placaj pe care o pusese alături. Avea doi metri pe unu, groasă de un centimetru. O cărase prin pădure cu chiu-cu vai. În regiune locuiau patru oameni. Se asigurase că nu era urmărit.

Folosind beţele, propti toate colţurile placajului pentru a acoperi groapa. Apoi se tîrî afară din întuneric, printr-un şanţ scobit anume. La lumină, acoperi uşurel placajul cu pămînt din groapă, smulse cîteva ferigi şi le plantă deasupra.

Făcu un pas înapoi, studiind camuflajul. Pămîntul proaspăt întors era închis la culoare, spre deosebire de suprafaţa cafeniu-deschisă a solului. Pînă a doua zi, n-avea să mai rămînă nici o diferenţă. Mulţumit, astupă cu o piatră gura şanţului.

Era aproape gata. Nu mai avea de făcut decît un lucru. Ar fi trebuit să se ducă la dentist mai întîi dar, în starea de ameţeală care urma, nu era sigur că ar fi avut puterea să care placajul pînă acolo şi să sape groapa.

Trebuia să aranjeze totul cum se cuvine. Imediat ce se întorcea de la dentistul din Panama City, n-aveau să-i mai trebuiască supozitoarele pe care i le dăduse maiorul. Malaria nu mai conta.

Capitolul 16

– Domnul Bartholomew? îl întrebă sora pe Chris; era panameză, atrăgătoare, pielea ei oacheşă contrastînd cu uniforma albă. Ultima vizită a durat mai mult decît credea domnul doctor. Va trebui să mai aşteptaţi cîteva minute.

Dînd din cap, Chris îi mulţumi. Panama era o ţară bilingvă. Chris vorbea spaniola, pe lîngă alte trei limbi. Chiar şi aşa, constatase că-i era mai uşor să folosească engleza cînd venise la dentist, cu două zile în urmă, explicînd ce dorea.

– Dar nu aveţi nici un motiv s-o faceţi, spusese dentistul.

– Nu aveţi nevoie de motiv. Numai de asta aveţi nevoie.

Chris îşi scosese ceasul *Rolex* din aur de optsprezece karate, oferindu-i-l.

– Face patru mii de dolari. Vor fi şi bani, desigur. Şi asta, îi arătase el colierul preţios. Cînd terminaţi.

Ochii dentistului luciră cu lăcomie. Deodată, se încruntă:

– N-am să iau parte la nimic ilegal.

– Cu ce e ilegal ca un dentist să scoată dinţii?

Dentistul ridică din umeri.

– Sînt un excentric. Făceţi-mi hatîrul, spuse Chris. Revin în două zile. Nu-mi înregistraţi nicăieri vizita. Nu-mi faceţi radiografii.

– Fără radiografii, nu pot garanta nimic. Ar putea interveni complicaţii.

– N-are importanţă.

Dentistul se încruntă.

Acum, Chris stătea în sala de aşteptare, privind scaunele ieftine de lemn şi canapeaua tapițată cu plastic crăpat. Alți pacienți nu mai erau. O lampă fluorescentă pîlpîia. Aruncă o privire spre revistele editate în spaniolă. În loc să ia una dintre ele, închise ochii şi se concentră.

Curînd, îşi spuse, că la noapte, înainte de a se întoarce în pădure, avea să revină aici şi să distrugă cabinetul. În fond, cu toate promisiunile dentistului, exista oricînd riscul să noteze în registru şi să facă radiografii în timp ce Chris era fără cunoştință, datorită anestezicului. Era important să nu lase nici o urmă.

Avea să revină în luminişul din pădure şi să înceapă postul. Probabil erau necesare şaizeci de zile, deşi odată ce țînțarii începeau să-l atace şi se îmbolnăvea neîndoielnic de malarie, procesul urma să se accelereze. Treizeci de zile, poate. Şaizeci, cel mult.

Avea să mediteze, rugîndu-se lui Dumnezeu să-i ierte păcatele – nenumărații oameni pe care-i ucisese, nu ca rusul, a cărui moarte fusese justificată datorită opiului, datorită lui Chan, ci oameni a căror vină nu era decît aceea că existau. Chinuit, îşi amintea numele lor, chipurile, felul cum cei mai mulți îi cerşiseră îndurare. Acum avea să cerşească îndurare pentru el însuşi. Avea să încerce să se purifice de ruşine, de boala din suflet, de acuzațiile emoțiilor.

Avea să postească pînă i se umplea mintea de extaz. În timp ce carnea i se împuțina pe trup, avea să delireze, cu mintea plutind în agonie. Pentru ultimul său act conştient, în timp ce-l transporta extazul, avea să se tîrască prin şanț pînă în mormînt. În întuneric, avea să dea cu piciorul, răsturnînd bețele care susțineau bucata de placaj. Aceasta urma să cadă, cu pămîntul de deasupra ei, înăbuşindu-l.

Trupul avea să-i rămînă ascuns. Fie se descompunea, fie îl dezgropau animalele. Aveau să-i împrăştie oasele. Probabil numai craniul urma să rămînă intact

dar, fără dinți, autoritățile nu-l puteau identifica.

Asta era cel mai imporant. Trebuia să moară anonim. De dragul lui Saul şi al lui Eliot. Ar fi fost fără-ndoială şocați să afle că violase sancțiunea. Jena lor, însă, avea să fie temperată de admirația că nu fusese niciodată prins. Desigur, urmau să se întrebe unde dispăruse. Să rămînă nedumeriți pentru totdeauna. Nedumerirea, însă, era de preferat în locul durerii şi ruşinii de a afla că se sinucisese. Voia să procedeze curat. Nu dorea să fie o povară pe capul celor doi oameni care-i fuseseră cei mai apropiați – înlocuitor de frate, înlocuitor de tată.

Postul e singura metodă de sinucidere permisă de Biserica Catolică. Toate celelalte căi implică disperarea, neîncrederea în înțelepciunea lui Dumnezeu, refuzul de a îndura greutățile cu care Domnul îşi pune copiii la încercare. Păcat absolut, sinuciderea e pedepsită prin condamnare veşnică la focul Iadului. Postul, însă, e asumat în scopul pocăinței, al meditației şi al extazului spiritual. Purifică spiritul, negînd trupul. Aduce sufletul mai aproape de Dumnezeu.

Analizîndu-şi păcatele, era singurul mod la care se putea gîndi Chris pentru a ajunge în Rai.

– Domnule Bartholomew, domnul doctor vă primeşte, îl anunță sora.

Dădu din cap, ridicîndu-se, intră pe uşa deschisă, în încăperea cu scaun stomatologic. Nu-l văzu pe doctor, dar auzi, din spatele unei uşi închise, apa curgînd într-un lavabou.

– Sînt calificată să administrez anestezicul, îi explică sora.

Chris se aşeză. Femeia pregăti o seringă.

– Ce este? întrebă el.

– Atropină şi vistaril.

Dădu din cap. Se temuse ca anestezicul să nu fie amytal de sodiu, aşa-numitul ser al adevărului care reducea pacientul la o stare inconştientă, aproape hipnotică, în care voința îi era anihilată pînă la a răspunde

celor mai indiscrete întrebări.

– Numărați invers, vă rog, spuse sora.

Cînd Chris ajunse la nouăzeci şi nouă, vederea începu să i se împăienjenească. Se gîndi la mănăstire, la cei şase ani de muțenie alături de cistercițí, în care singurele comunicări se făceau prin limbajul semnelor şi fiecare zi fusese în mod binecuvîntat aceeaşi – meditație şi muncă. Se gîndi la roba albă pe care o purtase, albă ca volbura din mintea lui.

Dacă nu i s-ar fi cerut să plece, dacă n-ar fi avut treizeci şi şase de ani, cu doar un an peste vîrsta cînd putea cere reintegrarea, încă şi-ar fi putut afla acolo alinarea şi mîntuirea.

Acum, cu viața laică inacceptabilă pentru el şi viața religioasă de neatins, nu-i mai rămăsese decît o singură opțiune – postul pînă la moarte, pînă la purificare, călătoria spre suprema perfecțiune.

Dar vîltoarea din minte i se întețea. Îşi simțea gura uscată.

– Nu e atropină, murmură. E altceva.

Vîrtejul alb, însă, deveni o altfel de albeață. În ceața rotitoare, se deschise o uşă. Se apropie o siluetă în alb, plutind fantomatic.

– Nu.

Chipul se aplecă aproape – bătrîn, zbîrcit, cenuşiu.

Chris rămase cu gura căscată. Dentistul. Nu era cu putință.

Se zbătu. Pe cînd mintea i se cufunda în beznă, un ultim gînd lucid fulgeră.

Imposibil. Dentistul era Eliot.

Cartea a doua

Găsește și distruge

„PRINŢII MEI NEGRI“

Capitolul 1

Eliot îi luă pulsul lui Chris, posomorît, cu ridurile adîncindu-i-se. În sfîrşit, dînd din cap, se întoarse spre soră.

– Doctorul e într-un bar după colţ, spuse el, cu vocea hîrîită. Propun să te duci la el.

Cu ochii mari, femeia se retrase spre uşă.

– Şi mai e ceva.

Sora înlemni, în timp ce Eliot băga mîna sub halatul dentistului, scoţînd un plic.

– Banii dumitale. Încuie uşa cealaltă cînd ieşi.

Femeia înghiţi în sec, ieşind din cabinetul stomatologic, străbătînd sala de aşteptare şi luînd-o la fugă.

Eliot ascultă ţăcănitul încuietorii. Închise uşa dintre anticameră şi cabinet, privind spre o tavă cu instrumente dentare.

Chris zăcea moale în scaun, respirînd slab, amorţit de amytalul de sodiu. Drogul suprima inhibiţiile, permiţîndu-i anchetatorului să obţină informaţii de la un subiect nedispus să coopereze. Pentru ca să răspundă, însă, subiectul nu putea fi complet lipsit de cunoştinţă, ci doar într-un semi-somn controlat, inconştient de mediul înconjurător, dar nu şi faţă de întrebările ce i se puneau. Întrucît surorii i se ordonase să-l anihileze pe Chris complet, Eliot trebuia să aştepte ca efectul compusului să înceteze parţial.

Îi introduse lui Chris într-o venă a braţului un tub cu ac în vîrf şi deschise un sertar, scoţînd două seringi pline, aflate lîngă flaconul unde se aflase amytalul. Întrucît se livra sub formă de praf, 50 de miligrame de pudră fuseseră dizolvate în 20 de mililitri de apă distilată. Înfipse acul unei seringi în furtunul ce pornea de la braţul lui

Chris. Apăsînd pe piston, fluxul de soluție putea fi controlat cu ajutorul unei valve a tubului. Puse alături a doua seringă, în eventualitatea că avea nevoie de ea, deşi dacă dura peste treizeci de minute trebuia să mixeze o nouă soluție, întrucît amytalul sub formă lichidă se descompunea repede.

Cinci minute mai tîrziu, pleoapele lui Chris începură să tremure. Eliot deschise valva din tub, lăsînd ca o parte din drog să pătrundă în venă. Cînd vorbirea lui Chris devenea îngălată, Eliot nu avea decît să închidă valva pînă cînd Chris dădea semne de a se trezi prea mult, după care o deschidea din nou, ca să-l liniştească. Procedura necesita atenție.

Cel mai bine era să înceapă simplu.

– Ştii cine sînt?

Neprimind nici un răspuns, repetă întrebarea.

– Eliot, şopti Chris.

– Foarte bine. Aşa este. Eu sînt Eliot.

Îl studie pe Chris, un moment amintindu-şi de prima ocazie cînd îl văzuse – cu treizeci şi unu de ani în urmă. Şi-l amintea limpede pe băiat, în vîrstă de cinci ani, murdar, slab, zdrențăros, cu tatăl mort şi mama o prostituată care-l abandonase. Casa din mahalaua oraşului Philadelphia era plină cu mese. Pe fiecare masă, băiatul aranjase în ordine grămezi de muşte pe care le omorîse cu un zgîrci.

– Îți aminteşti, spuse Eliot. Am avut grijă de tine. Îți sînt la fel de apropiat ca un tată. Îmi eşti la fel de apropiat ca un fiu. Repetă.

– Tată. Fiu, murmură Chris.

– Mă iubeşti.

– Iubesc, spuse fără intonație Chris.

– Ai încredere în mine. Nimeni n-a mai fost vreodată atît de bun cu tine. Eşti în siguranță. N-ai de ce te teme.

Chris oftă.

– Vrei să mă faci fericit?

Chris dădu din cap.

Eliot zîmbi:

– Sigur că vrei. Mă iubeşti. Ascultă cu atenţie. Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări. Să-mi spui adevărul.

Dintr-odată, deveni conştient de mirosul de mentă din cabinetul stomatoloic.

– Ai primit vreo veste de la Saul?

Chris întîrzie atît de mult cu răspunsul, încît Eliot crezu că n-avea să vorbească. Răsuflă uşurat cînd Chris spuse:

– Nu.

– Ştii unde e?

– Nu, şopti Chris.

– Îţi voi da o propoziţie. Ce înseamnă?

Cu patru zile în urmă, mesajul fusese telegrafiat din Atlanta la Roma, destinat lui Chris, la Florăria mediteraneană, biroul de acolo al agenţiei. Pînă la dispariţia lui, Chris fusese asistentul şefului de birou, cu titlu de probă, cît timp Eliot studia posibilele efecte proaste ale mănăstirii asupra activităţii lui. Mesajul nu fusese semnat, dar aşa ceva nu era neobişnuit. Totuşi, sosirea lui coincisese cu dispariţia lui Saul. Presupunînd că Saul încerca să ia legătura cu Chris, Eliot aflase că acel mesaj – spre deosebire de multe altele pe care le trimisese Chris – nu avea nici o legătură cu codurile agenţiei.

– „Este un ou în coş," spuse Eliot.

– Mesaj de la Saul, răspunse Chris, ameţit, cu ochi închişi.

– Continuă.

– Are necazuri. Are nevoie de ajutorul meu.

– Asta-i tot ce înseamnă?

– Un seif de depozit.

Eliot se aplecă mai aproape:

– Unde?

– Într-o bancă.

– *Unde?*

– La Santa Fe. Amîndoi avem cheile. Le-am ascuns. În cutie, voi găsi un mesaj.

– Codificat?

Degetele osoase ale lui Eliot strîngeau scaunul stomatologic.

Chris dădu din cap.

– Eu aş recunoaşte codul?

– Privat.

– Spune-mi-l.

– Mai multe.

Eliot se îndreptă, cu pieptul apăsat de frustrare. Îi putea cere lui Chris să-i explice codurile, dar exista oricînd riscul ca, omițînd să-i pună o întrebare crucială, să nu afle toate informațiile necesare. Fără îndoială, Chris luase măsuri de prevedere pentru a împiedica un duşman să se dea drept el însuşi şi să obțină accesul la seiful de depozit. Unde era cheia, de exemplu? Exista o parolă? Aceste întrebări erau evidente. Ceea ce-l tulbura pe Eliot erau întrebările pe care *nu putea* să şi le închipuie. Chris şi Saul erau prieteni de cînd se cunoscuseră la orfelinat, cu treizeci şi unu de ani în urmă. Pesemne că aveau sute de semnale private. Tot ce avea Eliot de făcut era să rateze descoperirea unuia, şi pierdea orice şansă de a-l prinde în cursă pe Saul. Desigur, computerele agenției puteau descifra codul privat, dar cît timp ar fi durat procesul?

Eliot trebuia să acționeze *acum*. Îşi frecă băria ridată, gîndindu-se brusc la o altă întrebare.

– De ce ai vrut să-ți scoți dinții?

Chris răspunse.

Eliot se înfioră. Crezuse că nimic nu-l putea şoca.

Dar *asta?*

Capitolul 2

Chris se moleşi de afecțiune, cuprinzînd în mîini acadeaua.

– O *Baby Ruth.* Tot n-ai uitat.

– Niciodată.

Ochii lui Eliot erau trişti.

– Dar cum m-ai găsit?

Avea limba îngreunată de amytal.

– Secret profesional, rînji Eliot, cu buzele întinse ca ale unei ţeste micşorate.

Chris privi pe fereastra turboreactorului, auzind vuietul înfundat al motoarelor, în timp ce strîngea ochii în calea soarelui şi studia norii ca zăpada întinşi dedesubt.

– Spune-mi.

Glasul îi suna răguşit, pe cînd îşi privea tatăl vitreg.

Eliot ridică din umeri:

– Ştii ce-am spus eu întotdeauna. Ca să ghiceşti următoarea mişcare a unui adversar, trebuie să gîndeşti aşa cum ar gîndi *el*. Eu te-am instruit, adu-ţi aminte. Ştiu totul despre tine.

– Nu tocmai.

– Discutăm imediat şi despre asta. Problema e că mi-am închipuit că aş fi tu însuţi. Ştiind totul despre tine, am devenit tu.

– Şi?

– Cine-ţi era dator? Pe cine te puteai baza ca să scapi cu viaţă? De cine *depinseseşi?* Ştiind ce întrebări să formulez, am calculat răspunsurile. Unul dintre ele a fost acela de a pune oameni să supravegheze barurile Forţelor Speciale din Honolulu.

– Deştept.

– Şi tu la fel.

– Nu îndeajuns – întrucît am fost depistat în bar. Şi urmărit, presupun.

– Trebuie să-ţi aminteşti că jucai contra profesorului tău. Mă-ndoiesc că altcineva ţi-ar fi putut ghici intenţiile.

– De ce n-ai ordonat să fiu săltat din Honolulu? Am violat sancţiunea, la urma urmei. Celelalte reţele mă vînează. Ai fi cîştigat cîteva puncte în faţa lor, mai ales faţă de ruşi, dacă mă prindeai.

– Nu eram sigur că ne-ai fi lăsat să te prindem viu.

Chris îl privi lung. Asistentul lui Eliot, purtînd cravată

şi inel *Yale,* aduse o tavă cu *Perrier,* gheață şi pahare, punînd-o pe masa dintre ei, în salonul avionului.

Eliot nu vorbi pînă după plecarea asistentului.

– Pe de altă parte...

Părea să-şi aleagă cuvintele, turnînd *Perrier* în două pahare.

– Eram curios. Mă întrebam de ce aveai nevoie de dentist.

– Problemă personală.

– Nu mai e.

Îi dădu un pahar.

– Cît timp erai inconştient, în scaunul dentistului, ți-am pus cîteva întrebări.

Tăcu un moment.

– Ştiu că ai intenționat să te omori.

– La timpul trecut?

– De dragul meu, sper că da. De ce ai vrut s-o faci? Ştii că moartea ta m-ar fi durut. Sinuciderea m-ar fi durut şi mai rău.

– De-asta am şi vrut să mi se scoată dinții. Dacă trupul meu era găsit vreodată, să nu poată fi identificat.

– Dar de ce l-ai întrebat pe preot? De ce te-ai dus la casa sigură?

– Voiam un dentist obişnuit să lucreze cu operativii, care să nu pună întrebări.

Eliot clătină din cap.

– Ce este?

– Nu-i adevărat. Cu puțină bătaie de cap, îți puteai găsi singur un dentist. Nu aveai nevoie de cineva familiarizat cu profesiunea noastră. Tot ce-ți trebuia erau bani suficienți pentru a cumpăra tăcerea cuiva. Nu, ai avut tu un alt motiv de a-l întreba pe preot.

– Dacă oricum ştii toate răspunsurile...

– Te-ai dus la preot fiindcă ştiai că se va interesa înainte de a-ți da informația. Eu aş fi aflat unde erai. Urma să fiu nedumerit de cererea ta şi să te interceptez.

– La ce bun aşa ceva? Nu *voiam* să fiu oprit.

– Nu? îl privi Eliot printre gene. Cererea adresată preotului a fost totuna cu un strigăt după ajutor. Un bilet de sinucigaş înaintea faptului. Voiai să mă anunţi cît de mult sufereai.

Chris clătină din cap.

– Subconştient? Ce e?

Încruntîndu-se, Eliot se aplecă spre el.

– Ce s-a întîmplat? Nu înţeleg.

– Nu-s sigur că pot explica. Hai să zicem...

Chris se frămînta, chinuit.

– Mi s-a făcut rău. De toate.

– Te-a schimbat mănăstirea.

– Nu. Răul provine dinaintea mănăstirii.

– Bea apa minerală. Ţi-e gura uscată de la amytal.

Maşinal, Chris se supuse.

Eliot dădu din cap:

– Ce fel de rău?

– Mi-e ruşine.

– Pentru ceea ce faci?

– Pentru ceea de simt. Vinovăţia. Văd chipuri, aud voci. Oameni morţi. Nu-i pot alunga. Tu m-ai învăţat disciplina, dar lecţia asta nu mai merge. Nu mai pot suporta ruşinea de a...

– Ascultă-mă, îl întrerupse Eliot.

Chris îşi frecă fruntea.

– Eşti membru al unei profesiuni de mare risc. Nu mă refer numai la pericolele fizice. După cum ai descoperit, există şi un pericol spiritual. Lucrurile pe care le avem de făcut ne silesc uneori să fim inumani.

– Atunci de ce trebuie să le facem?

– Nu eşti naiv. Cunoşti răspunsul la fel de bine ca mine. Fiindcă luptăm să apărăm modul de viaţă în care credem. Ne sacrificăm, pentru ca alţii să poată trăi normal. Nu te învinui pe tine însuţi pentru ceea ce a trebuit să faci. Învinuieşte tabăra adversă. Şi cu mănăstirea cum rămîne? Dacă nevoia ta era de natură spirituală, de ce n-au putut cisterciţii să te ajute? De ce te-au alungat?

Din cauza jurămîntului tăcerii? După şase ani, a fost prea mult pentru tine?

– A fost minunat. Şase ani de pace.

Chris se încruntă.

– Prea multă pace.

– Nu înţeleg.

– Datorită stricteţii Ordinului, o dată la şase luni venea un psihiatru să ne examineze. Căuta semne – mici indicii de comportament neproductiv. La urma urmei, cistercitii cred în muncă. Ne întreţineam prin agricultură. Cine nu reuşea să-şi lucreze partea nu putea fi lăsat să trăiască din sudoarea muncii altora.

Eliot dădu din cap, aşteptînd.

– Schizofrenie catatonică.

Chris inspiră adînc.

– Pentru asta ne testa psihiatrul. Preocupări. Transe. Ne punea întrebări. Ne urmărea reacţiile la diverse sunete şi culori. Ne studia comportamentul zilnic. Într-o zi, cînd m-a găsit şezînd nemişcat în grădină, privind o piatră – timp de o oră – i-a raportat stareţului. Piatra era fascinantă. Mi-o mai amintesc şi acum.

Îngustă ochii.

– Dar am căzut la test. Cu următoarea ocazie cînd m-a găsit cineva paralizat aşa – catatonic – am zburat afară. Pace. Păcatul meu a fost că voiam prea multă pace.

Pe tavă, lîngă sticlele de *Perrier*, stătea un trandafir cu tulpină lungă, într-o vază. Eliot îl luă în mînă.

– Tu aveai piatra ta. Eu am trandafirii mei. În meseria noastră, avem nevoie de frumuseţe.

Mirosi trandafirul şi i-l dădu lui Chris:

– Te-ai întrebat vreodată de ce am ales trandafirii?

Chris ridică din umeri.

– Am presupus că-ţi plăceau florile.

– Trandafirii, totuşi. De ce trandafirii?

Chris clătină din cap.

– Ei sînt emblema profesiunii noastre. Îmi place dublul

lor înţeles. În mitologia greacă, zeul dragostei i-a oferit odată un trandafir zeului tăcerii, ca mită, pentru a-l împiedica pe acel zeu să dezvăluie slăbiciunile celorlalţi zei. Cu timpul, trandafirul a devenit un simbol al tăcerii şi al tainei. În Evul Mediu, se obişnuia să se agaţe un trandafir de tavanul unei săli de consiliu. Membrii consiliului jurau să nu dezvăluie ceea ce discutau în încăpere, *sub rosa,* în numele trandafirului.

– Întotdeauna ţi-a plăcut să te joci cu cuvintele, replică Chris, înapoindu-i trandafirul. Problema mea e că nu mai pot crede în ele.

– Lasă-mă să termin. O parte din plăcerea pe care o găseam la trandafiri provenea de la diferitele soiuri. Feluritele culori şi forme. Am favoriţii mei – Lady X şi Chip de Înger. Am folosit aceste nume drept criptonime pentru două dintre agentele mele operative de sex feminin. Doamnele mele.

Zîmbi.

– Mă atrag şi numele altor soiuri. Stîlpul American. Gloria Mundi. Dar scopul fiecărui trandafir este acela de a crea o varietate nouă. Tăiem, butăşim şi grefăm, sau polenizăm încrucişat seminţele. Sămînţa coaptă e ţinută în nisip pînă primăvara, cînd e răsădită în tăvi. Primul an produce numai culoare. După aceea, vine deplina înflorire şi calitatea. Noua varietate e un hibrid. Numai un boboc mare, bine format, crescut singur, înălţîndu-se mai sus decît ceilalţi. Pentru a mări calitatea înfloririi, roadele colaterale trebuie să fie îndepărtate printr-un proces numit dezbobocire. Tu şi Saul – voi sînteţi hibrizii mei. Crescuţi fără familii, la orfelinat, nu aţi avut roade colaterale – n-a fost nevoie să fiţi dezbobociţi. Natura o rezolvase deja. Înflorirea voastră s-a dezvoltat prin disciplină şi antrenamente riguroase. Pentru a le conferi caracterelor voastre substanţă, a trebuit să vă fie retezate anumite sentimente. Vi s-a altoit pe caracter patriotismul. Vi s-a grefat experienţă militară şi, fireşte, de război. Hibrizii mei – vă înălţaţi mai sus decît toţi ceilalţi. Dacă

ţi-a scăzut starea, nu trebuie să te ruşinezi, ci să fii mîndru. Eşti frumos. Ţi-aş fi putut da un nume nou, pentru o specie nouă. În schimb, mă gîndesc la tine în termenii trandafirului aparte pe care îl ţin în mînă, de un carmin atît de închis, încît e aproape negru. Se numeşte Prinţul Negru. Aşa mă gîndesc şi eu la tine şi la Saul. Ca la Prinţii mei Negri.

– Dar Saul n-a dat greş. El...

Ochii lui Chris se schimbară.

– Stai o clipă. Doar nu-mi spui toate astea numai pentru...

Eliot desfăcu mîinile:

– Deci, ai ghicit.

– Ce s-a întîmplat? Ce-a păţit Saul?

Bătrînul îl studie.

– Datorită fratelui tău, îţi cer să nu mai încerci să te sinucizi.

– Ce este? se aplecă înainte Chris, încordat. *Ce-i cu Saul?*

– Acum cinci zile, a făcut o treabă pentru mine. După aceea, un membru al echipei a încercat să-l omoare. Saul a luat legătura cu mine. Am aranjat să meargă într-un loc sigur. Cînd a ajuns acolo, a descoperit că amplasamentul fusese compromis. O altă echipă a încercat să-l asasineze. Acum e fugar.

– Păi atunci, pentru Dumnezeu, adu-l înapoi!

– Nu pot. Se teme să mai ia legătura cu mine.

– Cu *tine?*

– Cîrtiţa. Întotdeauna am spus că exista una. De la începuturile agenţiei. Cineva care s-a infiltrat printre noi de la bun început şi care de-atunci ne tot compromite. Cineva apropiat mie se foloseşte de ceea ce-mi spune Saul, se foloseşte pentru a încerca să ajungă la Saul.

– Dar de ce?

– Nu ştiu de ce e atît de important să fie ucis. Ce a descoperit, sau pe cine ameninţă. Şi *n-am* să ştiu pînă nu prind cîrtiţa. Nu-i uşor. Din 1947 tot caut. Trebuie,

totuşi, să-l găsesc pe Saul. Trebuie să-i asigur protecţia.

– Cum? Dacă nu intră în legătură cu tine, dacă se teme să nu-i intercepteze cîrtiţa mesajul.

Eliot puse trandafirul jos.

– Este un ou în coş.

Chris simţi avionul smucindu-se.

Eliot continuă:

– Acest mesaj a sosit la Roma acum patru zile. Adresat ţie. Cred că de la Saul.

Chris dădu din cap.

– Nu ştiu ce înseamnă, urmă Eliot. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune. Pînă şi trandafirul ăsta poate avea urechi. Dar dacă e de la Saul şi-ţi spune unde să-l găseşti, foloseşte-l. Du- te. Ai grijă. Adu-l la mine.

– Un Prinţ Negru să-l salveze pe celălalt?

– Exact. Tatăl tău adoptiv îţi cere să-ţi salvezi fratele adoptiv. Dacă eşti în căutarea unui motiv de a nu-ţi lua viaţa, l-ai găsit.

Chris se întoarse spre hublou, cu ochii îngustaţi, nu numai din pricina soarelui. Medita. Toate gîndurile de sinucidere îi fuseseră alungate de grija pentru fratele său. Bătăile inimii i se accelerară. Saul avea nevoie de ajutor. În afară de asta, nimic nu mai conta. Fratele său avea nevoie de el. Găsise singurul motiv care-i putea deştepta dorinţa de a trăi.

Se răsuci spre Eliot spunînd:

– Contează pe asta.

– Ce ironie, comentă bătrînul. O echipă de şoc îl vînează pe Saul şi toţi ceilalţi te vînează pe tine.

– Îi vei fi apreciind complexitatea.

– O voi aprecia mai mult cînd Saul va fi în siguranţă. Spre ce ţară să-i spun pilotului să zboare?

– Acasă.

– În ce oraş?

Chris căzu pe gînduri. Seiful de depozit se afla în Santa Fe, dar nu se putea duce direct acolo. Trebuia să aterizeze în apropiere şi totuşi destul de departe pentru

a i se pierde urma. Trebuia să fie evaziv, în eventualitatea că discuția era monitorizată.

. – La Albuquerque.

Eliot îşi îndreptă spinarea, cu ochii săi bătrîni strălucitori, indicînd că depistase înşelăciunea şi că o aproba.

– Ți-a trecut prin minte? îl întrebă Chris.

Eliot se încruntă:

– Nu înțeleg.

– Că hibrizii de obicei sînt sterili.

Avionul cobora prin nori.

Capitolul 3

Munții Sangre de Cristo se înălțau în zare. Zăpada încă mai acoperea piscurile, iar pantele aveau culoarea închisă a stejarilor şi brazilor. În pofida soarelui arzător, în atmosferă plutea uscăciunea.

Chris străbătea strada îngustă, trecînd prin fața caselor de chirpici cu acoperiş plat, tencuială de ardezie roşie şi grădini înconjurate de ziduri. Printr-o poartă, văzu o fîntînă ce bolborosea. Pi$onii răspîndeau umbră, verdele acelor lor contrastînd cu nuanțele pămîntii ale caselor.

Oprindu-se în capătul străzii, privi înapoi. Alesese acel costisitor cartier rezidențial din Santa Fe fiindcă ştia că era liniştit – circulație puțină, puțini trecători. Izolarea îl ajuta să verifice uşor dacă nu-l urmărea cineva. Era convins că, dacă MI-6, K.G.B.-ul sau oricare dintre celelalte rețele care-l urmăreau îi găsiseră urma, nu l-ar fi lăsat în nici un caz să hoinărească atît de mult pe străzi. Pur şi simplu l-ar fi omorît imediat. Trebuia deci să tragă concluzia că nu erau pe aproape.

Pentru Saul, însă, acceptase să-şi asume riscul. Ochii îi luceau. Pentru fratele lui, şi-ar fi asumat *orice* risc. S-ar fi transformat bucuros în țintă pentru a distrage atenția altcuiva în afara celor ce-l vînau pe el.

Cîrtița. Cine intercepta mesajele lui Eliot către Saul? Cine îl dorea pe Saul mort? Întrebarea îl sîcîia. Ce făcuse Saul sau ce știa? Atîta lucru era clar. De vreme ce Chris nu trebuia să-i raporteze lui Eliot de teama unei scurgeri, singurul mod în care cîrtița putea pune mîna pe Saul era acela de a-l urmări pe Chris. Pînă acum, însă, Chris nu văzuse nici un semn de supraveghere.

Aruncînd o nouă privire în urmă, trecu prin dreptul unei case cu curte și verandă parțial ascunse de ienuperi. Privind spre munți, traversă o stradă și se apropie de o catedrală spaniolă. Urcînd treptele înalte de piatră, trase de inelul metalic al unei enorme uși de stejar și intră într-un vestibul întunecat și răcoros. Ultima oară fusese acolo în 1973. În cinstea aniversării centenarului, în anul acela biserica fusese amplu restaurată. De-atunci, așa cum sperase Chris, nu se schimbase. Plafonul boltit, vitraliile, decorațiunile spaniole din jurul căderilor sub cruce rămăseseră ca înainte. Se îndreptă spre cristelnița de marmură, își înmuie mîna în apa sfințită și îndoi genunchiul spre îndepărtatul tabernacol aurit de la altar. Făcîndu-și cruce, se apropie de un șir de confesionale aflate la stînga, sub loja corului, în fundul bisericii, cu pașii reverberîndu-i pe pardoseala de piatră netedă.

Îl atrăgea confesionalul din colț. În stranele din apropiere nu stătea nimeni. Nu auzi glasuri înăbușite dinăuntru, așa că deschise ușa ornamentată, intră și o închise după el.

Biserica era cufundată în penumbră, dar în strîmta boxă a penitentului domnea întunericul complet și un sufocant miros de mucegai. Din obișnuință, recită în gînd: „Binecuvîntează-mă, Părinte, căci am păcătuit. Ultima mea mărturisire a fost..." Își aminti de mănăstire, de păcatele lui, de planul sinuciderii, și se opri. Încleștă fălcile. Nu-și putea lăsa atenția distrasă. Numai Saul conta. În loc să îngenuncheze cu fața spre paravanul dincolo de care în mod normal va fi stat ascuns un preot, se răsuci repede și întinse mîna spre colțul din dreapta sus. De-

getele sale căutară prin întuneric. Atîția ani. Îl treceau năduşelile şi se întreba dacă nu cumva fusese un neghiob. Dacă vreun tîmplar, dregînd confesionalul, descoperise...? Scoase tencuiala desprinsă din îmbucătura peretelui cu tavanul şi zîmbi, atingînd cheia pe care o vîrîse în firidă cu ani în urmă.

Capitolul 4

Banca fusese proiectată spre a arăta ca un *pueblo:* pătrățoasă, cu acoperiş orizontal şi bîrne de susținere ieşind din susul zidurilor de imitație de gresie. Două jardiniere cu yucca flancau intrarea. Traficul străzii vuia. Într-un restaurant de vis--vis, la o masă din mijloc stătea un om de afaceri, cu fața spre fereastră şi spre bancă. Îşi plăti prînzul şi plecă, ignorîndu-l pe un alt businessman care intră şi se aşeză la aceeaşi masă, tot cu fața spre fereastră şi spre bancă.

Pe toată lungimea străzii, alți membri ai echipei de supraveghere păreau integrați în sistemul normal. Un tînăr împărțea reclame. Un şofer căra lăzi într-o clădire. O femeie frunzărea discuri într-un magazin, lîngă vitrină. După ce zăboveau atîta timp cît să pară normal, părăseau zona, înlocuiți de alții.

În restaurant, afaceristul îşi aprinse o țigară. Auzi un scurt piuit înfundat din aparatul de emisie-recepție pe care-l avea în buzunar, cu nimic mai vizibil decît pagerul unui doctor, semnalul că Remus fusese reperat pe stradă.

Privind prin unduirea arşiței spre intrarea în bancă, văzu ieşind o femeie, cu mîna ridicată streaşină la ochi. Un bărbat în haine bej trecu pe lîngă ea, intrînd. În timp ce o chelneriță îi aducea lista, omul de afaceri băgă mîna în buzunar şi apăsă de două ori butonul emițătorului.

Remus era în bancă.

Capitolul 5

Chris trecu prin dreptul gardianului de securitate şi un şir de boxe cu anunţuri de depozite şi ipoteci, coborînd apoi scara din fund. Pe pereţi erau agăţate picturi indiene pe nisip. Ajunse la un comptoar, îi dădu cheia funcţionarului şi scrise *John Higgins* pe un formular bancar. El şi Saul deschiseseră acolo un cont în 1973, depunînd o sută de dolari şi lăsînd instrucţiuni de reţinere din cont a chiriei pentru seiful de depozit. De-atunci, Chris nu mai trecuse pe acolo, deşi ştia că Saul contacta anual banca pentru a se asigura că seiful şi contul nu erau trecute pe statut de inactivitate. Casierul ştampilă data pe formular, puse apostila şi scoase o listă de chiriaşi, comparînd semnăturile.

– Domnule Higgins, trebuie să vă cer parola.

– Camelot, răspunse Chris.

Încuviinţînd, funcţionarul trecu un X lîngă numele de pe listă. Deschise portiţa tejghelei şi-l lăsă pe Chris să intre pe uşa masivă a casei blindate, spre un perete lung şi înalt, plin cu seifuri de depozit. Luminile ardeau orbitoare. În timp ce casierul descuia o boxă, atît cu cheia băncii cît şi cu a lui Chris, acesta privi spre capătul holului, la oglinda cît peretele. Nu-i plăceau oglinzile. Adeseori, serveau şi drept ferestre. Întorcîndu-i spatele, luă tasa cu capac pe care i-o dădu funcţionarul şi se duse într-un separeu.

De cum închise uşa după el, se uită spre tavan, după vreo cameră ascunsă. Satisfăcut, deschise tasa. Mesajul scris de mînă era codificat. În traducere, însemna: *Cabină telefonică Santa Fe. Sherman şi Grand*. Memoră un număr. Fărîmiţînd mesajul, îl puse la loc în cutie, luă din tasă un *Mauser* şi şi-l vîrî sub scurtă, la spate, în curea. Băgă în buzunar cei două sute de dolari pe care-i lăsase acolo pentru urgenţe.

Capitolul 6

În timp ce-şi mînca salata, omul de afaceri privea pe fereastră spre bancă. Garnitura de camembert avea un gust stătut. În fața lui opri la bordură o furgonetă *Ford*, tăindu-i vederea. Soarele strălucea în parbriz.

Afaceristul înghiți nervos. Haide. Grăbeşte-te. Mişcă de-aici drăcia.

Ridicîndu-se în picioare, privi pe lîngă maşină, băgă mîna în buzunar şi apăsă de trei ori butonul.

Remus ieşea din bancă.

Capitolul 7

Chris introduse în buzunar harta oraşului Santa Fe, intrînd în cabina telefonică de la intersecția străzilor Sherman şi Grant. Maşinile treceau în viteză pe alături. Cumpărătorii poposeau la vitrinele prăvălioarelor pe specialități. Închise uşa, reducînd zgomotele traficului. Deşi nu zîmbea, se simțea amuzat, gîndindu- se la combinația denumirilor de străzi – doi generali din războiul civil – aleasă de Saul în glumă. „Curînd vom fi din nou împreună," îşi spuse. Pieptul i se umflă, dar nu-şi putea lăsa nerăbdarea să-l distragă. Băgînd cîteva monede în fantă, formă numărul pe care-l reținuse. Un glas înregistrat pe bandă îi spuse că era ora 14:46. Dacă un duşman i-ar fi supus voința şi l-ar fi silit să dezvăluie mesajul din seif, omul ar fi rămas descumpănit de semnificația orei exacte. În afara cazului cînd l-ar fi ținut pe Chris în viață pentru a-l interoga în continuare, n-ar fi aflat că ora comunicată nu însemna nimic. Orice oră ar fi fost importantă, anunțul fiind un semnal pentru Chris să cerceteze pereții cabinei telefonice. Printre mîzgălituri, găsi un mesaj către Roy Talatsky, un băiat pe care el şi Saul îl

cunoscuseră în orfelinat. Privi imediat în altă parte. În eventualitatea că era urmărit, cu toate măsurile lui de prevedere, nu voia să-şi trădeze fascinaţia faţă de inscripţie. Codificat, mesajul obscen îi indica unde să-l găsească pe Saul.

Capitolul 8

– A dat un telefon, spuse afaceristul prin linia interurbană protejată. Probabil a primit instrucţiuni. Acum îl putem ridica.

– Nu. O convorbire telefonică e prea evidentă.

Glasul lui Eliot răsuna subţire şi casant, din sera sa de la Falls Church, Virginia.

– Ăştia doi au coduri private care datează de pe vremea cînd aveau cinci ani. Convorbirea a fost cel mai probabil o cacealma ca să vă ademenească să ieşiţi la iveală. Dacă tot ce-a aflat n- au fost decît îndrumări spre un loc de unde va primi alte instrucţiuni? Nu vă amestecaţi. Singurul mod de a-l captura pe Romulus e urmărindu-l pe Remus. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să vă vadă.

Capitolul 9

Chris ridică avionul la şi mai mare înălţime, la marginea unor nori masivi, privind munţii de jos. Cît vedeai cu ochii se întindeau culmi înzăpezite, legate prin făgaşuri ca nişte şei. Prăpăstiile se răsfirau în toate direcţiile. Trecu aparatul *Cesna* cu chirie pe pilotul automat, în timp ce studia o hartă topografică, comparînd liniile de contur cu terenul accidentat de sub el. Văile alternau cu munţii. Torentele formau cascade.

Pe peretele cabinei telefonice, mesajul codificat îi dăduse latitudinea şi longitudinea, precum şi instrucţiuni

cum să ajungă acolo. Se dusese la biblioteca din Santa Fe, unde aflase că perechea de coordonate geografice aparținea unei zone montane sălbatice din nord, în Colorado. Închirierea avionului de la aeroportul Santa Fe mersese ușor. Folosise pseudonimul de pe permisul de pilotaj, plătise un depozit și cumpărase asigurarea. Înregistrase un plan de zbor pînă la Denver, indicînd că avea să se întoarcă peste trei zile. Dar, odată ajuns în văzduh, se abătuse treptat de la planul de zbor, spre nord-vest, către coordonatele din sălbăticie.

Cerul era senin. Se simțea bine. Carlinga amortiza zgomotul motorului. Confruntă o vale adîncă și lungă cu o configurație similară de pe hartă și privi înainte spre o altă vale, ovală, cu un lac. Coordonatele geografice se întîlneau în apropierea lacului. Aproape ajunsese la destinație. Controlînd cerul în jur, mulțumit că nu vedea nici un alt aparat de zbor, zîmbi, cu gîndul la Saul.

Trecu imediat la treabă, punîndu-și parașuta voluminoasă. Avionul se apropia de vale. Țintind un munte de dincolo de lac, blocă spre țintă comenzile și deschise ușa, auzind huruitul motorului și simțind vîntul năvalnic. Trebui să facă un efort pentru a-l împiedica să-i închidă ușa la loc.

Împinse cu pantofii în partea inferioară a avionului și sări dincolo de proptelele aripilor, rostogolindu-se, răsucit de vînt. Simți un gol în stomac. Rafale de aer îi apăsau ochelarii pe față. Acum nu mai putea auzi zgomotul avionului. Nu mai auzea decît șuieratul, căzînd – și un vîjîit în urechi. Casca îi stătea strînsă pe craniu. Cu hainele fluturînd și membrele întinse ca să-și țină echilibrul, cădea orizontal, cu fața spre brusca lărgire din peisaj. Lacul se mărea. Atinse însă rapid o senzație extatică, aproape anestezică. Dacă închidea ochii, nu mai simțea căderea. Avea mai curînd impresia de a fi suspendat, plutind destins. În școala de parașutism, instructorii îl preveniseră cu privire la această senzație înșelătoare și periculoasă. Hipnotizați de masajul aproape sexual al vîntului, unii

săritori aşteptau prea mult înainte să tragă de manşă.

Chris înțelegea atracția. Fusese temător înaintea primului salt, dar de-atunci încoace, abia aşteptase plăcerea celorlalte. Acum plăcerea era moderată de nevoia întîlnirii cu Saul. Trase nerăbdător de chingă, aşteptă, simți paraşuta desfăşurîndu-se din spinare şi şocul momentului cînd floarea de nylon se desfăcu, susținîndu-l. Nu-şi făcuse griji în privința paraşutei. În noaptea trecută, după ce o cumpărase de la clubul local de paraşutism, o întinsese, aranjînd corzile înainte de a o împacheta la loc. N-ar fi avut încredere în nimeni s-o facă în locul lui, mai mult decît ar fi lăsat pe altcineva să-i curețe arma şi să i-o încarce. Legănîndu-se în vînt, privi spre piscul de după lac şi văzu conturul minuscul al avionului – pe pilot automat – apropiindu-se de muntele pe care-l ochise dinainte. Strînse în mîini corzile paraşutei şi se înclină spre dreapta, îndepărtîndu-se de lac, cîrmind spre o pajişte. Văzu o cabană deasupra unei pante cu brazi, proptită în V-ul dintre doi versanți.

Pajiştea se lărgi brusc. În timp ce Chris ateriza, părea să se repeadă în sus spre el. Cu o smucitură, lovi solul, impactul propagîndu-se printr-însul în timp ce îndoia genunchii şi se răsturna lateral, absorbind unda de şoc prin şold, coaste, umăr. Paraşuta se învolbură în vînt, tîrîndu-l peste păşune. Sări în picioare, apucînd de corzi, trăgîndu-le spre el, în timp ce se grăbea să ajungă la cupola de nylon şi să strîngă paraşuta, scăzînd rezistența vîntului.

– Ți-ai pierdut exercițiul, spuse un glas răguşit, de la adăpostul brazilor.

Recunoscîndu-l, Chris se întoarse, prefăcîndu-se iritat:

– Ce naiba? Crezi că eşti mai grozav?

– Mai mult ca sigur. În viața mea n-am văzut o aterizare mai bălăcărită.

– Aveam vîntul împotrivă.

– Scuze, spuse glasul. Semn de amator.

– Orice critică e semn de ticălos nerecunoscător. Dacă n-ai avea atîtea de spus, ai veni aici să mă ajuți.

– Categoric, nu mai eşti durul pe care l-am cunoscut.

– Dur, nedur, sînt cel mai apropiat frate pe care-l ai.

– Fără discuție. Cu toate defectele tale, tot te iubesc.

Lui Chris i se puse în gît un nod de afecțiune.

– Dacă eşti aşa de dat dracului de sentimental, de ce nu te-arăți?

– Fiindcă nu mă pot abține să nu-mi fac o intrare.

Din pădure ieşi încet un bărbat slab şi oacheş. Înalt de un metru optzeci, cu muşchi solizi, bărbie, frunte şi obraji dăltuiți în piatră, omul zîmbea, cu ochii negri sclipindu-i. Purta ghete înalte cu şireturi, blugi decolorați şi o cămaşă de lînă verde asortată cu brazii. În mînă ținea o carabină *Springfield* cu închizător.

– Opt ani, Chris. Doamne, ce-o fi cu noi? Niciodată n-ar fi trebuit să ne despărțim.

– Treburi, răspunse Chris.

– Treburi? repetă Saul, cu cuvîntul îmbibat de dezgust. Le lăsăm să ne distrugă.

Nerăbdător, Chris se grăbi spre el, strîngînd în brațe paraşuta împăturită. Atît de multe de aflat, de spus...

– Ce s-a-ntîmplat? De ce încearcă să te omoare?

– Treburi, replică Saul la rîndul lui. S-a întors împotriva mea.

– Cine?

Chris aproape ajunsese la el.

– Nu ghiceşti? Omul despre care nici nu bănuiam s-o facă vreodată.

– Dar e cu neputință!

– Am să ți-o dovedesc.

Deodată, însă, nu mai contă decît un singur lucru. Chris lăsă paraşuta să cadă, privind fața chipeşă şi colțuroasă a lui Saul. Abia mai respirînd, desfăcu brațele şi-l îmbrățişă. Încordați, păreau a dori să-şi strivească unul altuia pieptul, spatele şi muşchii, să-şi absoarbă reciproc forța vitală.

Aproape plînse.

Îmbrățişarea li se întrerupse. Răsucindu-se, priviră printr-un culoar între brazi spre explozia ce-şi împrăştia ecoul prin vale, în timp ce avionul cu care venise Chris se dezintegra pe munte.

Capitolul 10

– Nu, te înşeli! Nu e împotriva ta!

Chris alerga pe cărarea de vînătoare dintre brazi, cu paraşuta, casca şi ochelarii de protecție în brațe.

– Mi-a cerut să te găsesc!

– De ce?

– Ca să te-ajut! Să te duc la el!

– De ce? întrebă Saul din nou.

– E evident. Cîrtița intercepta toate instrucțiunile lui Eliot către tine.

– Cîrtița, pufni Saul. Aşa ți-a spus Eliot?

– A spus că singurul mod de-a te aduce în siguranță era să acționez singur.

– Nu mă putea găsi, dar ştia că aş încerca să intru în legătură cu tine. Te-a pus să-l conduci la mine.

Din pădurea umbroasă, Chris văzu cabana strălucind în soare, cu pereții săi prelungi cîrpiți cu lut şi acoperişul înclinat spre punctul de unire al versanților din spate.

– Cum ai găsit ascunzătoarea asta?

– Eu am construit-o. Tu ai ales mănăstirea. Eu prefer cabana asta.

– Dar probabil că ți-a luat...

– Luni de zile. Cu întreruperi. După fiecare misiune, cînd Eliot mă trimitea în Wyoming sau Colorado, o ştergeam şi veneam aici. Cred că se poate spune că sîntem acasă.

Chris îl urmă prin poiana cu iarbă înaltă.

– Eşti sigur că nu ştie nimeni de ea?

– Sînt convins.
– De ce?
– Fiindcă încă mai sînt în viață.
Saul aruncă o privire spre orizontul îndepărtat al văii.
– Grăbește-te. N-avem mult timp.
– Pentru ce? Nu înțeleg ce vrei să spui.
Din lumina soarelui, Chris intră în penumbra mucegăită a cabanei, nedumerit. Nu avu timp să aprecieze mobilierul simplu, lucrat manual. Saul îl conduse pe lîngă sacul de dormit de pe jos, pînă la peretele din fund, unde deschise o ușă geluită grosolan. Chris simți aerul rece și umed al unui tunel.
– E un puț de mină, arătă Saul în întuneric. De-asta am clădit aici cabana. Orice bîrlog trebuie să aibă două ieșiri.
Reveni la șemineu. Scăpărînd un chibrit, aprinse vreascurile de sub buștenii din vatră. Surcelele erau uscate, dar buștenii încă mai erau umezi de sevă. Flăcările se întinseră, trimițînd prin horn fum gros.
– Probabil că de fum nu am nevoie. Totuși, nu strică să ne asigurăm. Lasă-ți aici parașuta, îi spuse el lui Chris. Uite o lanternă.
Și îl conduse în tunel.
În fasciculul lanternei, Chris își văzu aburii respirației. Plafonul tunelului era susținut cu lemne. O cazma și un tîrnăcop vechi stăteau rezemate de peretele din stînga. O roabă ruginită zăcea într-o rînă. Saul atinse un fir lucitor de metal în piatra rece și umedă.
– Argint. N-a mai rămas mult.
Lanterna dezvălui capătul tunelului.
– Aici. Trebuie să ne cățărăm.
Saul se strecură printr-o crăpătură în stîncă. Ridică mîinile, își propti gheata într-o fisură și dispăru în sus.
Chris îl urmă, zgîriindu-și spatele prin breșa strîmtă. Piatra era alunecoasă. Trebui să bage lanterna în buzunar. Apoi își dădu seama că n-avea nevoie de ea. Deasupra, o rază îngustă de lumină îl atrăgea în întuneric –

spre capătul unui urcuş lung. Saul se rezemă de o protuberanță de deasupra, blocînd lumina. Cînd își schimbă poziția, Chris o văzu din nou.

– Crezi că am fost urmărit?

– Normal.

Se agăță de o piatră.

– Sînt sigur că n-am fost.

– Înseamnă că echipa de supraveghere era dintre cele mai bune.

Piatra se desprinse din mîna lui Chris, rostogolindu-se prin puț. Încremeni.

– Dar nu ştia nimeni că te căutam pe tine.

– Ştia Eliot.

– Îl tot acuzi pe Eliot. După tine, e singurul om în care am încredere.

– Exact. Greşeala ta. Şi a mea.

Glasul lui Saul era amar. Silueta sa dispăru dincolo de fasciculul îngust de lumină.

Chris se cățără în continuare. Raza de lumină deveni mai lată, mai puternică. Transpirînd, se tîrî din puț şi se rezemă într-o pîlnie de stîncă tocită, cu panta netedă, încălzită de soare. Privi spre Saul, care stătea ghemuit deasupra, ascuns după nişte tufe de salvie, concentrîndu-se asupra văii.

– Dar n-am văzut nici un alt avion.

– În jurul tău, spuse Saul. Sigur. Dar deasupra? Un avion de recunoaştere la treişpe mii de metri? Echipa de urmărire trebuie să se fi ținut departe, zburînd încet, nevăzută. Pînă primeau instrucțiuni.

Chris se tîrî spre el, aplecîndu-se sub salvie.

– Mi-ai făcut-o, izbucni el furios. Ne-am fi putut întîlni oriunde.

– Aşa e. Dar aici, cu măsuri de prevedere complexe, te vei convinge. Trebuia să ți-o dovedesc.

– Ce să-mi dovedeşti?

– Ştii tu.

Chris auzi un murmur slab – apoi altul, şi altele, mai

aproape, amplificate de ecoul prăpăstiilor înalte. Printr-o trecătoare îndepărtată, văzu cîteva scame lucitoare apropiindu-se. Elicoptere. *Huey*. Patru la număr. Îşi aminti de Vietnam şi şopti:

– Iisuse!

Sub el, fumul ieşea pe hornul cabanei. Dincolo de vale, elicopterele *Huey* soseau duduind, dispunîndu-se în formaţie de atac. Cel din frunte trase o rachetă. Cu gazele reactorului vuind, misila săgetă în jos, pentru a exploda în poiana din faţa cabanei. Pămîntul zbură prin aer, aruncat de o undă de şoc năucitoare. Celelalte elicoptere se apropiară, lansîndu-şi şi ele rachetele.

Pe deasupra zgomotului, Chris auzi pîrîiturile mitralierelor de calibru 50. Cabana fu spulberată. Bubuiturile se rostogoleau prin vale. Elicopterele se apropiară şi mai mult, mitraliind craterul unde fusese cabana. Chiar aflat în vîrf, pe Chris îl dureau urechile.

– Două tentative eşuate împotriva mea. De astă dată trebuia să se asigure.

Saul strînse din dinţi.

Elicopterele pivotară dinspre ruinele în flăcări, razant peste vîrfurile brazilor, grăbindu-se spre pajiştea de lîngă lac. Cu palele lucind, se opriră la şase metri deasupra ierbii. Din fiecare se descolăci cîte o funie, legănîndu-se spre pămînt. Într-un sas deschis apăru un om îmbrăcat în haine deschise la culoare, de exterior, cu o puşcă automată la spate. Se agăţă de frînghie şi lunecă pînă la sol. Alţii, precum nişte păianjeni coborînd dinspre tot atîtea libelule, se lăsară pe celelalte corzi. Pe păşune, îşi luară armele în mînă, răspîndindu-se în semicerc, cu spatele spre lac.

– Ca la carte, comentă Chris.

– Nu-s siguri că eram în cabană. Trebuie să presupună că încă reprezentăm o ameninţare. Cîţi sînt?

– Şaişpe.

– Marcat.

Saul arătă cu degetul. Chris văzu un om care cobora

din elicopter un cîine suspendat la capătul funiei. Ciobănesc german. Un al doilea cîine fu coborît dintr-un alt elicopter. Pe pămînt, doi oameni încetară să mai ţintească, grăbindu-se înapoi să scoată harnaşamentele cîinilor. Uşurate de încărcătură, elicopterele se întoarseră în capătul îndepărtat al văii.

Fiecare corp de elită prefera cîte o altă rasă. Focile Marinei foloseau pudeli. Rangerilor le plăceau dobermanii.

– Ciobăneşti germani. Forţele Speciale.

Chris îşi simţi gîtlejul uscat.

Cîinii o luară la fugă spre copaci, urmaţi de doi oameni. Ceilalţi ochiră, gata să tragă foc de acoperire. Un grup de patru se repeziră către copaci, apoi alţi cinci, şi încă cinci.

Chris scrută pădurea, aşteptînd să apară oamenii.

– N-avem nici o şansă. Tot ce am eu e *Mauser*-ul ăsta. Tu, doar *Springfield*-ul tău cu închizător. Chiar dacă am fi înarmaţi ca lumea...

– Nu va trebui să luptăm.

– Dar cîinii ne vor mirosi urma în tunel.

Chris se întoarse spre găvanul din spatele lui, privind puţul pe unde se căţărase.

– Oamenii vor afla unde ne-am dus. Vor ordona elicopterelor să mitralieze colina asta. Apoi vor urca pînă aici şi vor desăvîrşi treaba.

– Crede-mă, sîntem acoperiţi.

Chris deschise gura să obiecteze, apoi încremeni, cînd Saul arătă brusc spre copaci. Ieşi un om, probabil pentru a-i provoca să tragă pentru a le oferi ţinte celorlalţi. În timp ce momeala se apropia de ruinele fumegînde, se arătă un al doilea, apoi al treilea.

– Sînt încrezători. Probabil cîinii ne-au luat urma direct spre cabană.

Saul îl privi pe cel din frunte arătînd spre peretele de stîncă din spatele buştenilor sfărîmaţi.

– A găsit tunelul.

– Trebuie să plecăm de-aici.
– Nu încă.
– Pentru numele lui Dumnezeu...
Cinci oameni i se alăturară celui dintîi. Precauți, se apropiară de versant. Acum Chris îi putea vedea, din vîrf. Duduind în ralenti, elicopterele continuau să plutească la adăpost, în capătul opus al văii. Saul se retrase tîrîş, oprindu-se la pîlnia de stîncă netedă care cobora spre puț. Atent să nu fie văzut, ascultă. Chris se încruntă, întrebător.
Pe neaşteptate, Saul zîmbi şi arătă spre gaura de unde se auzeau sunete. Chris nu înțelegea de ce părea mulțumit. Apoi pricepu, cînd Saul scoase din buzunar emițătorul radio şi apăsă un buton.
Încordîndu-se, Chris simți că pămîntul se cutremura. Din tunel erupse un tunet. Răsucindu-se, privi spre ruinele cabanei de sub stîncă. Prin luminiş zburară pietre smulse. Praful se învolbură.
– Şase eliminați, mai sînt zece, spuse Saul.
– Ai pregătit explozivi în tunel.
– Eliot spunea să fim întotdeauna siguri că ne protejăm drumul de scăpare. Acum întorc regulile împotriva lui. Te-am convins că vrea să mă omoare?
Chris dădu din cap, îngrețoşat, privind spre copacii de jos. Ceilalți oameni o luară la fugă dintre brazi, spre duruitul stîncilor ce se rostogoleau în tunel.
– Nimeni altul nu mai ştia că te caut. S-a folosit de mine.
Implicația îl făcea să-şi simtă stomacul rece ca gheața.
– A încercat să mă omoare şi pe mine. Fir-ar al dracului, de ce? E ca un...
– Ştiu. E omul cel mai apropiat de un tată pe care-l avem.
În poiană, un om răcnea instrucțiuni într-o stație radio de teren. Elicopterele îşi părăsiră dintr-odată poziția sigură din capătul văii, repezindu-se încoace, cu vuietul apropiindu-se, tot mai puternic. Chris văzu ciobăneştii

germani stînd de pază la liziera pădurii.

– În regulă, spuse Saul. Oamenii ăştia sînt destul de aproape de tunel. Hai să mergem de-aici.

Se tîrî îndărăt. Chris îl urmă, privindu-l cum apăsa din nou butonul emiţătorului.

– Încă o surpriză.

Abia îl auzi, în explozia neaşteptată a falezei din spatele lui. Unda de şoc îl împinse înainte, apăsîndu-i timpanele. Urma un huruit, un trosnet crescînd de stînci şi pămînt, cînd versantul se prăbuşi spre oamenii din luminiş. Le auzi urletele.

– Asta ar trebui să-i rezolve şi pe ceilalţi, spuse Saul, alergînd, şi aruncă emiţătorul.

– Şi elicopterele?

– Ai încredere-n mine.

Fugiră prin desişurile de salvie. Chris simţi gust de praf, ţinînd ochii mijiţi contra soarelui. Sub duduitul elicopterelor ce se apropiau cu repeziciune, se întrebă dacă în partea opusă colina se termina tot cu o rîpă. În schimb, Saul îl conduse spre un povîrniş împădurit care cobora în altă vale. La adăpostul copacilor umbroşi, Chris simţi sudoarea răcorindu-i fruntea.

– Elicopterelor le va trebui un minut pînă să-şi pună la punct strategia, gîfîi rapid Saul. Probabil că unul va ateriza să caute supravieţuitori.

– Aşa mai rămîn trei.

Acele de brad căzute amortizau paşii lui Chris.

– Vor trebui să presupună că am fost pe dealul ăsta. Se vor îndrepta încoace.

– Cu piciorul, nu putem scăpa înainte de a aduce întăriri. Vor folosi alţi cîini ca să ne urmărească.

– Absolut exact.

Saul ajunse în fundul văii, plescăind printr-un pîrîu şi urcînd în fugă malul opus. Chris alergă după el, cu pantalonii uzi lipindu-i-se reci de picioare. În faţă, Saul se opri într-o zonă plină de copaci căzuţi. Trase de buştenii prăbuşiţi şi vegetaţia încîlcită.

– Repede. Ajută-mă.
Chris începu să împingă trunchiurile.
– Dar de ce?
Apoi înțelese. Dînd la o parte un ciot putred, văzu o folie de plastic înfăşurată în jurul unui obiect voluminos. Înainte de a apuca să întrebe ce era, Saul despachetă obiectul.
Chris aproape rîse. O motocicletă de cros – cauciucuri groase şi late, suspensii rezistente.
– Dar cum ai...?
– O foloseam ca să vin şi să plec de-aici. Nu risc lăsînd-o pe lîngă cabană.
Saul o ridică, împingînd-o de ghidon pe lîngă lemnele pe care le înlăturaseră. Arătă printre copaci:
– Pe-acolo. O cărare de vînătoare taie peste vale.
Aruncă o privire spre vuietul tot mai sonor al elicopterelor.
– Se vor despărți ca să caute în diferite sectoare ale văii.
Chris îl ajută la împins.
– Dar zgomotul motoarelor îi va împiedica să audă motocicleta. Dacă ne ținem pe sub copaci, nici n-au să ne observe.
– Urcă.
Saul suci cheia şi apăsă pe regulator. Motocicleta tuşi. Mai călcă o dată, făcînd-o să duduie regulat.
– Poftim, ia puşca.
– N-ajută la nimic împotriva unui elicopter.
Saul nu răspunse. Săltă cricul, apăsă pe schimbătorul de viteze şi răsuci acceleratorul. Motocicleta se repezi înainte, săltînd peste hîrtoape. Chris se lipi strîns de el, zîmbind, în timp ce coteau printr-un labirint de copaci. Umbrele brăzdau vederea. Ajuns pe cărare, Saul acceleră. Simțind năvala vîntului pe față, care-i amintea de adolescență, Chris aproape că izbucni într-un rîs vesel.
Îngheță cînd auzi mugetul tunător exact deasupra.

Ridicîndu-şi ochii, văzu o umbră hidoasă trecînd peste o spărtură în coroanele copacilor. Poteca o lua în sus. Pe pisc, în timp ce Saul gonea printr-un mic luminiş. Chris privi în urmă spre vale. Văzu două elicoptere îndepărtîndu-se unul de altul, pentru a cerceta sectorul opus şi pe cel din mijloc. În capătul apropiat, aparatul care tocmai trecuse pe deasupra nu părea să-i fi văzut.

Acum cărarea cobora din nou. Cotind, Saul îi urma curbele şi serpentinele. Chris auzi din nou elicopterul.

– Mai trece o dată. Vrea să se asigure de ceva!

Poteca ajunse la o porțiune cu iarbă ce se întindea dintr-o latură a văii pînă-n cealaltă.

Saul opri.

– Ne vor vedea dacă încercăm să trecem. Dar nu putem rămîne aici. Dacă aşteptăm pînă la noapte, vor avea timp să aducă o nouă echipă, cu cîini.

Deasupra, curentul de aer al elicii făcu să freamete copacii din apropiere. Chris se încordă, în aşteptarea gloanțelor de mitralieră calibru 50.

Saul îi luă din mîini puşca *Springfield*.

– Nu eram sigur cum vor veni să mă atace. Pe jos, sau cu elicopterele.

Trase pîrghia carabinei, prinzînd din zbor cartuşul ejectat şi înlocuindu-l cu altul, pe care-l scosese din buzunar. Împinse din nou închizătorul la loc.

Apoi ambală accelerația, repezindu-se cu motocicleta dintre copaci, în mare viteză, peste pajişte. Uitîndu-se în urmă, Chris văzu elicopterul pivotînd, pentru a se năpusti în direcția lor.

– Ne-au văzut!

Saul răsuci ghidonul, cîrmind înapoi spre marginea pădurii. Gloanțele de mitralieră muşcară din pămînt. Aparatul trecu peste ei, cu silueta sa monstruoasă acoperind soarele. Într-o clipă, lumina orbitoare reveni. Saul băgă motocicleta în lizieră. Sărind jos, ochi printre crengi spre elicopter în timp ce acesta se întorcea în unghi strîns deasupra pajiştii.

– Cu un *Springfield* nu poţi doborî un elicopter, observă Chris.

– Cu ăsta, da.

Expunîndu-şi pîntecul, elicopterul începu o apropiere de copaci, mitraliind, crescînd. Saul apăsă pe trăgaciul carabinei, amortizînd reculul. Mirat, Chris văzu rezervorul de carburant al aparatului explodînd. Sări să se ferească, acoperindu-şi ochii. Schije din fuzelaj şi centroplan, de lonjeroane şi pale erupseră din globul de foc tunător, în toate direcţiile, peste păşune. Carlinga burtoasă stătu un moment suspendată, parcă răutăcioasă. Dintr-odată se prăbuşi.

– Am scobit miezul glonţului, l-am umplut cu fosfor şi i-am pus un dop ca să nu-l aprindă aerul, spuse Saul.

– Celelalte elicoptere...

– Vor veni încoace. Vor căuta în partea asta a văii. Noi o luăm pe dincolo. Pe unde au căutat deja.

Apucă ghidonul. Chris încălecă repede. Porniră înapoi pe cărare. Peste douăzeci de secunde, elicopterele rămase mugiră pe deasupra lor, spre epava cuprinsă de flăcări.

Capitolul 11

Eliot strîngea în mînă receptorul telefonului verde, cu trupul său înalt adus de spate şi fruntea chinuită de durere.

– Înţeleg, spuse, nervos. Nu, nu vreau nici o scuză. N-aţi reuşit. Asta contează, nu de ce aţi eşuat. Curăţaţi mizeria pe care aţi făcut-o. Folosiţi alte echipe. Ţineţi-vă după ei.

Încă mai purta costumul negru şi vesta, avînd tras peste ele un şorţ cu pieptar.

– Fireşte, dar am presupus că şi echipa voastră era la fel de bună. Se pare că m-am înşelat. Crede-mă, şi mie îmi pare rău.

Punînd receptorul jos, se rezemă de o masă pentru ghivece, atît de obosit, încît i se părea că aveau să-i cedeze genunchii.

Toate ieşeau prost. Lovitura dată Fundației *Paradigma* ar fi trebuit să fie simplă, un singur vinovat, un om care nu putea spune că respectase nişte ordine, dacă era ucis în timp ce încerca să reziste capturării. Simplu, îşi spunea Eliot. Meticulos plănuit. Îl alesese pe Saul fiindcă era evreu, fiindcă vina trebuia să cadă pe altcineva, nu pe Eliot, aşa că de ce nu pe israelieni? Aranjase ca misiunile anterioare ale lui Saul să dea greş – o femeie de seviciu intrînd într-o cameră cînd n-ar fi trebuit, de exemplu – pentru ca Saul să pară că-şi pierduse controlul. Trimiterea lui Saul să joace la cazino în Atlantic City fusese o altă modalitate de a-l compromite. Saul trebuia să corespundă comportării unui agent care o luase razna, a unui singuratic imposibil de salvat. Un plan atent, strălucit.

„Atunci, de ce n-a ieşit? După o carieră de evitare a greşelilor, am început în sfîrşit să le fac?“ se întrebă. „Am îmbătrînit prea mult, în fine? M-am amăgit să cred că, fiindcă sabotasem cele trei misiuni precedente ale lui Saul, şi-a pierdut într-adevăr resursele?“

Indiferent din ce motiv, acum planul era aproape un dezastru. Scăparea lui Saul primejduise totul, creînd noi probleme, atrăgînd şi mai mult atenția spre lovitura asupra *Paradigmei*. Cu o oră în urmă, îi telefonase Casa Albă – nu un consilier, ci preşedintele în persoană, înfuriat că asasinarea celui mai bun prieten al său încă nu fusese răzbunată. Dacă totul mergea conform planului, dacă Saul era redus la tăcere, preşedintele ar fi fost satisfăcut, îndreptîndu-şi atenția spre israelieni, învinuindu-i pentru organizarea asasinatului. Acum, în loc să obțină răspunsurile dorite, preşedintele punea noi întrebări, sondînd, scormonind. Dacă afla vreodată cine ordonase de fapt atacul...

Îl frapă o ironie a sorții. Chris, violînd sancțiunea,

comisese păcatul cardinal. Dar Saul – deşi n-o ştia – înfăptuise un păcat şi mai mare.

Secretul acestuia trebuia păstrat. Luă receptorul şi formă numărul asistentului său de la Langley.

– Trimite-o pe fir. Către toate reţelele. K.G.B., MI-6, toate. *„Subiect: sancţiunea Abelard. Biserica Lunii, Bangkok. Violatorul Remus localizat de C.I.A. în Colorado, S.U.A.“*

Eliot îi dădu asistentului coordonatele.

– *„Remus a scăpat de execuţie. Cerem asistenţă. Remus ajutat de agentul operativ solitar C.I.A. Saul Grisman, criptonim Romulus. Agenţia cere ca Romulus să fie exterminat odată cu Remus.“*

– Perfect, răspunse asistentul.

Închizînd, însă, Eliot se întrebă dacă era într-adevăr perfect. Blestemă vestea primită din Colorado, simţindu-se ameninţat, cuprins de teamă. Saul nu numai că scăpase. Mai rău, era şi Chris cu el. Eliot se albi la faţă. „Întrucît nimeni altcineva nu ştiuse ce făcea Chris, mă vor suspecta pe mine,“ îşi spuse. „Vor dori să ştie de ce m-am întors împotriva lui. Vor veni la mine.“

În timp ce formă un nou număr, mîna îi tremura. Telefonul sună atît de mult, încît se temu că nu i se va răspunde. Bîzîitul se opri, răspunzînd un glas răguşit.

– Castor, spuse Eliot. Adu-l pe Pollux. Veniţi la seră.

Îşi înghiţi saliva groasă.

– Tatăl vostru are nevoie de voi.

Capitolul 12

Cînd răsări luna, părăsiră ravina unde îngropaseră motocicleta de cros sub pietre, pămînt şi crengi căzute. Nu mai aveau nevoie de ea. Pe măsură ce crepusculul era înlocuit de întuneric, îşi pierduseră posibilitatea de

a o mai conduce în siguranță printre copaci.

Desigur, următoarea echipă de șoc, cu cîini, urma să găsească motocicleta, dar pînă atunci Saul și Chris aveau să fie departe. În lumina lunii, își croiră drum peste o pajiște, umblînd aplecați pentru a-și ascunde siluetele. Ajunseră la povîrnișul pe care-l aleseseră la apusul soarelui cînd, studiind harta lui Chris, își plănuiseră ruta. Escaladară prăpastia stîncoasă, fără o vorbă, fără o privire în urmă, ascultînd încontinuu sunete necaracteristice din valea de jos.

După atacul asupra cabanei lui Saul, străbătuseră peste treizeci de kilometri, prin trei văi legate între ele. Pe Chris îl durea șira spinării după hurducăturile motocicletei peste hopuri și crengi. Se bucura de efortul ascensiunii, de eliberarea tensiunii din mușchi.

În vîrf, se odihniră, culcîndu-se nevăzuți într-o adîncitură stîncoasă, cu fețele năduşite scăldate de lună.

– Dacă aici am fi în Nam, n-am avea nici o șansă.

Saul vorbea cu glas scăzut, trăgîndu-și respirația.

– Ar trimite un avion de recunoaștere cu senzor caloric.

Chris înțelese – problema senzorilor de căldură era aceea că sesizau atît temperatura corpului omenesc, cît și pe a animalelor. În Vietnam, singurul mod de a face senzorul să dea rezultate constase în a pulveriza din avioane otravă care omora toate formele de viață din junglă. Astfel, dacă senzorul înregistra un semnal, sursa de căldură trebuia să fie umană. Chris își aminti tăcerea nefirească a junglei fără animale. Aici, însă, existau prea multe viețăți pentru ca senzorul caloric să fie de vreun folos. Sunetele pădurii erau constante, încurajatoare, foșnetul frunzelor, freamătul ramurilor. Cerbii pășteau. Porcii țepoși și bursucii căutau hoituri. Dacă, însă, zgomotele încetau un moment, știa că speriase ceva animalele.

– Vor aduce alte echipe, spuse Chris.

– Dar numai ca să ne alunge afară. Adevărata cap-

cană e la poalele colinelor. Vor urmări fiecare post de rangeri, fiecare drum şi oraş din zonă. Mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să coborîm.

– Nu pot înconjura tot masivul muntos. Va fi necesar să fie selectivi. Cele mai apropiate coline sînt la sud şi la vest de-aici.

– Deci, vom merge spre nord.

– Cît de departe?

– Cît va trebui. Aici sîntem ca acasă. Dacă nu ne place cum se prezintă situaţia, vom continua doar să înaintăm şi mai spre nord.

– Nu putem folosi puşca pentru vînătoare. Detunăturile ar atrage atenţia. Dar putem pescui. Şi vom găsi plante – iarbă-de-şoaldină, măcriş de munte, frumuseţi-de-primăvară...

Saul se strîmbă.

– Frumuseţi... Mă rog, oricum voiam să slăbesc. Cel puţin cîinii nu ne pot urmări pe pante abrupte.

– Sigur eşti în formă pentru aşa ceva? rînji Chris.

– Ei, da' tu? Mănăstirea nu te-a moleşit, sper.

– Cisterciţii? rîse Chris. Să mă moleşească? Sînt cel mai aspru ordin al Bisericii Catolice.

– Chiar nu vorbesc?

– Şi nu numai atît. Cred în munca zilnică brutală. Aş fi putut la fel de bine să petrec încă şase ani în Forţele Speciale.

Saul clătină din cap:

– Viaţa în colectiv. Te-ai gîndit vreodată cum s-au repetat toate? Mai întîi orfelinatul, apoi armata, pe urmă agenţia şi în sfîrşit mănăstirea. Este un numitor comun.

– Care?

– Cadrele disciplinate segregate. Ai devenit dependent.

– Amîndoi am devenit. Singura diferenţă e că tu n-ai

făcut niciodată un pas în plus. Niciodată n-ai fost tentat să intri într-un ordin monastic evreiesc.

– Cisterciţii ăia nu te-au învăţat nimic? Nu există ordine evreieşti monastice. Noi nu credem în retragerea din mijlocul lumii.

– Probabil de-asta ai rămas în agenţie. E lucrul cel mai apropiat de călugărie pe care l-ai găsit.

– Căutarea perfecţiunii, se încruntă dezgustat Saul. Hai mai bine să mergem.

Scoase din buzunar o busolă şi-i studie cadranul luminiscent.

– De ce vrea Eliot să te omoare?

Chiar noapte fiind, Chris văzu chipul fratelui său aprinzîndu-se de furie.

– Crezi că eu nu mă întreb tot timpul? E singurul soi de tată pe care l-am avut, iar acum ticălosul s-a întors contra mea. Totul a început după ce i-am îndeplinit o misiune. Dar de ce?

– Îşi va asigura protecţia. Nu putem merge la el pur şi simplu, să-l întrebăm.

Saul strînse din dinţi.

– Atunci îl vom ocoli.

– Cum?

Se răsuciră spre un brusc tunet îndepărtat.

– Se pare că a explodat ceva, murmură Saul.

– Boule, rîse Chris.

Se întoarse spre el, surprins.

– Tună.

Peste treizeci de minute, în timp ce coborau spre fundul unei prăpăstii colţuroase, deasupra lor se adunară nori de furtună, ascunzînd luna. În neaşteptatul vînt tăios, Saul găsi un prag de stîncă protector. Chris se ghemui sub el, pe cînd începea ploaia.

– Să-l ocolim? Cum?

Dar răspunsul lui Saul fu acoperit de un nou tunet.

CASTOR ȘI POLLUX

Capitolul 1

Saul se încordă. Ghemuit pe un acoperiş, ascuns în întuneric, privea spre strada de sub el. Maşini se înşirau în lungul trotuarelor; după perdelele apartamentelor erau lămpi aprinse. Privi deschizîndu-se uşa unei clădiri de peste drum. Ieşi o femeie: vreo treizeci şi cinci de ani, înaltă, subţire, elegantă, cu păr lung, negru, în pantaloni marinăreşti, bluză de Burgundia şi jachetă maron din piele de antilopă. Saul îi studie trăsăturile în lumina de deasupra uşii. Avea pielea netedă şi bronzată, obrajii cu pomeţi proeminenţi accentuaţi de o bărbie frumoasă, frunte rafinată, gît senzual. Fusese adeseori luată drept fotomodel.

Saul, însă, ştia adevărul. Se tîrî înapoi de lîngă zidul înalt pînă la talie ce mărginea acoperişul, după care se ridică şi deschise uşa de întreţinere spre scara metalică şi, apoi, cea cu trepte. O clipă, îşi aminti evadarea din blocul de la Atlantic City, coborînd în fugă scara de pe acoperiş pînă în stradă, unde furase *Duster*-ul. De astă dată, după ce se grăbi neobservat pe scările acelui atractiv bloc de apartamente, privi în ambele direcţii ale străzii şi trecu de maşinile parcate, pentru a o urmări pe femeie.

Aceasta mergea spre stînga, ajunse la un semafor şi dădu colţul. Saul îi auzi ecoul tocurilor înalte, în timp ce traversa strada, şi coti după ea. Un taxi trecînd prin apropiere îl nelinişti. Un bătrîn ce-şi plimba cîinele îi trezi bănuieli.

La jumătatea străzii, femeia intră pe o uşă. Saul se apropie, privind pe fereastră spre feţele de masă în carouri roşii din separeurile unui mic restaurant italian. Se opri ca pentru a studia menu-ul afişat lîngă intrare. O

putea aştepta în apropiere să iasă, îşi spuse, dar nu văzu nici o ascunzătoare acceptabilă. Toate clădirile de pe strada aceea erau sedii de firme. Dacă rămînea pe o alee sau meşterea vreo broască pentru a urca pe un alt acoperiş, îl putea găsi poliţia. Totuşi, nu dorea nici să discute cu ea în stradă. Era prea periculos. Într-un fel, intrînd în restaurant, femeia îi rezolvase dilema.

Cînd intră şi el, auzi un acordeon. Lumina lumînărilor se reflecta în lemnul de stejar lustruit. Vesela clincănea printre conversaţii în surdină. Scrută salonul plin, simţind miros de usturoi şi unt. Privind pe lîngă un chelner ce ducea o tavă, se concentră asupra colţurilor din fund. Aşa cum se aşteptase, femeia stătea cu spatele spre un perete, privind spre intrare, însă în apropierea unei ieşiri prin bucătărie. Chelnerul luase tacîmurile celorlalte locuri de la masă. Perfect, îşi spuse Saul, plănuia să mănînce singură.

Şeful de sală se apropie:

– Aveţi rezervare, domnule?

– Sînt cu domnişoara Bernstein. În colţul acela.

Zîmbind, Saul trecu pe lîngă el, traversînd salonul. Surîsul i se şterse cînd se opri lîngă masă.

– Erika.

Femeia îşi ridică privirea, nedumerită. Fruntea i se brăzdă brusc a îngrijorare.

Saul trase un scaun şi se aşeză lîngă ea.

– Nu-i politicos să caşti ochii. Ţine-ţi degetele pe marginea mesei. Nu le apropia de cuţit şi furculiţă, te rog.

– Tu!

– Şi te mai rog să nu ridici vocea.

– Ai înnebunit, să vii aici? Toată lumea aleargă după tine.

– Despre asta vreau să vorbim.

Îi cercetă faţa – obrajii bronzaţi şi netezi, ochii căprui adînci şi buzele pline. Îşi înfruntă pornirea de a-şi trece un deget peste pielea ei.

– Te faci tot mai fermecătoare.

Erika scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Cît timp a trecut? Zece ani? Iar acum, apari ca din pămînt – în necazul cel mai rău – şi altceva nu găseşti de spus?

– Ai prefera să auzi că te urîţeşti?

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu aşa se cuvine să vorbească o evreică bine crescută.

Femeia ridică o mînă, descumpănită.

Saul deveni rigid.

– Te rog, ţine degetele pe marginea mesei, repetă el.

Se supuse, respirînd adînc.

– Nu poate fi o coincidenţă. N-au ales întîmplător localul ăsta.

– Te-am urmărit de la tine de-acasă.

– De ce? Ai fi putut să vii sus.

– Ca să dau peste vreo colegă de cameră sau altcineva aşteptînd, în caz că voiam să iau legătura cu tine?

Clătină din cap.

– M-am gîndit că un teren neutru e mai potrivit. De ce aleargă după mine?

Erika se încruntă, surprinsă:

– Chiar nu ştii? Din cauza celor întîmplate la Bangkok. Chris a violat sancţiunea.

Vorbea cu voce joasă, dar încordată. Zgomotele bucătăriei din apropiere îi împiedicau pe ceilalţi meseni s-o audă.

– Dar chestia de la Bangkok s-a întîmplat după. Ce legătură are cu mine?

– După *ce?* Nu înţeleg ce vorbeşti.

– Tu doar spune-mi.

– Chris a omorît un rus. K.G.B.-ul a emis o sentinţă împotriva lui. În baza regulilor sancţiunii, celelalte reţele trebuie să contribuie.

– Ştiu toate astea. Dar ce au de-a face cu *mine?*

Povestea din Atlantic City s-a întîmplat *înainte* de Bangkok.

– Ce tot vorbeşti? Acum cinci zile, am primit un mesaj de la agenţia voastră – o revizuire a sentinţei. Chris fusese văzut în Colorado. Tu îl ajutai, spunea mesajul. C.I.A. te-a declarat scăpat de sub control şi a cerut să fii omorît împreună cu Chris.

Saul murmură:

– Eliot.

– Pentru Dumnezeu, ai de gînd să-mi spui ce...?

Nervoasă, se uită la privirile surprinse ale celorlalţi clienţi.

– Nu putem vorbi aici.

– Atunci, unde?

Capitolul 2

În întuneric, Saul privi pe fereastră, spre luminile îndepărtate ale Monumentului Washington.

– Frumoasă poziţie.

– La zece străzi de ambasada noastră, spuse Erika în spatele lui.

Puţin îi păsa de privelişte. Motivul de a privi pe fereastră era acela de a o pune la încercare. În gardă, o aştepta să încerce să-l omoare. Cum Erika n-o făcu, Saul trase perdelele şi aprinse un lampadar, potrivindu-l astfel încît el şi Erika să nu arunce umbre pe draperii.

Dădu din cap aprobator privind *living room*-ul, cu mobilă simplă, elegantă, aleasă cu grijă. Cercetase deja dormitorul, bucătăria şi baia. După cum îi promisese ea, nu găsise nici o colegă de apartament, nimeni care să-l aştepte.

– Microfoane?

– Am controlat azi-dimineaţă.

– Acum e seară.

Deschise televizorul, nu fiindcă ar fi vrut ca sunetul

lui să le bruieze conversaţia, ci numai pentru că avea nevoie de un zgomot constant, pentru test. Văzuse un radio cu tranzistori în bucătărie. Se duse şi-i dădu drumul şi acestuia, punîndu-l pe o lungime de undă medie. Împărţi camera în cvadraţi, căutînd microfoane prin fiecare sector prin răsucirea lentă a roţii radioului. Microfoanele ascunse erau în mod normal reglate pe un coeficient F.M. nefolosit de posturile radio din zonă. Tot ce avea de făcut urmăritorul era să aştepte într-un loc sigur din apropiere, să potrivească un aparat de radio pe numărul F.M. pe care-l alesese şi să asculte ceea ce se vorbea lîngă microfonul implantat. În mod similar, şi Saul putea folosi un aparat de radio pentru a recepţiona aceeaşi transmisie. Pe măsură ce muta cursorul, dacă auzea zgomotul televizorului din radio – adesea sub forma unui feedback pîrîitor – ştia că încăperea era monitorizată. În cazul de faţă, indiferent ce post F.M. prindea, nu găsi banda cu rîsete a comediei de situaţii de la televiziune. Examină tavanul, pereţii, mobilierul. Mulţumit, închise televizorul şi radioul. Brusc, odaia păru nefiresc de tăcută.

– Sancţiunea? întrebă el, ca şi cum discuţia din restaurant nu s-ar fi întrerupt nici un moment. Ăsta-i singurul motiv pentru care ai tăi se ţin după mine? Fiindcă îl ajut pe Chris?

– Ce alt motiv ar putea fi? înălţă Erika din sprîncene, tulburată. Detestăm să-i ajutăm pe ruşi, dar sancţiunea trebuie respectată. Abelard e regula fundamentală. Dacă e distrusă, ne scufundăm în haos.

– Atunci, dacă ai avea şansa, m-ai omorî? Pe un compatriot evreu, un fost iubit?

Erika nu-i răspunse. Îşi scoase jacheta. Cei doi nasturi de sus ai bluzei erau descheiaţi, îndepărtaţi de umflătura sînilor.

– Mi-ai dat posibilitatea acum cîteva minute, cînd te-ai uitat pe fereastră. N-am profitat de ea.

– Fiindcă ştiai că o făcusem anume – ca să văd cum vei reacţiona.

Femeia zîmbi.

Licărul de amuzament din ochii ei îl făcu pe Saul să surîdă la rîndu-i. Se simțea la fel de atras de ea ca în urmă cu zece ani, dorea s-o întrebe ce mai făcea, ce i se întîmplase de cînd se văzuseră ultima oară.

Dar trebuia să se stăpînească. Nu putea avea încredere în nimeni, cu excepția fratelui său.

– Dacă o fi ajutînd la ceva, Chris e afară. În caz că mă omori...

– Am bănuit că ai acoperire. Va veni să te răzbune. Aş face o prostie încercînd, dacă nu vă am pe amîndoi împreună.

– Pe de altă parte, poate că ai noroc. N-am timp pentru aşa ceva. Îmi trebuie nişte răspunsuri. Eliot mă vînează, dar nu datorită lui Chris. Asta nu-i decît scuza lui Eliot. Pe toți dracii, i-a cerut lui Chris să mă găsească – *după ce Chris violase deja sancțiunea.*

– E o nebunie.

– Sigur că e, făcu Saul un gest enervat. Dacă ruşii ar şti că Eliot i-a cerut lui Chris ajutorul în loc de a-l ucide, ar emite încă o sentință. Eliot şi-a riscat viața încercînd să mă găsească.

– De ce?

– Ca să mă omoare.

– Şi te-aştepți să cred una ca asta? Eliot ți-e ca un tată.

Saul îşi frecă fruntea îndurerată.

– Există ceva mai important decît relația lui cu mine, mai important decît sancțiunea, atît de important, încît trebuie să se descotorosească de mine. Dar, fir-ar să fie, nu ştiu ce anume e. De-asta am venit la tine.

– Cum aş putea eu...?

– Atlantic City. *Înainte* ca Chris să fi violat sancțiunea. Încă de-atunci, Mossad-ul m-a atacat. Trebuie să presupun că oamenii voştri îl ajutau pe Eliot.

– Imposibil!

– Ba e foarte posibil! Aşa s-a întîmplat!

Ochii Erikăi străfulgerară.

– Dacă noi l-am fi ajutat pe Eliot, aş şti despre asta. S-au schimbat multe de cînd te-am văzut ultima oară. S-ar zice că sînt funcționară la ambasadă, dar acum sînt colonel Mossad. Controlez echipele informative de pe litoralul estic. Fără aprobarea mea, nici unul dintre oamenii noştri n-ar fi încercat să te omoare.

– Atunci, cine a ordonat-o te-a mințit şi a acoperit acțiunea. Cineva din Mossad lucrează pentru Eliot.

Erika era în continuare furioasă.

– Nu pot accepta! Dacă tot ceea ce spui e adevărat...

Se cutremură, ridicîndu-şi mîinile.

– Ia stai o clipă. N-are nici un sens. Discut cu tine, cînd nici măcar nu ştiu detaliile. Povesteşte-mi totul. Exact cum s-a întîmplat.

Saul se lăsă într-un fotoliu.

– Acum zece zile, Eliot mi-a cerut să fac o treabă. Fundația *Paradigma.*

Ochii femeii se dilatară.

– Grupul lui Andrew Sage. Prietenul preşedintelui. Tu ai fost? Preşedintele dă vina pe *noi.*

– Dar de ce?

– Fundația *Paradigma* lucra pentru preşedinte. Un grup de miliardari americani care negociau cu arabii pentru a obține petrol mai ieftin dacă Departamentul de Stat îşi abandona loialitatea față de Israel. Preşedintele crede că am distrus fundația ca să ne protejăm interesele.

– Şi că ați oprit negocierlle. O dată în viață, preşedintele gîndeşte logic.

– Continuă. Ce s-a întîmplat?

– Vrei să zici că în sfîrşit ți-am captat atenția? Vezi ce vreau să spun? Dacă mă ajutați, vă ajutați pe voi înşivă.

– Ai vorbit despre Atlantic City.

– După misiune, Eliot m-a trimis acolo ca să mă dau

la fund.

– Absurd. Aia nu-i ascunzătoare.

– Pe toţi dracii că nu e. Dar eu făceam întotdeauna ce-mi spunea Eliot. Cineva din Mossad a încercat să mă omoare într-un cazino. I-am telefonat lui Eliot să-i cer protecţia. El m-a trimis la un hotel unde o echipă Mossad îmi întinsese altă cursă. Numai Eliot ştia unde mă duceam. Echipa trebuie să fi lucrat pentru el.

– Dacă-ţi spun că e imposibil!

– Fiindcă n-ai ştiut tu? Eşti naivă.

– Din alt motiv. Indiferent cine l-a ajutat pe Eliot, îl mai ajuta şi pe cel ce dorea distrugerea grupului lui Sage. N-am fi niciodată atît de proşti încît să-l asasinăm pe prietenul preşedintelui, oricît de mult am vrea să se oprească negocierile. Noi am fi prima ţară pe care ar acuza-o preşedintele, exact aşa cum s-a întîmplat. Lovitura nu ne-a ajutat – ne-a dăunat! Ce echipă Mossad s-ar întoarce împotriva Israelului?

– Poate nu ştiau de ce voia Eliot să mă omoare. Poate n-au ştiut despre legătura dintre mine şi lovitură.

– Eu tot nu înţeleg ce te face să fii atît de sigur că a fost Mossad-ul.

– Gîndeşte-te şi tu. Foloseau podul palmei în lupta corp-la-corp. Trăgeau cu arme *Beretta* şi *Uzi*. Umblau în poziţia aia semi-adunată, pe toată talpa, pentru echilibru. Nimeni altcineva nu mai e învăţat să procedeze aşa. Pînă şi amortizoarele le aveau la fel ca ale oamenilor voştri.

Erika îl privea cu ochi mari, neîncrezătoare.

Capitolul 3

Chris urcă pe furiş scara, atingînd încet betonul cu tălpile de cauciuc ale pantofilor. Străbătea fiecare palier ţinîndu-se pe lîngă perete, în afara vederii oricui ar fi privit peste balustradă în josul casei scărilor. Lămpile cu

neon zumzăiau, însă Eliot asculta alte sunete, deasupra. Verificînd toate cele cinci nivele, nu găsi pe nimeni, apoi coborî un etaj pentru a deschide o uşă de incendiu şi a studia holul etajului trei. Pe ambele laturi se înşirau apartamente numerotate. Imediat la dreapta, văzu un lift, apăsă pe buton şi aşteptă. Lumina de deasupra uşii arătă 5, apoi 4[1]. Se auzi un clopoţel şi uşa se deschise glisînd. Ţinea mîna pe *Mauser*-ul de sub haină, dar nu apăru nimeni.

Bun, îşi spuse. Pe cît era posibil, clădirea părea sigură, deşi nu-i plăceau încuietorile murdare ale uşilor de la intrare, nici absenţa unui portar în hol. Se întreba dacă ar fi trebuit să continue supravegherea clădirii din stradă. Problema era că din unghiul lui nu putea să vadă în spate, nici să determine dacă vreo persoană intrînd în clădire locuia acolo sau îl urmărea pe Saul. În plus, nu putea şti dacă pericolul nu se afla deja înăuntru. Trebuia să presupună că agenţii diverselor reţele – mai ales cei ai lui Eliot – îi supravegheau pe oamenii cărora el şi Saul aveau cele mai mari şanse să le ceară ajutorul, iar Erika se califica fără-ndoială ca prietenă, deşi nu se mai văzuseră din '73. Era posibil ca nimeni să nu ştie cît de strînsă era prietenia lor, însă de vreme ce aveau nevoie de ajutorul ei, Chris ştia că trebuia să acţioneze scrupulos. Acum, după ce verificase clădirea, se simţea mai încrezător, ştiind că apartamentul Erikăi – pe stînga, la jumătatea culoarului – era protejat. Nici un vînător n-ar fi putut ajunge la etajul trei, fie cu liftul, fie pe scări, fără ştirea lui. Se întoarse la scară, lăsă uşa întredeschisă şi începu să asculte semnalul liftului sau paşi dedesubt.

Mai devreme, lîngă Saul pe un acoperiş, zîmbise re-

---

1. – În S.U.A., nu se numerotează „etajele“, ci *nivelele* (inclusiv parterul); prin urmare, o casă cu patru etaje poartă numerotajul 1-5.

cunoscînd silueta Erikăi care ieşea din bloc pentru a porni în lungul străzii, bucurîndu-se de amintirea primei lor întîlniri, în 1966, cînd el şi Saul fuseseră la instructaj în Israel. Atunci ca şi acum, eleganța ei era înşelătoare. Veterană a Războiului israelian de şase zile din '67 şi a războiului din octombrie din '73, Erika era la fel de capabilă – şi, într-adevăr, de ucigătoare – ca orice bărbat. Ce ironie, îşi spuse Chris. În America, femeile puternice erau considerate un pericol, cîtă vreme în Israel erau prețuite, întrucît supraviețuirea națiunii lor nu lăsa loc pentru prejudecățile sexuale.

Scîrțîitul unei uşi deschizîndu-se mai jos îl smulse din gînduri. Se întoarse spre balustradă, pentru a vedea umbre la baza scărilor. În timp ce uşa de la parter se închidea, profită de ecoul zgomotului şi coborî un etaj, scoțînd *Mauser*-ul şi culcîndu-se cu burta pe cimentul rece.

Umbrele puteau aparține unor locatari care preferau să urce pe scară ca să facă mişcare, în loc de a folosi liftul. Dacă urcau pînă sus, aveau să intre în panică la vederea *Mauser*-ului. Atunci, ar fi trebuit să fugă.

Tuburile de neon bîzîiau, aproape acoperind foşnetul încet al paşilor ce urcau.

Etajul unu, îşi spuse. Nu, al doilea. Se opresc. Aproape se relaxă, după care îşi corijă părerea.

Etajul trei, chiar sub el. Paşii se opriră. Chris strînse patul *Mauser*-ului, privind la siluetele deformate ce se proiectau în sus.

Ochi. Erau locatari? Păreau să-şi continue urcuşul. Peste un moment, avea să le vadă chipurile. Apăsă degetul pe trăgaci, pregătit pentru o judecată instantanee.

Umbrele se opriră. O uşă se deschise, apoi se închise scîrțîind.

Chris se ridică în poziție ghemuită şi îndreptă țeava armei în josul scărilor. Nevăzînd pe nimeni, coborî grăbit. Prudent, deschise uşa şi privi în hol.

Doi oameni stăteau la jumătatea culoarului, cu fața

spre stînga, către uşa Erikăi. Unul ţinea în mînă un pistol-mitralieră, cu pat scurt şi ţeavă groasă, fără-ndoială un *Uzi*, în timp ce celălalt scotea cuiul unei grenade.

Chris îi văzu prea tîrziu. Primul om trase. Într-un muget asurzitor, continuu, gloanţele de *Uzi* sfărîmară uşa apartamentului. Tuburile catapultate zburau prin aer, ciocnindu-se între ele pe mochetă, cu ţăcăneli. Mirosul acru de cordită inundă holul. Trăgătorul schimbă direcţia, continuînd să apese pe trăgaci, pentru a ciurui peretele din spatele uşii. Al doilea eliberă siguranţa grenadei şi dădu un şut în broasca spartă a uşii, pregătindu-se s-o arunce înăuntru în momentul cînd uşa cedă.

Chris trase de două ori. Al doilea om se răsuci sub impactul gloanţelor în cap şi umăr, scăpînd grenada din mînă. Cel dintîi pivotă, trăgînd spre Chris. În ciuda zgomotului, Chris auzi un clopoţel. Se feri în casa scărilor. Din lift se repeziră paşi. Pistolarul continua să tragă. Printre rafale, nişte oameni urlară, căzînd cu trupurile sfîrtecate.

Grenada explodă, cu bubuitura amplificată de spaţiul culoarului şi schijele zăngănind. Mirosul de pulbere arsă inflamă nările lui Chris. Se chinui să-şi învingă ţiuitul urechilor, să asculte sunetele din coridor.

Atent, privi din casa scării. La dreapta, în faţa ascensorului, doi bărbaţi înarmaţi cu automate *Uzi* zăceau nemişcaţi într-o băltoacă de sînge.

Desigur, două perechi care acoperiseră ambele trasee spre etajul patru. Dar se desincronizaseră. Liftul sosise prea tîrziu. A doua pereche auzise împuşcăturile şi atacase, dar fusese doborîtă de omul pe care dorise să-l ajute.

Se întoarse spre stînga. Pistolarul care trăsese în apartamentul Erikăi zăcea lîngă tovarăşul său mort, cu chipul dezintegrat.

Auzind din apartamente glasuri cuprinse de panică, Chris o luă la fugă pe coridor. Uşa Erikăi era sfărîmată. Atîrnînd din balamale, lăsa să se vadă livingul. Rafala

de *Uzi* mutilase mobila, spărsese televizorul. Perdelele spînzurau zdrențuite.

– *Saul?*

Dar nu văzu nici un cadavru.

Unde naiba erau?

Capitolul 4

În momentul cînd prima rafală de gloanțe erupse prin uşă, Saul se aruncă pe covor, auzind că şi Erika proceda la fel. Avu impulsul de a se tîrî spre bucătărie sau dormitor. Apoi, însă, gloanțele începură să străpungă peretele în locul uşii, de la nivelul taliei, coborînd. Covorul peste care ar fi trebuit să se tîrască spre oricare încăpere tresălta sub impactul lor. Bucăți de mochetă zburau sistematic, înaintînd şi revenind dinspre capătul camerei către mijloc, unde zăcea el, Saul, şi Erika trebui să se rostogolească în direcția opusă, evitînd gloanțele, spre peretele de lîngă uşă. Îl simți cutremurîndu-se deasupra. Peste el căzură bucățele de tencuială. Micile explozii din covor se apropiau. Dacă trăgătorul cobora şi mai mult arma...

Uşa zbură înăuntru. Saul ochi cu *Beretta,* auzi două focuri de pistol, un trup căzînd, răcnete, o explozie, tăcere.

Se ridică în picioare lîngă perete, şi o simți pe Erika făcînd acelaşi lucru. De afară se auziră strigăte, iar Saul ochi spre o umbră apărută în uşă.

– Saul! țipă cineva.

Umbra intră.

Saul slăbi apăsarea pe trăgaci.

Chris se răsuci, privind neliniştit în lungul peretelui.

– Te-a atins?

Saul clătină din cap.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu-i timp. Trebuie să plecăm de-aici.

Pe culoar se deschideau uşi. O femeie zbieră. Un bărbat răcni:

– Chemați poliția!

Chris îngheță, privind pe lîngă Saul spre ceva aflat în cameră.

– Ce este?

Saul se întoarse spre Erika, temîndu-se că fusese rănită. Femeia stătea cu fața către amîndoi, retrăgîndu-se de lîngă un scaun de sub care scosese un pistol ascuns, alt *Beretta*.

– Nu!

Erika îl ochea pe Chris. Saul îşi aminti ce-i spusese mai înainte. Ar fi fost o neghiobie să-ncerce să-l ucidă pe Saul dacă nu avea şansa şi să...

– Nu!

Prea tîrziu. Erika trase. Saul auzi plesnetul grețos al glonțului înfigîndu-se în carne. Un geamăt. Se răsuci. Dincolo de Chris, un bărbat cu un pistol în mînă cădea lîngă peretele coridorului, cu sîngele țîşnindu-i din gît.

Chris se apucă de cap.

– Iisuse!

– Nu te-am nimerit, spuse Erika.

– La milimetru! Glontele mi-a pîrlit părul!

– Preferai să-l las să te omoare?

Dincolo de ferestrele sparte, sirene de poliție se văitau în noapte.

Erika se grăbi spre uşă. Saul o urmă repede.

– Ăsta de unde-a apărut?

Cînd ajunse pe coridor, alergînd pe lîngă trupurile prăbuşite, află răspunsul. Din apartamentul vecin cu al Erikăi, un om țintea cu un *Uzi*. Erika trase. Saul şi Chris traseră şi ei, cu o secundă întîrziere. Omul icni, frîngîndu-se, cu degetul încă apăsat pe trăgaci, ciuruind duşumeaua. *Uzi*-ul îi sări din mîini.

Erika fugi spre lift.

– Nu, o opri Saul. Acolo vom fi imobilizați.

– Nu discuta, fir-ai al dracu'!

Evitînd băltoca de sînge din jurul cadavrelor, femeia apăsă butonul ascensorului. Uşa se deschise. Îi împinse pe Saul şi pe Chris înăuntru, apăsă butonul cu numărul 5, iar uşa se închise la loc.

Saul simți un gol în stomac, pe cînd ascensorul începea să urce.

– Nu putem coborî, spuse ea. Dumnezeu ştie cine-o fi în hol. Poliția sau...

Ridicîndu-şi mîinile, scoase un panou din tavanul cabinei.

Saul se îndreptă de spate la vederea chepengului de după panou.

– Ieşire de urgență.

– Am verificat în ziua cînd am închiriat apartamentul. În caz că aveam nevoie de o ieşire separată.

Saul împinse chepengul, ridicîndu-l. Liftul se opri. În timp ce stomacul i se liniştea, îl văzu pe Chris apăsînd butonul de menținere a uşilor închise. Dintr-o săritură, Saul se agăță de marginea trapei şi ieşi prin deschizătura strîmtă, îngenunchind în întuneric. Întinse mîinile s-o ajute pe Erika, simțind lîngă el mirosul uleiului de pe cablurile de ascensor.

– N-aveau nevoie să-mi bage microfoane în casă sau să supravegheze clădirea de-afară, spuse ea. Ai văzut. Aveau doi oameni în apartamentul vecin. De îndată ce ai sosit, au trimis după ajutor.

Din cabină, Chris le dădu panoul. Trăgîndu-se în sus, se aplecă şi puse panoul la loc. Apoi închise trapa.

– Şi acum? Dumnezeule atotputernice, ce praf. Abia respir.

– În sus. Pe acoperiş este o construcție pentru ascensor. Conține angrenajele.

Vocea Erikăi reverbera în puțul întunecos. Se cățără, zgîriind cu pantofii zidul de beton.

Saul ridică brațele și atinse o bară metalică. În momentul cînd picioarele sale se desprinseră de acoperișul cabinei, auzi un huruit. Nu! Liftul cobora! Rămase atîrnat.

– Chris!

– Lîngă tine!

Degetele lui Saul aproape că alunecară de pe bara uleioasă. Dacă ar fi căzut, dacă ascensorul cobora pînă jos... Își imagină propriul trup spărgînd tavanul cabinei și se chinui să se apuce mai bine de bară. Mîna Erikăi se încleștă pe încheietura lui. Îl ajută să se ridice.

– Capul jos, ordonă ea. Roțile dințate sînt chiar deasupra.

Saul simți cablurile ce se mișcau cu repeziciune și curentul de aer din angrenajele ce scrîșneau. Se cocoșă pe o cornișă de beton.

– Haina mea, spuse Chris. S-a prins în roți.

Huruitul era amplificat de ecoul puțului. Saul se răsuci spre el, neputincios, orb. Zgomotul încetă. Cablurile rămaseră pe loc, vibrînd. Tăcerea îl înăbușea.

Auzi foșnetul hainei rupte.

– Mîneca, explică Chris. Trebuia s-o scot înainte ca...

Huruitul reîncepu, acoperindu-i cuvintele. Saul întinse mîna spre el, aproape pierzîndu-și echilibrul, încordîndu-se să nu cadă.

– Am reușit, spuse Chris. Mi-am desprins haina.

Liftul se opri sub ei. Tăcerea revenind, Saul auzi ușa glisantă deschizîndu-se. Un glas scîrbit gemu. Cuiva îi veni să verse.

– E mai nasol decît ne-au spus! Abatoru' dracu'! Cheamă secția! Pe dublu! Avem nevoie de ajutor!

Pașii omului se îndepărtară de lift în fugă. Ușa se închise. Zgomotul începu din nou, pe cînd ascensorul cobora.

– Au să sigileze clădirea, spuse Erika.

– Atunci, să ieșim de-aici.

– Încerc. Pe acoperiş e o ieşire de serviciu. Dar e încuiată.

Saul auzi un clănţănit, cînd Erika trase de zăvor.

– Am rămas blocaţi?

Liftul se opri. Auzi un scrîşnet metalic.

– Cuiele balamalelor. Unul din ele e slăbit.

Erika vorbea încet. Saul auzi noi scîrţîieli.

– Gata. L-am scos.

– Şi celălalt? Ia cuţitul meu.

– Se mişcă. O.K., l-am scos.

Femeia trase de chepeng. Printr-o crăpătură, Saul văzu cu bucurie luminile oraşului. Se aplecă, inhalînd aerul curat.

– Vor căuta pe acoperiş, spuse Erika. Trebuie să aşteptăm pînă termină.

În ciuda nerăbdării de a pleca, Saul ştia că avea dreptate; nu se opuse.

– Văd uşa de pe acoperiş, continuă ea. Dacă se deschide, am timp să închid chepengul şi să bag cuiele la loc.

Liftul hurui iarăşi, urcînd. Un glas bărbătesc răzbătu în sus, înfundat:

– Legistul e pe drum. Cercetăm clădirea. Cine locuieşte-n apartamentul ăsta?

– O femeie. Erika Bernstein.

– Şi unde naiba e? Am căutat înăuntru. N-am văzut nici un cadavru.

– Dacă încă mai e în clădire, o s-o găsim.

Zece minute mai tîrziu, doi poliţişti ieşiră pe uşa terasei, îndreptînd în toate părţile revolverele şi lanternele. Chris închise trapa de întreţinere, punînd fără zgomot cuiele la loc în balamale. Saul auzi glasuri şi paşi.

– Aici nu-i nimeni.

– Ia vezi de trapa de la lift.

O lanternă lumină prin grilaj. Saul se lipi de perete împreună cu Chris şi Erika, cufundaţi în umbră.

– Are lacăt.

– Mai bine verifică-l. Poate a fost meşterit.

Paşii se apropiară.

– Ai grijă. Eu stau şi te acopăr.

Saul auzi un zăngănit, cînd omul trase de lacăt.

– Eşti mulţumit?

– Căpitanul a zis să nu scăpăm nimic.

– Ce mai contează? Întotdeauna le verifică el singur de două ori pe toate. Şi pe urmă, ne trimite pe noi să verificăm a *treia* oară.

Paşii se îndepărtară. Uşa de pe acoperiş se închise cu un scîrţîit.

Saul expiră prelung. Transpiraţia îl înţepa în ochi. Să verifice a doua şi a treia oară? se întrebă el, deznădăjduit. Ne-am blocat aici.

Capitolul 5

Toată noaptea, liftul circulă în sus şi-n jos, iscînd praful care le mînjea feţele şi le înfunda nările, făcîndu-i să se înece. După ce Erika redeschise chepengul de serviciu, respirară pe rînd prin crăpătură. Saul îşi privea mereu limbile fosforescente ale ceasului. Curînd după orele şase, începu să-i vadă pe Erika şi Chris, cu trăsăturile hăituite devenind tot mai clare în lumina dimineţii ce se infiltra prin grilaj.

În primele momente, o întîmpină bucuros, dar pe măsură ce începu să transpire tot mai intens, îşi dădu seama că puţul se încălzea, construcţia de pe terasă fiind înfierbîntată de razele soarelui. Simţea că se sufocă. Scoţîndu-şi haina, îşi dezlipi de piept cămaşa scorţoasă. Pe la unsprezece, îşi scoase şi cămaşa. Rămaseră toropiţi, numai cu lenjeria pe ei. Sutienul de culoarea pielii i se lipea Erikăi de sîni, printre care sudoarea se scurgea în pîrîiaşe. Saul îi privea faţa extenuată, îngrijorat pentru ea, ajungînd în cele din urmă la concluzia că era mai rezistentă decît el şi Chris. Probabil că ar fi îndurat

mai mult timp decît oricare dintre ei.

La amiază, deplasările ascensorului începuseră să se rărească. Personalul ambulanțelor şi echipajul criminalistic veniseră şi plecaseră. În timpul nopții, cadavrele fuseseră ridicate. Ascultînd conversațiile înăbuşite din lift, Saul află că doi polițişti supravegheau apartamentul Erikăi, iar alții doi păzeau holul de jos. Încă nu puteau pleca în siguranță. Murdari cum erau, ar fi atras atenția dacă se arătau în lumina zilei. Aşa că aşteptară mai departe, chinuindu-se să respire. La apusul soarelui, lui Saul i se împăienjenise vederea. Îşi simțea brațele ca de plumb. Avea crampe la stomac din cauza deshidratării. Ajunseseră în sfîrşit la limita asupra căreia conveniseră – douăzeci şi patru de ore după momentul atacului.

Tîrîndu-se istoviți prin trapa îngustă, se ridicară în picioare pe acoperiş. Cu degetele înmuiate, se îmbrăcară, inhalînd aerul răcoros al nopții şi înghițind în sec. Priviră amețiți spre lucirea îndepărtată a cupolei Capitoliului.

– Ne-au mai rămas atîtea, spuse Chris.

Saul ştia la ce se referea. Aveau nevoie de mijloace de transport, de apă, mîncare, un loc unde să facă baie şi să găsească haine curate şi odihnă. şi, mai presus de orice, să doarmă.

– Pot face rost de o maşină, îşi împinse Erika părul lung după umeri.

– A ta sau de la ambasadă?

Chris nu aşteptă răspunsul. Clătină din cap:

– E prea riscant. Poliția ştie cine eşti. Întrucît nu ți-au găsit trupul, presupun că eşti implicată. Îți supraveghează parcarea de la subsol. Au aflat unde lucrezi şi urmăresc ambasada.

– Am o maşină de rezervă.

Sînii i se arcuiră în timp ce-şi punea bluza. Îşi încheie manşetele.

– Am cumpărat-o sub alt nume. Am plătit cash – un fond de urgențe al ambasadei. Nu mi se poate da de

urmă prin intermediul maşinii. O țin într-un garaj din partea opusă a oraşului.

– Asta nu rezolvă cealaltă problemă – unde să mergem, spuse Chris. Poliția are semnalmentele noastre de la vecinii care ne-au văzut în fața uşii. Nu putem risca să mergem la un hotel. Doi bărbați şi o femeie... am atrage atenția.

– Iar cine ne urmăreşte îi va verifica şi pe prietenii tăi.

– Nici un hotel. Nici un prieten, replică ea.

– Atunci, unde?

– Nu te mai strîmba. Nu-ți plac surprizele?

Capitolul 6

În biroul său, căpitanul de la secția omucideri strîngea în mînă receptorul, privind posomorît *Quarter-Pounder*-ul[1] mîncat pe jumătate de pe biroul aglomerat. În timp ce asculta glasul poruncitor de la telefon, deodată îi pieri pofta de mîncare. Ulcerul începu să-l ardă. Dincolo de plasa contra țînțarilor din fereastra deschisă, sirenele se văicăreau în noaptea oraşului Washington.

– Fireşte, oftă căpitanul. Domnule, mă ocup eu de asta. Garantez, nici o problemă.

Răsfrîngîndu-şi buzele a dezgust, închise telefonul şi-şi şterse sudoarea de pe mînă ca şi cum receptorul l-ar fi contaminat. În uşă apăru un om. Aruncînd o privire peste birou, căpitanul îşi văzu locotenentul cu chip slab – fără veston, cu cravata lărgită şi mînecile mototolite suflecate – aprinzîndu-şi o țigară.

În spatele locotenentului sunau telefoane; maşinile de scris țăcăneau. Detectivi obosiți căutau prin dosare şi

1. – Sandviş de un sfert de livră – o sută de grame

interogau prizonieri.

– Ai o mutră, spuse locotenentul. Arăţi de parcă tocmai ai fi aflat că departamentul îţi impune încă un program de exerciţii.

– Ne-am căcat împrăştiat, se lăsă moale căpitanul în scaunul ce scîrţîi.

– Care-i treaba?

– Baia aia de sînge de-aseară. Şase oameni, cu arme destule cît să invadeze o ţară mică, făcuţi arşice într-un bloc aparent normal.

– Ţi s-au epuizat pistele?

– S-ar putea zice şi aşa. Nici n-a fost adevărat.

Locotenentul se înecă cu fumul de ţigară.

– Ce naiba vorbeşti?

Intră cu paşi mari în birou, pe lîngă fişetele de dosare.

– Telefonul de-adineauri, arătă căpitanul cu dispreţ spre aparat. A venit de sus. De-aşa de sus, vreau să zic, încît nici n-am voie să-ţi spun de la cine. Mi se face greaţă cînd mă gîndesc. Dacă n-o rezolv ca lumea, zbor înapoi în maşina de patrulare.

Strîmbîndu-se, căpitanul îşi apăsă stomacul ce-l ardea.

– Oraşul ăsta afurisit – uneori am impresia că-i capătul de la cur al universului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi.

– Cei omorîţi. Guvernul le-a confiscat cadavrele.

Nu era nevoie să explice ce însemna „guvernul". Atît el cît şi locotenentul lucrau în Washington de destulă vreme ca să recunoască sinonimul activităţilor sub acoperire.

– Din motive de securitate, cadavrele alea nu vor fi identificate. Treabă oficială. Fără publicitate. Guvernul rezolvă aproape tot.

– Aproape?

Locotenentul îşi strivi chiştocul într-o scrumieră ce da pe dinafară.

– Nu vorbeşti cu şir.

– Doi bărbaţi şi o femeie. Avem numele femeii –

Erika Bernstein. Avem descrierea amănunțită. Dacă-i găsim, am un număr unde să telefonez. Dar n-avem voie să-i lăsăm să afle că au fost văzuți și nici să-i ridicăm nu putem.

– E o nebunie. Au împuşcat şase oameni şi nu-i putem aresta?

– Cum naiba am fi în stare? Ți-am spus că guvernul a confiscat cadavrele. Hoiturile alea nu mai există. Ceea ce căutăm sînt trei non-ucigaşi dintr-un omor în masă care nici nu s-a întîmplat vreodată.

Capitolul 7

Erika ieşi prima din clădire. Pe rînd, Chris şi Saul o urmară după scurt timp, folosind ieşiri diferite şi scrutînd întunericul înainte de a se retrage pe străzile umbrite. Asigurîndu-se că nu erau urmăriți, opri fiecare cîte un taxi de cum părăsiră cartierul, dînd şoferilor instrucțiuni să-i ducă în zone opuse ale oraşului Washington. În timp ce Erika se ducea la garaj să-şi ia maşina, Chris aşteptă într-o pizzerie pe care o stabiliseră de comun acord. La rîndul său, Saul se duse la o galerie de jocuri video unde jucă „rachete ghidate", în timp ce privea pe fereastră spre strada pe care o aleseseră.

Chiar înainte ca galeria să se închidă, la miezul nopții, văzu un *Camaro* albastru oprind la bordură, cu motorul în ralenti. Recunoscînd-o pe Erika la volan, ieşi, scrutînd instinctiv strada în timp ce deschidea portiera din dreapta.

– Sper ca voi doi să nu stați prea înghesuiți, în spate.

Se întrebă ce voia să spună. Apoi îl remarcă pe Chris, ghemuit după fotoliul şoferului.

– Mai întîi puțul liftului şi acum asta?

Gemînd, urcă în spate. În timp ce Erika demara, se chirci jos lîngă Chris.

– Nu-i nevoie să vă cocoşaţi prea multă vreme, spuse ea.

Saul urmărea luminile intermitente ale felinarelor, din mers.

– Cît timp, exact?

– O oră.

Gemu din nou, împingîndu-l pe Chris:

– Auzi, ia mută-ţi lăboanţele.

Saul rîse.

– Copoii caută doi bărbaţi şi o femeie. Dacă ne-ar vedea împreună, ne-ar putea cere să oprim, la libera inspiraţie.

– Nu-s atît de sigur, spuse Chris.

– Dar de ce să riscăm?

– Nu asta am vrut să spun. Pe cînd aşteptam în pizzerie, m-am uitat peste un ziar. Omorurile nu erau pomenite.

– O fi fost ziarul de ieri, zise Erika.

– Ba de azi. Şase morţi. Apartamentul tău făcut praf. Mă aşteptam la un articol pe pagina întîi, cu descrierile noastre şi toată treaba. Am căutat şi prin alte ziare. N-am găsit nimic.

– Poate au scris-o prea tîrziu ca s-o mai publice.

– Tragerile au avut loc aseară la zece şi un sfert. Au avut timp cît cuprinde.

Dădu un colţ. Pe lîngă *Camaro* fulgerară lumini de faruri.

– Se vede că cineva a convins ziarele să n-o publice.

– Eliot, spuse Saul. El a putut să confişte cadavrele şi să ceară poliţiei să păstreze tăcere, în numele siguranţei naţionale. Ziarele nu vor şti niciodată ce s-a întîmplat.

– Dar de ce? întrebă Chris. Ne urmăreşte. Putea să ne publice fotografiile pe toate paginile întîi din ţară. Cu atîţia oameni căutîndu-ne, ar avea şanse mai mari să ne prindă.

– În afară de cazul că nu vrea publicitate. Indiferent

despre ce e vorba, vrea să păstreze discreția.
– Ce anume, totuşi?
Chris strînse pumnul.
– Ce-i aşa de-al dracului de important?

Capitolul 8

Saul simți *Camaro*-ul cotind. În noapte, şoseaua netedă fu înlocuită dintr-odată de un drum lăturalnic cu hopuri. În spate, Saul se agăță de banchetă.
– Tu nu suferi nici un şoc în chestia asta?
Erika zîmbi:
– Aproape am ajuns. Acum vă puteți ridica.
Recunoscător, Saul se aşeză pe canapea. Rezemîndu-se şi întinzîndu-şi picioarele crispate, se uită prin parbriz. Farurile maşinii dezvăluiau tufişuri dese de ambele părți ale unui drum îngust, desfundat.
– Unde sîntem?
– La sud de Washington. Lîngă Mount Vernon.
Saul îl bătu pe Chris pe umăr, arătînd spre un pîlc de copaci. Dincolo de aceştia, lumina lunii scălda un impresionantă casă de cărămizi.
– Colonială? întrebă Chris.
– O idee mai recent. A fost construită în o mie opt sute.
Erika opri maşina în locul unde aleea se acruia de sub copaci, spre peluza din fața verandei întinse. Îndreptă farurile spre pădurea din spate.
– Ştii cine locuieşte aici? întrebă Chris. Ne-am înțeles că nu putem risca să mergem la prieteni.
– Nu e prieten.
– Atunci cine e?
– Un evreu. Am luptat alături de fiul lui, în Israel. N-am fost aici decît o dată – cînd am venit să-i spun că tînărul murise vitejeşte.
Înghiți un nod.

– I-am dat o fotografie a mormîntului. Şi medalia pe care fiul său n-a mai apucat s-o primească. Mi-a spus că dacă am vreodată nevoie de ajutor...

Vocea i se înăsprise.

Saul simţi ceea ce nu spusese.

– L-ai cunoscut bine pe fiul lui?

– Aş fi vrut. Dacă trăia, poate aş fi rămas în Israel cu el.

Saul îi puse o mînă pe umăr, consolator.

Casa rămînea cufundată în întuneric.

– Fie doarme, spuse Chris, fie nu e acasă.

– E prevăzător. Vizitatori neanunţaţi la ora asta – nu s-ar grăbi să aprindă luminile.

– Cum am face noi, comentă Chris.

– A scăpat viu de la Dachau. N-a uitat. Probabil că în momentul ăsta ne priveşte, întrebîndu-se cine naiba om fi.

– Mai bine să nu-l lăsăm să aştepte.

Erika ieşi, trecînd prin dreptul farurilor, spre casă. De pe bancheta din spate a maşinii, Saul o privi dispărînd după un arbust de sînger înflorit, înghiţită de noapte. Aşteptă cinci minute. Dintr-odată, nervos, întinse mîna spre uşă.

Silueta ei înaltă şi suplă ieşi din întuneric. Reveni la maşină.

Saul se simţea uşurat.

– E acasă? Ne va ajuta?

Erika dădu din cap, pornind maşina şi conducînd prin dreptul faţadei. Aleea cotea spre pădurea întunecoasă din spate.

– I-am spus că eu şi nişte prieteni avem nevoie de un adăpost. Şi că e mai bine dacă nu ştie de ce. N-a pus nici o întrebare. A înţeles.

Camaro-ul se hurduca pe alee.

Saul se răsuci:

– Dar ne îndepărtăm de casă.

– Nu acolo vom sta.

Farurile luminau copacii. Prin ferestrele deschise, Saul auzea cîntecele păsărilor dinainte de ivirea zorilor. Cețuri se învolburau. Îşi strînse trupul cu brațele, împotriva umezelii.

– Aud broaşte, spuse Chris.

– În față e Potomac-ul.

Erika ajunse la un luminiş unde se găsea o veche casă de piatră, parțial acoperită cu iederă.

– Zice că e casa lui de oaspeți. Are curent electric şi apă.

Oprind, coborî, studie căsuța şi dădu din cap a încuviințare.

Pe cînd Erika intra împreună cu Saul, Chris ocoli pînă în spate, controlînd instinctiv perimetrul. Nişte trepte de lemn coborau o pantă abruptă, spre rîul cețos. În întuneric, se auzeau valurile lingînd malul. Ceva plescăi. Plutea un miros de descompunere.

În spatele lui se aprinse lumina, la o fereastră a casei. Răsucindu-se, îi văzu pe Saul şi Erika deschizînd dulapurile unei bucătării rustice. Prin fereastra închisă nu le putea auzi cuvintele, dar îl frapă dezinvoltura cu care se purtau – deşi nu mai făcuseră dragoste de zece ani. El nu cunoscuse niciodată o relație de acest gen. Inhibițiile îl sîcîiau. Simți un nod în gît, cînd Saul se apleacă spre Erika, sărutînd-o tandru. Ruşinat că se uita, Chris întoarse capul.

Cînd intră, îşi anunță prezența printr-un zgomot. Living-ul era spațios, lambrisat, cu podea de lemn şi grinzi de-a latul tavanului în unghi. Văzu la stînga o masă şi o canapea în fața unui şemineu din dreapta, mobila fiind acoperită cu huse. În fața lui se aflau două uşi şi intrarea în bucătărie. Simți miros de praf.

– Mai bine să deschidem ferestrele, spuse Erika în timp ce intra împreună cu Saul în *living room*.

Luă husele de pe mobilier, stîrnind nori de praf.

– În dulapuri sînt nişte cutii de conserve.

Chris era hămesit. Ridică un geam, inspirînd aerul

curat, după care verifică uşile din fața lui.

– Un dormitor. Un duş. Uite cum facem. Gătesc eu. Voi puteți folosi baia primii.

– N-avem nimic împotrivă, îşi atinse Erika părul, descheindu-se deja la bluză pe cînd intra, închizînd uşa după ea.

Auziră zgomotul duşului şi trecură în bucătărie, unde încălziră trei cutii cu tocană de vită. Aburii făceau stomacul lui Chris să tresalte.

Apa se opri curînd. Cînd reveni, Erika avea capul înfăşurat într-un prosop şi purta un halat pe care-l găsise în debaraua băii.

– Eşti frumoasă, spuse Saul.

Ea făcu o reverență glumeață:

– Iar tu ai mare nevoie de-o baie.

Saul îşi şterse murdăria de pe față şi rîse. Nu era însă nimic amuzant. În timp ce mîncau primele înghițituri, nici unul nu vorbi. În sfîrşit, Saul lăsă jos lingura.

– Cei din apartamentul vecin ştiau că eu, nu Chris, venisem acasă cu tine. Şi, totuşi, au trimis după o echipă de şoc. Sigur, îl ajutam pe Chris, dar el e cel care a violat sancțiunea. El ar fi trebuit să fie principala țintă, dar n-a fost. *Eu* am fost. De ce?

– Şi nici povestea din Colorado n-are vreo legătură cu sancțiunea, adăugă Chris. Indiferent de motiv, n-au atacat pînă nu te găsisem pe tine. Nu pe mine, pe *tine* te voiau.

Saul dădu din cap, tulburat:

– Atlantic City. Mossad-ul.

– Oamenii din blocul meu nu erau de la Mossad, insistă Erika. Mi s-ar fi spus despre acțiune. S-ar fi asigurat că mă aflam la adăpost înainte de a încerca să vă omoare.

– Dar procedau ca israelienii.

– Numai fiindcă foloseau arme *Uzi* şi *Beretta?* întrebă ea.

– În regulă, de acord cu tine. Pînă şi ruşii folosesc

uneori arme de-astea. Dar celelalte? Lovitura cu podul palmei în lupta corp-la-corp?

– Şi modul de a fabrica amortizoarele, şi poziţia ghemuită, pe toată talpa, cînd te urmăreau. Ştiu, spuse Erika. Mi-ai zis tu. Tacticile astea nu dovedesc nimic.

Chipul lui Saul se înroşi de nerăbdare.

– Ce tot vorbeşti? Nimeni nu mai e antrenat aşa.

– Nu-i adevărat.

O privirã lung.

– Cine ar mai fi? întrebă Chris.

Aşteptară.

– Ai spus că păreau să coopereze cu Eliot, continuă Erika, dar erau instruiţi de Mossad.

Dădură din capete.

– Atunci, ia gîndiţi-vă.

– Dumnezeule, murmură Chris. Tocmai ne-ai descris pe *noi*.

Capitolul 9

Implicaţiile îl împiedicau pe Chris să adoarmă. Zăcea pe canapea, privind spre zorii de dincolo de fereastră. Prin uşa închisă a dormitorului, auzi un gîfîit înfundat – Saul şi Erika făceau dragoste. Închise ochii, chinuindu-se să nu ia în seamă sunetele, silindu-se să-şi amintească.

1966. După ce el şi Saul îşi încheiaseră turneul în Vietnam şi stagiul în Forţele Speciale, Eliot dorise să primească instructaj în plus, „şlefuirea finală“, cum o numea el. Zburînd separat pînă la Aeroportul *Heathrow* de lîngă Londra, îşi dăduseră întîlnire în zona de restituire a bagajelor. Cu cheile pe care le primiseră, deschiseseră dulapurile şi luaseră bagajele costisitoare, pline cu îmbrăcămine franţuzească. Fiecare valiză conţinea şi cîte o yarmulke.

În timpul zborului spre Tel Aviv, îşi schimbaseră hainele

în toaletă. O stewardesă le pusese vechile veşminte în pungi de cumpărături şi le îndesase într-un container de hrană gol, spre coada avionului. La aeroport, după trecerea prin vamă, i-a întîmpinat o femeie grasă, între două vîrste, care li se adresa cu nişte porecle afectuoase. Cu tichiile şi hainele franţuzeşti, arătau ca nişte evrei parizieni tipici în drum spre prima lor experienţă de chibuţ, astfel părînd cînd s-au îmbarcat în autobuzul cu destinaţia în afara oraşului.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, au primit camere într-un complex de locuinţe şi cu sală de gimnastică, asemănător cu un Y.M.C.A. american. Instruiţi să se prezinte imediat în sala mare, împreună cu alţi douăzeci de elevi, au întîlnit un bătrîn care s- a prezentat cu numele Andr Rothberg. Înfăţişarea lui dezinvoltă contrazicea ucigătoarea legendă pe care şi-o ţesuse. Chel şi zbîrcit, îmbrăcat în cămaşă, pantaloni şi pantofi albi, semăna cu un sportiv ne-evreu. Istoricul său, însă, descria un cu totul altfel de om. Tatăl lui, instructor de scrimă al ultimului ţar rus, îl învăţase pe Andr coordonarea şi iuţeala de mînă şi ochi care-l propulsaseră prin activităţile sportive de la *Cambridge,* în anii '30, prin informaţiile navale engleze în timpul celui de-al doilea război mondial şi, finalmente, în comunitatea informativă israeliană, după armistiţiul din '48. Deşi evreu, rămăsese cetăţean britanic, astfel neprimind accesul în cercurile interioare ale puterii din Israel. Neabătut, îşi adusese valoroasa contribuţie, elaborînd un sistem de instrucţie autodefensivă de o precizie fără egal. Rothberg îl numea „antrenamentul instinctului ucigaş", iar performanţa la care asistaseră Chris şi Saul în ziua aceea i-a uimit.

Folosind un cărucior suspendat cu lanţuri de tavanul înalt al sălii, un asistent a împins înăuntru cadavrul gol al unui bărbat, înalt de un metru optzeci, robust, recent decedat, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Înainte ca leşul să fi fost harnaşat şi agăţat în poziţie verticală, se vede că zăcuse pe spate, unde i se adunase sîngele,

învinețind partea posterioară, în vreme ce cea din față se îngălbenise. Atîrna vertical, cu picioarele pe podea, lîngă Rothberg. Acesta luă un scalpel mare şi execută cîte o incizie de douăzeci şi cinci de centimetri de fiecare latură a pieptului, apoi una de-a curmezişul, jos între ele. Prin tăieturi suplimentare, desprinse țesutul subcutanat de cuşca toracică şi ridică pielea pentru a expune oasele. Aşteptă ca elevii să inspecteze exponatul, atrăgîndu-le atenția asupra coastelor nevătămate. Apoi coborî pielea la loc şi lipi inciziile cu bandă chirurgicală.

Chris n-avea să uite niciodată. Rothberg se întoarse cu spatele spre cadavru. Se propti pe latul tălpilor, cu picioarele depărtate, ținînd brațele întinse cu palmele în jos, paralele cu podeaua. Asistentul îi depuse pe dosul fiecărei mîini cîte o monedă. Numără pînă la trei. Fulgerător, Rothberg întoarse palmele în sus şi prinse monedele din zbor. În acelaşi timp, însă, trupul neînsuflețit zvîcni îndărăt, cu curelele scîrțîind în cîrligul de care erau agățate. Rothberg arătă monedele din mîini. Le băgă în buzunar şi se întoarse spre cadavru, dezlipind banda adezivă şi ridicînd bucata de piele. În ambele laturi, coastele erau rupte. Rothberg nu se mărginise să dea din mîini pentru a prinde monedele cît ai clipi din ochi. În aceeaşi clipă, lovise cu coatele înapoi, izbind cadavrul, cu o mişcare atît de rapidă, încît trecuse neobservată. O asemenea agilitate ar fi fost remarcabilă din partea oricui, necum dintr-a unui om trecut de şaizeci de ani. În timp ce elevii îşi exprimau prin murmure surpriza, Chris privi în jur, observînd-o pentru prima oară pe Erika.

– După cum vedeți, le explică Rothberg, coastele fracturate au străpuns plămînii. Dacă prietenul nostru încă ar mai fi fost viu, acum ar muri asfixiat cu spuma produsă de sîngele şi aerul din piept. Cianozat în trei minute, mort în şaisprezece – timp suficient pentru a injecta un drog, la nevoie. Mai important, însă, o rană ireparabilă, cu efecte foarte mici asupra propriei voastre

capacități de a vă apăra împotriva altora. Căci cele trei arme majore pe care vi le oferă trupul, fără a-şi pierde posibilitățile de funcționare nici chiar în urma celui mai serios impact, sînt vîrfurile coatelor, pielița dintre degetul mare şi cel arătător şi podul palmei. În viitor, veți învăța să folosiți aceste arme cu viteză, coordonare şi poziția potrivită pentru menținerea echilibrului. Acum, însă, vom lua pauza de masă. Diseară, vă voi demonstra folosirea corectă a garotei şi a cuțitului. În următoarele cîteva zile, totul va fi demonstrație şi explicație.

Cele „cîteva zile" reieşiră a fi şapte săptămîni. Din zori şi pînă la apusul soarelui, în fiecare zi, cu excepția sabatului evreiesc, Chris şi Saul trecură prin cel mai intensiv instructaj pe care-l primiseră vreodată, inclusiv în Forțele Speciale. Demonstrațiile erau urmate de sesiuni practice şi, apoi, exerciții fizice istovitoare. Învățară scrima şi baletul.

– Pentru agilitate, îi lămuri Rothberg. Trebuie să înțelegeți nevoia de rafinament. Rezistența nu contează, nici forța. Nu are importanță cît de uriaş şi voinic poate fi adversarul în comparație cu tine însuți. O lovitură bine plasată, în punctul cuvenit, îl va ucide. Reflexul – acesta e factorul cel mai important, de unde necesitatea de scrimă şi balet. Trebuie să învățați să vă controlați trupul, să vă simțiți la largul vostru în el, să vă faceți mintea una cu muşchii. Gîndurile trebuie transpuse instantaneu în acțiune. Ezitarea, coordonarea defectuoasă şi loviturile prost plasate îi oferă adversarului şansa de a vă ucide. Viteza, coordonarea şi reflexele – acestea sînt armele voastre, împreună cu propriul trup. Exersați pînă veți fi prea epuizați pentru a vă mai putea mişca, pînă cînd antrenamentul anterior – oricît de brutal a fost – vi se va părea o vacanță. Iar atunci, exersați în continuare.

Cînd nu se aflau în clase sau în sala de sport, Chris şi Saul îşi petreceau orele în camera lor, dezvoltîndu-şi facultățile. Imitîndu-l pe Rothberg, Chris întindea brațele, cu palmele în jos. Saul îi punea cîte o monedă pe dosul

fiecărei mîini. Chris smucea mîinile şi încerca să le întoarcă pentru a prinde monedele în cădere. Apoi venea rîndul lui Saul să încerce. În prima săptămînă, crezură că trucul era imposibil. Monedele cădeau pe podea, sau Chris şi Saul le prindeau prea jos şi stîngaci.

– Tocmai te-a omorît, îşi spuneau ei unul altuia.

Spre sfîrşitul celei de a doua săptămîni, reflexele le progresaseră suficient pentru a prinde monedele dintr-o singură mişcare lină şi nedesluşită. Păreau suspendate în aer, capturate înainte de a începe să cadă.

Dar monedele nu erau decît un dispozitiv auxiliar, nu scopul final. Odată stăpînit talentul de a le prinde, se adăugă o nouă dificultate. Conform explicaţiilor lui Rothberg, trebuiau să înveţe nu numai cum să aplice loviturile înapoi – ci şi s-o facă înainte, cu podurile palmelor, la fel de rapid. Practicînd această a doua metodă de atac, Chris şi Saul puneau creioane pe masă. Cînd îşi smulgeau mîinile de sub monede, trebuia să azvîrle creioanele de pe masă înainte de a prinde monedele. Din nou, scamatoria părea imposibilă. Nu reuşeau să prindă banii, sau nu nimereau creioanele, ori se mişcau atît de neîndemînatic, încît îşi spuneau din nou „te-a omorît".

Ca prin miracol, pe la sfîrşitul celei de-a treia săptămîni, puteau reuşi ambele trucuri în acelaşi timp. Dar nici doborîrea creioanelor nu reprezenta ţelul final. Vitezei şi coordonării îi adăugau acum precizie, mînjindu-şi cu cerneală palma fiecărei mîini, după care aruncau monedele şi loveau într-un cerc desenat pe o hîrtie prinsă de perete. La început, fie nu reuşeau să-şi lase amprentele de cerneală în cerc, fie nu mai prindeau monedele, dar la începutul săptămînii a cincea puteau studia petele de cerneală precis plasate, monedele din mîini, şi se felicitau:

– Celălalt a murit.

În cele din urmă, Rothberg îi consideră îndeajuns de dibaci pentru a practica pe cadavre. În ultima săptămînă, însă, insistă asupra testului final.

– Băgaţi monedele în buzunar şi îmbrăcaţi vestele astea vătuite, le spuse el. Practicaţi pe voi înşivă.

Chris zăcea pe canapeaua din căsuţă, privind soarele ce strălucea prin fereastră. Potomac-ul şipotea între maluri. O adiere legăna crengile. Păsările cîntau. Îşi amintea că în chibuţul acela din Israel nu fuseseră păsări. Numai arşiţă, nisip şi şapte săptămîni de transpiraţie, concentrare şi chinuri. Cînd, însă, instinctele ucigaşe i se desăvîrşiseră, ajunsese cît de aproape posibil de ţelul perfecţiunii recomandate mereu de Eliot – printre puţinii aleşi, cei mai buni, mai disciplinaţi, capabili şi ucigători, un agent operativ de înaltă clasă gata să-şi înceapă cariera. „În 1966,“ îşi spuse. „Cînd eram tînăr.“

Acum, după succese, înfrîngeri şi trădări, Chris cugeta la anii trecuţi de-atunci. Agenţia, mănăstirea, din nou agenţia, detaşarea de probă la Roma, Biserica Lunii, mormîntul pe care şi-l săpase în Panama. Părea o succesiune hotărîtă dinainte. La vîrsta de treizeci şi şase de ani, medita la tot ce învăţase. Analiza acele şapte săptămîni în Israel, amintindu-şi ce spusese Erika – faptul că descrierea oamenilor care-l atacaseră pe Saul în Atlantic City corespundea şi lui Saul şi Chris, oameni afiliaţi lui Eliot, dar instruiţi de Mossad. Totuşi, oricît încerca, Chris nu-şi putea aminti de nici un alt american în şcoala lui Rothberg. Implicaţiile îl făceau să i se înnoade stomacul. Minţise Eliot şi în această privinţă? Îi trimisese şi pe alţii la Rothberg, în alte momente, deşi le dăduse lui Chris şi Saul cuvîntul lui de onoare că erau unici? De ce-ar fi spus Eliot o asemenea minciună?

Chris îşi mai amintea şi altceva. Pe cînd Erika gemea în culmea orgasmului, dincolo de uşa închisă a dormitorului, Chris retrăia momentul din urmă cu şaisprezece ani, în Israel, cînd o văzuse prima oară. Nu peste mult, Saul fusese scos din grupul lui Chris şi încadrat în cel al Erikăi. În pofida programului intensiv, reuşiseră cumva să-şi găsească timp pentru a fi amanţi. Chris simţea o greutate apăsîndu-i pieptul. Pe vremea aceea, nevoia de

a-l mulțumi pe Eliot fusese atît de mare, încît își interzisese orice emoție, cu excepția loialității față de tatăl și fratele său. Se epurase de orice dorință de răsplată și împlinire – în afara cazului cînd tatăl lui i-o permitea. Sexul era îngăduit în scopuri terapeutice. O legătură amoroasă, însă, ar fi fost de neconceput. „Te compromite," spusese Eliot. „Emoția e un handicap. Te împiedică să te concentrezi. În misiune, te poate costa viața. În plus, e posibil ca iubita să se întoarcă împotriva ta. Sau o poate lua ostatică un dușman, pentru a te forța să te întorci contra agenției. Nu, singurii oameni pentru care poți manifesta iubire, încredere și dependență sîntem eu și cu Saul." Piatra de pe inimă îl apăsa și mai tare. Îl ardea amărăciunea. Căci, în pofida condiționării, Chris sfîrșise prin a simți emoții – nu iubire față de o femeie, ci vinovăție pentru ceea ce făcuse, și rușinea de a fi fost nedemn de tatăl lui. Confuzia îl sfîșia. Sacrificase ceea ce-și dădea sema acum că erau necesități omenești fundamentale, în scopul de a-i face plăcere tatălui său. Iar acum, tatăl se întorsese împotriva lui. Printre toate înșelăciunile, mințise oare Eliot și în privința iubirii? Chris clocotea de regret pentru viața pe care ar fi putut-o cunoaște, o viață pe care acum rușinea și vinovăția nu i-o mai îngăduiau. Dacă n-ar fi existat nevoia de a-l ajuta pe Saul, s-ar fi sinucis, pentru a pune capăt chinuitorului dezgust de sine însuși. „Cîte m-a pus Eliot să fac." Strînse pumnii. „Și normalitatea care nu mi-a fost acordată nici un moment." Incapabil să se înfurie pe Saul, se simțea totuși invidios, căci Saul reușise să-i rămînă credincios lui Eliot, găsindu-și cu toate acestea și propria împlinire. Se simțea, totuși, capabil de mînie contra lui Eliot. Cutremurîndu-se, închise strîns ochii, într-o tresărire de regret. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, se întrebă, clătinînd țeapăn din cap, dacă el și nu Saul ar fi fost mutat în grupul Erikăi din Israel – în gît i se puse un nod – oare acum *el* ar fi fost acela care o ținea înfiorată în brațe?

Capitolul 10

Erika se privea în oglinda camerei de toaletă. Auzea printre jaluzelele uşii două vînzătoare stînd de vorbă. Sosise la zece, cînd se deschidea magazinul universal. Aşteptau să intre doar cîţiva clienţi, aşa că fusta şi bluza murdare nu atrăseseră prea mult atenţia. Trecînd repede prin raionul pentru femei, alesese un sutien şi o pereche de chiloţi, o jachetă de catifea reiată, o bluză de mohair, blugi şi cizme de piele înalte. Se schimbă în cabina de toaletă.

Făcînd ghemotoc hainele vechi, deschise uşa şi privi prudentă afară, fără a vedea alte cumpărătoare. Cînd se apropie, vînzătoarele se întoarseră.

– Să nu încercaţi niciodată să schimbaţi un cauciuc spart îmbrăcate cu haine noi-nouţe, spuse ea. Ar fi trebuit să telefonez la *Triple A*.

– Sau iubitului, spuse cea mai tînără, probabil observînd că Erika nu purta verighetă.

– Tocmai am rupt-o cu el. Ca să v-o spun p-a dreaptă, nu era bun de nimic.

Vînzătoarele rîseră.

– Ştiu ce vreţi să ziceţi, spuse cea tînără. Nici al meu nu face două parale. Decît la...

Rîseră din nou.

– Aş vrea eu să am silueta dumneavoastră, adăugă şi cea mai vîrstnică. Hainele astea vă vin perfect.

– După pana de cauciuc, trebuia să-mi iasă şi ceva bine. Sînteţi amabile să vă ocupaţi de astea? le întinse ea bluza şi pantalonii murdari.

– Am exact ce le trebuie.

Vînzătoarea cea tînără le aruncă într-un coş de gunoi de după tejghea. În timp ce femeia mai vîrstnică tăia etichetele hainelor noi, Erika le plăti, zîmbind în sinea ei la vederea numelui de pe bon. *Goldbloom's*. „Cu atît mai

bine dacă rămînem cuşeri," îşi spuse.

În raionul pentru bărbaţi, privi hîrtia pe care Saul şi Chris îşi scriseseră măsurile şi alese pantaloni de poplin, tricou de tenis şi un hanorac uşor pentru Saul, iar pentru Chris, cămaşă „Oxford" bej şi un costum de vară bleu-deschis. Se înscrisese perfect în timp. La orele cincisprezece treizeci fix, se opri la telefonul public de lîngă tejgheaua de obiecte găsite, lîngă ieşire. Îi spuse centralistei din Alexandria numărul din Washington, introduse monedele potrivite şi ascultă telefonul sunînd o dată înainte de a răspunde o voce femeiască:

– Bună dimineața, ambasada Israelului.

– *Ma echpat li?*

Capitolul 11

În engleză, expresia însemna: „Ar trebui să-mi pese?" Corespundea cu inscripția în ebraică de pe un afiş cu o spălătoreasă evreică ridicînd brațele a dezgust sau capitulare, prins pe perete exact în fața pupitrului din centrul de comunicații al ambasadei. Centralista ştiu imediat că trebuia să- i facă legătura cu o centrală de urgență din pivniță.

Misha Peltz, un bărbat de treizeci şi cinci de ani, cu mustață, frunte în continuă înălțare şi înfățişare hărțuită – şeful logisticii Mossad pe litoralul răsăritean al Statelor Unite – îşi conectă mufa.

– Un moment, vă rog.

Se răsuci spre un cadran de lîngă birou, privind acul. Dispozitivul măsura intensitatea curentului electric de pe firul telefonic. Dacă apelul era interceptat, scurgerea de energie ar fi făcut acum să oscileze din poziția normală. Cadranul indica un curent electric normal.

– *Şalom,* salută Peltz.

Vocea senzuală şi atrăgătoare a unei femei îi vorbi încet:

– Nu primi nici un telefon din afară. La paipşe treizeci.

Răsună brusc o sonerie, indicînd că legătura se întrerupsese.

Peltz scoase mufa. Urmări cu degetul lista de pe perete, la stînga pupitrului. Scoţînd cartonaşul zilei în curs, privi o listă de numere. Apelul sosise la zece şi jumătate. Lîngă acel număr, găsi numele agentului căruia îi fusese afectată ora respectivă pentru raportare în caz de urgenţă. BERNSTEIN ERIKA.

Peltz se încruntă. În ultimele treizeci şi şase de ore – de la tentativa de asasinat din apartamentul ei – nimeni din ambasadă nu ştia unde se afla Erika, sau dacă mai era în viaţă. Poliţia se prezentase la ambasadă în zorii zilei trecute, explicînd ce se întîmplase şi cerînd informaţii despre ea. Îi primise directorul de personal, care-şi exprimase deznădejdea auzind despre omoruri şi oferise orice ajutor posibil. Contribuţia sa se rezumase la a le arăta poliţiştilor dosarul din ambasadă al Erikăi, un document cenzurat cu grijă, care-i confirma acoperirea ca funcţionară şi camufla complet funcţia reală de colonel Mossad. Ducea o viaţă retrasă, explică directorul de personal. Avea puţini prieteni. Le dădu numele acestora. Aflînd multe şi de fapt nimic, detectivii plecară, dezumflaţi. Peltz presupunea că urmăreau ambasada pentru cazul că apărea Erika, deşi informatorii săi îi spuseseră aseară că ancheta fusese întreruptă în mod inexplicabil. De atunci, Peltz aşteptase. Întrucît trebuia să-l fi căutat cît de curînd posibil, cele treizeci şi şase de ore de tăcere sugerau că era moartă.

Acum, însă, stabilise contactul. Uşurarea lui Peltz fu înlocuită rapid de îngrijorare. Îi spusese: „Nu primi nici un telefon din afară," formulă codificată care-l instruia să abandoneze toate colaborările cu orice serviciu străin de informaţii, chiar şi din Statele Unite. Menţionase „paisprezece treizeci", echivalentul militar al orelor 02:30 p.m., semnalînd următorul apel, probabil de la un telefon mai sigur. Peste patru ore. Peltz detesta să aştepte.

Ce naiba se întîmpla?

Capitolul 12

– Vor rămîne împreună, spuse Eliot. Amîndoi, şi femeia.

– De acord, răspunse asistentul său. Împreună, vor avea şanse mai mari să se apere.

– Şi să se folosească de relaţiile ei.

Din motive de securitate, Eliot îşi evita cît de mult posibil biroul. Folosind sera ca diversiune, studia semnele de mană ale unui trandafir American Beauty.

– Este de presupus că va telefona la ambasadă. Sistemul lor de codificare e prea sofisticat ca să le putem intercepta convorbirile.

Asistentul aruncă o privire spre cele două santinele musculoase, cu chip pătrat, de la ambele intrări ale serei. Eliot ar fi avut dreptul la personalul curent al agenţiei pentru a-i asigura paza personală. În schimb, alesese o pereche despre care asistentul nu mai auzise niciodată, prezentîndu-i numai drept Castor şi Pollux, criptonime nefamiliare. Casa, incinta şi strada erau păzite la rîndul lor, dar acele echipe fuseseră alese personal de asistent. Sanctuarul, însă... Se părea că Eliot nu avea încredere decît în aceşti doi oameni pentru a-l proteja aici. Asistentul era nedumerit.

– Dar putem deduce ce va spune la ambasadă.

Mîna lui Eliot tremura uşor, în timp ce trata mana trandafirului cu un produs chimic.

– În locul ei, aş avea nevoie de bani şi de acte de identitate – paşapoarte, permise de conducere, cărţi de credit, eventual sub mai multe nume diferite. Israelienii nu au încredere în ajutorul din afară. Fac treburile de genul ăsta în ambasada lor.

Asistentul îi dădu o cîrpă pentru a-şi şterge mîinile.

– Deci, va trebui să-i predea un pachet.

Eliot îl studie neobişnuit de aprobator.

– Bine. Înțelegi ce vreau să zic. Aranjează ca oricine iese din ambasadă să fie urmărit.

– Ne vor trebui mulți oameni.

– Foloseşte sancțiunea ca scuză. Spune K.G.B.-ului şi celorlalte rețele că probabil curierul îi va conduce la Remus. Spune-le că sîntem foarte aproape de a-l găsi pe violator.

Era rîndul asistentului să răspundă:

– Bine.

– Uimitor, cum scapă toate de sub control. Dacă Romulus ar fi fost ucis în Atlantic City, nimic din toate celelate probleme nu s-ar fi întîmplat.

– Remus ar fi violat totuşi sancțiunea.

– El nu contează. Romulus e important. Fundația *Paradigma* trebuia să fie distrusă. Preşedintele trebuia să fie convins că israelienii o făcuseră.

Eliot se strîmbă: mana se transmisese şi la un alt trandafir.

– Dar, după povestea din Colorado, odată ce am presupus căror prieteni le vor cere ajutorul, n-ar fi trebuit să dăm greş la locuința femeii. Sîntem cu un pas în urma lor şi nu e bine. L-am ales pe Saul fiindcă a trecut de vîrsta maximei capacități, ca un atlet în declin. Dar n-am visat niciodată că...

– ...o să-şi revină?

Eliot ridică din umeri:

– La fel şi Chris. Eram sigur că-şi va folosi relația specială cu Saul ca să-l găsească. Dar, după mănăstire şi mai ales după cele întîmplate la Bangkok, nici nu mi-am închipuit că va rămîne viu atîta timp. Se complică treaba.

Eliot se încruntă.

– Dacă află adevărul...

– Cum ar putea?

– Acum două săptămîni, aş fi spus că nu pot. Dar, cu norocul pe care-l au...

Chipul bătrînului se scofîlcise.

– Sau, poate, nu e numai noroc.

Capitolul 13

– Cel tîrziu mîine, te pot trimite în Israel, îi spuse Peltz Erikăi prin telefonul protejat-codificat din biroul său. Vei fi în siguranță pînă rezolvăm problema.

– Nu pot, răspunse îngrijorată vocea senzuală a Erikăi. Trebuie să rămîn cu Chris şi Saul.

– Pe prietenii tăi nu-i putem proteja. Dacă află celelalte agenții că ajutăm pe cineva care a violat sancțiunea...

– Nu de asta e vorba. Da, sînt prieteni, dar mai sînt implicați şi în altceva în afara sancțiunii, ceva destul de important încît, ca să-i omoare, n-ar conta dacă m-ar omorî şi pe mine. Vreau să aflu ce anume este. Un singur lucru poți să-ți spun: e în legătură cu Mossad-ul.

Peltz deveni rigid.

– Cum? Doar ştii că nu noi am încercat să te omorîm.

– Cineva vrea să pară că voi ați fost.

– Dar e o nebunie. De ce?

– Asta vreau să aflu. Nu mai pot vorbi. Trebuie să presupunem că discuția asta e interceptată. Adu-mi actele de identitate pe care ți le-am cerut – permisele de conducere, cărțile de credit. Şi încă ceva.

– Ştiu. Bani.

– Ceva şi mai important.

– Ce anume? întrebă Peltz.

Rămase cu gura căscată cînd auzi răspunsul.

Capitolul 14

Cînd ieşi din ambasadă, mijindu-şi ochii în soare, omul cel elegant îmbrăcat fu convins că era urmărit. Toată ziua, echipa de securitate remarcase activități de supraveghere neobişnuit de intense. Oricine părăsea

incinta, fie pe jos fie cu vreun vehicul, era urmărit. La rîndul ei, echipa de securitate, în colaborare cu Peltz, aranjase să plece un număr cît mai mare de curieri. Dată fiind intensa activitate, acest curier anume avea mari şanse să-şi îndeplinească misiunea.

Mai întîi, se opri într-o librărie şi cumpără cel mai recent roman de Stephen King. Mai parcurse o stradă şi intră în *Silverstein's Kosher Marhek*, de unde cumpără pască şi pate de ficat de pui. Apoi intră într-un magazin de băuturi şi alese vin alb. Pe o altă stradă, ajunse la blocul său de locuinţe, unde curînd avea să-şi întîlnească prietena.

În piaţa cuşeră, îşi substituise servieta cu una identică. Băcanul ascunsese deja originalul, după ce scosese din el un pachet. Învelit în hîrtie de măcelărie, cu eticheta „somon afumat", pachetul stătea acum pe fundul unei cutii de carton mari, acoperit de mîncăruri cuşere şi conserve cu delicatese. În timp ce soţia băcanului se ocupa de magazin, Silverstein duse cutia la camionul de livrări la domiciliu, parcat în spate. Încărcă alte cîteva cutii în faţa celei dintîi şi porni spre *Marren Gold Catering Service,* în partea opusă a oraşului.

A doua zi dimineaţă, *Gold's Catering* livră cutiile la locuinţa din Georgetown a doctorului Benjamin Schatner, unde nu peste mult sosiră oaspeţii de la sinagogă ca să-l felicite pe fiul lui Schatner pentru reuşitul său Bar Mitzvah[1]. După recepţie, unul dintre musafiri, Bernie Keltz, se hotărî să-şi ducă familia cu maşina la proprietatea George Washington din Mount Vernon. Casa se afla la doar treizeci de kilometri distanţă, copiii lui Keltz n-o văzuseră niciodată, iar florile erau în plină strălucire.

---

1. – Ceremonia de rit mozaic prin care băieţii evrei, la vîrsta de treisprezece ani, sînt primiţi în rîndul adulţilor

Keltz parcă maşina în spaţiul pentru vizitatori. Îşi conduse soţia şi pe cele două fiice pe o cărare, pînă se opriră la o poartă. Zîmbind în briza plăcută, priviră peste gazonul înclinat, spre casa din capătul opus al proprietăţii. În timp ce se plimbau pe lîngă copacii înalţi şi grădinile superbe, Keltz le dădu fetelor explicaţii despre clădirile mai mici: torcătoria, afumătoarea, magazia.

– Proprietatea era ca un sat. Complet autoconţinută.

Fetele începură un joc cu sărituri pe aleea cu cărămizi tocite de vreme.

La trei şi jumătate, soţia lui Keltz îşi puse enorma poşetă din pînză de sac pe jos, în faţa vitrinei din magazinul de suverniruri *Washington's Home Is Your Home.* Lîngă ea, Erika studia un raft cu diapozitive color. În timp ce Keltz cumpăra o miniatură turnată în metal a Monumentului Washington, insistînd să-i fie ambalată festiv, Erika luă geanta şi plecă de pe domeniu.

Capitolul 15

Lîngă permisele de conducere şi cărţile de credit, imprimanta de computer se întindea pe masa de sufragerie a căsuţei de lîngă Potomac. În timp ce rîul susura dincolo de plasa anti-ţînţari înroşită de asfinţit a unei ferestre deschise, Saul, Chris şi Erika priveau hîrtia. Prezenta o listă de nume – toţi americani care, deşi nu erau afiliaţi la Mossad, primiseră totuşi instructajul instinctelor ucigaşe la şcoala lui Andr Rothberg din Israel. Cu toate că cererea Erikăi îl mirase, Misha Peltz luase informaţiile din computerele ambasadei.

1965 Sgt. Clasa Întîi Kevin McElroy, U.S.A., S.F.
Sgt. Clasa Întîi Thomas Conlin, U.S.A., S.F.
1966 Lt. Saul Grisman, U.S.A., S.F.
Lt. Christopher Kilmoonie, U.S.A., S.F.
1967 Sgt. St.M. Neil Pratt, U.S.A., Rangeri

Sgt. St.M. Bernard Halliday, U.S.A., Rangeri
1968 Lt. Timothy Drew, U.S.A., S.F.
Lt. Andrew Hicks, U.S.A., S.F.
1969 Sgt. Artilerie James Thomas, U.S.M.C., Recun.
Sgt. Artilerie William Fletcher, U.S.M.C., Recun.
1970 Subofițer Arnold Hackett, U.S.N., Foci
Subofițer David Pews, U.S.N., Foci

Lista continua – nouă ani, optsprezece nume.

Chris spuse:

– Nu-mi vine să cred.

Erika îi aruncă o privire:

– Credeai că sînteți unici?

– Eliot aşa ne spusese. A zis că vrea să facă din noi o pereche specială. Singurii operativi din lume cu combinația noastră aparte de talente.

Femeia ridică din umeri:

– Poate a considerat că ați ieşit atît de bine, încît s-a hotărît să repete ideea.

Saul clătină din cap:

– Dar noi am fost în Israel în '66. Pe lista asta figurează alți doi oameni care au fost acolo înainte de noi. Eliot a mințit cînd a spus că sîntem singurii.

– Chiar şi mai tîrziu, adăugă Chris. În anii '70. După ce li s-au format şi celorlalți instinctele ucigaşe, încă a mai continuat să ne spună că eram singurii de acelaşi soi.

Erika privi din nou lista.

– Poate a vrut să vă simțiți unici.

– Amorul meu propriu n-are sensibilități de-astea, răspunse Chris. Puțin mi-ar fi păsat cîți alți oameni erau instruiți la fel ca mine. Tot ce doream era să-mi fac bine treaba.

– Şi să-l bucuri pe Eliot, completă Saul.

Chris dădu din cap:

– De-asta voiam să ne facem treburile bine. De ce naiba ne-a mințit în privința celorlalți?

– Nu sîntem siguri că Eliot a aranjat ca şi ceilalţi să înveţe cu Rothberg, spuse Erika.

– Trebuie să presupunem că da.

– Ba nu încă. Nu ne putem permite să mergem pe supoziţii. Poate a avut şi altcineva aceeaşi idee. Deocamdată, ştim doar ce scrie pe listă. Deci, ce ne indică asta?

– Un sistem, răspunse Saul. Oamenii erau trimişi perechi-perechi.

– Ca noi, adăugă Chris. Fiecare pereche era formată din membri de acelaşi grad. În '65, McElroy şi Conlin erau sergenţi. În '66, Saul şi cu mine eram locotenenţi. În '67, Pratt şi Halliday erau sergenţi de stat major.

Saul urmări lista cu degetul, observînd alte grade împerecheate: sergenţi de artilerie şi subofiţeri.

– Fiecare pereche provenea din aceeaşi armă, continuă Chris. McElroy şi Conlin aparţineau Forţelor Speciale.

– La fel ca noi, repetă Saul remarca anterioară a lui Chris.

– Pratt şi Halliday erau rangeri. Thomas şi Fletcher, din Infanteria Marină de Recunoaştere. Hackett şi Pews erau Foci ale Marinei.

– Dar sistemul nu e consecvent, observă Erika. În privinţa asta, perechile diferă una de alta. Patru specialităţi militare diferite – Forţele Speciale, Rangerii, Recunoaşterea, Focile.

– Sînt diferite, dar sînt la fel, spuse Chris.

Erika se încruntă, nedumerită.

– Sînt unităţi de elită, îi explică Saul. Sînt cele mai bine instruite cadre pe care le avem.

– Normal, răspunse ea.

Nu era necesar ca Saul să intre în amănunte. Erika ştia la fel de bine ca el că armata S.U.A. era structurată ca o piramidă. Cu cît era mai evoluată instrucţia, cu atît mai puţini militari beneficiau de ea. În apropierea vîrfului se aflau Rangerii Armatei şi unitatea de Recunoaştere a

Infanteriei Marine – mici şi extrem de bine pregătite. În vîrf, se afla cea mai mică şi mai bine antrenată grupare, Focile Marinei. Această ierarhie făcea parte dintr-un sistem de controale şi echilibre pe care îl impunea armatei guvernul S.U.A. Dacă Rangerii sau Recunoaşterea încercau o lovitură de stat, erau chemate Forţele Speciale ca să-i oprească. La rîndul lor, dacă o încercau Forţele Speciale, Focile erau aduse pentru a-i opri. Rămînea în picioare întrebarea: cine ar fi oprit Focile dacă încercau *ei* o lovitură de stat?

– Nu contează că unităţile astea diferă una de alta, spuse Chris. În comparaţie cu forţele militare convenţionale, reprezintă o clasă în sine. Cea mai bună.

– O.K., are sens, răspunse Erika. Au luat militari dintre cadrele americane de elită. I-au instruit la un nivel şi mai sofisticat, în Israel. Dar de ce?

– Şi de ce tocmai ăştia? întrebă Saul. Şi de ce atît de puţini? Care e principiul de selecţie?

Erika se încruntă:

– Ştiu c-am spus că n-ar trebui să mergem pe supoziţii, dar voi face totuşi una. Oamenii ăştia au fost trimişi în Israel între 1963 şi 1975. Crezi că...?

Le studie chipurile.

– Poate s-au distins în luptă.

– Unde? În Nam? întrebă Chris. Ca noi?

– Anii corespund. Prin '65, America era deja implicată în lupte. În '73, America se retrăsese. Poate că aceşti oameni au fost eroi de război. Cei mai buni dintre cei buni. Odată ce şi-au dovedit capacitatea în focul luptei, cu cît mai buni puteau deveni? Numai antrenamentul instinctului ucigaş putea fi mai presus de-atît.

– Descrii nişte oameni care în final ajung mai bine pregătiţi decît Focile.

– Vă descriu pe voi înşivă, spuse ea.

Chris şi Saul se uitară unul la altul.

– Lipseşte ceva, spuse Chris. O simt. Ceva important. Trebuie să aflăm mai multe despre oamenii ăştia.

Capitolul 16

Sam Parker părăsi construcţia de sticlă şi crom, degustînd briza dulce a atmosferei nepoluate de duminică. În calitate de programator superior al computerelor din Agenţia Naţională de Apărare, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în încăperi antiseptice, fără ferestre, cu temperatura controlată. Nu că l-ar fi deranjat cu ceva. La urma urmei, computerul trebuia să fie protejat. Dar, în pofida stimulentelor intelectuale ale activităţii lui, nu-i plăcea să vină acolo duminica. Dezavantajul de-a fi expert era acela că subalternii îi pasau toate greşelile lor.

Privi peste rîu, din D.C.[1] spre Virginia şi Pentagon. Parcarea acestuia, la fel ca şi cea a agenţiei, era aproape pustie. „Bineînţeles, sînt acasă, la băut Martini şi fript fleici, la fel cum ar fi trebuit să fiu şi eu," îşi spuse, mergînd spre maşina sa cafenie închisă, cu consum economic de combustibil, *made-in-America*. Martini? La drept vorbind, Parker nu bea, deşi nu obiecta ca alţii s-o facă, dar cu măsură. Chiar şi duminica, venea la lucru cu sacou şi cravată. Admira ordinea şi era permanent stingherit de felul cum pistruii şi părul rău roşcovan îl scoteau în evidenţă din mulţime. La cincizeci şi cinci de ani, spera ca roşul să se transforme curînd într-un argintiu diplomatic.

Demarînd din parcaj, nu observă *Pinto*-ul care începuse să-l urmărească. Nu remarcă nici, peste cinci minute, cealaltă maşină, o *Toyota,* decît cînd coti de pe banda ei, zgîriindu-i aripa din faţă şi tăindu-i calea. Şoferi

---

1. – Districtul Columbia, unitatea departamentală unde se află oraşul Washington

de duminică, se enervă Parker. Probabil un turist. Trase pe marginea drumului. Furia i se risipi cînd, oprind motorul, văzu şoferul coborînd din *Toyota.* O femeie absolut seducătoare, înaltă şi mlădioasă, cu păr lung, negru, în blugi şi cizme, se apropie de el, zîmbind. „Ei, îşi spuse Parker, dacă tot a trebuit să avem un accident, n-ar strica să tragem un folos de pe urma lui."

Ieşi, dîndu-şi toată silinţa să pară sever.

– Domnişoară, sper că aveţi asigurare.

Femeia îl atinse pe umăr:

– M-am speriat. Nu ştiu cum s-a întîmplat.

Îl îmbrăţişă. În timp ce-i simţea sînii pe pieptul lui, Parker auzi o maşină. Deodată, îl încadrară doi bărbaţi, un evreu musculos şi, Iisuse, celălalt părea irlandez.

– E cineva rănit? întrebă irlandezul.

Evreul se aplecă spre el. Parker tresări, simţind o înţepătură în braţ.

Vederea i se împăienjeni.

Capitolul 17

O rezolvară repede. Saul culcă trupul inert al lui Parker înapoi în maşină, apoi se strecură alături şi porni spre gaura din trafic înainte ca vreun curios să poată opri. Erika îl urmă cu *Toyota,* iar Chris cu *Pinto*-ul. Curînd se despărţiră, luînd-o fiecare pe altă parte. Asigurîndu-se că nu-i urmărea nimeni, se îndreptară spre sud, reîntîlnindu-se la vilă.

Între timp, Parker se trezise. Se zbătu, în timp ce Saul îl legă de un scaun din *living room.*

– V-am văzut feţele, spuse Parker ca un prost. Am văzut o parte din drumurile pe care m-aţi adus aici. Sechestrarea de persoană e delict federal. O să înfundaţi puşcăria pentru asta.

Saul îl privi printre pleoape.

– Aşa, făcu Parker, cu ochii tulburaţi, înţelegînd. Vă

rog, nu mă omorîţi. Promit că n-am să scot o vorbă.

Chris se apropie de el.

– Nevastă-mea mă aşteaptă acasă la patru, îi preveni Parker. Dacă întîrzii, o să anunţe securitatea.

– A şi anunţat-o. E *trecut* de patru. Dar cum te vor putea găsi?

– Aoleu, gemu Parker; se încordă în frînghii. Ce vreţi?

– Nu se vede? Informaţii.

– Promiteţi-mi că nu-mi faceţi nimic. Vă spun tot ce ştiu.

– Ai să ne spui minciuni.

– Nu, voi coopera.

– Ştim.

Chris îi suflecă mîneca. Parker privi cu gura căscată cum îi tampona braţul cu alcool, pentru a umple apoi o seringă dintr-o fiolă.

– Ai să te simţi ca după valium, spuse Chris. Cum tot n-ai de ales, fă bine şi nu te mai zbate. Bucură-te.

Îi înfipse acul în braţ.

Interogatoriul durã treizeci de minute. Ambasada israeliană le furnizase toate informaţiile posibile. Chris avea nevoie de încă o sursă. Întrucît oamenii care-l interesau făcuseră parte cu toţii din armata S.U.A., ştia că va găsi datele dorite în computerele Agenţiei Naţionale a Apărării. Problema era să obţină accesul la compu-tere, iar primul pas consta în aflarea codurilor care făceau computerele să răspundă la întrebări. Nişte coduri greşite ar fi declanşat alarma, alertînd forţele de Scuritate ale N.D.A.[1] că cineva fără autorizare încerca să se infiltreze în banca de date.

Tortura era o metodă de interogatoriu depăşită. Dura prea mult şi, chiar cînd subiectul părea să fi cedat,

1. – *National Defense Agency*

uneori mințea convingător sau nu spunea decît o parte din adevăr. Dar amytalul de sodiu – acelaşi compus pe care-l folosise Eliot asupra lui Chris în cabinetul dentistului din Panama – acționa rapid şi sigur.

Cu glasul îngălat, Parker îi spuse lui Chris tot ce dorea să afle. Codurile se schimbau săptămînal. Erau trei la număr: o succesiune numerică, una alfabetică şi o parolă. Şirul de cifre era un fel de glumă, variațiune după numărul de securitate socială al lui Parker. Convins că puteau să comunice cu computerele, Chris îl duse pe Parker înapoi la Washington.

Pe drum, Parker se trezi, plîngîndu-se că avea gura uscată.

– Poftim, bea nişte Coca, îi oferi Chris.

Parker răspunse că îl ajuta. Vorbea ca un om beat.

– Îmi dați drumul?

– De ce nu? Ți-ai jucat rolul. Avem ceea ce doream.

Coca fusese amestecată cu scopolamină. Cînd ajunseră în Washington, pe Parker îl apucaseră istericalele, dînd din mîini după păianjenii care i se părea că-l năpădeau de peste tot. Chris îl lăsă într-un cartier porno, unde prostituatele bătură în retragere la vederea zvîrcolelilor nebuneşti şi văicărelilor lui Parker.

Efectul scopolaminei avea să treacă pînă a doua zi. Parker urma să se trezească într-un spital psihiatric. Deşi halucinațiile vor fi trecut, avea să persiste un alt efect al drogului. Îi ştergea amintirea ultimelor două zile. Nu-şi amintea că fusese răpit.

Nici interogatoriul din vilă, sau pe Chris, Saul şi Erika. Autoritățile, anunțate de soția lui Parker despre dispariția acestuia, aveau să se simtă uşurate că-l găsiseră. Şi să tragă concluzia că nu era atît de sfînt pe cît se prefăcea. Un cartier porno. Sigur, ipocritul se întinsese mai mult decît îi ajungea plapuma. Pînă să investigheze mai în detaliu, Saul şi Erika aveau să fi sfîrşit treaba.

Capitolul 18

Motelul *Haven* era ascuns în spatele unei braserii, al unui cinematograf şi al unui bar, la periferia oraşului Washington.

– Toate serviciile, comentă Saul, în timp ce parca lîngă intrare. El şi Erika îl aleseseră fiindcă arăta destul de şleampăt pentru ca recepţionerul să nu-i întrebe de ce închiriau o cameră doar pentru cîteva ore. Dar nici atît de şleampăt încît poliţia să-şi fi făcut un obicei din a-l vizita.

Pe cînd Erika aştepta în maşină, Saul intră la recepţie. Automatul de răcoritoare purta anunţul *Defect.* Canapeaua de Naugahyde era crăpată. Pe plantele de plastic zăcea praful. După comptoar, o femeie abia dacă întoarse capul dinspre televizorul unde rula un film cu Clint Eastwood. Saul închirie camera pe numele domnul şi doamna Harold Cain. Femeia nu păru interesată decît în momentul cînd luă banii.

Revenit în maşină, Saul o conduse pînă la căsuţa respectivă. Întoarse *Pinto*-ul cu o sută optzeci de grade, reţinînd şi o alee care dădea pe o stradă lăturalnică. Intrînd în cameră, găsiră un televizor alb-negru, un birou cu urme de pahare, un pat cu aşternutul mototolit. Robinetul picura în cadă.

Aduseră înăuntru cîteva cutii. Trecuseră pe la un magazin cu articole radio şi, cu ajutorul uneia dintre cărţile de credit obţinute de la Misha Peltz, cumpăraseră un computer, imprimantă şi modem telefonic.

Lucrînd rapid, despachetară componentele, le integrară şi le probară. Saul ieşi, alese un loc ascuns după o pubelă de gunoi şi cercetă intrările în parking-ul motelului. Dacă vedea vreo mişcare suspectă, o putea preveni pe Erika, folosind un mic walkie-talkie cumpărat tot de la

magazinul radio.

În cameră, Erika ridică receptorul şi tastă o succesiune de cifre pe care le menţionase Parker. Numărul o puse în legătură cu N.D.A. Auzi un bip în telefon. Computerul răspunsese la apel, aşteptînd instrucţiuni. Tastă un şir alfabetic – SUNSHINE[1], numele cocker-ului spaniel al lui Parker – şi auzi un nou bip; computerul era activat să comunice informaţii. Această metodă de a acţiona computerul fusese concepută pentru a permite schimburi eficiente de date la mari distanţe. Echivalentul lui Parker din San Diego, de pildă, nu trebuia să vină pînă la Washington pentru a folosi computerul N.D.A., nici să-l contacteze pe Parker, explicîndu-i ce dorea. Tot ce avea de făcut era să telefoneze direct computerului. Era o metodă simplă şi sigură, dar pentru a o face să funcţioneze trebuia să cunoşti codurile.

Erika cuplă telefonul în modem, un mic dispozitiv cu locaş pentru receptor, conectat la computer. Se aşeză în faţa claviaturii, tastînd instrucţiuni. Mesajul trecea prin modem şi telefon, pînă la banca de date a N.D.A. Parker explicase că nu se puteau extrage informaţii din computer decît folosind parola FETCH[2].

O bătu pe keyboard. Imprimanta de lîngă ea începu să ţăcăne, traducînd semnalele electronice primite prin telefon.

Erika aştepta, sperînd ca forţele de securitate ale N.D.A. să nu localizeze apelul telefonic.

Imprimanta se opri. Dînd din cap, Erika tastă GOOD DOG[3], codul de încheiere pe care i-l dăduse Parker, închise computerul, puse receptorul în furcă şi înhăţă foile imprimate.

---

1. Strălucirea soarelui, rază de soare
2. A aduce (înapoi), a raporta, a recupera
3. Cîine bun

Capitolul 19

Chris se prăbuşi pe canapea, descurajat. Ploaia nocturnă îi sporea proasta dispoziţie, răpăind pe acoperişul casei. Picăturile şiroiau în jos pe horn, căzînd pe lemnele arse din cămin, pentru a stîrni mirosul amar al cenuşii. Simţea umezeala.

– Dacă există şi un alt principiu, eu nu-l văd.

Saul şi Erika priveau încruntaţi imprimatele de pe masă. Femeia nu ceruse decît informaţiile esenţiale: locul şi data naşterii, confesiunea religioasă, studiile, talentele speciale, ofiţerii comandanţi, misiunile de luptă.

– Nici unii dintre ei nu s-au născut în acelaşi timp sau loc, spuse ea. Alcătuiesc un amestec de religii. Fiecare e specialist într-un domeniu sau altul. Au avut la comandă ofiţeri diferiţi şi au servit în diverse regiuni ale Asiei de sud-est. Care e legătura? Dacă nu ne înşelăm, trebuie să existe *ceva* care-i reuneşte laolaltă.

Chris se ridică în picioare, obosit, şi veni spre masă. Se opri lîngă Erika, citind din nou imprimatele.

– Uite, arătă el în colţul din stînga-jos al foii. Fiecare pereche a învăţat în acelaşi oraş, dar oraşele diferă între ele. Omaha, Philadelphia, Johnstown, Akron. N-are nici un sens. Şi, aici, arătă el în dreapta. Toţi au criptonime, dar nu văd nici un alt punct comun. Butes şi Erechteus. Asta *ce* mai înseamnă?

Ignoră datele pe care le eliminase deja, concentrîndu-se asupra informaţiei care-l nedumerea.

Omaha, Neb. Kevin McElroy. Castor.
Omaha, Neb. Thomas Conlin. Pollux.

Philadelhpia, Pa. Saul Grisman. Romulus.
Philadelphia, Pa. Christopher Kilmoonie. Remus.

Johnstown, Pa. Neil Pratt. Cadmus.
Johnstown, Pa. Bernard Halliday. Cilix.

Akron, Ohio. Timothy Drew. Amphion.
Akron, Ohio. Andrew Wilks. Zethus.

Shade Gap, Pa. James Thomas. Butes.
Shade Gap, Pa. William Fletcher. Erechteus.

Gary, Ind. Arnold Hackett. Atlas.
Gary, Ind. David Pews. Prometheus.

Lista continua – nouă perechi, optsprezece nume.

– Pennsylvania e menționată cel mai des, observă Saul.

– Dar ce legătură are cu Nebraska, Ohio şi Indiana?

– Hai să încercăm criptonimele, propuse Erika. Numele sînt străine. Greceşti şi romane, aşa-i? Din mitologie.

– E o categorie prea generală. E ca şi cum ai spune că Omaha şi Philadelphia sînt amîndouă în Statele Unite, exemplifică Chris. Trebuie să găsim o legătură mai concretă. Cadmus şi Cilix? Amphión şi Zethus? Nu ştiu cine sînt ori ce-au făcut, necum ce legătură au avut unul cu altul.

– Atunci începe cu perechea pe care o ştii, îl îndemnă Erika. Voi doi. Romulus şi Remus.

– Ştie toată lumea. Sînt frații care au întemeiat Roma, răspunse Saul.

– Dar noi n-am întemeiat niciodată nimic şi nu sîntem frați, adăugă Chris.

– Am putea foarte bine să fim.

Saul se întoarse spre Erika:

– Castor şi Pollux. Sună familiar. Ceva în legătură cu cerul. O constelație.

Erika dădu din cap:

– Cînd am învățat navigația pe timp de noapte, instructorul îmi spunea să-l las pe vechii războinici să mă călăuzească. Castor şi Pollux. Se mai numesc şi Gemini – stelele de seară şi de dimineață.

– Gemeni, repetă Chris. Gemeni.

– Ce alte nume par familiare? întrebă Saul. Uite –

aici, jos. Atlas.

– Omul cel puternic care ține cerul deasupra pămîntului.

– Prometheus.

– A furat focul de la zei şi l-a dat oamenilor.

– Dar între ăştia doi nu e nici o legătură.

– Poate, spuse Erika.

Chris şi Saul o priviră.

– Ne trebuie un dicționar mitologic, continuă ea. Cred că acum ştiu sistemul, dar trebuie să aflu cine au fost Cadmus şi Cilix şi toți ceilalți.

– Uite aici un dicționar, spuse Chris, după ce căută prin cîteva rafturi cu cărți de lîngă şemineu. O mulțime de cărți vechi de buzunar. O enciclopedie de birou.

Două volume. Îl luă pe primul, întorcînd paginile cu urechi-de-măgar.

– Atlas, spuse el şi începu să citească; pe neaşteptate, ridică privirea. Căca-m-aş.

– Ce este? se arătă surprins Saul.

– Cum e celălalt criptonim care începe cu A?

Saul parcurse rapid foaia imprimată.

– Amphion. E împerecheat cu Zethus.

Chris răsfoi nerăbdător şi citi.

– Iisuse, nu-mi vine să cred. Spune-mi şi celelalte nume.

– Alfabetic? Butes e cuplat cu Erechteus, iar Cadmus, cu Cilix.

Chris continuă să dea paginile, citind agitat.

– Cunosc principiul. Ştiu ce legătură au.

Rămăseseră toți trei nemişcați.

– Sînt legați în cel mai strîns mod posibil, spuse Erika.

– Ți-ai dat seama.

– N-am fost cu-adevărat sigură pînă nu ți-am văzut expresia de pe față.

– Atlas şi Prometheus au fost frați. Amphion şi Zethus au fost frați.

– Ca şi Castor şi Pollux, completă Saul.

– Butes şi Erechteus? *Fraţi.* Cadmus şi Cilix? *Fraţi.* Romulus şi Remus...

– Dar unde-i paralela? se răsuci Saul spre imprimate. Castor şi Pollux au fost fraţi gemeni, dar oamenii cărora li s-au atribuit criptonimele astea sînt McElroy şi Conlin. Nici de-ai dracu' nu par gemeni.

– Adevărat, spuse Erika. Şi aici, mai în jos, Pratt şi Halliday nu arată a fi înrudiţi, însă au primit criptonime care se referă la fraţi. La fel şi toate celelalte nume. Drew şi Wilks, Thomas şi Fletcher, Hackett şi Pews – dacă nu sînt rude, atunci de ce să le dea criptonime indicînd fraţi?

– Poate provin din familii destrămate, presupuse Chris. Dacă părinţii au divorţat şi s-au căsătorit cu alţii, McElroy şi Conlin pot avea nume de familie diferite, rămînînd totuşi înrudiţi.

– Într-un caz, două, poate. Dar toţi să fie din căsnicii destrămate, cu părinţii recăsătoriţi?

– Ştiu. E forţat, fu Chris de acord.

– În plus, tu şi Saul nu proveniţi dintr-un cămin dezorganizat. Cum spuneai, nu sînteţi rude.

Deodată, ochii îi deveniră alarmaţi. Se întoarse spre Saul:

– Dar ai spus şi *tu* ceva. Ai spus: „Am putea foarte bine să fim." De ce-ai spus asta?

Saul ridică din umeri:

– Ne cunoaştem pe aproape tot atîta vreme ca şi cum am fi fraţi. De la vîrsta de cinci ani. Nu, Chris?

Chris zîmbi:

– Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut în viaţa mea.

– Dar de ce? întrebă Erika, crispată de nedumerire. Adică, nu de ce sînteţi prieteni. Vreau să zic, de ce vă cunoaşteţi de-atîta timp? Aţi copilărit în acelaşi cartier?

– Într-un fel. Ne-am cunoscut la şcoală.

– La *ce* şcoală? se încruntă ea.

– *Şcoala „Franklin" de băieți* din Philadelphia. Unde am crescut. N-am provenit dintr-o familie destrămată. Pe toți dracii, n-am avut nici un fel de familie. Sîntem orfani.

Chris privi pe fereastră, în ploaie.

– Ăsta-i celălalt amănunt suspect din sistem, spuse Erika. Fiecare pereche a studiat în acelaşi oraş. McElroy şi Conlin în Omaha. Tu şi Chris în Philadelphia. Ceilalți în Alron, Shade Gap şi-aşa mai departe. De vreme ce toate criptonimele formează un sistem, s-ar zice că şi oraşele astea se înscriu într-un sistem.

– Aşa e, răspunse Chris; se întoarse dinspre fereastră, furios. *Casa băieților.*

– Cum? îl privi descumpănit Saul.

– E în Akron.

Tremurînd de furie, Chris se apropie de Saul şi de Erika.

– *Limanul pentru băieți* e în Omaha. În Pennsylvania este *Academia de băieți* din Johnstown, şi *Institutul băieților* din Shade Gap, ca să nu mai vorbim de *Şcoala „Franklin" pentru băieți* a noastră, din Philadelphia. Oraşele de pe hîrtiile astea arată ca primele cele mai bune zece şcoli de băieți din țară. Dar nu te lăsa amăgită de denumiri, îi spuse el Erikăi, amar. *Limanul pentru băieți,* sau *Şcoala pentru băieți,* sau *Institutul băieților.* Toate înseamnă aceeaşi blestemăție: orfelinat.

Strînse din dinți.

– Oamenii de pe lista asta împărtăşesc cu toții un singur lucru în comun cu Saul şi cu mine. Sînt orfani. Fiecare pereche a crescut în aceeaşi instituție. De-asta criptonimele sugerează că ar fi frați, chiar dacă numele de familie sînt diferite.

Respira chinuit.

– Fiindcă fiecare membru al unei perechi l-a cunoscut pe celălalt, singurătatea i-a silit să stabilească o legătură apropiată. Au format prietenii atît de strînse, încît au devenit, în sens emoțional, frați de sînge. Lua-l-ar dracu', Saul! Înțelegi ce ne-a făcut?

Saul dădu din cap:
– Eliot ne-a mințit în cel mai fundamental mod care-mi poate trece prin minte. Niciodată nu ne-a iubit. Tot timpul – de la bun început – s-a folosit de noi.
Erika îi apucă strîns de brațe.
– L-ar deranja pe vreunul din voi să-mi spună, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbiți?
– Ar trebui o viață de om, răspunse Chris.
Se prăvăli pe canapea, gemînd.

Capitolul 20

Ploaia se întețea, făcînd ca dimineața să pară înserare. Eliot stătea la fereastra biroului, meditativ, fără să vadă peisajul virginian bîntuit de furtună. Avea pielea la fel de cenuşie ca ploaia. În spatele lui, cineva bătu la uşă. Nu se întoarse să vadă cine intrase.
– E ceva ciudat, domnule. Nu ştiu ce să înțeleg, dar m-am gîndit că e mai bine să vă anunț.
Glasul aparținea asistentului lui Eliot.
– Nu e o veste bună, presupun.
– Au avut o scurgere de informații la Agenția Națională de Apărare. Ieri, şeful programării lor a fost găsit într-un cartier porno. Halucinații, crize. Poliția a crezut că se drogase cu ceva, aşa că l-au internat la psihiatrie să se dezintoxice. Ei bine, acum e bine, dar nu-şi aminteşte că s-ar fi dus în cartierul acela şi nici să fi luat vreun drog. Fireşte, ar putea minți, dar...
– Scopolamină, îl întrerupse Eliot, răsucindu-se spre el. Treci la subiect.
– Aseară, pe cînd el era în spital, cineva i-a folosit codul pentru a intra în banca de date a N.D.A. Au acolo un sistem ca să afle cine ce informație a cerut. Şi ajungem la problemă. Cel care a folosit codul programatorului nu dorea informații confidențiale. Tot ce-a vrut erau statisticile esențiale despre optsprezece oameni. Întrucît

dumneavoastră le-ați supervizat instructajul, cei de la N.D.A. au considerat că e cazul să știți despre scurgere. Problema este, domnule, că două dintre nume sînt Romulus și Remus.

Eliot se așeză obosit la birou.

– Și Castor și Pollux, și Cadmus și Cilix.

– Da, domnule, așa este.

Asistentul părea nedumerit.

– De unde-ați știut?

Eliot se gîndi la Castor și Pollux, care stăteau de gardă la ușa biroului său. Apoi se gîndi la Saul și Chris.

– Se apropie. Acum, cînd au dedus ce să caute, nu va mai dura mult pînă să înțeleagă totul.

Se răsuci spre ploaia ce șiroia pe geam jalnic.

– Dumnezeu să m-ajute cînd vor înțelege.

În sinea lui, adăugă: *Dumnezeu să ne-ajute pe toți.*

Cartea a treia

Trădare

EDUCAȚIA OFICIALĂ A UNUI AGENT OPERATIV

Capitolul 1

La orele 17:00 ale zilei de 23 decembrie 1948, serviciul militar de informații al Statelor Unite din Nome, Alaska, a recepționat prognoza meteorologică de seară din porturile rusești Vladivostok, Ohoțk și Magadan. Aviația a folosit aceste buletine în conjuncție cu pronosticurile din porturile japoneze, pentru a programa zborurile nocturne de probă ale aparatelor sale B-50. Buletinul rusesc anunța o vreme neobișnuit de caldă pentru acel anotimp. Nici un motiv de îngrijorare.

Peste șapte minute, toate frecvențele au fost bruiate de către un semnal amplificat din baza navală rusă de la Vladivostok, către unul dintre submarinele sale aflat în larg. Codificat și excesiv de lung pentru un comunicat sovietic, mesajul era suficient de insolit pentru ca analiștii informativi americani din Baza Shepherds, Nome, să se concentreze asupra descifrării lui în loc de a da atenție buletinelor meteo japoneze. Au acordat autorizația de rutină pentru zborul a patru B-50-uri la mare altitudine, spre a testa sistemele de dezghețare.

La orele 19:00, pe toate cele patru avioane le-a lovit un front de ger siberian cu vînt în rafale de peste șaptezeci de noduri. Toate sistemele de dezghețare au ratat. Nici unul dintre aparate nu s-a mai întors la bază. Avionul din frunte, *Suite Lady,* fusese pilotat de maiorul Gerald Kilmoonie. Cînd vestea dispariției sale a ajuns la Baza Aviatică a 8-a (S.A.C.) din Tucson, Arizona, generalul Maxwell Lepage i-a telefonat capelanului romano-catolic Hugh Collins din Philadelphia pentru a-i transmite știrea

doamnei Dorothy Kilmoonie şi fiului ei în vîrstă de trei ani, Chris. I-a spus capelanului s-o anunţe pe soţia lui Gerry că ţara pierduse pe cel mai bun trăgător de skeet[1] pe care-l cunoscuse vreodată.

Capitolul 2

Doi ani mai tîrziu – 1950. Pe Calcanlin Street, în Philadelphia, se afla un şir de treizeci de case. Era un loc de joacă mizerabil pentru copii. Strada era îngustă şi întunecoasă. Zgura şi nisipul ascundeau capcane de cuie ruginite, cioburi de sticlă şi căcăreze de şobolani. Crăpăturile trotuarului, pline de buruieni, se lărgeau spre bordură cît nişte crevase, pe carosabil devenind adevărate cratere. Către mijlocul tronsonului de stradă, în cel mai întunecat punct, se înălţa casa dărăpănată a lui Dorothy Kilmoonie.

Casa dădea pe dinafară de mese: o masă de cărţi cu intarsii de sidef; gheridoane; mese de salon, cu trei picioare; o măsuţă de cafea arsă de ţigări pe toată suprafaţa; o masă de ceai înaltă, proptită de maşina de spălat cu storcător *Maytag* din baie; o masă de sufragerie; o masă de bucătărie cu chenar cromat şi placă *Formica,* pe care stătea un bol din plastic plin cu fructe de ceară. Lîngă fructele-imitaţii se aflau maldăre de muşte moarte. Grămezi asemănătoare se vedeau pe toate mesele din casă. Şi tot pe fiecare masă, lîngă muşte, zăceau bucăţi de salam *bologna* vechi şi uscate, încovoiate ca talaşul din lemn de cedru.

Primul lucru pe care-l făcuse Chris în acea dimineaţă fierbinte de august fusese să tragă paravanul de sîrmă din fereastra salonului, punînd pe pervaz o sardină fără

---

1. – Tir care foloseşte drept ţinte discuri de argilă catapultate

cap, grasă şi plină de ulei. În iulie, cînd îl lăsase singur în casă pentru a-şi petrece vara la Atlantic City, mama lui pusese în congelator un calup de *bologna*, precum şi, în cămară, cîteva cutii de conserve cu supă, sardele şi crochete. Le dăduse bani vecinilor, spunîndu-le să se ocupe de Chris, dar spre sfîrşitul lunii iulie vecinii cheltuiseră singuri banii şi-l lăsaseră pe băiat să supravieţuiască numai cu mîncarea rămasă. Nu putea să sufere salamul *bologna*. Zile în şir îl folosise pentru a ademeni muştele în casă. Dezgustul lor faţă de *bologna*, însă, era la fel de mare ca al lui. Iar rahaţii de şobolan din stradă, deşi le plăceau, se uscau şi mai repede decît meze-lurile. Sardinele, însă, dădeau rezultate perfecte. Pe la orele nouă ale dimineţii, putea da din cap mîndru în faţa unei noi grămezi de muşte pe măsuţa de cafea, ucise cu elasticul lung scos dintr-un portjartier de-al maică-sii.

În cel mai emoţionant moment al vînătorii, cînd stătea cocoţat pe capătul unei mese, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul şi ochind cu zgîrciul o muscă deşteaptă care-şi lua mereu zborul cu un moment înainte de a o plesni, simţi o mişcare neobişnuită în stradă şi privi pe fereastră, spre o maşină mare şi neagră, parcată ameninţător în faţa casei. La vîrsta de cinci ani, se mîndrea să cunoască deosebirile dintre *Hudson Hornet* şi *Wasp*, *Studebaker*, *Willy* şi *Kaiser-Frazer*. Acesta era un *Packard* 1949, iar volumul său ocupa aproape toată lăţimea străzii. Un bărbat masiv, cu trupul ca un sac de box în uniformă militară, aproape păru să se rostogolească de la volan în stradă. Se îndreptă şi, privind împrejurimile aglomerate, îşi aranjă turul pantalonilor. Cu umerii aduşi şi trupul vag cocîrjat, ocoli bara din spate a *Packard*-ului pentru a deschide portiera din dreapta. Coborî un om înalt, subţiratic şi pămîntiu la faţă, într-un trenci foarte mototolit. Omul avea obraji supţi, buze subţiri şi nasul coroiat.

Chris nu auzi ce-şi spuneau, dar felul cum priveau spre casă îl neliniştea. Se îndepărtă de fereastră, pe

furiş. În timp ce noii-sosiţi plecau de lîngă maşină, urcînd pe trotuarul desfundat, băiatul se răsuci, luînd-o la fugă cuprins de panică. Fentă o masă de ceai şi masa de bucătărie, spre uşa strîmbă a pivniţei. Aceasta scîrţîi cînd o închise, lăsînd o crăpătură de-n deget pe unde să vadă, prin bucătărie, pînă în salon. În întuneric, pe treptele beciului care miroseau a cartofi stricaţi, îi era teamă că străinii vor şti unde să-l găsească auzindu-i bătăile inimii.

Bătură la uşa din faţă, care zdrăngăni. Chris îşi ţinu respiraţia, întinzînd mîna spre funia întinsă din salon, prin bucătărie, pînă la scară. Nu avusese timp să încuie uşa de la intrare, dar avea alte mijloace de a se apăra. Strînse frînghia în mînă. Uşa din faţă se întredeschise. Un glas bărbătesc gros întrebă:

– E cineva acasă?

Tropăiră cu paşi grei, apropiindu-se pe hol.

– L-am văzut pe băiat la fereastră.

Umbrele celor doi intrară în salon.

– Ce-i cu mesele-astea? Doamne fereşte, cîte muşte!

Chris se cocoşă pe scară, privind prin crăpătura uşii, peste linoleumul murdar, spre plasa de pe podeaua salonului. După plecarea mamei sale, cînd nu omora muşte, confecţionase plasa, luînd sfoară de zmeu din Kensington Park, frînghii din locuri virane, şireturi de pantofi din lăzile de gunoi, lînă şi bumbac din sertarele vecinilor, şnururi de la ţesătoria de pe stradă şi funii de rufe din curţile învecinate. Le legase pe toate laolaltă – bucăţi lungi, scurte, subţiri, groase – formînd un enorm model intersectat. Mama sa promisese că se va întoarce. Spusese că-i va aduce zahăr caramel cu apă de mare, scoici şi fotografii, o mulţime de fotografii. Iar în ziua sosirii, avea de gînd s-o prindă în plasă şi s-o ţină legată pînă-i făgăduia că niciodată n-avea să mai plece. Îl înţepară ochii, în timp ce-i privea pe cei doi bărbaţi intrînd în salon, unde se opriră peste plasă. Dacă o putea prinde pe maică-sa...

– Şi ce-i cu toată împletitura şi chestiile-astea de pe jos?

Chris smuci de frînghie. O legase de nişte scaune cocoţate în echilibru pe mesele din salon. Răsturnîndu-se, acestea traseră cordonul petrecut prin lanţul lămpii din tavan, ridicînd colţurile plasei.

În timp ce scaunele cădeau, cei doi strigară:

– Ce mama...? Iisuse!

Chris îşi umflă pieptul, gata să chiuie, cînd deodată se încruntă. Cei doi bărbaţi rîdeau ţinîndu-se de burtă. Prin uşa întredeschisă, îl văzu pe cel în uniformă apucînd plasa şi desfăcînd nodurile, rupînd legăturile, pentru a păşi afară din împletitură.

Lacrimile îi opăriră obrajii. Furios, coborî treptele pivniţei, înghiţindu-l bezna. Mîinile îi tremurau de furie. Avea să le-arate el lor. O să le-o facă el, pentru că rîseseră.

Uşa pivniţei se deschise scîrţîind. Lumina se chinuia să ajungă în josul scării. Le privi umbrele coborînd, prin gaura unui nod din scîndura buncărului de cărbuni unde se ascunsese. Continuau să rîdă. Probabil le spusese cineva totul despre el, îşi zise – cum furase frînghiile de rufe, şnururile şi sforile; pînă şi unde se ascundea. Comutatorul electric al pivniţei nu funcţiona, dar păreau s-o ştie şi pe asta, căci aveau la ei o lanternă, pe care o întorceau prin bezna mucegăită, căutîndu-l.

Chris se tîrî îndărăt, spre cel mai îndepărtat ungher al buncărului. Vara, era gol. Chiar şi aşa, zgura îl zgîria prin tălpile tenişilor. Lanterna se abătu spre el. Ferindu-se de lumină, călcă pe o bucată de cărbune. I se suci glezna. Îşi pierdu echilibrul şi se lovi de un perete.

Lanterna se apropie. Paşi grăbiţi. Nu! Lunecă din calea unei mîini întinse dar, în timp ce se căţăra afară din buncăr, o alta îl apucă de umăr. Nu! Plîngînd, azvîrli din picioare, fără însă a nimeri decît aerul, zbătîndu-se în timp ce mîinile îl răsuceau şi-l ridicau.

– Ia să te scoatem noi la lumină.

Se lupta înnebunit, dar mîinile îi imobilizară brațele şi picioarele, lăsîndu-l doar să se zvîrcolească şi să dea cu capul într-un piept, pe cînd cei doi îl urcau pe scara pivniței. Ieşind din întuneric, clipi din ochi, plîngînd, orbit de lumina soarelui ce intra pe fereastra bucătăriei.

– Stai cuminte, spuse omul în uniformă, gîfîind de efort.

Cel în impermeabil se încruntă la vederea tenişilor lui Chris mînjiți cu smoală, a pantalonilor murdari şi a părului jegos. Scoase o batistă şi-i şterse fața de lacrimi şi praf de cărbune.

Chris îi dădu mîna la o pate, încercînd să pară cît de înalt şi de puternic îi permitea făptura lui măruntă.

– Nu-i de rîs!

– Ce?

Chris privi furios spre plasa din salon.

– A, înțeleg, spuse civilul; în pofida ochilor reci şi a chipului tăios, glasul său suna prietenos. Ne-ai auzit rîzînd.

– Nu-i de rîs! repetă Chris, mai tare.

– Nu, fireşte că nu, încuviință cel în uniformă. Ne-ai înțeles greşit. Nu de tine rîdeam. Păi, plasa părea chiar o idee bună. Sigur că ți-ar fi fost de folos nişte materiale mai bune şi cîteva lecții de construcție şi camuflaj. Dar ideea... Ei bine, de-asta am rîs. Nu de tine, ci *împreună* cu tine. Admirativ, oarecum. Ai snagă, băiete. Chiar dacă nu semeni cu el, văd după cum te descurci – eşti fiul lui Gerry.

Chris nu înțelegea majoritatea cuvintelor. Se încruntă, ca şi cum bărbatul în uniformă ar fi încercat să-l păcălească. Demult, îşi amintea el vag, cineva îi spusese că avusese şi el cîndva un tată, dar nu auzise de nimeni numit Gerry.

– Văd clar că n-ai încredere-n mine, continuă necunoscutul; depărtîndu-şi picioarele, îşi puse mîinile în şolduri, ca un polițai. Mai bine să mă prezint. Sînt Maxwell Lepage.

La fel ca „Gerry“, nici acest nume nu însemna nimic. Chris îl privi lung, bănuitor.

Omul părea nedumerit.

– *Generalul* Maxwell Lepage. Ştii tu. Cel mai bun prieten al tatălui tău.

Chris făcu ochii şi mai mari.

– Vrei să zici că n-ai auzit niciodată de mine?

Omul era uimit. Se întoarse spre civilul cel pămîntiu.

– Nu mă pricep la chestii de-astea. Poate reuşeşti dumneata să- l...

Gesticulă neajutorat.

Civilul dădu din cap. Făcu un pas, zîmbind:

– Fiule, eu sînt Ted Eliot. Dar poţi să-mi spui doar Eliot. Toţi prietenii mei mă numesc aşa.

Chris se încruntă neîncrezător.

Omul numit Eliot scoase ceva din buzunarul trenciului.

– Bănuiesc că tuturor băieţilor le plac dulciurile. Mai ales *Baby Ruth*. Vreau să ne împrietenim.

Şi întinse mîna.

Foindu-se, Chris se prefăcu a nu-i păsa, refuzînd să privească acadelele.

– Haide, îl îmbie omul. Eu am şi mîncat una. Sînt bune.

Chris nu ştia ce să facă. Singurul sfat pe care i-l dăduse vreodată mama sa fusese acela de a nu primi dulciuri de la străini. Nu avea încredere în aceşti oameni. Dar nu mîncase nimic, toată săptămîna, în afară de crochete. I se învîrtea capul. Ghiorăielile din stomac persistau. Pe neştiute, înhăţă acadelele.

Omul numit Eliot zîmbi.

– Am venit să te ajutăm, spuse Lepage. Ştim că mama ta a plecat.

– O să se-ntoarcă!

– Ne aflăm aici ca să avem grijă de tine.

Lepage aruncă o privire dezgustată spre muşte.

Chris nu înțelese de ce Eliot închidea ferestrele. Avea să plouă? Cînd Lepage îl apucă de braț, constată că-şi scăpase arma, zgîrciul cel slinos. Îl scoaseră pe verandă, Lepage ținîndu-l în timp ce Eliot încuia uşa. O observă pe doamna Kelly pîndind de la fereastra ei din vecini, pentru ca imediat să se ascundă. Niciodată nu mai făcuse asta, îşi dădu el seama – şi dintr-odată îl apucă frica.

Capitolul 3

Stătea pe bancheta din față a maşinii, între cei doi, privind mai întîi pantofii grei ai lui Lepage, apoi cravata cu dungi gri a lui Eliot şi, în sfîrşit, clanța portierei. Gîndul de a fugi zbură repede, cînd maşina se puse în mişcare şi începu să-l fascineze spectacolul lui Lepage schimbînd vitezele. Niciodată nu mai mersese cu o maşină. Indicatoarele de pe bord, mişcarea oamenilor şi a vehiculelor de-afară îl captivau, pînă cînd, fără a apuca să prevadă că ajungeau undeva, Lepage parcă în fața unei clădiri enorme, cu coloane care-i aminteau lui Chris de oficiul poştal. Îndrumat de mîna lui Lepage care-l ținea strîns de umăr, Chris merse între cei doi prin holuri de marmură cu bănci pe margini. Pe lîngă ei treceau bărbați şi femei îmbrăcați ca pentru a merge la biserică, ducînd teancuri de hîrtii şi ceva ce păreau a fi nişte geamantane mici.

Dincolo de o uşă cu geam mat, o tînără stătea la un birou. Vorbi într-o cutie de lîngă un telefon, apoi deschise altă uşă, pe unde intrară Chris şi cei doi bărbați. În cabinetul al doilea, un bătrîn cu păr alb şi mustață subțire ca desenată cu creionul stătea la alt birou, acesta mai mare însă, în fața unui steag american şi a unui perete plin cu cărți groase, legate în piele.

Cînd Chris se opri în dreptul biroului, omul îşi ridică

privirea. Căută prin nişte hîrtii.

– Ia să vedem noi. Da.

Îşi drese glasul.

– Christopher Patrick Kilmoonie.

Speriat, Chris nu răspunse. Lepage şi Eliot spuseră într-un glas:

– Da.

Chris se încruntă nedumerit.

Cel de la birou îl studie, adresîndu-se apoi lui Lepage şi Eliot:

– Maică-sa l-a abandonat...

Îşi plimbă degetul pe o foaie de hîrtie, spunînd cu glas uimit şi dezaprobator:

– Acu' cincizeci şi una de zile?

– Întocmai, confirmă Eliot. S-a dus cu un însoţitor de sex masculin, în weekend-ul de 4 Iulie. Nu s-a mai întors.

Chris întorcea necontenit capul de la unul la altul, aşteptînd fiecare replică.

Omul privi un calendar, scărpinîndu-şi obrazul.

– În curînd vine Ziua Muncii. N-are fraţi sau surori mai mari, vreo rudă care să fi avut grijă de el?

– Nu, răspunse Eliot.

– Toată vara? Cum a supravieţuit?

– A mîncat sardele şi *bologna* şi a omorît muşte.

Omul păru uluit.

– A omorît...? Şi maică-sa? E angajată?

– E prostituată, onorată instanţă.

Încă un cuvînt pe care Chris nu-l înţelegea. Îl învinse curiozitatea. Vorbi pentru prima oară de cînd intrase în birou:

– Ce-i aia prostituată?

Cei trei întoarseră capetele în altă parte, fără să-i răspundă.

– Dar taică-său? întrebă omul de la birou.

– A murit acum doi ani, răspunse Lepage. Totul e scris în dosar. Puteţi înţelege de ce recomandă Depar-

tamentul Social să treacă sub tutela municipalității.

Omul bătu cu degetele în geamul de pe birou.

– Dar eu sînt cel care trebuie să ia hotărîrea și nu înțeleg de ce Departamentul Social v-a trimis la audierea asta pe dumneavoastră în locul propriului său reprezentant. Ce interes prezintă problema pentru guvern?

Lepage răspunse:

– Tatăl lui a fost maior în Air Force. A murit la datorie. Mi-a fost prieten. Domnul Eliot și cu mine, într-un fel am... mă rog, am adoptat neoficial băiatul, s-ar putea spune. Fără a o pune la socoteală pe maică-sa, sîntem singura lui posibilă familie. Întrucît munca noastră ne împiedică să-l creștem noi înșine, vrem să ne asigurăm că o face altcineva, așa cum se cuvine.

Omul dădu din cap:

– Știți unde va fi trimis.

– Știm, spuse Eliot, și sîntem de acord.

Cel de la birou îl studie pe Chris, apoi oftă.

– Prea bine.

Semnă o hîrtie, o puse într-un dosar cu multe alte hîrtii și i-l dădu lui Lepage.

– Chris...

Se chinuia să-și aleagă cuvintele, nereușind.

– Am să-i explic eu, se oferi Eliot. Cînd ajungem acolo.

– Ce să-mi explicați? începu Chris să tremure.

– Vă mulțumim, îi spuse Lepage celuilalt.

Înainte ca Chris să înțeleagă ce se întîmpla, Lepage îl întoarse spre ușă. Nedumerit, fu scos din nou în hol, pe lîngă ușile de sticlă verde care-i aminteau de oficiul telegrafic din colț, după *five-and-dime*[1]. Dar, acum, acela unde era? Și unde-l duceau pe el?

---

1. Magazin universal unde toate produsele se vînd cu cinci sau zece cenți

Capitolul 4

Poarta metalică era înaltă, lată şi neagră. Gratiile ei păreau groase cît antebraţul lui Chris, avînd între ele spaţii atît de înguste, încît ştia că n-ar fi putut niciodată să se strecoare pe-acolo. În stînga, pe o placă mare de fier, scria:

ŞCOALA PENTRU BĂIEŢI „BENJAMIN FRANKLIN“

În dreapta de afla o altă placă:

„ÎNVĂŢAŢI-I POLITICA ŞI RĂZBOIUL
PENTRU CA FIII LOR SĂ POATĂ STUDIA MEDICINA ŞI MATEMATICA“
JOHN ADAMS

Sub această placă, încastrată în zidul înalt de piatră care părea să se întindă la nesfîrşit în ambele direcţii, o uşă masivă ducea la o cămăruţă ca de gardă, plină cu teancuri de ziare, saci poştali şi pachete. Un om cu vestă croşetată duse degetul la chipiul de conductor, zîmbi şi continuă să pună pachetele în ordine. Lepage şi Eliot nu scoaseră o vorbă ci, ţinîndu-l pe Chris de mînă, trecură prin cameră, ieşind la soare, pentru a porni peste peluză spre o uriaşă clădire de cărămidă.

– Într-o zi, aici va fi liceul tău, îi spuse Lepage lui Chris. Deocamdată, însă, este doar locul unde te înscriem.

Deasupra intrării erau gravate în piatră cuvintele:

ÎNŢELEPCIUNE PRIN OBEDIENŢĂ,
PERFECŢIUNE PRIN UMILINŢĂ.

Era abia ora douăsprezece şi jumătate, aşa că aşteptară pe o veche banchetă de cantină, din lemn de stejar albit şi ceruit din greu. Banca era tare la atingere,

iar conturul plăcii ei îl făcu pe Chris să lunece înapoi, cu picioarele atîrnînd deasupra podelei. Stingherit, privi ceasul de pe perete, tresărind de fiecare dată cînd limba cea mare făcea cîte un pas înainte. Ticăitul său surd părea să răsune tot mai puternic; îi amintea de sunetul dintr-o măcelărie.

La ora unu, sosi o femeie. Purta pantofi cu tocuri joase, fustă simplă şi pulover. Spre deosebire de mama lui, nu folosea ruj de buze, iar părul, în loc de a fi ondulat, îi era strîns la spate într-un coc. Abia dacă-i aruncă lui Chris o privire, înainte de a intra împreună cu Lepage în birou.

Eliot rămase lîngă el, pe bancă.

– Pariez că hamburgerii ăia doi pe care ţi i-am cumpărat nu te-au săturat nici pe departe, zîmbi el. Mănîncă *Baby Ruth*-urile pe care ţi le-am dat.

Lui Chris îi căzură umerii, privind încăpăţînat spre peretele din faţă.

– Ştiu, continuă Eliot. Îţi zici că eşti mai isteţ dacă le păstrezi pentru cînd ţi se va face din nou foame. Dar aici vei primi de mîncare – de trei ori pe zi. Şi, dacă-i vorba de dulciuri, data viitoare cînd te văd am să-ţi mai aduc. Alte soiuri îţi plac?

Chris întoarse încet capul, uimit de omul acela înalt şi slab, cu piele pămîntie şi ochi trişti.

– Nu-ţi pot promite că te voi vizita foarte des, spuse Eliot. Dar vreau să ştii că sînt prietenul tău. Vreau să mă consideri un... hai să zicem, un înlocuitor de tată, cineva pe care poţi conta dacă intri la necaz, cineva care te place şi îţi doreşte numai binele. Unele lucruri sînt greu de explicat. Ai încredere-n mine. Într-o zi, ai să înţelegi.

Chris îşi simţea ochii înfierbîntaţi.

– Cît am să stau aici?

– O bună bucată de vreme.

– Pînă vine mama să mă ia?

– Nu cred...

Eliot îşi ţuguie buzele.

– Mama ta s-a hotărît să lase municipalitatea să te îngrijească.

Acum ochii lui Chris se umflaseră.

– Unde e?

– Nu ştim.

– A murit?

Dorea cu atîta disperare să audă răspunsul, încît trecu un moment pînă-şi dădu seama că plîngea din nou.

Eliot îl cuprinse cu un braţ.

– Nu. Dar n-ai s-o mai vezi. Din cîte ştim, trăieşte, dar va trebui să te obişnuieşti s-o consideri moartă.

Chris plînse şi mai tare, înecat.

– Nu eşti singur, însă, îl strînse Eliot la piept. Am eu grijă de tine. Întotdeauna îţi voi fi aproape. Ne vom vedea des. Sînt singura ta familie.

Chris se smulse din braţele lui, cînd uşa se deschise. Lepage ieşi din birou, dînd mîna cu femeia, care acum purta ochelari şi ţinea dosarul lui Chris.

– Vă sîntem recunoscători pentru ajutor.

Se întoarse spre Eliot:

– S-a rezolvat totul.

Apoi îl privi pe Chris.

– Acum te lăsăm cu Miss Halahan. E foarte drăguţă şi sînt sigur c-ai s-o placi.

Îi strînse lui Chris mîna. Chris tresări simţind strînsoarea puternică.

– Să-ţi asculţi superiorii. Să-l faci pe tatăl tău să fie mîndru de tine.

Eliot se apleca, atingîndu-l pe umeri:

– Şi, ce-i mai important, să mă faci pe *mine* să fiu mîndru de tine.

Glasul îi era blînd.

În timp ce se îndepărtau pe coridor, Chris clipi printre lacrimi, nedumerit, simţind ocrotirea acadelelor din buzunar.

Capitolul 5

Erau prea multe de rînduit. Cei patruzeci şi opt de acri de pămînt ai şcolii erau împărţiţi în două de un drum singuratic. Pentru a ajunge din clădirea liceului la dormitor, Miss Halahan îi spuse lui Chris că aveau o bucată de mers. Îi fu greu să ţină pasul. Drumul era complet pustiu, ca şi cum s-ar fi pregătit să înceapă o paradă, dar de-a lungul său nu existau baricade, nici spectatori, numai copacii imenşi din ambele laturi, ca nişte umbrele care-l apărau pe Chris de soare.

În pofida explicaţiilor femeii, se simţea dezorientat. În partea opusă liceului se afla un grup de clădiri care constituiau, după cum spunea ea, „sălile de reşedinţă şi cantina". În stînga era enorma „capelă" de piatră şi, vis-a-vis de aceasta, „infirmeria". Vîntul sufla slab, oprit de clădirile masive dar, în timp ce o urma pe Miss Halahan pe lîngă „sala de gimnastică" din centrul campusului, îl lovi deodată o rafală fierbinte şi aprigă, năvălind peste terenurile sportive din ambele părţi ale drumului. Văzu porţi de fotbal, garduri de alergări şi jaloane de baseball, dar ceea ce-l surprindea era lipsa pămîntului. Totul de jur- împrejur era o uriaşă întindere de asfalt.

Acum soarele ardea, în timp ce Chris trecu prin dreptul „arsenalului" şi al „centralei energetice" cu hornurile ei de fum şi movilele de cărbuni. Îl dureau picioarele cînd în sfîrşit ajunse la capătul drumului. Privind clădirea cenuşie şi mohorîtă pe care Miss Halahan o numise „dormitor", îl cuprinse teama. Femeia trebui să-l tragă de mînă, învingîndu-i rezistenţa, pentru a coborî o scară cu ecouri, pînă la subsol, într-un amfiteatru mare cu miros de ceară, unde Chris privi stînjenit la vreo duzină de alţi

băieți, unii mai mari, alții mai mici, toți îmbrăcați în haine jerpelite ca ale lui.

– Ai ajuns tocmai la timp, spuse Miss Halahan. Pentru inițierea săptămînală. Altfel, ar fi trebuit s-o luăm de la început, numai pentru tine.

Chris nu înțelese. „Inițiere" era încă un cuvînt pe care nu-l mai auzise. Nu-i plăcea cum suna. Nervos, se aşeză pe un scaun scîrțîitor şi-şi dădu seama că toți ceilalți băieți se supuseseră aceluiaşi instinct, stînd cît mai departe unul de altul. În sală domnea o tăcere nefirească.

Un bătrîn în pantaloni şi cămaşă kaki, cu o cravată olive, merse pînă în centrul scenei. Se opri în fața unui podium, iar Chris observă din nou drapelul american. Bătrînul ținea sub braț un baston şi se prezentă ca fiind colonelul Douglas Dolty, director cu înscrierile şi dormitoarele. Îşi începu discursul făcînd glume cu animale şi sportivi. Cîțiva băieți rîseră. Colonelul se aventură să presupună că mulți eroi ai sportului mondial ştiau despre şcoală şi, cu unele ocazii, aveau să-i viziteze pe băieți. Deşi neliniştit, Chris avu surpriza să constate că-l interesa. Îşi simțea obrajii înăspriți de lacrimile acum uscate. Colonelul spuse o poveste (de neînțeles pentru Chris) despre un loc numit Grecia antică şi trei sute de soldați numiți spartani care muriseră eroic încercînd să țină în loc o oştire de perşi, într-o trecătoare numită Termopile.

– Domnilor, conchise el, vă voi arăta despre ce e vorba în această şcoală.

Adună băieții pe două rînduri şi-i conduse afară, pe drum, spre clădirea de vocații artistice. Acolo, *pufarezilor*, cum au aflat că se numeau, li se arătă topitoria, unde nişte băieți turnau forme de fier. În imprimerie, alți băieți pregăteau matrița următorului număr din ziarul şcolii. Chris văzu atelierele de tîmplărie, strungărie şi mecanică auto. Vizită atelierele de croitorie şi cizmărie, şi spălătoria. Chiar

şi acolo, grupul lor fu impresionat de zgomotul, activitatea şi importanţa faptului că nişte copii ca ei făceau totul. Doreau să încerce maşinile.

Dar colonelul păstrase pentru la urmă lucrul cel mai grozav. Cu un zîmbet mîndru, îi duse la arsenal, arătîndu-le lui Chris şi celorlalţi carabinele *Enfield* 1917, strălucind de lustru, pe care aveau să le poarte curînd, precum şi săbiile, uniformele de paradă gris-fr şi gulerele albe pe care urmau să le îmbrace în plutoanele de elevi. Acest loc îl ului îndeosebi pe Chris. Nici un băiat nu mai vorbea, nici nu se mai prostea. Chris inspiră mirosul dulce şi intens de vaselină *Brasso*. Respectul pe care el şi ceilalţi băieţi îl simţeau pentru acel bătrîn era acelaşi pe care aveau să i-l nutrească în anul final, cînd urmau să se înroleze în Armata Aeropurtată sau Divizia a Doua de Infanterie Marină. Respectul avea să se transforme într-adevăr în afecţiune. Alimentată într-un organism masculin, în atmosfera spartană de la *„Franklin"*, iubirea se convertea în patriotism şi mîndrie. Frica, prin pedepse prelungite, urma să devină firească şi, în cele din urmă, necunoscută. Sclipirea tecilor de sabie, charisma puştilor, a însemnelor şi şevroanelor generau emoţie, contopind toate aliajele necesare ale eroismului şi loialităţii pentru a-i produce pe oamenii trimişi de la *„Franklin"* în lumea din afară.

– Nu vă putem lăsa să arătaţi aşa ca acum, nu? spuse colonelul. Continuînd să-i încurajeze cu zîmbetul său, îi duse într-o altă clădire, unde îi dădu fiecăruia cîte o pereche de ghete negre cu şireturi, asemănătoare bocancilor de luptă. Le înmînă cîte o cămaşă albă de uniformă şi trei tricouri simple de diferite culori, patru perechi de pantaloni, ciorapi şi lenjerie, patru batiste – toate strînse boccea într-o cămaşă de noapte lungă, din bumbac aspru. Cu ghetele agăţate pe după gît şi pachetul de haine strîns la piept, arătau ca nişte miniaturali soldaţi de aeropurtate, pe cînd ieşeau iarăşi în vîntul uscat, tropăind în pas alergător înapoi pe drum, spre dormitor.

Capitolul 6

Frizerul îi aştepta. Cînd termină, deasupra urechilor lui Chris se vedea scalpul, de două degete. Cu ceafa rasă la piele, părea un recrut în tabăra de instrucție. Se simțea nervos şi intimidat dar, studiindu-i pe ceilalți băieți care îl cercetau la rîndul lor, îşi îndreptă umerii, privindu-se într-o oglindă, pentru a-şi vedea proaspăt dobînditele trăsături aspre şi a se simți neaşteptat de atletic, plin de o ciudată încredere în sine.

Urmau, însă, duşurile: o mică încăpere cu faianță şi instalații fără robinete, unde scurgerea apei era controlată de o guvernantă care privea printr-o fereastră, manipulînd nişte comenzi. Un asistent le spuse să-şi scoată hainele şi să le îndese într-un sac mare de prelată, la capătul camerei. Lui Chris îi era ruşine. Niciodată nu stătuse gol în fața cuiva în afară de maică-sa. Ochii i se umflară din nou, amintindu-şi de ea. Încercă să se acopere cu mîinile şi-i văzu pe ceilalți băieți făcînd la fel. Îl nedumerea, însă, faptul că atît asistentul cît şi guvernanta nu păreau să observe că băieții erau goi.

Conduşi în mica sală a duşurilor, încercară din răsputeri să nu se atingă unul pe altul, lucru imposibil, pe cînd se chinuiau cu calupurile de săpun şi se chirceau sub jeturile puternice, aburinde. Vaporii erau atît de denşi, încît Chris abia-i mai vedea pe ceilalți băieți. Apa se opri brusc. Deconcertat, Chris ieşi de la duşuri împreună cu restul. Şiroiau de apă pe dalele unui vestiar, strîngîndu-şi brațele împrejurul trupurilor, acum înfrigurați. Asistentul le dădu tuturor cîte un prosop şi arătă spre o găleată metalică mare, plină o substanță grasă şi dulce-mirositoare pe care omul o numea cremă rece, spunîndu-le să se ungă cu ea pe fețe, pe brațe şi pe picioare şi prin orice loc înroşit, cu pielea roasă. Chris observă deodată că sacul cel mare din pînză de cort, unde el şi ceilalți îşi

băgaseră hainele, dispăruse. Nu şi-a mai văzut niciodată tenişii murdari de smoală şi cămaşa jegoasă.

Nici acadelele.

Îi venea să geamă, simţindu-se înşelat şi trădat. Abia aşteptase să le mănînce.

Dar nu era timp de auto-compasiune. Asistentul le luă prosoapele şi-i conduse dîrdîind, în pielea goală, din vestiar, pe scară, pînă într-o încăpere imensă cu paturi de campanie aliniate pe lîngă pereţi. Fiecare pat avea alături două rafturi şi un dulăpior. Ferestrele erau zăbrelite. Demoralizat, Chris îşi puse ciorapii de lînă gri, pantalonii şi cămaşa. Oricît de incomod se simţea însă, în hainele noi care făceau să-l mănînce pielea, cînd îi privi pe ceilalţi fu uimit. Cu excepţia deosebirilor de fizionomie şi culoare a părului, toţi arătau la fel. Nu ştia de ce, dar acest lucru îl îmbărbăta oarecum.

Asistentul le explică programul. Deşteptarea la 6, micul dejun la 7, şcoală de la 8 la 12, prînzul pînă la 12:30, odihnă pînă la 1, şcoală pînă la 5, joacă pînă la 6, apoi cina şi studiu la sală, în pat la ora 8.

– Orice jenă, mîncărime, sîngerări de gingii sau orice fel de boală, îmi raportaţi imediat. Mîine vă voi învăţa cum să vă faceţi patul aşa ca să sară banu' pe pătură. În primele săptămîni, veţi dormi cu cearceaf de muşama – pentru siguranţă.

Asistentul îi conduse din dormitor în sala de mese, unde li se alăturară sute de alţi copii, de toate vîrstele şi staturile, toţi îmbrăcaţi în gri, cu părul tuns scurt. Pînă acum fuseseră la ore, dar, în pofida numărului mare, domnea tăcerea, în timp ce băieţii treceau în şir cu tăvile prin dreptul tejghelelor, pentru a-şi lua mîncarea.

Chris icni la vederea primei mese pe care avea s-o ia acolo. Un băiat pomenise despre tocană de ton. Altul bombănise ceva în legătură cu varză de Bruxelles. Chris nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Tot ce ştia era că materia aceea verde era acoperită cu o spumă albă şi totul mirosea a borîtură. Se aşeză împreună cu grupul

lui la o masă acoperită cu plastic, privind solnița și refuzînd să mănînce, cînd o umbră se pogorî asupra lor.

– Toată lumea mănîncă sau veți fi pedepsiți, mîrîi un glas gros.

Chris trebui să se gîndească la cele auzite. Treptat, înțelese. Îi văzu pe ceilalți băieți privindu-l și-și dădu seama că, dacă nu mînca, aveau să fie învinuiți toți din cauza lui. În conflict cu el însuși, își învinse nodul din gît. Luă încet furculița. Privi substanța albă, lăptoasă. Își ținu respirația în timp ce mesteca și înghițea, ceea ce păru să-l ajute cît de cît.

Li se spuse că după cină îi aștepta o surpriză. Un film. La fel cum nu mai călătorise niciodată cu mașina, Chris nu fusese nici la cinema. Înghesuindu-se alături de ceilalți băieți, făcu ochii mari de plăcere. Imaginile alb-negru licăreau magic pe ecran. Văzu un actor numit John Wayne – restul băieților păreau să știe cine era și aplaudau încîntați – într-un film de război intitulat *Albinele de mare.* Îi creștea inima. Împușcături și explozii. Ceilalți copii ovaționau. Îi plăcu enorm.

În noaptea aceea, zăcînd în patul său din fundul dormitorului întunecat, se întrebă unde era mama lui. Încercă să înțeleagă ce căuta acolo. Își aminti ce spusese Lepage despre tatăl său, care murise la ceva numit datorie. Speriat și nedumerit, auzi un băiat din patul vecin începînd să suspine. Chris își simți propriile lacrimi, fierbinți și amare în colțurile ochilor, cînd un băiat mai mare răcni:

– Lasă bîzîiala! Vreau să dorm!

Înțepeni, rușinat. Cînd își dădu seama că băiatul cel mare țipase la cel nou sosit de lîngă el, își înghiți tristețea, închizînd strîns ochii, hotărît să nu atragă atenția, să fie unul dintre cei care nu plîngeau. Dar își dorea să-l fi convins pe Lepage să-i spună de ce mama lui se numea prostituată, vrînd din toată inima ca ea să se întoarcă de la Atlantic City și să-l ia de-acolo. Durerea îl sugruma. În vis, însă, îl văzu pe Eliot întinzîndu-i o acadea *Baby Ruth.*

Capitolul 7

– Merg pe Phillies, spuse un băiat din dreapta lui Chris.

Chris stătea în genunchi cu grupa lui, în fundul clasei întîi, asamblînd jocuri de puzzle – în majoritate, hărți ale Statelor Unite cu desene reprezentînd porumb şi mere, fabrici, mine şi sonde de petrol desenate pe felurite secțiuni, deşi uneori hărțile reprezentau țări despre care Chris nu auzise niciodată, China, Coreea şi Rusia, de exemplu. Puzzle-urile erau viu colorate şi învățase repede cum să le reconstituie. Nu mai fusese niciodată la şcoală, dar, în pofida nemulțumirilor pe care le auzise din partea băieților mai mari, bănuia că avea să-i placă. Pentru un timp, cel puțin. În pofida spuselor lui Eliot, Chris era sigur că mama sa avea să vină să-l ia acasă.

Băiatul care spusese că mergea pe Phillies era şi mai slab decît Chris, cu chipul atît de osos, încît ochii îi ieşeau din orbite. Cînd acesta zîmbi, aşteptînd încuviințarea celorlalți, Chris observă că-i lipseau cîțiva dinți. Dar, cum băiatul nu primi nici un răspuns, zîmbetul i se şterse repede, înlocuit de umilință.

Vorbi un alt băiat. În stînga lui Chris. Cu toate că avea aceeaşi vîrstă cu ceilalți din grup, era mai mare decît restul – nu doar mai înalt, ci şi mai voinic. Avea părul cel mai negru, pielea cea mai bronzată, chipul cel mai pătrat, glasul cel mai gros. Se numea Saul Grisman şi, noaptea trecută în dormitor, Chris îl auzise pe un băiat mai mare şoptind că Grisman era evreu. Chris nu ştia ce însemna asta.

– Ce-i cu tine? întrebase băiatul mai mare. Unde fuseşi? Evreu.

Chris tot nu ştia ce însemna.

– Of, sfinte Sisoie, spusese celălalt. Nu ştiam că

Mick-ii[1] po' să fie aşa tonţi.

Cînd Chris întrebase ce era acela un Mick, băiatul cel mare se îndepărtase scîrbit.

Acum, Saul spuse:

– Eu merg pe *toate* echipele! Şi am cărţile de baseball, dovadă!

Băgă mîna sub cămaşă şi scoase două pacheţele.

Ceilalţi băieţi clipiră din ochi, uimiţi. Încetară să mai aşeze piesele de puzzle, privind rapid spre guvernantă, care stătea la catedră, citind o carte. Încurajaţi, se aplecară cu vinovăţie înainte, privind miraţi cartonaşele de baseball. Saul li le arătă pe rînd: imagini cu oameni în uniformă ţinînd măciuci, alergînd sau prinzînd mingi. Yogi Berra, Joe DiMaggio, Jackie Robinson, nume de care Chris nu auzise în viaţa lui, cu povestea vieţii scrisă pe dosul cartonaşului, cîte lovituri nimeriseră sau cîte out-uri marcaseră. Lui Saul îi plăcea să-i vadă pe ceilalţi admirîndu-i comorile, dar nu-i lăsa să se atingă de nici un cartonaş, el însuşi ridicîndu-le, cu respect.

– A jucat înainte de ăştilalţi, şi a fost mai bun, spuse Saul.

Chris îl privi pe bărbatul robust din fotografie, citind apoi numele – Babe Ruth. Cuprins de nervozitate pentru că nu ştia nimic despre acei jucători, încercă să se gîndească la un răspuns pentru care ceilalţi să-l accepte printre ei.

– Sigur, dădu el din cap, înţelepţeşte. Au botezat şi nişte acadele după el.

O clipă, se gîndi la omul pămîntiu la faţă numit Eliot.

Saul se încruntă:

– Nişte ce?

– Acadele. Babe Ruth.

---

1. – Irlandezi

– Alea-s *Baby Ruth*.
– Aşa am zis şi eu.
– Nu-i acelaşi lucru. Îl cheamă *Babe*. Nu Baby.
– Ei, şi?
– Acadeaua e botezată după fetiţa cuiva, pe care-o chema Ruth.

Chris roşi. Ceilalţi băieţi rîseră răutăcioşi, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul secretul. Guvernanta îşi ridică privirea din carte, trimiţînd prin sală o undă de şoc. Saul se grăbi să-şi ascundă cartonaşele înapoi sub cămaşă, în timp ce ceilalţi băieţi se ghemuiau grăbiţi să mai pună nişte piese de puzzle. Guvernanta se ridică, apropiindu-se amenințătoare. Se opri alături, privind îndelung, ceea ce-l făcu pe Chris să se simtă foarte nervos, după care reveni la catedră.

– Cum ai reuşit să păstrezi cărţile? îl întrebă un băiat pe Saul, în timp ce mergeau la masă, înşiraţi pe două rînduri.

Ceilalţi ciuliră urechile să audă răspunsul lui Saul. Acesta nu numai că avea ceva ce alţii nu aveau, dar chiar reuşise să strecoare cărţile în şcoală. Chris ţinea minte că tot ce aduseseră băieţii acolo cu ei le fusese luat din prima zi, inclusiv (îşi aminti el amărît) acadelele lui, pe care-şi dorea să le fi mîncat imediat în loc de a le ţine pentru mai tîrziu. Atunci, cum reuşise Saul să păstreze cărţile de baseball?

– Mda, cum ai reuşit să le ţii? întrebă alt băiat.

În loc de răspuns, Saul se mulţumi să zîmbească.

– Pot să stau cu tine la masă? întrebă un al treilea.

– Şi eu. Pot să m-aşez lîngă tine? Pot să mai văd puţin cărţile? adăugă al patrulea.

Deşi trebuia să umble în coloană, părură totuşi să se înghesuie în jurul lui Saul la intrarea în sala de mese.

Cînd Chris îşi aduse tava cu fasole la masă, constată că singurul loc rămas liber era cel mai depărtat de Saul. Ceilalţi stăteau mîndri lîngă acesta sau în faţa lui, cîţiva

chiar îndrăznind să-i mai pună în şoaptă cîteva întrebări despre cărţi, pînă cînd un supraveghetor se opri încruntat alături, făcîndu-i pe toţi să tacă.

Ieşind din cantină, li se permise să vorbească în drum spre dormitor, pentru programul de odihnă, dar Chris nu putu strecura nici un cuvînt. Toţi ceilalţi voiau să vorbească despre locul de unde obţinuse Saul cărţile şi cum reuşise să le păstreze. Datorită dezastruoasei remarci despre Babe Ruth şi acadele, ceilalţi îl tratau pe Chris ca pe tăntălăul grupului, iar băiatul îşi dorea şi mai mult ca mama lui să vină şi să-l salveze. Trase concluzia că, în fond, nu-i plăcea şcoala.

Îi displăcu şi mai mult cînd, mai spre seară, guvernanta îi conduse la piscina din subsolul sălii de sport. Un instructor le spuse să se dezbrace şi să facă duş, şi din nou lui Chris i se făcu ruşine că trebuia să-l vadă alţii gol. Ruşinea îi fu rapid înlocuită de teamă, cînd instructorul le ordonă să sară în bazin. Chris nu mai văzuse în viaţa lui atîta apă. Îi era frică să nu intre cu capul la fund şi să se înece, ca odată cînd mama lui îi făcuse baie. Dar instructorul îl înghionti spre piscină şi, în cele din urmă, Chris sări de bunăvoie, pentru că apa avea să-i ascundă goliciunea. Căzu plescăind în valurile reci, cu miros înţepător, surprins să constate că apa îi ajungea numai pînă la mijloc. Ceilalţi intrară cu tot atîta ezitare, cu excepţia lui Saul, care consideră piscina o provocare fascinantă şi chiar se scufundă pînă cînd capul îi dispăru sub apă.

– Tu! arătă spre el instructorul. Cum te cheamă?

– Saul Grisman, domnule.

„Domnule“ era regulă absolută. Învăţaseră că ori de cîte ori un băiat i se adresa unui adult, trebuia să spună „domnule“ sau „doamnă“, de la caz la caz.

– Se pare că ai mai înotat la viaţa ta.

Saul răspunse:

– Nu, domnule.

– N-ai luat niciodată lecţii?

– Nu, domnule.

Instructorul îşi frecă bărbia, impresionat.

– Poate e ceva înnăscut.

Admirîndu-l şi mai mult pe Saul datorită laudelor instructorului, băieții se întrecură să ajungă cît mai aproape de el cînd se țineau de marginea piscinei, iar instructorul le arăta cum să dea din picioare.

– Exact. Uitați-vă la Grisman, spuse acesta. A prins ideea.

În locul cel mai depărtat de Saul, pufnind, chinuindu-se să-şi țină capul deasupra apei, dînd din picioare cu stîngăcie, Chris nu se simțise niciodată mai singur. Acasă pe Calcanlin Street, stătuse singur toată vara, aşteptîndu-şi mama, dar în casa familiară, printre vecini de cartier cu care se juca, nu se simțise singur. De fapt, nici nu era prima oară cînd mama lui îl lăsa singur; aproape că se obişnuise să trăiască de capul lui, deşi întotdeauna îi era dor de ea cînd lipsea. Acum, însă, în acest mediu străin, dîrdîind în apă, exclus din rîndurile celorlalți copii, invidiindu-l pe Saul, simțea durerea amarnică a singurătății şi conchise că ura acel loc.

Singura dată cînd i se trezi interesul fu în noaptea următoare, sîmbătă, cînd după o zi de exersat la făcutul patului, la legatul şireturilor şi lustruitul ghetelor, înnodatul cravatei şi potrivirea ei la lungimea cuvenită, se duse cu toți ceilalți să mai vadă un film. Chris şi-l amintea bine pe primul văzut acolo, *Albinele de mare.* Acesta se intitula *Cîmpul de luptă.* Cînd începu, chiuiră cu toții, şi urmă din nou o acțiune interesantă, cu multe împuşcături şi explozii. Lui Chris îi plăcu subiectul despre un grup de soldați americani care luptau în război ca o echipă. Muzica – trompete zgomotoase şi bubuit de tobe – îi încălzea stomacul.

După film, însă, pe nimeni din grup nu-l interesă părerea lui despre film. Toți voiau să afle opinia lui *Saul.* Chris aproape încălcă regula, plîngînd pînă să adoarmă. În schimb, strînse din dinți în întuneric, plănuind să fugă.

Capitolul 8

Aprinderea bruscă a luminilor din tavan îl trezi la şase. Cineva spuse că era duminică. Clipind din ochi somnoros, îşi tîrşi picioarele împreună cu ceilalţi băieţi pînă la spălător, unde luă periuţa în mîna stîngă, iar pe dreapta o întinse spre supraveghetor, să-i toarne puţin praf de dinţi. În timp ce se spăla, asigurîndu-se că ajungea pînă în fundul gurii, cum le arătase supraveghetorul, gustul mentolat de *Colgate* îl făcu să-i cam vină rău. Asculta apa curgînd prin pisoare şi toalete, încercînd să nu-i privească pe băieţii care se ridicau. Toaletele se aflau la vedere – fără uşi sau pereţi – şi pudoarea îl împiedica să se uşureze pînă nu era neapărată nevoie. Spre propria-i surprindere, se aşeză, fără a-i păsa cine-l vedea, scăpîndu-l prea tare. De fapt, nimănui nu părea să-i pese. Iar uşurarea pe care o simţi după aceea, combinată cu încrederea dobîndită învingînd şi acest tabu al sfielii, îl făcu să aştepte ziua cu un optimism fără precedent. Chiar îi plăcu omleta lăptoasă pe care o împinse pe gît cu suc de portocale şi se simţi cam ca soldaţii din *Cîmpul de luptă*, cînd trase pe el cămaşa apretată şi uniforma de cadet, înainte ca supraveghetorul să-i conducă grupul la capelă.

Aceasta avea geamuri colorate, dar nicăieri nu se vedeau cruci sau alte simboluri religioase. În timp ce fiecare băiat se aşeza la locul repartizat în strane, domnul Applegate, capelanul, urcă pe un podium şi-i dirijă să cînte în cor – mai întîi, *Drapelul spuzit cu stele*, apoi *Dumnezeu să binecuvînteze America*. În continuare, capelanul scoase o hîrtie de un dolar (care cîştigă imediat interesul lui Chris) şi citi cuvintele de pe dosul portretului lui Washington.

– Statelor Unite ale Americii! spuse el suficient de tare pentru a se face auzit pînă în fundul capelei. În

Dumnezeu avem încredere! El are încredere în noi! Din acest motiv țara noastră e cea mai mare, cea mai bogată și mai puternică de pe pămînt! Fiindcă Dumnezeu are încredere în noi! Trebuie să fim oricînd gata să fim ostașii Lui, să-i înfruntăm pe dușmanii Lui, să ne păstrăm modul de viață orînduit de Dumnezeu! Nu mă pot gîndi la nici o cinste mai mare decît să luptăm pentru țara noastră, pentru măreția și gloria ei! Dumnezeu să binecuvînteze America!

Capelanul ridică mîinile, cerînd un răspuns. Băieții strigară la rîndul lor:

– Dumnezeu să binecuvînteze America!

– Dumnezeu să binecuvînteze America! repetă pastorul. Și din nou îi răspunseră. În timp ce se lăsa iarăși tăcerea, treptat, Chris simți ecoul strigătelor dăinuindu-i în urechi. Era fascinat și oarecum speriat, neînțelegînd ce voia să spună capelanul, dar răspunzînd emoției din cuvintele acestuia.

– Textul biblic din dimineața aceasta, spuse pastorul, este din Cartea Exodului. Moise, conducînd poporul ales de Dumnezeu, e urmărit de soldații faraonului. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Moise desparte apele Mării Roșii, lăsîndu-și poporul să treacă, dar cînd încearcă să treacă și oamenii faraonului, Dumnezeu aduce Marea Roșie înapoi și-i îneacă.

Capelanul deschise *Biblia,* trăgînd aer în piept, pentru a citi. Apoi ezită.

– Ținînd seama de politica actuală, bănuiesc că Marea Roșie nu e cea mai potrivită imagine pentru a trasa o paralelă cu lupta țării noastre împotriva comunismului. Poate Marea Roșie-cu-Alb-și-Albastru ar suna mai bine.

Chris nu știa despre ce era vorba, dar instructorii așezați în rîndul întîi rîseră discret, reținînd că se aflau în capelă. Pastorul își puse ochelarii la loc pe nas și citi. Slujba se încheie cu *Dumnezeu să binecuvînteze America* iarăși, apoi *Imnul de luptă al Republicii* și, în sfîrșit, alt cor cu *Drapelul spuzit cu stele.*

Sperînd să aibă posibilitatea de a se juca, Chris avu deznădejdea să afle că după terminarea acelei slujbe numite neconfesionale, toți băieții trebuiau să se împartă pe categorii religioase, lutheranii cu lutheranii, anglicanii cu anglicanii, prezbiterienii cu prezbiterienii, ca să se roage în continuare. Chris era derutat, neştiind unde să meargă, căci habar n-avea dacă aparținea vreunei religii şi care era aceea. Privind stingher în jur, pe cînd părăsea capela împreună cu ceilalți băieți, simți o mînă pe umăr şi se răsuci spre un supraveghetor roşcovan şi pistruiat, care părea să aibă arsuri de soare.

– Kilmoonie, tu vii cu mine.

Glasul supraveghetorului avea un ritm aparte. Spuse că se numea domnul O'Hara.

– Da, Kilmoonie, sînt irlandez ca tine. Amîndoi sîntem R.C.

Cînd Chris se încruntă, supraveghetorul îi dădu explicații, aceea fiind ziua cînd Chris a aflat că era ceva numit romano-catolic. Tot în ziua aceea a aflat cîte ceva şi despre ce însemna să fii evreu. În timp de diversele grupări religioase se îndreptau spre autobuzele separate care aveau să le ducă la felurite biserici, Chris privi peste asfalt, spre dormitor, şi văzu un băiat care mergea singur. Pe negîndite, izbucni:

– Dar de ce nu trebuie să vină şi Saul?

Supraveghetorul nu păru să observe că Chris nu spusese *domnule*.

– Cum? A, ăla-i Grisman. El e evreu. Duminica lui e sîmbăta.

Chris se încruntă, urcînd în autobuz. Duminica sîmbăta? Ce sens putea să aibă una ca asta? Se frămîntă cu problema în timp ce autobuzul ieşea pe poarta mare de fier a şcolii. Nu era acolo decît de cîteva zile, dar deja pierduse socoteala şi, deşi nu mai demult de noaptea trecută adormise ticluind planuri de evadare, acum lumea din afară i se părea străină şi înspăimîntătoare. Ochii i se dilatară cu nervozitate la vederea trotuarelor aglome-

rate şi a străzilor agitate. Soarele îl făcea să-l doară ochii. Maşinile urlau din claxoane. Băieții primiseră ordine stricte să nu scoată o vorbă cît timp se aflau în autobuz şi mai ales să nu facă mutre sau orice altceva care ar fi atras atenția oamenilor de pe stradă. În tăcerea stranie din autobuz (cu excepția zgomotului înfundat al motorului), Chris privea înainte, la fel ca şi ceilalți băieți, simțindu-se neîmpăcat, nedesăvîrşit, dornic să revină la şcoală şi la ocupațiile de-acolo.

Autobuzul se opri în fața unei biserici ale cărei turle o făceau să semene cu un castel. Deasupra se înălța o cruce. Clopotele sunau. O mulțime de oameni în costume şi rochii intrau pe uşă. Domnul O'Hara îi alinie pe băieți doi cîte doi, şi-i conduse înăuntru. Biserica era întunecată şi răcoroasă. Pe cînd domnul O'Hara îi îndruma pe un culoar lateral, Chris auzi o femeie şoptind:

– Nu-i aşa că-s drăgălaşi, în uniforme? Ia uită-te la ăla micu'. Nu-i dulce?

Chris nu era sigur dacă femeia se referea la el, dar se simți pătruns de importanță. Nu voia decît să devină invizibil în cadrul grupului.

Biserica îl făcea să se simtă şi mai mic decît era. Privi acoperişul țuguiat (cel mai înalt pe care-l văzuse în viața lui) cu grinzile sale încrucişate şi lămpile atîrnate dedesubt. Privi în față, unde, deasupra altarului, licărea o lumină roşie. Lumînările ardeau. Altarul era acoperit cu o pînză albă scrobită. O uşiță aurie lucitoare, pe altar, părea să ascundă un secret.

Dincolo de altar, însă, atîrna cea mai tulburătoare imagine. Pieptul i se contractă, sufocîndu-l. Îngenunchind, trebui să se agațe strîns de spătarul din față pentru a-şi stăpîni tremurul mîinilor. În viața lui nu mai fusese atît de speriat. În spatele altarului era suspendată o statuie – un om slab, contorsionat, chinuit, cu mîinile şi picioarele bătute în cuie pe o cruce, capul străpuns de ceva asemănător unor spini şi coasta spintecată, lăsînd să curgă sînge.

Privi în jur, pradă panicii. De ce ceilalți băieți nu păreau şocați de statuie? Sau celelalte persoane („cei din afară“, cum începuse să-i considere) – de ce nu rămîneau *şi ei* cu gura căscată de groază? Ce fel de loc *era* acela? Stăpînindu-se, încercînd să înțeleagă, îl auzi pe domnul O'Hara pocnind de două ori din degete şi, imediat, băieții mai mari se ridicară din genunchi. Se aşezară în strane. Chris le urmă exemplul. I se făcu şi mai teamă cînd începu să urle o orgă, acordurile ei lugubre umplînd biserica. Un cor porni a cînta, dar într-o limbă străină, pe care n-o înțelegea. Apoi veni la altar un preot, îmbrăcat în robă lungă colorată, urmat de doi băieți în mantii albe. Se opriră cu fața la uşița aurie şi spatele spre oameni, vorbindu-i statuii. Chris spera să audă o explicație – dorea să-i spună cineva de ce era bătut acolo în cuie omul acela.

Dar nu putea înțelege ce spunea preotul. Cuvintele păreau încurcate. Nu aveau nici un sens. *„Confiteor Deo omnipotenti..."*

Pe tot drumul înapoi spre şcoală, Chris fu nedumerit. Preotul le vorbise puțin oamenilor în engleză, despre Iisus Christos, care părea a fi omul ținuit deasupra altarului, dar Chris nu aflase cine era Iisus. Domnul O'Hara spusese că săptămîna viitoare Chris avea să înceapă ceva numit Şcoala duminicală – „poate voi afla atunci," îşi spuse el. Pînă una-alta, oftă, în timp ce autobuzul revenea pe poarta deschisă a *Şcolii „Franklin"*, înscriindu-se pe singurul drum existent, spre dormitoare. După tulburătoarea experiență de a fi fost afară, în biserica înspăimîntătoare cu statuia aceea groaznică, se bucura să revină în şcoală. Îi recunoscu pe cîțiva dintre băieți. Abia aştepta să se aşeze pe patul lui. Ştind ce trebuia să facă şi cînd, se simțea în siguranță, mulțumit că scăpase de nedumeriri. Iar prînzul fu servit exact la timp. Înfometat, înghiți îmbucături mari de hamburger cu cartofi prăjiți, bînd pahare de lapte unul după altul. Era plăcut să fie din nou acasă, îşi spuse el, după care se între-

rupse brusc din mestecat, cînd îşi dădu seama de cuvîntul care-i fulgerase prin minte. *Acasă?* Dar cum rămînea cu casa de pe Calcanlin Street? Şi cu mama lui? Din nou nedumerit, înțelese – fără a şti de ce – că avea să locuiască acolo mult timp. Privind în lungul mesei spre Saul, aflat la locul său de onoare, îşi spuse că dacă aceea avea să fie casa lui, ar fi fost mai bine să- i învețe regulile. Avea nevoie de prieteni. Voia să fie prietenul lui Saul. Dar cum, cînd Saul era mai mare, mai puternic şi mai iute şi, mai presus de orice, avea cărțile de baseball?

Capitolul 9

Primi răspunsul a doua zi, la lecția de înot. Deja, se simțea mai puțin ruşinat stînd gol în fața celorlalți băieți. În timp ce instructorul le spunea să dea din picioare aşa ca Saul, Chris îşi simți inima palpitînd de satisfacție. „O fac!“ îşi spuse el. „O fac cu adevărat!“

– Aşa, Kilmoonie, spuse instructorul. Ține picioarele alea drepte. Bate constant şi cu putere. Exact cum face Grisman.

Ceilalți băieți îl priviră pe Chris uimiți, de parcă nici n-ar fi ştiut că exista pînă cînd instructorul nu-l lăudase. Chris roşi, bătînd mai tare, cu pieptul umflat de mîndrie. Privi în lungul şirului şi-l observă pe Saul întorcîndu-se spre el, curios parcă să vadă cine era Kilmoonie şi dacă într-adevăr dădea din picioare atît de bine cum spunea instructorul. Un moment, în timp ce băieții ceilalți plescăiau, Chris şi Saul se priviră în ochi. Poate se înşela, dar Saul păru să zîmbească, de parcă ar fi împărtăşit amîndoi un secret.

După curs, se grăbiră cu toții, dîrdîind, spre vestiar, unde cămăşile şi pantalonii gri atîrnau în cîrlige. Chris îşi cuprinse trupul cu brațele, sărind de pe un picior desculț pe celălalt, pe dalele reci ale duşumelii, în timp ce înhăța

un prosop din grămada aflată în colț, ştergîndu-se. Îl luă prin surprindere un glas furios:

– *Unde mi-s cărțile?*

Chris se întoarse, uimit, pentru a-l vedea pe Saul pipăindu-şi înnebunit hainele. Ceilalți băieți îl priveau cu gurile căscate.

– Au dispărut! se răsuci Saul acuzator spre grup. Cine mi-a furat...?

– Lasă vorba, îl întrerupse instructorul.

– Dar, cărțile mele! Le aveam în buzunar! Precis cineva mi le-a...

– Grisman, am spus, lasă vorba.

Furia, însă, îl făcea pe Saul să-şi piardă controlul.

– Vreau cărțile înapoi!

Instructorul se apropie de el, oprindu-se cu picioarele depărtate şi mîinile proptite în şolduri, amenințător:

– Vreau cărțile înapoi, *domnule!*

Distrus, Saul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată nici un sunet.

– Dă-i drumul, Grisman, şi zi. *Domnule!*

Saul privi în podea, clipind din ochi, derutat şi furios.

– Domnule!

– Aşa-i mai bine. Despre ce cărți vorbeşti?

– Cărțile mele de baseball...

Şi adăugă repede:

– ...Domnule. Le aveam în...

– Cărți de baseball?

Buza instructorului se răsfrînse.

– Noi nu distribuim cărți de baseball. De unde le-aveai?

Saul avea ochii umflați şi tulburi.

– Le-am adus cu mine în şcoală.

Înghiți în sec.

– Domnule. Le-aveam în buzunarul pantalonilor şi...

– N-ai voie să păstrezi nimic din ce-ai adus aici. Aici nu ai jucării, Grisman. Nu ai *proprietăți*. Tot ce e voie să

ai sînt lucrurile care ți se *spune* că le poți avea.

Chris simți un şarpe descolăcindu-i-se în stomac, cuprins de jenă pentru Saul, care dădu din cap, cu privirea în podea, începînd să plîngă. Ceilalți băieți îl priveau cu gurile căscate.

– Pe de altă parte, Grisman, ce te face atît de sigur că unul dintre colegii tăi ți-a furat cărțile alea de baseball atît de prețioase? Cărți *ilegale* de baseball. De unde ştii că nu le-am luat eu?

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Saul îşi ridică privirea, smiorcăindu-se şi chinuindu-se să vorbească:

– Dumneavoastră le-ați luat, domnule?

Tăcerea îl făcu pe Chris să se foiască.

– Ar trebui să declar că da, numai ca să mențin liniştea pe-aici, răspunse într-un tîrziu instructorul. Dar nu le-am luat eu. Dacă aş avea cărțile alea ridicole cu siguranță, nu ți le-aş da înapoi. Unul dintre prietenii tăi le-a luat.

Cu ochii roşii mijiți, Saul se întoarse spre ceilalți băieți, avînd chipul încordat de ură. Deşi Chris nu luase el cărțile, se simți totuşi vinovat cînd privirea lui Saul îl străpunse, înainte de a-şi continua drumul spre următorul băiat, apoi spre următorul. Lui Saul îi tremurau buzele.

– Au fost încălcate multe reguli, mîrîi instructorul. N-aveai voie să ai cărțile la tine. Dar întrucît le-ai avut, ar fi trebuit să respecți o altă regulă – cînd ai un secret, asigură-te că nu ți-l cunoaşte nimeni. Şi mai e o regulă şi mai importantă, valabilă pentru toată lumea. Nu furați niciodată de la colegi. Dacă în voi înşivă nu puteți avea încredere, în cine să *puteți* avea?

Glasul îi deveni scăzut, dur:

– Unul dintre voi e un hoț. *Intenționez să aflu care.* Toată lumea, se răsti el, alinierea.

Băieții tremurau. Încruntat, instructorul le percheziționă hainele.

Dar nu găsi nimic.

– Unde sînt, Grisman? Nu le are nimeni. Faci scandal degeaba. Probabil că le-ai pierdut pe-afară.

Saul nu se putea opri din plîns.

– Dar ştiu că le aveam în pantaloni.

– Zi *domnule*.

Saul tresări.

– Şi dacă văd vreodată cărţile alea sau mai aud de ele, vei fi cel mai nefericit din şcoala asta. Şi cu voi, ăştilalţi, ce-i? Mişcaţi! Îmbrăcaţi-vă!

Băieţii se agitară să execute ce li se spusese. Chris îşi trase pantalonii, privindu-l pe Saul care se uita furios la toată lumea în timp ce-şi încheia cămaşa. Deduse ce făcea Saul– căuta umflături în hainele celorlalţi – ca şi cum ar fi crezut că instructorul nu căutase destul de bine. În timp ce acesta încuia uşa spre piscină, Saul se apropie de un băiat, studiindu-i buzunarul umflat al pantalonilor. Băiatul scoase din buzunar o batistă şi-şi suflă nasul.

Instructorul se întoarse de la uşă, strigînd:

– Încă nu te-ai îmbrăcat, Grisman?

Saul se grăbi, trăgîndu-şi pantalonii şi legîndu-şi şireturile. Lacrimile îi picurau pe cămaşă.

– Alinierea, comandă instructorul.

Băieţii se înşirară doi cîte doi. Încheindu-se la curea, Saul alergă la locul lui. În timp ce mergeau spre dormitor, lumea păru să se schimbe. Cîţiva băieţi deveniseră compătimitori.

– Băi, ce păcat. Ce figură nasoală. Cine-ar fi atît de mîrlan să-ţi fure cărţile?

Dar grupul nu mai manifesta aceeaşi dorinţă de a fi aproape de Saul şi a-i atrage atenţia.

Din partea lui, nici Saul nu voia să fie aproape de ei. În dormior, stătu retras. La cină, renunţă la locul său central, de onoare, preferînd să se aşeze în capătul mesei, fără a vorbi cu nimeni. Chris înţelese. Dacă îl excludeau pe Saul, şi *el* îi excludea pe ei. Deşi numai un singur băiat furase cărţile, Saul nu ştia care anume. În

consecință, îi acuza pe toți. La rîndul lor, băieții descoperiseră că Saul era vulnerabil. Plînsese chiar, ceea ce-l făcea să devină doar un alt băiat oarecare din grup. Cărțile îl făcuseră să fie deosebit. Fără ele, deşi era în continuare mai înalt, mai puternic şi mai rapid, nu mai avea autoritate. Mai rău, cedînd, îi făcuse să se simtă prost.

Curînd, clasa avu alți eroi ai momentului. La ora de înot, cîțiva copii reuşiră chiar să egaleze performanțele lui Saul, poate fiindcă acesta nu mai arăta nici un entuziasm. Îşi pierduse voia bună. Chris, însă, nu se mai ducea niciodată la bazin fără a se simți tulburat de cele întîmplate atunci în vestiar. Cine furase cărțile? se întreba el, observînd străfulgerarea furioasă din ochii lui Saul de fiecare dată cînd grupul se îmbrăca, de parcă băiatul şi-ar fi retrăit pierderea şi umilința.

O altă întrebare îl tulbura la fel de mult. Cum fuseseră furate cărțile? Instructorul căutase prin hainele tuturor. Atunci, cum dispăruseră? Se simți cuprins de emoție, cînd îi veni deodată o idee.

Nerăbdător, abia aştepta să-i spună lui Saul, dar imediat îşi aminti ce se întîmplase cînd îl confundase pe Babe Ruth cu acadeaua şi se opri, temîndu-se să nu fie luat în rîs dacă greşea. Îşi aşteptă şansa de a dovedi ceea ce bănuia şi, a doua zi, cînd clasa merse din şcoală în dormitor, rămase în urmă. Nevăzut, se grăbi spre vestiarul din subsolul sălii de sport. După ce căută pe sub bănci şi în spatele dulapului cu echipamente, găsi cărțile vîrîte între o țeavă şi peretele de după chiuvetă. Tremura cînd le luă în mînă. Cel care le furase probabil se temuse de percheziție. Ca să se apere, băiatul le ascunsese în vestiar, plănuind să revină cînd avea să se simtă în siguranță. Chris băgă cărțile în buzunar, cu respirația tăiată, luînd-o la fugă spre dormitor pentru a i le da lui Saul. Îşi imagina cît de încîntat avea să fie acesta. Acum Saul urma să devină prietenul lui.

Spre deosebire de restul grupului, Chris nu încetase niciodată să-i dorească apropierea. De la bun început,

se simţise atras de el ca de un frate şi niciodată nu uitase după-amiaza aceea din piscină cînd instructorul îl lăudase că dădea din picioare la fel de bine ca Saul, iar Saul întorsese capul spre el zîmbind de parcă ar fi împărtăşit o legătură secretă. Acum, însă, Saul îşi înălţase în jur un zid şi, fără darul cărţilor, Chris nu ştia cum să-l străpungă.

Ajungînd la dormitor, însă, deodată se simţi nesigur. Cărţile fuseseră furate în urmă cu o săptămînă. De ce nu venise să le ia autorul furtului? Oprindu-se pe scară, Chris descoperi răspunsul. Fiindcă băiatul îşi dăduse seama că nu putea să le arate nimănui, nici să se joace cu ele, decît în taină. Altminteri, s-ar fi dus buhul – Saul ar fi aflat, şi urmau complicaţii. Buzunarul umflat de cărţi îl nelinişte. Deşi nu el le furase, ar fi părut vinovat. Saul l-ar fi învinuit pe el. În fond, altfel cum ar fi ştiut unde erau?

În panică, Chris ştiu că trebuia să scape de ele. Intrînd în spălătorul din subsolul clădirii dormitoarelor, se gîndi să le ascundă sub o chiuvetă, la fel cum făcuse hoţul. Dar dacă omul de serviciu făcea curat sub chiuvete şi le găsea, sau dacă un băiat îşi scăpa pieptenele pe jos şi privea întîmplător sub chiuvetă cînd se apleca să şi-l ridice? Nu, avea nevoie de un loc greu accesibil. Ridicîndu-şi privirea, observă ţevile de apă caldă acoperite cu căptuşeală de azbest jegoasă, suspendate de-a lungul tavanului. Urcîndu-se pe suporţii de lustruit ghetele, apoi pe rastelurile din oţel pentru prosoape, înfipse cărţile deasupra unei conducte. Nervos, coborî la loc, oftînd uşurat că nu fusese prins. Acum nu mai avea decît să găsească o cale de a-i înapoia cărţile lui Saul fără a fi acuzat că le furase.

Nu putu dormi toată noaptea, gîndindu-se la acest lucru. Trebuia să existe un mijloc.

A doua zi, Saul continuă să stea bosumflat, cînd Chris se apropie de el, după prînz, la ieşirea din cantină.

– Ştiu cine ţi-a furat cărţile.

Saul întrebă furios:

– Cine?
– Instructorul de înot.
– A spus că nu le luase el.
– A mințit. L-am văzut dîndu-le profesoarei noastre. Ştiu unde le-a pus.
– Unde?
Se apropie un supraveghetor.
– Băieți, trebuie să fiți în dormitor, la programul de odihnă.
Îi urmă pînă la uşă.
– Îți spun eu mai tîrziu, îi şopti Chris lui Saul, cînd supraveghetorul nu era atent.
După ore, Saul veni grăbit la Chris:
– Hai, spune-mi.
În clădirea şcolii, Chris îi spuse lui Saul să țină de şase pe culoar, pînă se strecura el înapoi în clasă.
– Le-a băgat în catedră.
– Dar sertarul e încuiat, răspunse Saul.
– Ştiu eu cum să-l deschid.
Chris îl lăsă pe Saul pe coridor. O văzuse pe profesoară ieşind, aşa că bănuia că putea intra în clasă fără riscuri. Nu încercă să deschidă sertarul, dar aşteptă destul cît să pară că o făcuse. În sfîrşit, reveni pe culoar, la Saul.
– Le-ai luat? întrebă acesta, neliniştit.
În loc de răspuns, Chris îi ceru să-l urmeze în jos pe scară. În jur nefiind nimeni, băgă repede mîna în pantaloni şi scoase cărțile. În prealabil, le recuperase de pe țeava din spălătorul dormitoarelor.
Saul fu încîntat. Apoi, fruntea i se încreți a nedumerire.
– Dar cum le-ai scos din catedră?
– Am să-ți arăt eu odată. Ți-ai primit cărțile înapoi. Eu sînt cel care le-a găsit. Doar ține minte cine te-a ajutat – atîta tot.
Şi porni spre ieşire. În spatele lui, Saul spuse:
– Mulțumesc.

– Pentru puțin, ridică din umeri Chris.
– Stai o clipă.
Chris se întoarse. Venind spre el, Saul se încruntă, parcă încercînd să ia o hotărîre. Chinuit, dibui printre cărți și-i întinse una lui Chris:
– Poftim.
– Dar...
– Ia-o.
Chris privi cartea. Babe Ruth. Își simți genunchii înmuindu-se.
– De ce m-ai ajutat? întrebă Saul.
– De-aia.
Acest cuvînt magic spunea totul. Nu fu nevoie să adauge: „Vreau să fim prieteni."
Saul privi în podea, pătruns.
– Cred că ți-aș putea arăta un mod mai bun de a da din picioare la înot, dacă vrei.
Cu inima bătîndu-i, Chris dădu din cap. Apoi fu rîndul lui să se încrunte. Căută într-un buzunar.
– Poftim.
Îi dădu lui Saul o acadea. *Baby Ruth.*
Ochii lui Saul se dilatară de uimire.
– N-avem voie cu dulciuri. De unde-o ai?
– Tu cum ai adus cărțile în școală fără să te prindă?
– Secret.
– La fel și eu cu acadeaua.
Se foi în loc.
– Dar îți spun, *ție,* dacă-mi spui și tu *mie.*
Se priviră și începură să zîmbească ștrengărește.

Capitolul 10

Chris avea un secret, ba bine că nu. În aceeași zi, cînd guvernanta îl scosese din clasă și-l condusese pînă în clădirea administrației, se temuse că avea să fie pedepsit pentru ceva. Cu picioarele tremurîndu-i, intră într-un

birou. La început acesta păru gol. Apoi, nedumerit, observă lîngă fereastră un bărbat care privea afară. Omul era înalt şi slab. Purta costum negru şi, cînd se întoarse, Chris clipi din ochi surprins, recunoscînd chipul pămîntiu al omului care-l adusese acolo.

– Bună, Chris.

Glasul vizitatorului era blînd. Zîmbi:

– Îmi pare bine să te revăd.

Chris auzi uşa închizîndu-se în spatele lui, cînd guvernanta ieşi din birou. Se încordă, privindu-l pe celălalt, care continua să surîdă.

– Mă mai ţii minte, nu-i aşa? Eliot?

Chris dădu din cap.

– Sigur că da. Am venit să aflu cum te descurci.

Eliot se apropie.

– Ştiu că şcoala ţi se pare ciudată, dar ai să te obişnuieşti.

Chicoti.

– Cel puţin, probabil că eşti de acord cu mîncarea. Se pare că ai pus cîteva livre pe tine.

Continuînd să chicotească, se lăsă pe vine, pentru a nu-l sili pe Chris să-l privească în sus.

– Şi am mai avut un motiv ca să vin aici, adăugă el, privindu-l pe Chris drept în ochi.

Băiatul îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Ţi-am spus că voi reveni să te văd, îi puse Eliot mîinile pe umeri. Vreau să ştii că eu mă ţin de promisiuni.

Băgă mîna într-un buzunar.

– Şi ţi-am făgăduit că-ţi mai aduc din-astea.

Îi întinse două calupuri de *Baby Ruth*.

Inima lui Chris începu să bată mai repede. Deja ştia cît de valoroase erau dulciurile în şcoală. Singurul mod de a le obţine era prin contrabandă. Le studie plin de dorinţă.

Încet, solemn, Eliot i le înmînă.

– Şi-ţi mai promit ceva. Ţi le voi aduce de fiecare

dată cînd vin să te vizitez. Contează pe asta. Vreau să ştii că ai un prieten. Mai mult decît un prieten. Îţi sînt ca un tată. Ai încredere-n ce-ţi spun. Bazează-te pe mine.

Chris puse una dintre acadele în buzunar, simţind vag un posibil mod de a o folosi, nesigur cum. Privi de la cealaltă acadea spre Eliot, care zîmbi din nou.

– A, în orice caz, mănînc-o. Poftă bună.

Ochii bărbatului licăreau.

Sfîşiind ambalajul, cu gura salivînd în timp ce muşca din ciocolată, Chris se simţi dintr-odată gol pe dinăuntru. Îl durea pieptul. Incapabil să se stăpînească, îşi aruncă braţele în jurul lui Eliot, suspinînd convulsiv.

Capitolul 11

Uneori, Eliot îl vizita de cîte două ori pe săptămînă. Alteori, lipsea cîte o jumătate de an. Dar, credincios promisiunii, aducea întotdeauna acadele *Baby Ruth*. Chris învăţă că, indiferent cît de severă putea fi şcoala, exista un adult pe ale cărui bunătate şi interes se putea baza întotdeauna. Eliot aranja să-l scoată din şcoală pentru a asista la meciuri de box şi de tenis. Se duceau la *Howard Johnson's* să mănînce îngheţată de fructe cu ciocolată. Eliot îl învăţa să joace şah. Îl duse pe Chris în casa lui cea mare din Falls Church, Virginia, unde Chris se minună la vederea scaunelor şi canapelelor enorme, a sufrageriei imense şi a dormitoarelor spaţioase. Eliot îi arătă trandafirii minunaţi din seră. Intrigat de numele suburbiei – Falls Church[1] – Chris mirosea trandafirii, îşi amintea de mireasma slujbei de Paşti şi simţea că într-a-

1. – Biserica cascadei

devăr sera părea a fi o biserică.

Pe măsură ce relaţia cu Eliot se adîncea, acelaşi lucru era valabil şi pentru prietenia lui cu Saul. Cei doi băieţi păreau de nedespărţit. Chris împărţea acadelele *Baby Ruth* cu Saul, iar acesta, din partea lui, îi împărtăşea talentele sale fizice, învăţîndu-l pe Chris secretele din baseball, fotbal şi baschet. Saul, însă, un atlet înnăscut, avea greutăţi la matematică şi la limbi străine, aşa că Chris, elevul înnăscut, îl ajuta să înveţe şi să treacă examenele. Se completau unul pe altul. Ce nu putea face unul, putea celălalt, împreună fiind imbatabili. Saul deveni din nou subiectul de invidie al grupului. Dar nici Chris nu rămase mai prejos.

Nu lipsea decît un singur lucru pentru ca totul să fie perfect.

Următoarea vizită a lui Eliot avu loc în primul weekend din iulie.

– Mîine sîntem în 4, Chris. Să-ţi spun ceva. Ce-ar fi să te iau la marele spectacol cu artificii din oraş?

Chris se simţi cuprins de emoţie.

Eliot, însă, părea tulburat:

– M-am tot gîndit. Acum, spune-mi adevărul. N-ai să-mi răneşti amorul propriu.

Chris nu ştia despre ce era vorba.

– Plimbările astea pe care le facem.

Băiatul se sperie.

– Le vei pune capăt?

– Nu. Doamne fereşte, înseamnă prea mult pentru mine, rîse Eliot, ciufulindu-i părul. Dar mă întrebam: trebuie să te plictiseşti avînd doar un om mare cu care să stai de vorbă. Probabil te-ai săturat să vezi mereu aceeaşi mutră de bătrîn. Ce mă gîndeam eu – ei bine, ai vrea să mai împarţi ieşirile astea şi cu altcineva? Ai vreun prieten, un prieten *deosebit,* pe care ţi-ar plăcea să-l iei cu tine? Un băiat de care te simţi cu adevărat aproape, care ţi-e ca o rudă? Nu mă supăr.

Lui Chris nu-i venea să-şi creadă norocului – şansa

de a fi în acelaşi timp cu cei mai importanţi doi oameni din lumea lui. Aproape că se simţise prost, neputîndu-şi împărţi fericirea cu Saul. La rîndul lui, era atît de mîndru de a fi prieten cu Saul încît dorea ca Eliot să-l cunoască. Ochii i se luminară, surescitaţi:

– Te cred!

– Atunci, ce mai aştepţi? zîmbi Eliot.

– Nu pleci?

– Nu mă mişc de-aici.

Arzînd de nerăbdare, Chris o luă la fugă de pe banca de lîngă arsenal, unde stăteau.

– Saul! Ia ghici!

Îl auzi pe Eliot chicotind în urma lui.

După aceea, Saul a fost inclus şi el întotdeauna. Chris se simţea peste măsură de încîntat de acceptarea prietenului său de către Eliot.

– Ai dreptate. E un băiat deosebit, Chris. Ai făcut o alegere excelentă. Sînt mîndru de tine.

Acum, Eliot le aducea amîndurora acadele. De Sărbătoarea Recunoştinţei, îi duse acasă la el. Făcură o plimbare cu avionul.

– Chris, mă preocupă un lucru. Sper că nu eşti invidios cînd îi dau lui Saul atenţie sau îi ofer dulciuri. N-aş vrea să crezi că nu te iau în seamă sau îi acord lui mai multă importanţă decît ţie. Tu îmi eşti ca un fiu. Te iubesc. Întotdeauna vom fi apropiaţi. Dacă-l fac pe Saul să se simtă bine, e fiindcă vreau să te fac pe *tine* să te simţi bine – fiindcă e prietenul tău, face parte din familie.

– Doamne, n-aş putea fi invidios pe Saul.

– Atunci, înţelegi. Ştiam eu. Ai încredere în mine.

În fiecare sîmbătă seară, în numeroşii ani care au urmat, în şcoală se proiecta cîte un alt film dar, într-un fel, toate erau aidoma. *Strigăt de luptă, Nisipurile din Iwo Jima, Jurnalul de la Guadalcanal, Francis merge la West Point, Francis în Marină.*

– Catîrul ăla vorbitor face ca armata să pară o distracţie grozavă, cu siguranţă, comentau băieţii.

Oamenii-broască, Întoarcerea în Bataan, Pluton de luptă, Zona de bătălie, Cîmpul de luptă, Posturi de luptă. La orele de istorie antică, învățau despre cuceririle lui Alexandru cel Mare și războaiele galice ale lui Cezar. La istoria Americii, învățau despre Războiul de Independență, Războiul din 1812, Războiul Civil. La cursurile de literatură, citeau *Insigna roșie a curajului, Pentru cine bat clopotele, Linia roșie și subțire.* Nu-i deranja repetarea subiectului, căci cărțile erau pline de acțiune și de fapte eroice, mereu interesante. De asemenea, băieților le plăcea instrucția cu pușca, manevrele tactice, marșul de precizie și restul antrenamentelor practicate în miliția școlii. Le plăceau jocurile de-a războiul. La cursuri precum și la sport, erau încurajați că concureze cu alți băieți, să vadă cine era mai isteț, mai puternic, mai rapid, mai bun. Și nu puteau să nu-i observe pe străinii care apăreau adesea tăcuți în fundul sălii de educație fizică, al terenului de fotbal sau al clasei, uneori în uniforme, alteori în civil. Cu ochi întunecoși și îngustați, necunoscuții priveau, comparau, judecau.

Capitolul 12

Dulciuri. Datorită lor, Saul i-a salvat viața lui Chris în 1959. Băieții aveau paisprezece ani – deși nu știau, erau pe cale să încheie un șir de aventuri și să înceapă un altul. Cu banii primiți de la Eliot, intraseră în afaceri, introducînd prin contrabandă dulciuri în școală, în schimbul serviciului la bucătărie și al unor corvezi pe care le făceau alți băieți în locul lor. În ziua de 10 decembrie, după stingere, s-au furișat din dormitor, prin curtea înzăpezită, spre o porțiune retrasă a zidului înalt de piatră. Saul se cocoță pe umerii lui Chris și urcă pe zid. Chris îl apucă de braț, cățărîndu-se după el. La lumina stelelor, își văzură aburii ieșind pe gură în timp ce zăceau pe creasta zidului, scrutînd strada întunecoasă de jos.

Nevăzînd pe nimeni, săriră în partea cealaltă. Agățat în mîini, Saul își dădu drumul primul, dar Chris îl auzi deodată gemînd și privi în jos, surprins. Saul căzuse pe spate, iar acum aluneca spre carosabil.

Chris nu înțelese. Sări repede să-l ajute, îndoindu-și genunchi pentru a amortiza impactul, dar în momentul aterizării, își dădu seama că era ceva în neregulă. La fel ca lui Saul, picioarele îi fugiră de sub trup. Căzînd, se lovi cu capul de trotuar și alunecă în stradă. Deveni vag conștient că în timpul zilei zăpada se topise, iar acum, noaptea, înghețase din nou, formînd un strat subțire de polei. Înnebunit, nu reuși să se oprească, continuînd să alunece spre Saul. Ghetele sale îl loviră pe acesta în locul unde zăcea și-l împinseră și mai departe pe stradă.

Zgomotul neașteptat îl paraliză. Un tramvai dădu colțul, apropiindu-se de ei, cu farul aprins. Roțile sale scîrțîiau pe șinele înghețate. Chris îl văzu pe vatman strigînd dincolo de parbriz, trăgînd de cordonul clopotului și smucind un levier. Frînele scrîșniră, dar roțile continuau să înainteze alunecînd. Chris încercă să se ridice în picioare. Amețit de lovitura la cap, își pierdu echilibrul și căzu iarăși. Luminile tramvaiului îl orbiră.

Saul se aruncă peste el, îl înșfăcă de haină și-l trase spre bordură. Umbra tramvaiului trecu pe-alături, stîrnind un curent de aer care-l făcu pe Chris să se înfioare.

– Lua-v-ar dracu' de puști smintiți! le strigă vatmanul pe fereastră. Clopotul continuă să răsune în timp ce tramvaiul se îndepărta huruind.

Chris se așeză pe bordura înghețată, respirînd adînc, cu capul între genunchi. Saul îi verifică țeasta.

– Prea mult sînge. Trebuie să ne întoarcem în dormitor.

Chris aproape nu mai reuși să treacă zidul înapoi. Nu lipsi mult ca un supraveghetor să-i prindă, cînd se furișau pe o scară. Într-un spălător întunecat, Saul îi curăță lui Chris rana pe cît putea de bine, iar a doua zi, cînd un

profesor îi ceru explicații despre lovitura de la cap, Chris răspunse că se împiedicase pe nişte scări. Cu asta ar fi trebuit să se sfîrşească totul, atîta numai că, fiindcă Saul îi salvase viața lui Chris, legătura lor se strînse şi mai mult. Nici unul dintre băieți, însă, nu prevedea consecințele, nici nu-şi dădea seama ce anume aproape li se întîmplase.

Peste zece zile, cînd săriră iarăşi zidul, în timp ce se îndreptau spre magazinele de pe cealaltă latură a Parcului Fairmont, îi opri o gaşcă.

Cel mai mare dintre puşti le ceru banii, repezindu-se la buzunarele lui Chris.

Furios, Chris îl îmbrînci, neapucînd să vadă pumnul care-l lovi în stomac. Cu ochii încețoşați, îi văzu pe alții doi apucîndu-l pe Saul de brațe, prin spate. Un al patrulea îi dădu acestuia un pumn în față. Țîşni sîngele.

Cu respirația tăiată, Chris încercă să-l ajute pe Saul. Un pumn îi sparse buzele, Cînd căzu, o cizmă îl trosni în umăr. Alte şuturi îl potopiră în piept, coaste, spinare.

Se rostogoli de sub lovituri, zbătîndu-se. Cîțiva pumni înfundați îl doborîră pe Saul peste el.

Din fericire, bătaia încetă. Gaşca le luă banii. Pe zăpada plină de sînge, Chris privi ca prin ceață cum se îndepărtau. În delir, se simțea totuşi nedumerit de...

Nu era sigur ce anume – ceva în legătură cu...

Se lămuri abia după ce-i găsi o maşină de poliție, mergînd împleticiți înapoi spre şcoală, şi-i duse mai întîi la camera de gardă a spitalului, apoi la infirmeria şcolii.

Membrii găştii arătaseră mai mult a adulți decît a copii, cu părul prea scurt şi ordonat, şi cizmele, blugii şi scurtele de piele ciudat de noi. Plecaseră cu o maşină scumpă.

„De unde-au ştiut atît de sigur că aveam bani?“ se întrebă Chris. Îşi aminti ultima ocazie cînd el şi Saul săriseră gardul – atunci cînd îl trăsese Saul din fața

tramvaiului – şi se întrebă dacă nu cumva gaşca îi aşteptase.

Şirul gîndurilor i se întrerupse. În patul de infirmerie, cuprins de dureri, zîmbi cu buzele umflate cînd îl văzu pe Eliot intrînd grăbit.

– Am venit de cum am putut.

Eliot vorbea cu sufletul la gură, scoţîndu-şi mantaua neagră şi pălăria homburg, pe care se topeau fulgii de zăpadă.

– Nu mi-au spus pînă... o, Doamne sfinte, cum arătaţi!

Privi copleşit de la Chris la Saul.

– Parcă v-au bătut cu bîtele. E un miracol că n-aţi murit nici unul.

Îi examină, îngreţoşat.

– N-au dat decît cu pumnii, răspunse Saul slăbit, cu faţa învineţită şi tumefiată. Şi cu picioarele. N-aveau nevoie de bîte.

– Şi ochii. Veţi avea vînătăi cîteva săptămîni, se strîmbă Eliot. Nici nu ştiţi cît de rău îmi pare.

Glasul îi deveni sever.

– Într-un fel, însă, cred că v-aţi căutat-o cu lumînarea. Directorul mi-a spus despre ce a descoperit că făceaţi – ieşeaţi pe furiş din şcoală, să cumpăraţi dulciuri. Asta faceţi cu banii de la mine?

Chris era jenat.

– Nu contează. Nu e momentul să discutăm despre subiectul ăsta. În momentul de faţă, aveţi nevoie de înţelegere – nu de predici. Dacă tot s-a întîmplat, sper că i-aţi lăsat şi voi cu cîteva cucuie în schimb.

– Nici nu i-am atins, murmură Saul.

Eliot păru surprins.

– Dar credeam că primiţi lecţii de box în şcoală. Sînteţi rezistenţi, băieţi. V-am văzut pe terenul de fotbal. Vreţi să ziceţi că nu le-aţi dat nici măcar un pumn?

Chris clătină din cap, ţeapăn de durere.

– M-au lovit înainte de-a şti ce se întîmpla. Box? Nici

n-am apucat să ridic pumnul. Au sărit toți pe noi.

– Se mişcau prea repede pentru mine, adăugă Saul. Boxul e o glumă. Erau mai buni de-atît. Erau...

Se străduia să găsească termenul potrivit.

– Experți?

Chinuit, Saul dădu din cap.

Eliot îi studie, încruntîndu-se. Cu buzele țuguiate, părea să cugete la ceva.

– Presupun că v-ați învățat minte să nu mai fugiți din şcoală.

Nu aşteptă răspunsul.

– Chiar şi-aşa, ar trebui să fiți pregătiți pentru cazuri de urgență. Să vă puteți apăra. Cu siguranță, nu-mi place să vă văd chipurile astea frumoase făcute chiseliță.

Dădu din cap îngîndurat, parcă luînd o hotărîre importantă.

Chris se întrebă despre ce era vorba.

Capitolul 13

Saul a împlinit cincisprezece ani în 20 ianuarie 1960. Cu acest prilej, Eliot a venit cu maşina de la Washington pentru a-i duce pe băieți în oraş. S-au dus mai întîi la un automat *Horn and Hardart* cu fasole fiartă şi salată de varză, apoi la un film cu Elvis Presley, *G.I. Blues*. Cînd i-a adus înapoi la şcoală, Eliot le-a dat un set de cărți cu fotografii alb-negru în mişcare, reprezentînd bărbați în uniforme albe care dădeau unul în altul cu pumnii sau cu picioarele. Pe vremea aceea, americanii nu cunoşteau artele marțiale decît din istorisirile despre soldații japonezi din al doilea război mondial. Băieții s-au gîndit că fotografiile înfățişau vreun soi de lupte libere profesioniste. Pînă în săptămîna următoare, cînd Eliot i-a vizitat din nou, avuseseră timp să studieze cărțile. Eliot le-a vorbit despre patriotism şi curaj şi le-a oferit ocazia să fie scutiți de toate sporturile din liceu, pentru ca în schimb

să se instruiască particular, trei ore zilnic, şapte zile pe săptămînă, pînă la absolvire.

Amîndoi băieţii s-au repezit să profite de această şansă. Pe de o parte, era un mod minunat de a scăpa de programul din *„Franklin"*. Pe de alta, mai important, încă mai purtau urme ale bătăii primite şi erau hotărîţi să nu mai sufere niciodată aşa ceva. Nici unul dintre ei nu-şi dădea seama în ce măsură extremă aveau să se hotărască.

Într-a doua săptămînă din febuarie, Eliot i-a dus să-şi cunoască instructorii. Băieţii ştiau de cîtva timp că Eliot lucra pentru guvern, aşa că nu s-au mirat cînd le-a spus că în urmă cu şapte ani, în 1953, C.I.A. îi recrutase pe Yukio Ishiguro, fost campion mondial japonez la judo, şi pe maiorul Soo Koo Lee, cîndva instructor principal de karate în armata sud-coreeană. Ambii orientali fuseseră aduşi în Statele Unite pentru a-i antrena pe agenţii operativi în cele mai rafinate stiluri de luptă corp-la-corp, anterioare antrenamentului instinctelor ucigaşe. Baza de operaţiuni consta dintr-o sală mare de sport, numită *dojo,* amplasată la etajul cinci al unui antrepozit din centrul oraşului Philadelphia, cam la un kilometru şi jumătate distanţă de orfelinat.

Liftul pînă la etajul cinci arăta ca o cabină de duş ruginită. Cei trei pasageri abia încăpeau şi mirosea a urină şi a sudoare. Pereţii erau plini de mîzgălituri. *Dojo*-ul propriu-zis consta dintr-un pod spaţios, cu grinzi de oţel sub plafon şi rînduri-rînduri de lămpi puternice. Cea mai mare parte a planşeului era acoperită cu preşuri *tatami* verzi, groase de trei degete. În jurul lor lucea un chenar de podele de stejar, în faţa oglinzilor de pe toţi pereţii.

Cînd Chris şi Saul intrară împreună cu Eliot, observară cîteva mese de joc între vestiar şi zona covoarelor. La una dintre aceste mese, îi găsiră pe Lee şi Ishiguro, jucînd cu pietre albe şi negre un joc oriental despre care Eliot spuse că se numea Go. Ambii instructori purtau

costume, al lui Ishiguro din mătase albastră, al lui Lee din piele de rechin cenuşie. Amîndoi erau desculţi. Aveau şosete albe şi curate, cămăşi apretate, cravate cu dungi, călcate şi înnodate cu grijă.

Complet chel şi cu burta umflată, Ishiguro arăta ca un Buddha în mărime naturală. Cînd se ridică, însă, statura sa de un metru nouăzeci şi greutatea de o sută treizeci de kilograme alcătuiră o arătare înfricoşătoare. Prin contrast cu el, Lee avea un metru şaizeci, un trup subţire, păr des, negru ca abanosul, precum şi o mustăcioară neagră şi îngustă. Musculatura sa sugera oţelul de arcuri.

Jocul încetă imediat. Cei doi orientali îi adresară lui Eliot scurte plecăciuni de respect, apoi dădură mîna cu băieţii.

– Sper că prietenul nostru comun, domnul Eliot, v-a explicat că nu ne aflăm aici ca să vă învăţăm un sport, spuse Ishiguro într-o engleză impecabilă. Sensei Lee şi cu mine sperăm să ne acceptaţi serviciile. Dacă o faceţi, vă promitem că veţi învăţa să percepeţi mişcările rapide ca şi cum ar fi lente. Numai acest fapt vă va plasa mai presus de majoritatea celorlalţi. Tot ceea ce veţi învăţa aici vă va deveni o a doua natură, cum şi trebuie, căci dacă se apropie moartea nu veţi mai avea timp de gîndire – în schimb, veţi avea doar un moment pentru a dovedi că vreţi să trăiţi. Le puteţi spune colegilor de şcoală ce învăţaţi, dar veţi descoperi curînd că nu înţeleg. Ceea ce nu trebuie să faceţi niciodată e să le *arătaţi*. Întrucît nu poţi prevedea un viitor duşman, nu e mai bine ca nimeni altcineva să nu aibă cunoştinţele voastre.

Lee nu spuse nimic, fără a zîmbi sau a se încrunta. În timp ce Ishiguro se ducea să fiarbă apă pentru ceai, Eliot sparse tăcerea întrebîndu-l pe Lee despre jocul Go. Lee se învioră pe dată.

– Aparenţele sînt înşelătoare, spuse el cu un surîs. Cum vedeţi, tabla e făcută din pătrăţele de o jumătate de deget. Spaţiile nu sînt importante. Liniile înseamnă totul.

Punînd o piatră pe tablă şi construind o configuraţie cu începere din acel punct, sper că închid cît mai mult teritoriu posibil. Scopul este simplu – să-mi descumpănesc adversarul prin bănuiala că îmi stabilesc o reţea în care să-l prind. Ceea ce, fireşte, şi fac.

Lee rîse. Demonstră cum se manevra o piatră folosind două degete ca pe un cleşte. Ishiguro reveni cu ceaiul şi, în cele din urmă, întîlnirea luă sfîrşit, orientalii recomandîndu-le băieţilor să analizeze propunerea şi să se hotărască singuri.

Totul durase mult prea puţin. Nedumeriţi, ascultară explicaţiile lui Eliot în timp ce liftul scîrţîitor cobora.

– Cînd eraţi mici, vă interesau sporturile. Pe măsură ce creşteaţi, aţi idolatrizat eroii din filmele de război. Tocmai aţi cunoscut doi oameni între două vîrste, într-o magazie răpciugoasă din Philadelphia. Doi oameni recunoscuţi ca fiind mari, cu talente superioare, de către două treimi ale lumii. Poate că umilinţa e singurul semn vizibil al înţelepciunii. Nu ştiu. Dar au acceptat responsabilitatea de a instrui oameni ai guvernului din domenii specifice de securitate. Amîndoi sînt plătiţi bine, însă nu cred că-i interesează banii. Cred că interesele lor implică posibilitatea de a-i învăţa pe tineri să devină cei mai buni luptători din lume. Astăzi aţi făcut doar cunoştinţă, avînd şansa să vedeţi despre ce e vorba. Dacă vă hotărîţi să participaţi, programul va trebui dus la îndeplinire. Nu vă încălcaţi niciodată o făgăduială. Ei vă acceptă ca pe nişte bărbaţi. N-ar aprecia băieţandrii care stau cu gura căscată de uimire sau se dau bătuţi. Aşa că hotărîţi-vă cu înţelepciune şi daţi-mi telefon cu taxa inversă pînă duminica viitoare. A, şi, propos, dacă hotărîţi să vă înscrieţi, nu veţi mai lua masa de seară la *„Franklin"*. Dar nu vă aşteptaţi să mîncaţi cornuri umplute sau tartine cu friptură. Au pentru voi un regim special: costiţă friptă, inimă şi peşte, pentru proteine, orez ca să vă umple burta, ceai din cînd în cînd, suc de grapefruit permanent. Mă tem că, pentru o vreme, gata cu *Baby Ruth*-urile.

Respectați regimul, vă va face bine. Dar dacă vă plictisiți de mîncare, nu încetați să beți sucul. Lee și Ishiguro insistă în privința lui. Spun că ia toți cîrceii și anchilozările. Aici nu-i Corpul de infanterie marină – pentru ăștia doi va trebui să puneți fundul la treabă.

Cînd băieții i-au telefonat lui Eliot ca să-i spună că voiau să se înscrie, acesta le-a răspuns că va trece să-i ia duminică.

– Îmbrăcați-vă frumos, puneți-vă lenjerie curată, să fiți pregătiți pentru o ceremonie. Gîndiți-vă la ceva în genul unul Bar Mitzvah sau al unei miruiri.

Cu prilejul celei de-a doua vizite la *dojo,* Chris și Saul au primit inițierea bărbăției printr-un ritual numit *gempuku.* În locul tradiționalei spade scurte și al celei lungi, li s-au dat un *gi* de judo și unul de karate. Uniformele le-au captat atenția. Prima era țesută din bumbac gros, a doua din serge ușor. Numite *haori,* tunicile le ajungeau pînă la genunchi. Pantalonii se chemau *hakama,* iar scopul laturilor lor largi și fîlfîitoare era acela de a ascunde constituția celui ce-i purta.

Ishiguro observă curiozitatea băieților.

– Domnul Lee și cu mine ne-am hotărît să vă primim ca *shizoku,* ceea ce înseamnă urmași ai samurailor. Are un înțeles special pentru noi și prietenul vostru, domnul Eliot. Vă împovărează cu responsabilitatea suplimentară de a vă apăra împotriva umilințelor. Dacă acceptați această îndatorire, s-ar putea ca într-o zi să aveți nevoie să vă luați viața. Din acest motiv, ceremonia bărbăției vă spune cum să folosiți spada. Cînd se ivește necesitatea unei decizii de acest soi, e pusă la încercare adevărata bărbăție. Trebuie să vă vorbesc despre *jijin,* folosirea cuvenită a spadei pentru a-ți scurta zilele.

Ishiguro se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate în față. Scoase mica spadă cu tăișul lung doar de treizeci și cinci de centimetri și o trecu orizontal de la stînga la dreapta, peste abdomen.

– Durerea va fi intensă. Fapta voastră finală va

consta în a vă ridica mai presus de durere, rămînînd nemişcaţi, cu capul aplecat. Asistentul va încheia procedura.

Stînd în picioare lîngă el, Lee luă o spadă mai lungă cu un metru şi simulă actul final al decapitării.

– Aveţi grijă să nu tăiaţi complet gîtul, ci să lăsaţi o fîşie prin care capul să rămînă legat de trup.

Ishiguro îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Acesta este *seppuku* şi înseamnă înjunghiere în burtă – moartea cu cinste. Prin oricare alte mijloace, nu e decît *jisai,* sinucidere simplă. Totul face parte dintr-o tradiţie onorabilă, iniţierea într-un gen divin de bărbăţie pe care în acest secol nu-l mai avem. Instrucţia pe care o veţi primi nu va avea nici un mister, nici strălucire. Vă va pregăti să ucideţi sau, dacă daţi greş, să muriţi cu cinste.

Băieţii erau stupefiaţi.

– În viaţa voastră nu mai există timp pentru a-i idolatriza pe alţii, continuă Ishiguro. Acum există numai eul – fără aprobarea celorlalţi. Acest lucru e important căci faptul de a-i fascina pe alţii cu talentul vostru vă aşează personalitatea în stereotipul lor faţă de voi, un stereotip uneori acceptat, alteori neacceptat, în funcţie de moda curentă. Vă veţi înălţa mai presus de aceasta. Cînd veţi fi terminat cu noi, centura voastră neagră va spune oricui numai că sînteţi elevi serioşi. Niciodată nu veţi trece oficial de *shodan,* sau primul grad, deşi veţi ajunge mult dincolo de el. Dezvăluindu-vă adevărata măsură a instrucţiei, v-aţi expune competiţiei naţionale şi internaţionale. Calea samuraiului, însă, vă face să fiţi mai mult decît nişte simpli tehnicieni ai jocului cu spada sau specialişti cu cuţitul pentru distracţia altora. Destinul vostru e mult mai profund.

Băieţii au învăţat cum să se aşeze corect, să se încline, să-şi manifeste respectul şi să pună capăt chinurilor unui adversar la necaz. Ishiguro îl luă pe Chris deoparte; Lee lucra cu Saul. A doua zi, instructorii inver-

sară partenerii. Primele două săptămîni au fost dedicate învățării căzăturilor corecte, a *katas*-ilor sau paşilor de dans, şi mijloacelor de a dezechilibra adversarul. Odată înțelese aceste principii fundamentale, băieții au început antrenamentul avansat, rezervat de obicei centurilor negre. Au învățat să sufoce oponentul, să-i imobilizeze brațele, să-i rupă extremitățile.

– Pentru nişte oameni cu instincte atît de rapide ca ale voastre, le explică Lee, veți vedea apropierea unei lovituri ca şi cum ar pluti prin aer. Tot ce aveți de făcut e să păşiți înapoi sau lateral şi să-l priviți pe atacant cum îşi pierde echilibrul. Nu vă lăsați niciodată încolțiți. În schimb, înaintați încontinuu pentru a încolți adversarul. În acelaşi timp, aşteptați-l să atace. Apărați-vă atît de sigur încît singura voastră lovitură să-şi atingă scopul. Nu vă apropiați niciodată mai mult decît la lungimea picioarelor lui. Nu-l lăsați niciodată să vă apuce din față. Făcînd aceasta, ați ajunge aproape să vă luați la trîntă, să vă distrați cu el. Vă voi arăta cum să vă apărați împotriva unui atacant care vă apucă din spate, care vă înşfacă de gît sau de brațe. Veți învăța să îndoiți genunchii, să folosiți pivotul şoldului. Aceste tactici trebuie să devină reflexe.

Au ajuns să înțeleagă în profunzime că posibilitatea de a învinge un adversar nu le aparținea celor tineri şi atletici, ci deținătorilor de cunoştințe secrete. Metodele pe care le-au învățat le conferiră încrederea de a se relaxa şi a recunoaşte primejdia. Această putere îi făcea să fie umili.

Lee le spunea poveşti.

– M-am dus la şcoala misiunii. Am învățat *Biblia* voastră – ambele cărți. Vă voi spune ceva ce m-a interesat întotdeauna. În cartea veche, Isaiah, Dumnezeuul vostru, spunea: „Eu am creat ziua; am creat noaptea. Am creat binele; am creat răul. Eu, Domnul, am făcut toate acestea.“ Întotdeauna m-am întrebat cum poate un apusean să judece răul ca fiind nedrept, cînd propriul lui

Dumnezeu l-a creat şi i-a îngăduit lui Lucifer să-l apere. Ciudat, cum războinicul care a văzut cu ochii moartea şi miracolele fie rămîne în armată, fie intră într-o mănăstire – de dragul disciplinei. Între timp, cei aflaţi acasă în siguranţă, care nu ştiu nimic, vorbesc despre ce e rău, ce e nedrept, ce este păcatul. Cît de minunat este că istoria războinicului nu-i permite să aibă în vedere binele şi răul, ci numai datoria, cinstea şi credinţa.

Ishiguro le permise băieţilor să facă un joc de *shinigurai*. În japoneză, cuvîntul însemna a fi nebun să mori. Spera ca, într-o bună zi, acest joc de-a caii să le permită băieţilor a sări fără ezitare în fălcile morţii. Jocul implica sărituri unul peste altul, peste obiecte, căderi de la înălţime şi aterizări drept pe burtă.

Lee spuse:

– Nimic nu e mai emoţionant decît să ştii că un prieten e undeva în întuneric, înfruntînd moartea. Ce însufleţire!

Ishiguro adăugă:

– Vă voi citi din *Hugakure*. Titlul înseamnă „ascuns printre frunze". Descrie codul clasic al eticii samurailor. Calea samuraiului este moartea. Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu face decît să te oţeleşti şi să înaintezi. Cel ce dă greş în misiunea lui şi alege continuarea vieţii va fi dispreţuit ca fiind un laş şi un cîrpaci. Pentru a fi un samurai perfect, trebuie să te pregăteşti pentru moarte dimineaţa şi seara, zi şi noapte. Iadul înseamnă a trăi în timpuri lipsite de evenimente, cînd nu ai de ales decît să aştepţi vitejia.

În ziua cînd au terminat antrenamentul, Ishiguro le-a dat lecţia finală:

– Mulţi ani de-a rîndul în istoria Japoniei, comandantul era respectat de oamenii săi. Se numea shogun, ceva în genul preşedintelui vostru. Sub el, urmau maeştrii de talent, ca şi C.I.A. şi Pentagonul vostru. În grija şi sub

comanda acestor maeştri se aflau *hatamoto*, care-şi serveau stăpînii în calitate de samurai, în tabăra shogunului. Maeştrii erau intermediari – garantau cinstirea şefului şi dreptatea pentru oameni. La rîndul lor, samuraii făgăduiau recunoştinţă, vitejie şi supunere. Răspunderea lor se numea *giri*. Dacă unui samurai i se forma o convingere monahală sau suferea o lovitură care-l lăsa infirm, era concediat din slujba shogunului. Cînd un maestru murea, shogunul îi elibera din slujbă pe samuraii acestuia. Aceşti samurai porneau singuri prin ţară – nu depuneau legămînt faţă de vreo soţie – dar, fiindcă talentele lor erau atît de precise şi ucigătoare, erau adeseori vînaţi şi, cu siguranţă, provocaţi de multe ori. Unii formau echipe. Cîţiva au devenit bandiţi, dar majoritatea se călugăreau. Nu e ciudat cum puterea de a ucide face adeseori din războinic un monah? Dar, în cazul vostru, shogunul nu este preşedintele. Un asemenea om ajunge şi pleacă de la putere după capriciile opiniei populare. Nu, shogunul vostru este Eliot. El vă poate retrage, sau poate muri. Fără el, însă, nu sînteţi decît nişte rătăcitori.

Capitolul 14

Ploaia continua să cadă pe acoperişul cabanei. Afară, dimineaţa era sumbră ca un amurg.

Erika clipi din ochi, descumpănită. Chris şi Saul îi povestiseră pe rînd.

– Cît timp spuneaţi că a durat instrucţia? întrebă ea.

– Trei ani, răspunse Saul. Cîte trei ore zilnic.

Femeia trase aer în piept.

– Dar nu eraţi decît nişte copii.

– Vrei să zici că eram tineri, răspunse Chris. După cum am fost crescuţi, nu-s sigur că am fost vreodată copii.

– Ne-au plăcut orele alea, adăugă şi Saul. Ne bucura să-l facem pe Eliot mîndru de noi. Nu doream decît aprobarea lui.

Chris arătă spre imprimatele de computer de pe masă:

– Date fiind celelalte paralele, presupun că oamenii de pe lista asta au crescut în acelaşi gen de atmosferă că şi noi.

– Condiționați, spuse Erika.

Ochii lui Saul erau umbriți.

– A mers. În primăvara absolvirii liceului, Forțele Speciale şi Aeropurtatele 82 au trimis la şcoală recrutori. Au petrecut o săptămînă încercînd să convingă clasa noastră care unitate avea mai multe de oferit.

Glasul îi deveni amar.

– La fel cum I.B.M.-ul şi Xerox-ul recrutau din colegiu. Băieții din clasa noastră au ales o unitate militară sau alta, dar, ca grup, s-au înrolat în proporție de sută la sută. Făcînd astfel, au continuat o tradiție. Niciodată n-a absolvit de la „*Franklin*“ vreun băiat care să nu intre în armată. Doreau să-şi dovedească atît de mult curajul încît în ’68, peste şase ani, pe vremea ofensivei Tet din Nam, optzeci la sută din clasa noastră au murit în luptă.

– Iisuse, exclamă Erika.

– Pentru noi, însă, procesul încă nu se terminase, continuă Chris. Eliot o numea altoire. După şcoală şi *dojo,* după Forțele Speciale şi Nam, am trecut prin instructajul instinctelor ucigaşe ale lui Rothberg. Apoi ne-am dus la ferma din Virginia a agenției. Eliot ne recrutase de mult. Într-un sens, antrenamentul nostru începuse la vîrsta de cinci ani. După fermă, însă, am fost în sfîrşit gata să lucrăm pentru el.

– V-a făcut să fiți cei mai buni.

– Ne-a făcut să fim noi înşine. Da.

Chris îşi strînse buzele cu furie.

– Şi pe ceilalți la fel. Ne-a programat să-i fim abso-

lut devotați.

– Să nu discutăm niciodată. Ca misiunea *Paradigma,* spuse Saul. Nici nu mi-a trecut prin minte să întreb de ce o dorea. Dacă el ordona ceva, nouă ne era de ajuns.

– Eram atît de naivi încît probabil se simțea ispitit să rîdă. În noaptea aia cînd am fugit din școală și ne-a bătut gașca...

Chris se încruntă furios.

– Abia acum mi-am dat seama. Întotdeauna mă sîcîise ceva la ei. Erau prea îngrijiți. Aveau haine de piele noi. Mergeau cu o mașină scumpă.

Se înfioră.

– Trebuie să fi fost agenții lui. I-a trimis să se ocupe de noi, ca să ne înfuriem și să ne repezim la șansa de a învăța la *dojo.* Numai Dumnezeu știe în cîte alte moduri ne-a mai manipulat.

– Acadelele alea *Baby Ruth.* Mi-a dat una în Denver, cînd m-a tras pe sfoară să fiu omorît.

– La fel și mie, cînd mi-a cerut să te caut, adăugă Chris. Sîntem ca niște cîini ai lui Pavlov. Acadelele alea sînt simbolul relației lui cu noi. Le folosea ca să ne facă să-l iubim. A fost ușor. Nimeni nu ne mai arătase generozitate. Un bătrîn care le dă dulciuri copiilor.

Ploaia răpăia și mai tare pe acoperiș.

– Iar acum, continuă Saul, descoperim că tot ce-a spus era neadevărat. Trucuri. Minciuni. Niciodată nu ne-a iubit. S-a folosit de noi.

– Și nu numai de noi.

Chris fierbea.

– Ceilalți trebuie să fi simțit că și pe ei îi iubea. I-a mințit pe toți. Nu făceam decît parte dintr-un grup. Aproape că i-aș putea ierta minciunile – cîte m-a pus să fac! – dacă aș crede că am fost niște oameni deosebiți pentru el. Dar n-am fost.

Ascultă furtuna, vorbind apoi cu cuvinte ca tunetele:

– Și pentru asta, am să-l omor cu mîna mea.

NEMESIS

Capitolul 1

La două minute după deschiderea magazinului de băuturi, Hardy ieşi din nou în stradă, ţinînd două sticle de *Jim Beam* într-o pungă de hîrtie. Se mîndrea cu marca aleasă. Pensia sa de la guvern îi permitea puţine capricii, dar nu se înjosise niciodată pînă la a bea whisky neîmbătrînit, din coada listei de preţuri. Nici nu fusese tentat să guste vinurile populare ieftine sau greţosul rom dulce de fructe preferat de alţi băutori din clădire. Avea standardele lui. Mînca o dată pe zi, indiferent că-i era foame sau nu. Se spăla şi să bărbierea zilnic, şi purta haine proaspăt spălate. N-avea încotro. În umiditatea oraşului Miami, transpira încontinuu, alcoolul ieşindu-i prin pori la fel de repede pe cît îl dădea de duşcă. Chiar şi acum, la ora opt şi cinci dimineaţa, domnea o caniculă fioroasă. Ochelarii negri îl apărau de lumina soarelui şi-i ascundeau ochii injectaţi. Cămaşa înflorată i se lipea de trup, umezind punga de hîrtie pe care o ţinea strînsă la piept. Îşi privi stomacul, copleşit la vederea pielii albe şi buhăite care se zărea prin deschizătura unui nasture al cămăşii. Cu demnitate, şi-l încheie. Curînd, după ce mai traversa două străzi, avea să revină în întunecimea sigură a camerei sale, cu jaluzelele trase şi cu ventilatorul pornit, privind ultima jumătate de oră din *Bună dimineaţa, America,* şi bînd în cinstea lui David Hartman.

Gîndul la primul pahar al zilei îl făcea să tremure. Privi în jur, pentru cazul că l-ar fi văzut vreun poliţist, apoi cîrmi spre o alee, ascunzîndu-se sub o scară de incendiu. În timp ce maşinile vuiau prin dreptul intrării, băgă mîna în pungă, deşurubă căpăcelul uneia dintre sticle şi-i scoase gîtul afară, ridicîndu-l la buze. Închise

ochii, desfătîndu-se cu căldura bourbon-ului ce i se prelingea pe beregată. Trupul i se destinse. Tremurul încetă.

Deodată, deveni rigid, auzind urletul unei muzici sacadate ce se apropia. Nedumerit, deschise ochii pentru a-l privi pe cel mai înalt cubanez pe care-l văzuse în viața lui, cu cămaşă purpurie lucioasă şi ochelari cu lentile-oglindă, învîrtindu-se în tactul aspru al boxei legate pe umeri. Ciolănos, cu buze subțiri, cubanezul îl înghesui în perete, sub scara de incendiu.

Hardy tremura din nou – acum, însă, de frică.

– Te rog. A, zece dolari în portofel. Numai nu mă bate. Nu-mi lua whisky-ul.

Cubanezul se mulțumi să se încrunte.

– Ce tot îndrugi? Mi-a zis un filfizon să-ți dau asta.

Îndesă în pungă un plic şi se îndepărtă.

– Ce? Hei, stai puțin. Cine? Cum arăta?

Cubanezul ridică din umeri:

– Un papițoi şi gata. Ce contează? Toți arătați la fel. Mi-a dat dooj' de parai. De-altceva nu-mi pasă.

În timp ce Hardy clipea din ochi, cubanezul dispăru de pe alee, muzica din boxă îndepărtîndu-se. Hardy îşi linse buzele, simțind gustul unui rest de bourbon. Nervos, vîrî mîna după plicul din pungă. Simți înăuntru un obiect prelung şi subțire. Rupînd neîndemînatic plicul, lăsă să-i cadă în palmă o cheie.

Părea să aparțină unui seif de depuneri. Purta un număr: 113. Şi litere: U.S.P.S. Amețit, încercă să se concentreze, ghicind în sfîrşit ce însemnau literele: *United States Postal Service*[1]. O căsuță poştală.

Ca pe vremuri. Ideea îl tulbura. Nu mai lucrase pentru Informații din 1973, cînd scandalul Watergate[2] rezultase

1. Serviciul Poştal al Statelor Unite
2. Celebru incident politic constînd în surprinderea unor spărgători în sediul opoziției din hotelul Watergate, cu intenția de a fotografia documente secrete; dezvăluindu-se implicarea C.I.A.

într-o curățenie masivă prin agenție. În ciuda băuturii, încă mai fusese destul de valoros pentru a spera să-şi păstreze slujba de director al operațiunilor în America de Sud pînă la vîrsta pensionării. Dar scandalurile politice de după spargere necesitaseră țapi ispăşitori, iar el, ca trăgător la măsea, era cel mai potrivit. La şaizeci şi doi de ani, fusese silit să demisioneze – cel puțin pînă-şi primea pensia completă – şi, cu ura față de frig caracteristică alcoolicilor, se îndreptase spre Miami.

Acum, îşi spuse: „Ce mama dracu', sînt prea bătrîn pentru jocuri. O căsuță poştală. Ce porcărie. Mai întîi, mă dau afară. Pe urmă, şi-nchipuie că dacă pocnesc din deşte încep din nou să lucrez pentru ei." Băgă cheia în pungă şi ieşi de pe alee. Ei bine, nu-şi găsiseră omul.

Mai merse o bucată de drum pînă să-şi analizeze mai bine bănuielile. Poate cheia nu provenea de la agenție. Se încruntă, oprindu-se în loc. Poate era din tabăra cealaltă. Îl durea capul. Care tabără cealaltă, la urma urmei? Şi, mai important, de ce? Cui îi trebuia un pilangiu? „Chiar dac-aş fi treaz, mi-am pierdut antrenamentul. După nouă ani, habar nu mai am de operațiunile agenției. Ce mama dracu'?"

Soarele arzător răzbătea prin ochelarii negri, făcîndu-l să strîngă pleoapele. Îl durea şira spinării, de senzația că ar fi fost urmărit. Privi în jur. „Ce prostie," îşi spuse. „Amice, nu glumeşti cînd zici că-ți pierduşi antrenamentul. Pe vremuri, o mişcare vizibilă ca asta putea să te coste viața."

Nu c-ar mai fi contat. Indiferent ce joc i se propunea, nu intenționa să-l primească. Cineva îşi pierduse timpul şi douăzeci de dolari. Tot ce dorea era să se întoarcă acasă, să pornească ventilatorul şi să închine în sănă-

---

şi a personalului Casei Albe, scandalul a determinat demisia preşedintelui Richard Nixon.

tatea lui David Hartman. Să închine în sănătatea multora. Şi să mai bea cîteva pahare şi la apariția vechiului său prieten Phil Donahue.

Văzu curînd intrarea blocului. Proprietarul îl numea condomeniu, dar marghernită ar fi fost un cuvînt mai potrivit. Coşmelia avea paisprezece etaje – cu betonul atît de prost încît se fărîmița din cauza aerului sărat, şi geamurile aşa de subțiri că tremurau de zgomotul traficului. Holurile miroseau a varză. Instalațiile păcăneau. Prin pereții subțiri, Hardy auzea de fiecare dată cînd vecinul se uşura. *Vilă de pensionari,* scria pe tăbliță. Înmormîntare prematură, reflectă Hardy.

Ajunse la clădire şi privi găinațul de pescăruşi amestecat cu pene, pe trotuar, în fața uşii cu geamul crăpat. I se acrea stomacul cînd îşi analiza programul zilnic – bourbon, emisiuni- concurs, melodrame, în sfîrşit actualitățile, dacă reuşea să rămînă treaz pînă atunci, coşmarurile de la miezul nopții, nădușelile de la trei dimineața. Ce mama dracu', David Hartman putea să mai aştepte, îşi spuse el şi se întoarse din fața intrării, continuîndu-şi drumul spre colț. Recunoştea că era un nătărău. Problema era că, în ciuda înverşunării față de agenție şi a presimțirii necazurilor, nu-şi putea stăpîni curiozitatea. Nu mai simțise un asemenea interes de cînd văzuse uraganul din anotimpul trecut.

Care oficiu poştal? Întrucît trebuia să înceapă de undeva, îl alese pe cel mai apropiat, poposind în drum pe alei pentru a-şi spori curajul cu bourbon. Oficiul era numai sticlă şi crom, prelung, cu plafonul jos, mărginit de palmieri părînd încovoiați de căldură. Intră pe uşa automată ce se deschise fîsîind, pentru a simți mirosul înțepător de detergent industrial pe care-l folosea omul de serviciu pe duşumeaua de ciment. Căsuțele poştale se aliniau de ambele laturi ale coridorului. Găsi numărul 113 pe o uşă mai mare decît celelalte, în rîndul din dreapta-jos. Desigur, toate oficiile poştale din oraş aveau, probabil, o căsuță numerotată 113. Cheia putea să nu

se potrivească dar, cînd o scoase din pungă, constată că se răsucea lin în broască. Cutia se afla atît de jos încît trebui să îngenuncheze pentru a privi înăuntru. Văzînd mărimea căsuței poștale, se așteptase la un pachet. Dar nu găsi nimic. Cu un gol în stomac de dezamăgire, furios că fusese păcălit, aproape se ridică la loc înainte ca instinctul să-l avertizeze: de ce o căsuță aflată pe rîndul de jos? Fiindcă, îngenuncheat chiar, nu-i puteai vedea tavanul. Ca s-o vezi în întregime, trebuia să te apleci pînă aproape de pardoseală. Funcționarul care introducea corespondența prin partea opusă nu putea vedea un obiect lipit deasupra. Numai dacă se apleca pînă jos, așa cum făcu acum Hardy, pentru a găsi o cutiuță de plastic plată, cu un magnet care o ținea lipită de plafonul cutiei.

Cu chipul înroșit din cauza aplecării, Hardy desprinse magnetul. Se ridică, nesigur. Privi de-a lungul culoarului cu căsuțe poștale. Nu se zărea nimeni. În loc să meargă într-un ascunziș mai sigur, riscă și deschise capacul cutiuței.

Se încruntă, la vederea altei chei. Ce mama...?

Nu era o cheie de căsuță poștală. Purta un număr: 36.

O întoarse pe partea cealaltă. *Atlantic Hotel.*

Capitolul 2

Saul se încordă cînd auzi cheia clănțănind în broască. Se ghemui după un scaun, strîngînd în mînă patul pistolului *Beretta* ascuns și privind spre ușa ce se deschidea încet.

Se asigurase că încăperea era obscură, trăgînd bine draperiile. Pe podea se întinse raza îngustă a luminii din hol, lățindu-se treptat. O umbră o acoperi. Un bărbat supraponderal intră încet, nervos, strîngînd ceva într-o pungă de hîrtie.

– Închide uşa şi încui-o, spuse Saul.

Omul se supuse. În întuneric, Saul aprinse o lampă de birou cu picior flexibil, îndreptînd-o spre el. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Din spatele lămpii, ascuns în întuneric, îl recunoscu pe Hardy. Omul îşi scoase ochelarii de soare, ridicînd o mînă pentru a-şi apăra ochii. Saul nu-l mai văzuse de treisprezece ani. Încă de pe atunci Hardy arătase prost. Acum, la vîrsta de şaptezeci şi doi de ani, se prezenta şi mai rău – piele albicioasă şi buhăită, pete roşii pe obrajii zbîrciţi, abdomen întins de ficatul umflat şi fluidele pe are le reţin trupurile alcoolicilor. Avea părul cărunt, tern, fără viaţă. Dar cel puţin era pieptănat. Se bărbierise. Nu emana nici un miros, în afara celui de bourbon. Hainele – o hidoasă cămaşă înflorată şi pantaloni din poliester de culoare albastră-electrică – arătau curate şi călcate. Avea pantofii albi lustruiţi proaspăt.

„La naiba," îşi spuse Saul, „dacă eu eram un beţiv, mă-ndoiesc c-aş fi dat atîta atenţie înfăţişării."

– Hardy, ce bine-mi pare că te văd! Lumina se aprinde din stînga ta.

– Cine...?

Glasul lui Hardy tremura, în timp de bîjbîia după comutator. Se aprinseră două lămpi – pe un birou şi deasupra patului. Hardy miji ochii, încruntîndu-se.

– Nu mă recunoşti? Mă simt jignit.

Hardy rămase încruntat.

– Saul? clipi el din ochi, a nedumerire.

Continuînd să ţină pistolul ascuns, Saul rînji şi se întinse peste scaun pentru a-i da mîna.

– Ce mai faci? Ce-ai în pungă?

– Ăă... ridică Hardy din umeri, jenat, doar nişte fleacuri. Am făcut cumpărăturile de dimineaţă.

– Pileală?

– Păi, mda...

Se şterse la gură, plin de importanţă.

– Îmi vin nişte prieteni. Nu-mi dădusem seama că mi

s-a golit barul.

– Pare groaznic de grea. Pune-o pe comodă. Să-ţi mai odihneşti braţul.

Mirat, Hardy făcu cum i se spusese.

– Nu... despre ce-i vorba?

– O revedere, cred că-i putem zice, ridică Saul din umeri.

Sună telefonul. Hardy tresări, făcînd ochii mari. Mai sună o dată.

– Nu răspunzi?

Dar Saul nu se clinti. Telefonul se opri din sunat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Hardy, ce se întîmplă? Cubanezul ăla...

– Impresionant, nu? A cam durat ceva timp pînă să-l găsesc. Exact dantura potrivită.

– Dar de ce?

– Ajungem şi-acolo. Eşti înarmat?

– Faci bancuri. Cu toţi refugiaţii ăştia cubanezi?

Saul dădu din cap. Hardy intrase în legendă pentru că nu mergrea nicăieri fără pistol, nici măcar la toaletă. Odată, spre disperarea Serviciului Secret, purtase revolver la o conferinţă cu preşedintele, la Casa Albă. Altă dată, în timpul unui dineu prestigios, adormise de-atîta băutură, moleşindu-se în scaun pînă-i alunecase arma din teaca de la subsuoară, căzînd pe podea în faţa a doi deputaţi şi trei senatori.

– Pune-l pe comodă, lîngă rachiu.

– De ce?

Saul ridică *Beretta* de după scaun.

– De-aia.

– Ei, haide.

Ochii lui Hardy se dilatară. Încercă să rîdă, ca pentru a se convinge singur că era o glumă.

– N-ai nevoie de ăla.

Saul, însă, nu rîdea.

Hardy îşi ţuguie buzele. Nervos, se aplecă să-şi ridice cracul pantalonului stîng, dezvăluind un *Colt* 38 bont,

într-o teacă la gleznă.

– Tot îţi mai plac revolverele, hai?

– Ştii cum mi se spunea.

– Wyatt Earp[1]. Foloseşti doar două degete.

– Nu-i nevoie să-mi spui, zise indignat Hardy. Încă mai ţin minte instrucţia.

Puse revolverul pe scrin.

– Mulţumit?

– Nu tocmai, răspunse Saul, luînd arma. Trebuie să te percheziţionez.

– Of, pentru Dumnezeu.

– N-am să te gîdil.

După ce-l căută, Saul manifestă un interes deosebit pentru nasturii lui Hardy.

Hardy se albi la faţă.

– Despre *asta*-i vorba? Microfoane? Credeai că-s cablat? De ce-aş...?

– Din acelaşi motiv din care ne-am folosit şi de cubanez. Nu sîntem siguri că nu eşti urmărit.

– Urmărit? Dar de ce-ar vrea cineva să...? Stai niţel. Noi? Ai zis noi?

– Chris lucrează cu mine.

– Kilmoonie?

Hardy părea derutat.

– Bravo. Rachiul nu ţi-a distrus memoria.

– Cum aş putea uita ce-aţi făcut pentru mine în Chile? Unde...?

– La telefon a fost el, din hol. Două apeluri au însemnat că se îndoia că fuseseşi urmărit. Dacă zăreşte ceva suspect, va telefona din nou – un apel – ca să mă prevină.

– Dar puteam să-ţi spun eu că n-am fost urmărit.

Observă că Saul îi evita privirea.

---

1. Celebru şerif din Vestul Sălbatic

– M-am prins, dădu el din cap, amărît. Bănuieşti că nu mai sînt în stare să recunosc o coadă.

– Cînd iese din acțiune, omului i se mai tocesc simțurile.

– Mai ales dacă-i bețiv.

– Nu eu am spus-o.

– Ce mama dracu', nici nu era nevoie, se încruntă Hardy. De unde-ați ştiut atît de sigur c-am să vin?

– N-am ştiut. Cînd ți-a dat cubanezul cheia, puteai s-o arunci într-un canal.

– Şi?

– Te-am fi lăsat în pace. Trebuia să dovedeşti că eşti gata să te implici – nu numai cu noi, cu orice. Trebuia să dovedeşti că simți nevoia de puțină acțiune.

– Nu.

– Nu-s sigur ce...

– Ați avut voi alt motiv.

Saul clătină din cap.

– Cubanezul, continuă Hardy. Pot să-mi dau seama de ce-ați avut nevoie de el. Chestia cu cheia se leagă.

– Bine, atunci...?

– Dar căsuța poştală şi a doua cheie?

– Precauții suplimentare.

– Ba nu, voiai să-mi laşi timp destul pentru cazul că trebuia s-o şterg şi să dau un telefon. Chris m-ar fi văzut cînd o făceam. Te suna şi-ți spunea să fugi.

Hardy clocotea.

– Deci, pentru cine mama dracu' credeați că lucrez?

Saul stătu la îndoială. Era posibil ca Hardy să fi fost abordat. Pe de altă parte, Saul nu ştia la cine să mai apeleze. Cîntărea posibilitățile.

Şi-i spuse.

Hardy era năucit. Un moment, nu păru să înțeleagă. Brusc, se înroşi la față. Venele gîtului i se umflară.

– *Eliot?* i se frînse glasul. *Eliot?* Credeați c-aş co-

opera cu ticălosul ăla? După tot ce mi-a făcut, vă închipuiaţi că l-aş mai ajuta?

– Nu eram siguri. Au trecut mulţi ani. Poate te schimbaseşi. Uneori, omul îşi mai uită supărările.

– Să uit? Niciodată! Ticălosul m-a concediat! Tare mi-ar mai plăcea să-l apuc de gît şi...

– Ţii s-o dovedeşti?

Hardy rîse.

Capitolul 3

Saul termină de explicat. Hardy ascultă, cu ochii duri şi chipul şi mai roşu, înfierbîntat de ură. Într-un tîrziu, dădu din cap:

– Sigur. S-a întors şi împotriva voastră. Nu mă miră. La fel a făcut cu toţi ceilalţi. Mă-ntreb de ce i-a trebuit atîta timp.

– Continuă.

– Nu ştiu ce...

– Eliot spunea întotdeauna că dacă vrei să afli secretele unui om, întreabă pe cineva care-l urăşte.

– Ştiţi despre el mai mult decît oricine.

– Aşa credeam şi eu. M-am înşelat. Dar tu erai rivalul lui. L-ai anchetat.

– Ai auzit despre asta?

Saul nu răspunse.

Hardy se întoarse spre punga de pe comodă. Scoţînd o sticlă de bourbon pe jumătate goală, răsuci capacul şi o ridică la buze. Deodată se opri, cu o privire spăşită:

– Bănuiesc că ai un pahar.

– În baie.

Saul îi luă sticla.

– Dar am pentru tine altceva de băut.

– Ce anume?

– Adu paharul.

Bănuitor, Hardy se supuse. Cînd reveni din baie, cu paharul strîns între degete, se holbă la sticlele pe care le scosese Saul dintr-un sertar, înghițind în sec îngrețoşat.

– Nu.

– Am nevoie de tine treaz. Dacă trebuie neapărat să bei...

– Vermut? Îți bați joc de mine?

– Rîd cumva?

– E dezgustător.

– Poate n-ai să bei atît de mult. În caz că te tentează, totuşi...

Saul duse sticlele de whisky în baie şi le goli în chiuvetă.

Hardy gemu:

– Şaişpe dolari m-au costat!

– Uite-aici un pol. Păstrează restul.

– Sadicule!

– Ia-o aşa. Cu cît terminăm mai repede, cu-atît îți vei putea cumpăra mai curînd alt bourbon.

Se duse la scrin şi deschise ambele soiuri de vermut – roşu şi alb – turnînd din amîndouă în paharul lui Hardy:

– Pentru cazul că ai stomacul mai tare decît credeam.

Hardy se încruntă la vederea amestecului roz. Întinse mîna, şi-o trase înapoi, apoi o întinse iar – şi bău paharul din trei înghițituri. Icnind, se agăță de comodă.

– Iisuse!

– Ți-e bine?

– Are-un gust parcă-i Kool-Aid, se cutremură Hardy. Niciodată n-am să-ți iert asta.

Dar îşi mai turnă un pahar.

– În regulă, trebuie să ştiu. Deci, cum ai aflat că-l anchetasem?

– N-am aflat.

– Dar ai spus...

– Aveam o presimțire – datorită părerii tale despre el.

Dar nu eram sigur. Am bănuit că dacă te întrebam, puteai să te sperii şi să negi. Aşa că m-am prefăcut că ştiu deja, sperînd s-o confirmi.

– Chiar *stau* de prea mult timp pe liber, oftă Hardy. O.K., e adevărat. Dar un moment mă speriaseşi. N-ar fi trebuit să ştie nimeni. Crede-mă, am avut mare grijă. Într-o treabă ca asta, nu m-am încrezut în nimeni ca să m-ajute. Puțin scormonit ici, puțin colo. Nici un sistem vizibil. Nici un minut pe care să nu-l pot justifica.

Se strîmbă.

– Norocul meu, a apărut cazul Watergate. N-am fost implicat în spargere. Eliot şi cu mine, însă, eram rivali de-o bună bucată de vreme. L-a convins pe director să mă zboare. Ca exemplu. Îi înțeleg logica. Ce mama dracu', le pileam – şi-o mai fac şi-acum. Da' nu mă pot dezbăra de senzația c-a văzut în asta şansa unei victorii finale.

– Crezi că ştia că-l anchetai?

– Evident, nu.

– Ce te face-atît de sigur?

– Ar fi pus să mă omoare.

Saul făcu ochii mari.

– Atît de multe ai aflat?

– Ajunsesem pe-aproape. Era ceva. O simțeam. În unele zile, credeam că nu-mi mai trebuia decît încă un singur fapt concret. Doar unul încă...

Ridică din umeri.

– Dar a cîştigat el. Afară, fără nici o cale de a continua ancheta, m-am lăsat în seama băuturii.

Ridică paharul:

– Poşirca asta chiar că-i infectă.

– Poate vrei puțină cafea?

– Doamne, nu, aia-i mai rea ca vermutul. La pensie, reluă el melancolic. Te-apucă lenea. Cum puteam termina ce începusem? Nu mai aveam acces la computere.

– Voiai să rămîi în viață.

– Sau am meritat să mă concedieze. Dacă mai aveam

coaie, încă m-aş mai fi ţinut după el.

Fruntea i se îmbrobonase de sudoare.

– Groaznic de cald!

Saul traversă camera, punînd în funcţiune instalaţia de aer condiţionat de lîngă draperii. Aceasta începu să bîzîie, suflînd prin odaie o adiere mucegăită.

– Ce te-a făcut să vrei să-l anchetezi?

Hardy luă o sorbitură, dezgustat:

– Kim Philby.[1]

Capitolul 4

În 1951, Kim Philby fusese un membru de rang înalt al reţelei externe de informaţii britanice M.I.-6. Înainte, în timpul celui de-al doilea război mondial, ajutase la instrucţia recruţilor fără experienţă din începătoarea reţea de spionaj americană, O.S.S. Îşi oferise colaborarea în 1947, cînd O.S.S. se transformase în C.I.A. În 1949 venise la Washington pentru a ajuta F.B.I.-ul să investigheze cercurile de spionaj sovietice şi, într-adevăr, fusese răspunzător de a dovedi că un respectat diplomat englez, Donald Maclean, era agent comunist. Înainte de a putea fi arestat, însă, Maclean fusese alertat de un alt diplomat britanic, Guy Burgess, el însuşi agent comunist nebănuit, şi fugiseră împreună în Rusia.

Dezvăluirea unor infiltrări sovietice atît de profunde şocase comunitatea informativă occidentală. La fel de tulburător era şi misterul felului cum aflase Burgess că Maclean era suspectat. Preocupat de această întrebare, Hardy, pe-atunci tînăr ofiţer C.I.A., stătea în maşina sa,

---

1. Toate informaţiile despre Harold A.R. („Kim") Philby care urmează sînt documentate istoric, reprezentînd un caz celebru din analele spionajului mondial.

într-un parcaj din Washington, aşteptînd ca o ploaie torenţială neaşteptată să se termine, pentru a putea fugi să prînzească în barul său favorit, cînd îi venise o idee surprinzătoare. Uitînd de sete, revenise rapid cu maşina la biroul său aflat într-una din construcţiile Quonset care se aglomerau pe Mall-ul[1] din Washington de la război încoace. Aruncîndu-şi mantaua udă de ploaie pe un scaun din cămăruţa sa, căutase prin cîteva dosare, făcînd însemnări pentru cercetarea documentară a sistemului pe care-l bănuia.

Burgess îl prevenise pe Maclean. Burgess îl cunoştea pe Philby, omul care-l acuzase pe Maclean. Într-adevăr, Burgess fusese cîndva oaspete în casa lui Philby. Avusese Philby o scăpare involuntară, dîndu-i de înţeles lui Burgess că Maclean avea probleme?

Această explicaţie nu avea nici un sens. Philby era un om cu prea multă experienţă pentru a-i dezvălui informaţii delicate unui prieten al omului pe care plănuia să-l acuze.

Atunci, care era legătura? Burgess, Maclean şi Philby. Hardy făcu un salt logic drastic. Dacă şi Philby era agent comunist? Dacă Philby îl acuzase pe Maclean numai după ce îl trimisese pe Burgess să-l avertizeze?

Totuşi, de ce? De ce să acuze Philby un tovarăş de-al său comunist? Hardy nu se putea gîndi decît la un singur motiv – pentru a proteja un agent comunist şi mai important, care risca să fie demascat. Cine, însă, ar fi fost mai important decît Maclean? Respiraţia lui Hardy se acceleră. Philby însuşi? Acuzîndu-l pe Maclean, Philby s-ar fi ridicat mai presus de orice bănuială. Poate că, lucrînd cu cei de la F.B.I., Phibly descoperise că se afla în mare pericol de a fi descoperit ca spion.

Presupuneri, îşi spuse Hardy. Dar unde era dovada?

---

1. Întinsă peluză din faţa Casei Albe şi a Capitoliului

Îşi aminti deodată de un agent comunist numit Krivițki care, cu ani în urmă, avertizase asupra prezenței a trei agenți sovietici în corpul diplomatic britanic. Krivițki îl identificase pe unul dintre cei trei după numele de familie, King, (acesta fiind arestat ulterior), dar se exprimase vag în privința celorlalți doi: un scoțian atras spre comunism în anii '30, şi un ziarist englez în Războiul civil din Spania. Scoțianul fusese acum idenificat în persoana lui Maclean. Cine, însă, era gazetarul englez?

Hardy studie cele mai mărunte detalii din dosarul lui Philby, aproape izbucnind în rîs cînd găsi ceea ce dorea: cîndva, Philby fusese reporter – în Războiul civil din Spania. Deodată, totul se lega. Philby şi Burgess se cunoscuseră în studenție, la *Cambridge*. În anii treizeci, amîndoi simpatizaseră cu comunismul, apoi însă suferind o schimbare radicală, preferînd dintr-odată capitalismul şi înscriindu-se în serviciul diplomatic englez.

Desigur, îşi spuse Hardy. Fuseseră abordați de ruşi şi acceptaseră să devină agenți sovietici sub acoperire.

Capitolul 5

– Cu asta mi-am făcut reputația, spuse Hardy.

În răsuflarea i se simțea izul acru de vermut.

– Oamenii uită că eu sînt omul care l-a demascat pe Philby.

– Unii dintre noi ştim cine sînt legendele, replică Saul.

– Eu şi Eliot.

Hardy bău.

– Băieții de aur. Eliot a marcat puncte folosind ex-nazişti care şi-au reconstruit rețelele de informații după război, de astă dată lucrînd pentru noi. Se părea că nu puteam greşi niciunde.

– Care-i trecutul lui?

– Nici măcar atîta nu ți-a spus? Boston. Familia lui

figura în registrul social. Taică-său a studiat la *Yale*, apoi a lucrat pentru Departamentul de Stat. La scurt timp după naşterea lui Eliot, în 1915, a murit cînd au scufundat nemţii *Lusitania*. Maică-sa a murit în epidemia de gripă din 1918. Înţelegi ce vreau să zic?

– Eliot a fost orfan?

Saul simţi un fior.

– La fel ca tine şi ca şi Chris. Poate asta explică intresul lui pentru voi doi.

– A fost la orfelinat?

– Nu. N-avea bunici, unchi sau mătuşi. Existau nişte rude îndepărtate care l-ar fi putut înfia. Moştenise destul pentru ca întreţinerea lui să nu fie o problemă. Dar s-a oferit să-l crească un prieten de-al tatălui său – un om cu influenţă în Departamentul de Stat. Rudele lui Eliot au fost de acord. În fond, omul ăsta putea să-l instruiască pe Eliot aşa cum ar fi vrut tatăl lui. Avea avere şi putere.

– Cine?

– Tex Auton.

Ochii lui Saul se măriră.

– Exact, continuă Hardy. Unul dintre autorii sancţiunii Abelard. Eliot a fost instruit de Auton, care a ajutat să se stabilească regulile de bază ale spionajului modern. S-ar putea spune că Eliot a fost de faţă la începutul începutului. Desigur, înainte de război, America nu avea o reţea de informaţii separată. Armata şi Departamentul de Stat făceau totul. După Pearl Harbor, însă, s-a înfiinţat O.S.S.-ul, iar Auton l-a încurajat pe Eliot să se înroleze. Eliot s-a dus în Anglia să se instruiască. A efectuat cîteva operaţiuni reuşite în Franţa. I-a plăcut munca aşa că, după război, s-a transferat, cînd O.S.S. a devenit C.I.A. Între timp, Auton ieşise la pensie, dar Eliot se ducea adeseori la el să-i ceară sfatul, iar cel mai important lucru pe care i l-a spus Auton a fost să nu candideze la poziţiile de vîrf din agenţie.

– Dar, pentru un om ambiţios, sfatul ăsta n-are nici un sens.

– Are, dacă stai să te gîndeşti. Cîţi directori şi directori adjuncţi a avut agenţia de-a lungul anilor? Atît de mulţi, că nici nu-i mai ţin minte. În poziţiile astea, numirile se fac pe considerente politice. Se schimbă după cine e la Casa Albă. Adevărata putere din cadrul agenţiei – prin care mă refer la puterea continuă – se găseşte imediat sub nivelul directorului adjunct şi al subordonatului său: poziţia numărul patru, nepolitică, nenumită, bazată pe merite, pe experienţă în activitatea agenţiei.

– Deci, Eliot a urmat sfatul lui Auton.

Hardy dădu din cap:

– A urcat atît de mult cît a îndrăznit. Ce mama dracu', un preşedinte chiar i-a oferit postul de director, dar Eliot l-a refuzat. Dorea să aibă slujba asigurată. Însă mai voia şi putere, mai multă putere, aşa că şi-a lărgit baza, aranjînd ca tot mai mulţi agenţi să răspundă în faţa lui, să-i extindă influenţa în operaţiuni din toate sferele. Şef al contrainformaţiilor. A primit titlul ăsta în 1955, dar încă din anii '40 avea o autoritate considerabilă. Senatori, deputaţi, preşedinţi, toţi depindeau de alegeri. În cele din urmă, trebuia să predea mandatul. Eliot, însă, nu avea de ce să-şi facă griji niciodată în privinţa alegerilor. An după an, indiferet dacă ţara era condusă de democraţi sau de republicani, Eliot îşi păstra poziţia numărul patru în agenţie. Numai un singur alt om a reuşit vreodată şmecheria de a deţine puterea atîta timp.

– J. Edgar Hoover[1].

– Exact. Dar acum Hoover a murit, aşa că nu e o exagerare să spunem că Eliot a avut cea mai consecventă influenţă din guvernul american începînd din anii patruzeci. Dacă nu ţi-e cu supărare, Eliot a ţinut permanent seama de pericolul ca un alt om ambiţios să-l îmbrîncească din poziţia sa numărul patru. Pentru a se

---

1. Celebru om al legii american, directorul F.B.I. începînd din 1933

asigura, i-a anchetat pe toți cei ce-ar fi putut reprezenta o amenințare la adresa lui. Preşedinți, membri de cabinet, feluriți directori ai agenției, nu conta cine. O fi învățat tactica asta de la Hoover, sau poate Auton l-a învățat. Însă a adunat cea mai bine documentată colecție de scandaluri din cîte- ți poți imagina. Sex, alcool, droguri – numeşte un viciu, şi el era la curent. Evaziune fiscală, conflicte de interese, lovituri pe la spate, mituiri. Dacă cineva amenința puterea lui Eliot, Eliot nu făcea decît să-i arate dosarul şi toate amenințările încetau. De-asta e încă în agenție, deşi a trecut de vîrsta pensionării. Datorită acestor dosare.

– Unde sînt?

– Întreabă-mă să te-ntreb. Poate în seiful unei bănci din Geneva. Poate într-un dulap din Y-ul local. Imposibil de spus. Crede-mă, au încercat destui să le găsească. A fost urmărit, dar întotdeauna scapă de orice codiță.

– Tot nu mi-ai spus de ce l-ai anchetat.

Hardy stătu pe gînduri.

– Altă presimțire. Mai ții minte cum insista întotdeauna Eliot că erau şi alți agenți comunişti, nu numai Philby, Burgess şi Maclean, ci mult mai mulți, ascunşi aici şi în Marea Britanie, în poziții înalte din guvern? Îndeosebi, era convins că aveam un spion rus în agenție. S-a folosit de teoria asta ca să explice incidentul U-2[1], dezastrul din Golful Porcilor[2], asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy. Ori de cîte ori începeam o operațiune nouă, ruşii păreau să ştie despre ea dinainte. Teoria lui Eliot păruse paranoică. Acum, suna convingător. Toată lumea din agenție a început să suspecteze pe toată lumea. Eram atît de ocupați să ne uităm încontinuu peste umăr, bă-

---

1. Doborîrea unui avion de recunoaştere U-2 (1960) al C.I.A., deasupra teritoriului U.R.S.S.
2. Baja de los Cocinos, (1961), tentativă eşuată a Armatei S.U.A. de a invada Cuba

nuindu-ne între noi, încît nu se mai făcea nici o treabă. N-am găsit niciodată spionul. N-a contat. Teoria lui Eliot a făcut la fel de multe pagube cîte ar fi făcut un spion adevărat. Efectiv a paralizat agenția, lucru care m-a pus pe gînduri. Poate că Eliot protesta prea mult. Poate că Eliot însuşi era spionul, perturbînd cu dibăcie activitatea agenției insistînd că ar exista un spion. Asta fusese tactica lui Kim Philby. Acuză pe altcineva şi nimeni nu-l va mai suspecta pe acuzator.

– Tu, însă, l-ai suspectat.

Hardy ridică din umeri:

– Hai să zicem că eram invidios. Ne începuserăm împreună carierele. Inițial, am fost la fel de străluciți amîndoi. Dar, de-a lungul anilor, el a avut tot mai multe succese. Urca tot mai sus, în timp ce eu băteam pasul pe loc. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate reuşeam să-l egalez.

Ridică paharul.

– Cred că voiam să-l dobor şi, cu ocazia asta, să mă trag eu în sus. Îmi tot aminteam primul meu mare succes. Poate reuşeam să-l repet – exact la fel. Ți-am spus că Eliot fusese în Anglia la instructajul O.S.S., în timpul războiului. Nu ştiam multe despre spionaj, dar englezii ştiau. Omul din M.I.-6 care l-a învățat. N-ai să ghiceşti niciodată cine era.

Saul aşteptă.

Hardy dădu paharul pe gît.

– Kim Philby.

Capitolul 6

Lui Saul i se tăie respirația.

– *Eliot e o cîrtiță?*

– N-am spus asta.

– De ce naiba să-l menționezi pe Philby, dacă nu-l acuzi...?

– Mă gîndeam doar. Pot face supoziţii, dar fără dovezi n-au nici o valoare.

– Şi nu ai dovada.

– Ţi-am spus că n-am ajuns niciodată atît de departe. Cînd Eliot m-a dat afară, mi-au sigilat biroul. Mi-a fost percheziţionat apartamentul, maşina, seiful de depozit. Mi-au fost luate toate hîrtiuţele care aveau măcar vreo legătură vagă cu agenţia.

– Inculsiv cercetările?

– Nu le-am scris niciodată pe hîrtie, slavă Domnului. Dacă Eliot ar fi văzut un dosar pe tema lui, dacă m-ar fi considerat periculos... ei bine, nu putea avea încredere într-un beţiv. Aş fi avut un atac subit de inimă sau cădeam de la balcon.

– Mai ţii minte ce-ai aflat?

Hardy îşi îndreptă spinarea, indignat.

– Sigur că da. Nu sînt – ascultă, e un om cu tabieturi, aşa că trebuia să devin bănuitor cînd îi găseam abateri de la obiceiuri. În 1954 – documentele lui de călătorie spun o poveste interesantă – a făcut cîteva călătorii neexplicate în Europa. Timp de o săptămînă, în august, a dispărut complet.

– În vacanţă?

– Fără să lase adresa sau numărul de telefon unde agenţia îl putea găsi în caz de urgenţă?

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Am reuşit să-i iau urma pînă în Belgia. De-acolo...

Hardy îşi aprinse o ţigară, suflînd fumul.

– Şi nimeni nu s-a întrebat ce era cu dispariţia asta?

– Nu numai că nu s-au întrebat, dar în anul următor a fost avansat. Din cîte ştiu, fusese trimis într-o misiune, iar avansarea a fost răsplata pentru succesul acesteia. Totuşi, săptămîna aia...

– Dacă e cîrtiţă, e posibil să se fi întîlnit cu legătura lui din K.G.B.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dar e o treabă rasolită. Îmi vin în minte prea multe alte moduri, mai puţin miste-

rioase, de a lua legătura cu K.G.B.-ul. De ce să atragă atenția dispărînd aşa? Oricare ar fi motivul dispariției, a fost evident necesară – ceva ce altfel nu se putea face.

Saul se încruntă. În timp ce instalația de aer condiționat clănțănea, se înfioră, dar nu din cauza curentului.

– Altceva, continuă Hardy. În 1973, a dispărut iar – de data asta, ultimele trei zile din iunie.

– Tot în Belgia?

– În Japonia.

– Şi care-i legătura?

Hardy ridică din umeri.

– Habar n-am ce făcea în călătoriile astea. Dar revin mereu la prima bănuială. Hai să zicem că în timpul războiului, cînd s-a dus în Anglia, li s-a alăturat lui Philby, Burgess şi Maclean, devenind agent sovietic dublu.

– Sau agent triplu.

– Se poate, îşi scărpină Hardy bărbia. La asta nu m-am gîndit niciodată. Se putea preface că mergea mînă-n mînă cu Philby, plănuind să-şi folosească relația cu sovieticii în avantajul Statelor Unite. Întotdeauna i-a plăcut complexitatea, iar rolul de agent triplu e cel mai complex din toate. Indiferent că era agent dublu sau triplu, trebuia să fi avut legătură cu K.G.B.-ul. Cineva trebuia să-i transmită mesaje, cineva atît de integrat sistemului său zilnic încît nimeni nu şi-ar fi pus întrebări dacă aveau contacte regulate, cineva cu libertate de mişcare şi, preferabil, relații în Europa.

– Şi l-ai găsit?

– Trandafirii.

– Poftim?

– În materie de complexitate, lui Eliot îi plac trandafirii. Îşi structurează programul zilnic în funcție de ei. Corespondează cu alți pasionați. Trimite şi primeşte soiuri rare.

Saul simți un şoc.

– Şi se duce la expoziții florale.

– În Europa. Mai ales la o prezentare din Londra, în luna iulie a fiecărui an. N-a mai pierdut expoziția asta din '46, cînd a fost prima ediție, imediat după război. Un loc de întîlnire perfect. Locuieşte întotdeauna la un prieten care are o proprietate lîngă Londra... Percival Landish junior.

Saul trase adînc aer în piept.

– Deci cunoşti numele? întrebă Hardy.

– Tatăl lui a reprezentat rețeaua de informații a Angliei la întîlnirea Abelard din '38.

– Interesantă coincidență, nu găseşti? Auton, care a fost şi el la întîlnirea aia, s-a împrietenit cu Landish senior. Eliot – fiul adoptiv al lui Auton – s-a împrietenit cu fiul lui Landish. A propos, Landish senior era supervizorul lui Philby.

– Iisuse, murmură Saul.

– Aşa că trebuie să mă întreb. Oare şi Landish senior era cîrtiță? Problema cu credința în conspirații e că după un timp poți face orice să ți se potrivească în teorie. Am o imaginație prea bogată? Hai s-o luăm aşa: dacă Eliot lucrează pentru sovietici, atunci Landish junior ar fi candidatul meu pentru transmiterea mesajelor. E omul ideal. Ocupă aceeaşi poziție în M.I.-6 ca Eliot în C.I.A. La fel ca Eliot, insistă că în M.I-6 e infiltrată o cîrtiță. Dacă Landish senior lucra pentru sovietici, poate că Landish junior continuă treaba după moarea tatălui său.

– Întrebarea e, cum s-o dovedim?

Capitolul 7

Erika se opri la jumătatea culoarului şi se aplecă spre un pasager de lîngă fereastră.

– Domnule, vă rog să vă încheiați centura de siguranță.

Purta o atractivă uniformă de stewardesă *El Al*. Datorită aranjamentelor făcute în grabă, i se oferise să aleagă dintr-o gamă limitată de femei cărora li se putea substitui. Statura, culoarea părului şi fizionomia erau similare cu ale unei membre programate din echipajul de zbor. Dar femeia înlocuită de Erika şi care acum se îndrepta spre Key West, la sud de Miami, pentru o neaşteptată vacanţă cu toate cheltuielile achitate, era puţin mai scundă, astfel că uniforma o strîngea, accentuîndu-i conturul sînilor. Bărbaţii de la bord arătau mai mult încîntaţi decît nedumeriţi.

Continuîndu-şi drumul pe culoar, se asigură că toţi aveau centurile de siguranţă încheiate. După ce-i ceru unei femei să-şi pună poşeta voluminoasă sub scaunul din faţă, scrută pasagerii. Nu fuma nici unul. Fotoliile erau blocate în poziţie verticală, cu tăvile pentru mîncare ridicate şi asigurate. Dădu din cap spre o altă stewardesă şi merse către carlingă, unde se întoarse să-i privească din nou pe călători. Din cîte putea observa, nici unul nu reacţiona suspect faţă de prezenţa ei. Nici o privire nu devenea încordată cînd o întîlnea. Nici un pasager nu-i evita ochii. Desigur, un agent operativ bine instruit n-ar fi comis asemenea greşeli. Totuşi, continuă cu formalităţile – dacă n-o făcea, ar fi fost greşeala ei.

Bătu la uşa carlingii şi o deschise:

– Vrea cineva de-aici cafea?

Pilotul se întoarse:

– Nu, mulţumesc. Echipa de la sol a încărcat bagajele. Avem cale liberă de rulare.

– Cum se-arată vremea?

– Nici că se putea mai bine. Cer senin tot drumul, răspunse Saul, lîngă ea. El şi Chris – foarte chipeşi în uniformele de piloţi – purtau documente care-i autorizau ca supervizori ai acelui zbor. Stăteau aşezaţi în fundul carlingii, privind echipajul, care nu avea nici nu motiv

de îndoială că erau ceea ce se pretindeau a fi. Împreună cu Erika, se îmbarcaseră mai devreme, ajungînd pe o scară privată pînă la intrarea de serviciu în tunelul pasagerilor, evitînd supravegherea din terminal. Acreditările le fuseseră falsificate superb. Misha Peltz de la ambasada israeliană îşi demonstrase din nou vrăjitoria.

În timp ce turboreactorul se retrăgea de la rampa de încărcare, Erika reveni spre pasageri, căutînd din nou semne de recunoaştere în ochii cuiva. Un bărbat părea captivat de silueta ei. O femeie părea să se teamă de decolare.

Trecînd printre ei, conchise că nu reprezentau nici un motiv de îngrijorare, deşi acum, cînd avionul se pusese în mişcare, nu mai conta dacă la bord se strecurase o echipă de şoc. *El Al* excela în materie de securitate. Trei dintre pasageri – în faţă, în mijloc şi în spate – erau gărzi aeriene în civil. Dincolo de hublouri apărură brusc două maşini grele, flancînd avionul în timp ce se desprindea de terminal, spre pistă. În maşini, observă oameni robuşti şi încrîncenaţi, autorizaţi să poarte armele automate pe care le ţineau ascunse – protecţie standard pentru acea linie aeriană atît de frecvent victimizată de terorişti. La aterizarea avionului, alte două maşini aveau să vină pentru a escorta aparatul pînă la terminal. În aeroport, sectorul *El Al* era păzit discret dar eficient. În asemenea condiţii, o echipă de şoc destul de necugetată pentru a acţiona împotriva Erikăi, lui Saul şi Chris, ar fi însemnat să se sinucidă.

Senzaţia de uşurare i se risipi repede. În timp ce se asigura că dulapurile cu mîncare din spate erau încuiate bine, îşi aminti disperată că trebuia să împartă cocktail-uri şi gustări, cocoloşind pasagerii de-a lungul zborului.

Copilotul luă microfonul:

– Bună seara.

Paraziții pîrîiră.

– Vă urăm bun venit la bordul Cursei *El Al* 755 cu destinația...

Capitolul 8

Londra. În pofida prognozei de cer senin, deasupra orașului pluteau nori plumburii de burniță. Deși împovărată de îndatoririle din timpul zborului, Erika își găsise totuși timp pentru a analiza implicațiile a ceea ce aflase.

Povestea pe care i-o spuseseră Chris și Saul despre *Școala de băieți „Franklin"* o tulbura. Ea însăși copilărise într-un chibuț israelian și, în consecință, fusese condiționată la rîndul ei. Dar deși, asemeni lor, era instruită ca militar și agent operativ, simțea o diferență.

Fusese despărțită de mama și de tatăl ei și crescută de părinți adoptivi. Totuși, întreaga comunitate o înconjurase cu iubire. Fiecare israelian era un membru al familiei ei. Într-o țară atacată atît de des încît mulți copii își pierdeau atît părinții naturali cît și pe cei adoptivi, durerea devenea suportabilă dacă națiunea ca întreg era părintele suprem.

Dar Saul și Chris nu cunoscuseră nici o afecțiune decît din partea lui Eliot, o iubire care fusese falsă. În locul atmosferei sănătoase a unui chibuț, înduraseră o tinerețe austeră cu privațiuni și o disciplină aspră – nu de dragul țării, ci, în schimb, pentru motivațiile secrete ale omului care se pretindea a fi binefăcătorul lor. Ce fel de minte ar fi putut ticlui un asemenea plan?

Una sucită. Pervertită.

La fel ca Saul și Chris, fusese antrenată să ucidă. Ea, însă, o făcea pentru țara ei, pentru supraviețuirea poporului său și cu tristețe, suferind pentru inamic, cîtă

vreme Saul şi Chris fuseseră epuraţi de orice emoţie care i-ar fi distras, li se negase demnitatea, fuseseră transformaţi în nişte roboţi sub comanda lui Eliot. Nici un principiu nobil nu putea să justifice ceea ce li se făcuse.

Iar acum, condiţionarea lor eşuase. Deşi Erika se bucura de a se fi reunit cu ei – mai ales cu Saul, pentru care reînviase la fel de intensă ca înainte o afecţiune pe care o crezuse stinsă – principalul ei obiectiv trebuia să fie idealist: să-şi ajute ţara, să remedieze prejudiciile pe care le adusese Eliot Israelului cînd îl făcuse să pară responsabil de asasinarea prietenului preşedintelui. Saul şi Chris, însă, aveau un alt motiv. Personal şi, în împrejurările date, ridicol, deoarece era emoţional. Ajunseseră la limita frustrărilor de-o viaţă. Fuseseră trădaţi.

Acum, doreau să se răzbune.

Capitolul 9

Pe aeroportul din Londra, toţi trei trecură printr-un sector vamal aparte, rezervat personalului liniilor aeriene. Escorta aranjată de Peltz pentru a-i întîmpina aştepta discret la ieşire. Evitînd zona agitată a pasagerilor, părăsiră terminalul printr-o ieşire dosnică, destinată angajaţilor aeroportuari, cu escorta prezentîndu-se afară şi formînd o falangă prin care Erika, Saul şi Chris trecură spre o maşină blindată anti-glonţ. Trecură pe lîngă garda aeroportului de la poarta metalică deschisă, după care se pierdură în traficul zgomotos cu destinaţia Londra.

Chris îşi potrivi ceasul după fusul orar englez. Cerul dimineţii era mohorît. În timp ce-l pătrundea umezeala, privi în urmă şi se încruntă.

– Sîntem urmăriţi.

– Maşina albastră, la o sută de yarzi în spate? întrebă şoferul, privind în oglinda retrovizoare, văzîndu-l pe Chris că dădea din cap. E de-a noastră. Dar altceva mă deranjează.

– Ce anume?

– Ordinele pe care le-am primit. De la Misha, din Washington.

– Care-i problema?

– Nu mă prind. Trebuie să ne asigurăm că ajungeţi cu bine, dar apoi e vorba să ne cărăm. N-are nici un sens. Indiferent ce-aveţi de făcut, pînă şi vouă trei vă trebuie rezerve. Trebuie să fie o greşeală.

– Nu, aşa am cerut noi.

– Dar...

– Aşa vrem, îl întrerupse Saul.

Şoferul ridică din umeri:

– Voi sînteţi clienţii. Mi s-a spus să vă duc la un apartament sigur. Echipamentul pe care-l vreţi e în portbagaj. Aici, i se zice burduf. N-am să mă învăţ niciodată cu modul ăstora de-a vorbi.

Capitolul 10

Prefăcîndu-se că se instalau, se opriră să-şi despacheteze bagajele în momentul cînd escorta plecă. Saul îl privi pe Chris. Ca la un semnal, examinară camera. Locuinţa era mică, mai comodă decît camerele cu chirie din America – şervețele, perdele de dantelă, o vază cu flori. La fel ca şi maşina, mirosea a umezeală. Deşi însoţitorii garantaseră securitatea apartamentului, Saul nu ştia dacă putea să aibă încredere în ei. Pe de o parte, nu găsea nici un motiv de-a avea. Pe de alta, se implicaseră prea mulţi oameni, existînd tot atîtea şanse de trădări în continuare.

Ca şi cum i-ar fi auzit suspiciunile, Chris şi Erika dădură din capete. Întrucît camera putea conţine microfoane, nu scoaseră o vorbă, schimbîndu-şi doar rapid îmbrăcămintea. Cei doi bărbaţi nu-i acordară mai multă atenţie goliciunii femeii decît ea lor. În haine de stradă

anonime, demontară, verificară şi asamblară la loc armele primite de la escortă. Restul echipamentelor pe care le ceruseră funcţionau perfect. Nelăsînd nimic în urmă, se furişară pe scara dosnică a casei cu camere de închiriat. În spate, traversară un grajd, spre un labirint de străduţe, folosind procedurile complexe de evaziune pentru a pierde o eventuală coadă în ceaţa londoneză. Nici măcar Misha Peltz nu ştia de ce veniseră în Anglia. Rămaşi de capul lor, redeveniseră invizibili, spre o destinaţie nedetectabilă.

Cu o excepţie, îşi spuse stînjenit Saul. Mai ştia o singură persoană – omul care le oferise adresa şi descrierea ţintei. Regulile stricte de securitate ar fi cerut să-l reducă pe Hardy la tăcere pentru a se proteja. „Dar cum s-o fi justificat?“ se întreba Saul. „Hardy ne-a ajutat. Îmi place prea mult ticălosul ăla.“

Cu toate acestea, continua să şi-o repete. Iţele rămase libere îl deranjau.

Capitolul 11

Aşteptau, şi nu se gîndise nici măcar să ia elementara măsură de prevedere de a-şi evita locuinţa. Sigur că băuse enorm, scuza obişnuită. Nu numai că-i înceţoşase judecata. Îi amorţise şi reflexele, aşa că, atunci cînd intră pe trei cărări în apartament şi se întoarse să încuie uşa, nu se feri destul de repede din calea paşilor ce se repezeau spre el. Poate că, treaz fiind, ar fi reuşit să smucească uşa înapoi şi s-o ia la goană prin hol, dar cînd adrenalina i se ciocni cu alcoolul din stomac, făcîndu-l să-i vină să verse, omul care stătuse ascuns în debara îi răsuci braţul, trîntindu-l cu putere de perete şi desfăcîndu-i picioarele în poziţie de percheziţionare.

Al doilea, năvălind afară din baie, îi pipăi trupul, controlîndu-i fesele şi zonele intime.

– Treişopt cu ţeava scurtă. Glezna dreaptă, îi spuse

el partenerului său, băgînd arma în buzunar.

– Sofa, îi spuse lui Hardy partenerul.

– Şezlong, răspunse Hardy.

– Ce naiba...?

– Dacă exersați destul, băieți, o s-ajungeți curînd la verbe.

– Fă dracu' ce ți se spune.

Pe Hardy îl durea fruntea de la ciocnirea cu peretele. Se aşeză. Inima i se opri un moment, dar mintea-i rămase surprinzător de calmă, fără-ndoială ca efect al zilei petrecute în barul din colț. Într-adevăr, de la plecarea lui Saul, băuse mai mult ca oricînd. În pofida hotărîrii de a nu lăsa niciodată ca beția să-l facă nedemn, pantalonii i se şifonaseră şi avea pantofii scîlciați. Deşi se rugase să-i însoțească, Saul refuzase. „Ne-ai ajutat destul." Hardy, însă, înțelegea. Îl credea prea bătrîn. Bănuia că nu se putea baza pe un...

Bețiv? Spre propria-i stupefacție, Hardy uitase că Saul făcea acum ceea ce el însuşi – dacă ar fi avut sînge-n vene – trebuia să fi făcut cu ani în urmă.

Cei doi bărbați aveau puțin peste treizeci de ani. Hardy le simți mirosul grețos de dulceag al *after-shave*-ului. Le privi trăsăturile anonime, tipic americane. Păr scurt, îngrijit, şi costume *Brooks Brothers*. Îi recunoscu. Nu că i-ar mai fi văzut, dar în tinerețe îi folosise adesea pe alții ca ei.

G.S.-7. Roboții agenției. Gradul lor îl înfurie, cu contribuția beției, spunîndu-i că nu era considerat suficient de periculos ca să-l zgîlțîie o echipa clasa întîi. Reprezentau disprețul.

Fierbea, dar n-o arătă, bourbon-ul făcîndu-l să fie curajos.

– Ei, acum că ne simțim binişor şi como...

– Tacă-ți gura-n mă-ta, îl întrerupse primul.

– Ți-am spus eu.

– Ce?

– C-ai s-ajungi la verbe.

Cei doi roboți se priviră.

– Dă telefonul, spuse cel dintîi.

Al doilea ridică receptorul şi, cu toată abureala, Hardy observă că formase un număr cu unsprezece cifre.

– Ce? Interurban? Mă rog pe toți sfinții să fie cu taxă inversă.

– O să-mi placă la nebunie, spuse al doilea, apoi vorbi în telefon. Am pus mîna pe el. Nu, a mers uşor. Sigur.

Îl privi pe Hardy.

– Ia ghici, rînji el. Pe tine te vrea.

Fără tragere de inimă, Hardy luă receptorul. Deşi ştia ce urma, făcu pe prostul.

– Alo?

Glasul de la celălalt capăt al firului era sec precum creta, scorțos ca frunzele veştede – casant, bătrîn, fără suflet.

– Sper că asociații mei te-au tratat bine.

– Cine...?

– Ei, haide.

Flegma îi estompa timbrul vocal.

– Nu-i nevoie de jocuri.

– Am spus...

– Prea bine. Am chef să mă amuz. Joc şi eu.

Cînd îi auzi numele, Hardy începu să scoată fum.

– Speram să nu mai aud niciodată de tine, bulangiule.

– Umblăm cu epitete? întrebă Eliot. Ce s-a-ntîmplat cu manierele tale?

– Mi le-am pierdut odată cu slujba, lăbarule.

– La vîrsta mea, nu, rîse Eliot. Mă gîndeam că poate ai avut musafiri.

– Adică alții în afară de Păcală şi Tîndală aci de față? Musafiri? Cine naiba ar vrea să mă vizitze pe mine?

– Doi copii foarte neastîmpărați.

– Fiul şi fiica pe care mi-i recunosc nici nu vor să

discute cu mine.

– Mă refer la Saul şi la Chris, fireşte.

– Referă-te cît ai chef. Nu ştiu care-i treaba şi nu i-am văzut. Şi chiar dacă-i vedeam, tot nu ţi-aş spune.

– Asta-i problema, nu-i aşa?

– Nu, alta e problema. Ce s-a întîmplat?

– Foarte bine. Răspunzi la întrebare cu altă întrebare. Te ajută să eviţi greşelile.

– Mă doare-n cot. Închid.

– Nu, aşteaptă. Nu-s sigur ce ţi-au spus. Au necazuri.

– Nu mi-au spus nimic. Nici n-au fost pe-aici. Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să mă bucur de pensie. Ia-ţi roboţii. Nu te mai băga în viaţa mea.

– Nu înţelegi. De Chris e vorba. A violat sancţiunea. Saul îl ajută să scape.

– Şi-atuncea, primul lucru pe care-l fac e să vină la mine? A, sigur. Pentru ce? De mult folos le-aş mai fi. Contra ruşilor? Palavre, se strîmbă Hardy.

– Poate că ai dreptate. Pot vorbi cu unul dintre asociaţii mei, te rog?

Lui Hardy îi era prea rău ca să răspundă. Îi întinse receptorul numărului unu.

– Ce este? Da, domnule, înţeleg.

Îi înapoie receptorul lui Hardy.

– Ai făcut o greşeală, spuse Eliot.

– Nu mă freca cu nasu-n ea. Ştiu.

– Trebuie să recunosc că pînă atunci te descurcaseşi bine. Mai ales ţinînd seama că nu mai practici.

– Instinctul.

– Obiceiurile sînt mai de nădejde. Zău aşa, ruşii. De ce-a trebuit să-i menţionezi? Speram să fii un adversar mai bun.

– Regret că te-am dezamăgit.

– Nu i-ai fi pomenit pe ruşi dacă nu ştiai că ei au reclamat violarea. În afara disensiunilor noastre, am avut dreptate să te concediez. Dai rasol. Cînd eşti interogat,

ar trebui să ştii să nu oferi niciodată voluntar informaţii, indiferent cît de irelevante par.

– N-am nevoie de predici, pentru Dumnezeu. De unde ştiai că au venit la mine?

– Nu ştiam. De fapt – nu vreau să te jignesc – abia azi dimineaţă m-am gîndit la tine. După ce încercasem toate celelalte contacte. Erai ultima posibilitate.

Acestă insultă era, poate, cea care l-a făcut pe Hardy să aleagă.

Numărul doi puse pe masa de cafea o servietă. Deschizînd-o, scoase o seringă şi o fiolă.

– Mă mir că n-au folosit chimicalele mai devreme, spuse Hardy.

– Voiam să stăm mai întîi de vorbă. Să ne amintim.

– Să te dai mare, adică.

– N-am timp de aşa ceva. Acum e rîndul meu. Închid.

– Nu, stai. Mai e ceva ce vreau s-auzi.

Hardy se întoarse spre numărul unu:

– În dulapul ăla.

Era din placaj învelit cu plastic, de la *K-Mart.*

– Scuză expresia. Mi-am mai rămas o porţie într-al cincilea *Jim Bean.* Vrei să mi-o aduci?

Robotul păru nesigur.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mi-e sete.

– Beţivule.

Cu buzele răsfrînte, robotul deschise dulapul şi-i dădu sticla.

Hardy o privi. Parcă mîngîind o femeie iubită, deşurubă încet capacul. Înghiţi cei cîţiva stropi de lichid, savurînd aroma. La un bilanţ, era singurul lucru căruia avea să-i ducă lipsa.

– Mai asculţi?

– Ce-a fost asta?

– Aşteaptă.

„Am şaptezeci şi doi de ani," îşi spuse. „Ficatul meu e un miracol. Ar fi trebuit să mă omoare demult. Sînt o relicvă nenorocită, o fosilă." După treizeci de minute de

la administrarea substanțelor chimice, știa că avea să le fi spus roboților tot ce dorea Eliot. Saul și Chris urmau să fie uciși. Eliot cîștiga din nou.

Ticălosul cîștiga încontinuu.

Dar acum, gata.

„Bețiv? Saul nu m-a luat cu el fiindcă nu se putea baza pe mine. Eliot mi-a trimis doi roboți fiindcă nu mă respectă."

– Am de făcut o mărturisire, spuse Hardy.

– Tot vom folosi chimicalele.

– Nu contează. Ai dreptate. Saul a trecut să mă vadă. Mi-a pus niște întrebări. I-am dat răspunsurile. Știu unde e. Vreau să înțelegi asta.

– De ce atît de direct? Știi că n-am să închei nici un tîrg.

– Vei pune să mă omoare?

– Am s-o fac cît mai plăcut posibil. Intoxicație alcoolică. Mă-ndoiesc că ai ceva împotrivă.

– Ascultă mai departe.

Puse receptorul pe masa de cafea și aruncă o privire dincolo de roboți, spre fereastră. Cîntărea o sută de kilograme. În tinerețe, fusese atacant în echipa de fotbal de la *Yale*. Cu un vaiet, sări de pe canapea, năvălind pe lîngă ei și năpustindu-se spre fereastră. O clipă, se temu că jaluzelele trase aveau să-l țină pe loc, dar trebuia să se fi așteptat că erau la fel de ieftine ca toate celelalte din cutia aia de chibrituri afurisită.

Lovi fereastra cu capul, spărgînd geamul. Burta, însă, i se prinse în rama ferestrei, cu cioburile colțuroase înfigîndu-i-se în stomac. Gemu, nu de durere, ci fiindcă roboții îl apucaseră de picioare, chinuindu-se să-l tragă înapoi. Lovi, zbătîndu-se, auzi jaluzelele zăngănind în timp ce cioburile îi intrau și mai adînc în pîntece. Disperat, aplecîndu-se în afară, își smulse picioarele și deodată se prăvăli în gol, însîngerat. Alte cioburi căzură după el, lucind în soare. Văzu totul limpede, avînd impresia că plutea suspendat în aer. Gravitația insistă.

Rostogolindu-se, lăsă în urma lui aşchiile de lemn.

Toate obiectele cad cu viteză egală, dacă au aceeaşi masă. Dar Hardy avea masă mare de tot. Mai rapid decît cioburile de sticlă, se prăbuşi spre trotuar, rugîndu-se să nu cadă în capul cuiva. Paisprezece etaje. Căderea îi produse un gol în stomac. Spre testicule. În fond, era cu susul în jos. Înainte de impact, leşină. Un martor, însă, avea să declare mai tîrziu că trupul său exhalase în contact cu solul.

Aproape ca şi cum ar fi rîs.

Capitolul 12

Domeniul era imens. Saul stătea ghemuit în beznă, pe o movilă împădurită, privind în josul unei pante întunecoase spre luminile conacului englezesc de sub el. Înalt de două etaje, forma sa rectangulară îl făcea să pară mai înalt. Lung şi îngust, avea un corp central mare, mărginit de aripi mai mici în dreapta şi-n stînga. Liniile sale drepte şi pure erau întrerupte doar de şirul lucarnelor ce ieşeau în relief pe versantul blînd al acoperişului şi derutanta pădure a hornurilor profilate pe răsăritul de lună.

Saul îndreptă un vizor nocturn spre peretele ce împrejmuia domeniul. În forma sa iniţială, vizorul se bazase pe principiul proiecţiei unei raze infraroşii pentru a lumina prin întuneric. Această rază, invizibilă cu ochiul liber, putea fi detectată cu uşurinţă prin lentilele speciale ale vizorului. Dispozitivul funcţiona bine, deşi obiectele pe care le dezvăluia aveau obligatoriu contururi roşii. Cu toate acestea, avea un defect crucial. În fond, un inamic care folosea acelaşi gen de vizor îţi putea detecta raza infraroşie. Efectiv, îţi făceai reclamă ca ţintă.

Era necesar în mod evident un principiu mai bun şi,

spre sfîrşitul anilor '60, ca reacţie la escaladarea luptelor din Vietnam, fusese inventat în sfîrşit un vizor nocturn nedetectabil. Cunoscut sub denumirea de marcă *Starlite*, ilumina întunericul amplificînd lumina din surse oricît de minuscule, ca de pildă stelele, aflate la îndemînă. Întrucît nu proiecta nici un fel de raze, nu putea atrage atenţia asupra persoanei care-l folosea. În anii '70, vizorul începuse să se găsească în comerţ, mai mult la magazinele cu articole sportive. Nu fusese deloc greu să-l obţină.

Dar Saul nu-l folosea pentru a studia casa, căci luminile ferestrelor s-ar fi amplificat pînă la a-i răni ochii. Zidul, însă, era cufundat în întuneric, şi îl vedea clar. Părea înalt de patru metri. Se concentră asupra pietrelor sale tocite de vreme, a fîşiilor vizibile de mortar învechit.

Îl tulbura însă ceva. Avea senzaţia că ar mai fi stat o dată îngenuncheat acolo, studiind peretele. Chinuindu-se să-şi amintească, înţelese în sfîrşit. Domeniul din Virginia. Andrew Sage şi grupul *Paragidma*. Începutul coşmarului. Se corectă de îndată, căci zidul de jos îi amintea de un alt loc, orfelinatul, unde de fapt începuse coşmarul. Cu o claritate ireală, se văzu pe sine şi pe Chris sărind peste gard. În special, îşi amintea noaptea cînd...

Ţîrîitul greierilor încetă. Pădurea deveni iritant de tăcută. Cu pielea încreţindu-i-se, se lăsă la pămînt, scoţînd cuţitul, hainele sale de culoare închisă contopindu-se cu tenebrele. Controlîndu-şi respiraţia, rămase cu faţa în jos şi urechile ciulite.

O pasăre cîntă, se opri, apoi îşi repetă ţipătul cadenţat. Expirînd, Saul se ridică pe vine. În continuare prudent, se ghemui lîngă un stejar, îşi ţuguie buzele şi imită cîntecul păsării.

Chiar în faţa lui, Chris se desprinse din întuneric. O a doua siluetă ieşi ca foşnetul vîntului printre tufişuri. Erika. Privi înapoi în josul pantei, apoi se chirci lîngă

Saul şi Chris.

– Paza e primitivă, spuse Chris cu glas scăzut.

– Aşa e, adăugă Erika; ea şi Chris se despărţiseră la poala colinei, cercetînd perimetrul proprietăţii. Zidul nu e destul de înalt. Ar trebui să fie camere t.v. cu circuit închis. N-are gard electrificat în vîrf.

– Pari dezamăgită, observă Saul.

– Mă sîcîie, răspunse ea. Anglia e în recesiune. Clasele inferioare îi duşmănesc pe cei de sus. Dacă eu eram Landish, m-ar fi înnebunit nevoia de securitate. Dată fiind poziţia lui în M.I.-6, ar trebui să ştie cum să-şi protejeze proprietatea.

– Doar dacă nu vrea să pară că n-are nimic de protejat, preciză Chris.

– Sau de ascuns, adăugă ea.

– Crezi că securitatea nu e atît de primitivă pe cît pare?

– Nu ştiu ce să cred. Şi tu? se întoarse ea spre Saul.

– Am scrutat terenul. N-am văzut gărzi, deşi trebuie să existe unele în casă. Totuşi, am avut dreptate.

– Cîini?

Saul dădu din cap:

– Trei la număr. Poate şi alţii pe care nu i-am văzut. Umblă liberi.

– Rasa?

– Toţi dobermani.

– Infanteria marină s-ar simţi ca acasă, comentă Chris. Slavă Domnului că nu-s ciobăneştii sau pudelii de rigoare.

– Ai vrea s-o lăsăm baltă?

– Pe naiba, făcu Erika.

Cei doi bărbaţi zîmbiră.

– Atunci, hai s-o facem. Ne îngrijora sincronizarea – cum să punem mîna pe el. Poate că ne-a rezolvat singur problema. Ia priviţi, arătă Saul în spatele casei. Vedeţi sera?

– Luminile sînt aprinse.

Construcția prelungă de sticlă strălucea în noapte.

– La fel ca Eliot, adoră trandafirii. Ar lăsa vreun servitor să intre acolo? Sau un paznic? În sfînta sfintelor lui? N-aş crede. Numai marele preot pătrunde în sanctuar.

– Poate le arată trandafirii unor oaspeți, presupuse Chris.

– Şi poate că nu. Avem un singur mod de-a şti.

Îşi zîmbiră din nou.

Capitolul 13

Se furişară în josul pantei, prin ceață şi ferigi, spre partea dinapoi a domeniului. Norii pluteau prin dreptul lunii. Noaptea era rece şi umedă. Chris îşi rezemă mîinile de perete şi îndoi un genunchi, pentru ca Erika să i se poată urca pe umeri, de unde se agăță de creasta zidului şi se trase în sus. O urmă Saul, cățărîndu-se pe umerii lui Chris, dar cînd apucă vîrful rămase agățat, lăsîndu-l pe Chris să-i folosească trupul ca pe o scară. În vîrf, Chris şi Erika îl ajutară pe Saul să se salte lîngă ei.

Culcați pe burtă, scrutară proprietatea. Luminile străluceau. Sub ei se înălțau obiecte întunecate.

Chris ridică la buze un mic cilindru şi suflă. Deşi tăcerea nopții nu se sparse, Saul îşi imagină semnalul ultrasonic. Cîinii, însă, îl auzeau. Dar dacă fuseseră dresați să nu-i ia în seamă apelul?

Nu fuseseră. Dobermanii masivi se apropiară cu o uşurință atît de înşelătoare încît Saul nici nu i-ar fi auzit dacă nu era pregătit. Labele lor păreau nici să nu atingă iarba. Siluetele negre săgetau prin noapte, materializîndu-se brusc la baza zidului. Chiar şi atunci, Saul nu fu sigur că-i văzuse pînă cînd colții albi luciră efectiv, cu străfulgerări sălbatice. În pofida rînjetelor obscene, nu mîrîiau.

Nu puteau, îşi dădu seama Saul. Aveau corzile vocale extirpate. Cîinele care latră nu e de nici un folos

pentru pază. Mîrîitul alertează intruşii şi le dă posibilitatea să se apere. Aceşti dobermani nu erau meniți să fie un semnal de alarmă împotriva hoților. Serveau unui singur scop – să ia intrusul prin surprindere.

Şi să-l omoare.

Erika băgă mîna într-o raniță. Scoțînd un tub cît pumnul, îi trase capacul şi îl aruncă între cîini.

Cartuşul sîsîi. Cîinii se repeziră la el. Dintr-odată, bătînd în retragere, clipiră din ochi nedumeriți şi se prăbuşiră fără cunoştință.

Saul îşi ținu respirația, în timp ce sărea pe iarbă, rostogolindu-se în poziție de paraşutist. Retrăgîndu-se dintre gaze, spre adăpostul unui gard viu, îi aşteptă pe Erika şi pe Chris. În lumina lunii, studie peluza din fața casei. Plantele fuseseră tăiate în forme geometrice: piramide, globuri, cuburi, cu umbre groteşti.

– Acolo, arătă Saul.

Chris dădu din cap, spre un copac, şoptind:

– Văd lucirea. O celulă fotoelectrică.

– Şi or mai fi şi altele.

– Dar cîinii umblau liberi prin incintă, murmură Chris. Ar fi trecut prin raze, şi declanşau alarma.

– Probabil lumina e mai sus decît cîinii.

Saul se lăsă pe burtă, în iarba umedă de rouă, tîrîndu-se înainte, pentru a se strecura pe sub raza aproape invizibilă a celulei fotoelectrice.

Sera strălucea în fața lui, ca o nestemată. Mai spectaculoşi erau trandafirii, de mărimi felurite, în culori vii. Privi o siluetă slabă şi cocîrjată, în halat alb, trecînd printre ei, şi-l recunoscu pe Landish după descrierea lui Hardy, mai ales chipul scofîlcit. „Arată ca o mumie," spusese Hardy. „Parc-ar fi mort, dar cu părul lung de parcă ar fi continuat să-i crească."

Saul se furişă spre seră, aşteptînd ca Erika şi Chris să se strecoare după tufişuri, de fiecare parte a cărării dintre conac şi seră, atenți la oricine s-ar fi apropiat. Se ridică în picioare şi intră.

Capitolul 14

Luminile făceau să-l doară ochii.

Mireasma trandafirilor era peste măsură de parfumată, înecăcioasă.

Landish stătea la o masă, cu spatele spre Saul, amestecînd semințe în tăvițe cu nisip. Auzi ușa și se întoarse, dar bănuind probabil că era un servitor, căci se mișca liniștit. Abia cînd văzu cine intrase reacționă, căscînd gura surprins.

Saul stătea la trei metri distanță. De la acea distanță, Landish arăta bolnăvicios, cu pielea zbîrcită, galbenă ca de ceară. Chiar și așa, pe măsură ce efectul șocului trecea, ochii săi înfundați în cap luciră.

– Nu așteptam musafiri.

Glasul suna firav, dar accentul britanic îl făcea să pară elevat.

Saul îndreptă pistolul spre el:

– Nici o mișcare. Ține mîinile și picioarele la vedere.

– Cu siguranță, nu te temi că un bătrîn ți-ar putea face ceva.

– Mai mult mă preocupă asta, arătă Saul spre un fir ce trecea pe sub o masă de altoiri. Se apropie și, scoțînd un clește din buzunar, tăie cablul. Pipăi sub masă și smulse un buton de alarmă.

– Felicitările mele, se înclină ușor Landish. Dacă ești spărgător, trebuie să-ți spun că nu am bani asupra mea. Firește, vei găsi argintărie și cristaluri în casă.

Saul clătină din cap.

– Ai intenția să mă sechestrezi în schimbul unei răscumpărări?

– Nu.

– Întrucît nu ai expresia dementă a unui terorist, mărturisesc că...

– Informații. N-am timp. Te întreb numai o dată.

– Cine eşti?
Saul trecu peste întrebare.
– Ne-am întrebat dacă să folosim chimicalele.
– *V-ați*?
– Dar eşti prea bătrîn. Tensiunea. Am zis că s-ar putea să mori.
– Foarte amabil.
– Am discutat despre tortură. Aceeaşi problemă. Ai putea muri înainte de a ne spune ce dorim.
– De ce asemenea măsuri extreme? Poate am să vă spun de bună voie.
– Greu de crezut. Oricum, n-am fi siguri că spui adevărul.
Saul ridică o pereche de foarfeci de pe un banc de lucru.
– Pînă la urmă, am găsit un mod de a te convinge.
Se apropie de un strat de trandafiri, le privi panglicile de premiul întîi şi reteză tulpina unei superbe Prințese Galbene pitice.
Landish gemu, clătinîndu-se pe picioare.
– Trandafirul acela era...
– Neprețuit. Desigur. Dar nu de neînlocuit. Încă mai ai patru. Pe de altă parte, această Lacrimă stacojie de-aici e o raritate.
– Nu!
Saul o tăie, privind cum cădea bobocul pe placa pe care o cîştigase.
Landish se agăță de o masă.
– Ți-ai pierdut mințile? Nu-ți dai seama ce...?
– Îți omor copiii. Afrodita asta roz de-aici. Minunată. Cu-adevărat. Cît îi trebuie ca să atingă perfecțiunea? Doi ani? Cinci?
Saul despică floarea în două, petalele rostogolindu-se peste un trofeu.
Landish se apucă de piept. Ochii îi ieşiră din orbite, îngroziți.
– Ți-am spus că te întreb numai o dată. Eliot.

Landish se holbă la petalele distruse, înghițindu-şi lacrimile.

– Ce-i cu el?

– Lucrează pentru sovietici.

– *Ce vorbeşti?*

Saul reteză un Darul Domnului, de un purpuriu teoretic imposibil.

Landish zbieră:

– Încetează!

– E o cîrtiță, iar tu eşti curierul lor.

– Nu! Da! Nu ştiu!

– Ce naiba înseamnă *asta?*

– Am transmis mesaje. E adevărat. Dar asta a fost acum zece ani. Nu-s sigur că era cîrtiță.

– Atunci de ce a luat K.G.B.-ul legătura cu el?

– N-am nici o...

Saul se apropie de capodopera colecției lui Landish. Un Aducătorul Bucuriei. Incredibil, era albastru.

– Eliot s-a înşelat. Cînd ne-am întîlnit la Denver, mi-a spus că nu există trandafiri albaştri.

– Nu!

Saul ridică foarfecele, oprindu-se cu tulpina între tăişuri. Oțelul luci în lumină.

– Dacă nu era cîrtiță, ce era? Ce conțineau mesajele?

– Nu le-am citit.

Saul strînse tulpina în foarfece.

– Nu mint!

– De cînd e M.I.-6 curierul C.I.A.-ului?

– I-am făcut-o ca pe-o favoare lui Eliot!

Landish privea de la trandafirii mutilați la Saul, înghițind nervos.

– Jur! Mi-a cerut să intermediez!

– Vorbeşte mai încet.

Landish se cutremură.

– Ascultă-mă. Eliot a spus că mesajele identificau un spion din agenție.

Avea glasul încordat.

– Dar informatorul era nervos şi a insistat să aibă un curier de încredere. Întrucît îl cunoşteam pe curier, era logic să acţionez ca intermediar.

– Şi ai crezut chestia asta?

– E prietenul meu, gesticulă înnebunit Landish. Reţelele noastre cooperează frecvent. Dacă vrei să afli ce conţineau mesajele, întreabă-l pe cel ce mi le-a dat.

– Sigur. Ajunge să sar într-un avion de Moscova.

– Nu. Mult mai aproape.

– Unde?

– La Paris. Lucrează în ambasada sovietică de acolo.

– Minţi.

Saul tăie o frunză.

– Nu mint! Nu înţelegi cît de delicat e trandafirul acela? Pînă şi vătămarea unei frunze poate să...!

– Atunci n-ar strica să mă convingi că spui adevărul, fiindcă am să-i mai tai una.

– E singurul asemenea trandafir din lume.

Saul potrivi foarfecele.

– Victor Petrovici Koşubei.

– Un simplu nume nu înseamnă nimic.

– E ataşatul lor cultural. Organizează turnee în Franţa pentru orchestrele şi trupele de dans din Uniunea Sovietică. Mai e şi maestru violonist. Uneori cîntă la concerte. Face unele turnee de unul singur.

– Dar, bineînţeles, e agent K.G.B.

Landish îşi desfăcu mîinile:

– Îi desconsideră. Acum cincisprezece ani, a fost capturat încercînd să fugă în Occident. Era clar că avea să mai încerce. Ca un compromis, sovieticii i-au permis să trăiască la Paris, cu condiţia să-şi folosească talentele în slujba patriei. I-au amintit că familia îi rămînea la Moscova, în posturi şi situaţii excelente care depindeau de cooperarea lui.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. E agent K.G.B.?

– Sigur că e. Încercarea de a trăda a fost o cacealma. Dar şi-a atins scopul. Are o acoperire excelentă.

– Şi pariez că asişti la o mulţime de concerte.

– Nu mai merg la atît de multe, ridică Landish din umeri, continuînd însă să privească nervos spre trandafiri. Acum zece ani, totuşi... nu era greu să mă întîlnesc cu el între patru ochi. În timp ce discutam marile rafinamente ale muzicii ruse, îmi transmitea mesajele. Cu o ocazie, i-am predat şi eu unul. Dar erau sigilate. Niciodată nu le-am citit. Dacă vrei să le afli conţinutul, va trebui să vorbeşti cu Koşubei.

Ţinînd cu foarfecele trandafirul bleu, Saul îl privi lung.

– Ţi-am spus tot ce ştiu, continuă întristat Landish. Îmi dau seama că trebuie să mă omori ca să nu-l previn. Dar te implor să nu mai distrugi şi alţi trandairi.

– Şi dacă minţi? Dacă informaţiile n-au nici o valoare?

– Ce garanţii aş putea să-ţi ofer?

– Nu poţi, iar dacă mori, n-am să mă mai pot răzbuna. La ce mi-ar folosi să mai distrug alţi trandafiri? Unui cadavru nu i-ar păsa.

– Atunci, am ajuns într-un punct mort.

– Ba nu. Vii cu mine. Dacă aflu că ai minţit, vei vedea ce efect pot avea asupra serei ăsteia benzina şi un chibrit. Gîndeşte-te, pe drum. În caz că vrei să-ţi schimbi povestea.

– N-o să treceţi niciodată cu mine de garda de la poartă.

– Nu va fi nevoie. Vom pleca la fel cum am intrat. Peste zid.

Landish pufni:

– Am eu faţă de atlet?

– O să te ridicăm noi.

– Sînt prea fragil. Mi s-ar rupe braţele şi picioarele.

– Bine, nu te ridicăm.

– Şi atunci, cum? E imposibil.

Saul arătă spre fundul serei:
– Foarte simplu.
– Cum?
– Vom folosi scara aia.

Capitolul 15

Perdelele se umflau în fereastra deschisă. Chris miji ochii spre cerul plumburiu, cu nările palpitîndu-i în aerul sărat şi umerii adunaţi din cauza umezelii. Un vînt furios împingea valurile peste Canalul Mînecii. Vorbi, tulburat:
– Am să-ţi iau locul.
– Ţi-am mai spus că nu, replică Saul. Am căzut de acord. Unul dintre noi trebuie să stea aici cu Landish, în timp ce ceilalţi doi se duc la Koşubei. Am tras la sorţi să vedem cine-şi asumă riscul. Ai cîştigat tu, cu cartea cea mai mică. Rămîi.
– Dar nu vreau.
– Aşa deodată îţi vine să fii erou?
– Nu. Fireşte că nu.
– Atunci, ce e? Nu-mi vine să cred că e numai fiindcă vrei să mergi cu Erika.
Saul se întoarse spre scaunul de care Erika îl legase pe Landish.
– Fără supărare. Ai un minunat simţ al umorului.
Erika scoase limba.
Saul reveni spre Chris:
– Ce s-a-ntîmplat?
– E o nebunie, clătină Chris din cap, nesigur. Am un presentiment. Ştiu că nu înseamnă nimic. Necazul e că nu pot scăpa de el.
– Cu ce e?
Chris se întoarse de la fereastră.
– Cu tine. Am senzaţia asta... zi-i premoniţie. O să ţi se întîmple ceva.
Saul îl studie. Nici el, nici Chris, nu erau superstiţioşi. Nu şi-o puteau permite. Altminteri, ar fi căutat semne

prevestitoare pretutindeni şi, în consecinţă, ar fi paralizat. Cele de care depindeau erau logica şi dibăcia. Chiar şi aşa, amîndoi cunoscuseră în Vietnam experienţe care-i făceau să respecte sentimentele „ciudate" – soldaţi urmînd să fie trimişi acasă, care le scriau scrisori soţiilor, iubitelor sau mamelor şi le dădeau camarazilor, spunînd: „Asigură-te tu c-o primeşte. Eu n-am să mai apuc." Şi, în ajunul plecării, le trecea un glonţ prin cap. Sau alţi colegi, înainte de a pleca în cîte o banală misiune de recunoaştere, floare la ureche, după ce o mai făcuseră de sute de ori, spuneau: „N-o să ne mai vedem." Şi călcau pe o mină.

Saul stătu un moment pe gînduri.

– Cînd a început?

– La domeniul lui Landish.

– Cînd ai văzut zidul?

Chris dădu din cap:

– De unde-ai ştiut?

– Fiindcă şi eu am simţit la fel.

– *Ce?*

– Eram sigur că am mai trecut pe-acolo. A durat un timp, dar am înţeles. Zidul. Nu te-ai prins? Acelaşi gen de zid cum aveam noi la *„Franklin"*. Mai ţii minte cum ne furişam afară ca să cumpărăm dulciuri? Noaptea cînd ne-au bătut? Sau cînd am alunecat eu pe gheaţă şi tu ai sărit să m-ajuţi, dar ţi-ai spart capul? Tramvaiul? Mai ţii minte?

– M-ai tras de pe linie şi mi-ai salvat viaţa.

– Asta explică totul. Se vede că ne-am amintit amîndoi de noaptea aia. Pe domeniul lui Landish, m-au apucat grijile pentru tine. Am început să mă gîndesc că aveai greutăţi şi trebuia să te salvez. Acelaşi lucru ţi s-a întîmplat şi ţie, numai că invers. Poate că ai vrut dintotdeauna să-mi salvezi *mie* viaţa.

– Ţi-am salvat-o, rînji Chris. De cîteva ori.

– Dar zidul te-a făcut s-o doreşti din nou. Linişteşte-te. Se va întîmpla ceva, cu siguranţă. Plec la Paris cu Erika,

să punem mîna pe Koşubei. Asta o să se-ntîmple.

– Aş vrea s-o cred.

– Ia-o aşa: dacă am probleme, ce-ai putea face tu, ce să nu poată face şi Erika?

Femeia se apropie.

– Ai grijă ce răspunzi.

– Şi mai gîndeşte-te la ceva, continuă Saul. Să zicem că te duci tu în locul meu. Să zicem că ţi se întîmplă ceva. Mi-aş reproşa-o la fel de mult ca *tine* dacă mie mi s-ar întîmpla ceva. Deducţiile astea nu-s de nici un folos. Am avut o înţelegere. Ai tras cartea cea mai mică. Ţi-a căzut sarcina cea mai uşoară. Rămîi aici.

Chris ezită.

– Iar în ce priveşte premoniţia ta, împreună cu o roabă de bălegar, e bună de îngrăşat grădina.

Se întoarse spre Erika:

– Gata?

– La Paris, cu un însoţitor sexy? Glumeşti, pesemne.

Chris nu era convins.

– E aproape zece. Diseară ar trebui să fiţi la Paris. Telefonaţi- mi la şase şi, apoi, din patru în patru ore. Nu-l abordaţi de Koşubei pînă nu vorbiţi cu mine. Cu cît se gîndeşte Landish mai mult la trandafiri, cu atît s-ar putea decide că ne-a dat informaţii greşite.

– Am spus adevărul, insistă Landish, de pe scaun.

– Stai doar cu gîndul la singurul trandafir albastru din lume.

Sosi momentul. Incapabili să mai amîne, îşi strînseră mîinile, zîmbind cu complicitate.

Saul îşi luă geanta.

– Nici o grijă. O să fiu atent. Vreau să fiu sigur că mă întorc ca să plătesc...

Prin ochi îi trecu un fulger.

– Iar eu, voi avea grijă de fratele tău, spuse Erika. Pentru tine. Pentru amîndoi.

Îi sărută pe Chris pe obraz.

Simţi că-i creştea inima. Le ură din adîncul sufletului:

– Succes.

Se despărţiră, nesiguri. Tulburat, Chris privi din pragul uşii, cu un nod în gît, pe cînd urcau în *Austin*-ul închiriat, fratele şi sora lui, şi porneau pe aleea năpădită de bălării, dispărînd dincolo de gardurile vii ce mărgineau drumul.

Cînd nu mai putu auzi motorul maşinii, privi pietrele de pe pajişte, pînă cînd, într-un tîrziu, reveni şi închise uşa.

– Au să mă caute, spuse Landish.

– Dar nu vor şti unde. Sîntem la şaizeci de mile de proprietate. Între noi şi ea e Londra, unde cred ei că ne-am ascuns.

Landish îşi înclină capul într-o parte.

– Probabil că vila asta e pe o faleză. Aud valurile jos.

– Dover. Am închiriat-o pentru o săptămînă. I-am spus agentului că voiam să petrec o vacanţă liniştită. A răspuns că aici e locul ideal. Cea mai apropiată casă e la o jumate de milă distanţă. Dacă urli, n-o să te-audă nimeni.

– Glasul meu pare destul de puternic pentru urlete?

– Voi încerca să-ţi creez tot confortul. Ca să nu te plictiseşti, vom vorbi despre trandafiri.

Chris strînse din dinţi.

– Dacă i se întîmplă ceva lui Saul...

Capitolul 16

Aleseseră Dover-ul fiindcă oferea căi uşoare de acces pe apă, spre Franţa. Într-un terminal agitat care-i amintea lui Saul de un aeroport, el şi Erika cumpărară bilete separate şi, peste cîteva minute, se îmbarcară pe Hovercraft.

Stînjenit, se duse în salonul de la pupa, sperînd să se piardă în mulţime. Ştia că M.I.-6-le şi alte agenţii de informaţii ţineau Hovercraft-ul sub supraveghere, la fel ca toate gările şi aeroporturile importante. Desigur, în

teorie, nici un duşman nu ştia că plecase din Statele Unite. Cu vînătoarea contra lui concentrată în America, avea mari şanse să nu fie recunoscut.

Totuşi, nu se simţea sigur. Dacă îl repera cineva la bord nu avea loc unde să fugă sau să se ascundă. Trebuia să lupte dar, chiar dacă supravieţuia, aveau să-l ucidă cu siguranţă echipele de rezervă care aşteptau la sosirea în Franţa. Fără nici o altă posibilitate, nu-i rămînea decît să deschidă o valvă de siguranţă şi să sară în Canal. Dacă nu-l aspira curentul de sub navă, apa rece ca gheaţa avea să-l extenueze în curînd, absorbindu-i căldura trupului pînă murea de frig.

Nu se ajunse pînă acolo. Hovercraft-ul vuia peste valuri, traversînd pînă la Calais în douăzeci de minute. Îl simţi înclinîndu-se cînd se ridică din apă, pe rampa de beton a terminalului. Debarcă, amestecîndu-se printre ceilalţi pasageri. Deşi nu mai vorbise franţuzeşte de ani de zile, înţelegea aproape tot ce auzea şi citea. Nu părea să-l urmărească nimeni. Trecu prin vamă fără incidente. Îşi lăsase însă pistolul la Chris, pentru a putea intra în ţară, şi nu se putea relaxa pînă nu-l lua înapoi.

Se întîlni cu Erika într-o cafenea pe malul mării, aşa cum se înţeleseseră. Merseră imediat la un comerciant de muniţii la negru cu care colaborase Saul în '74, unde li se ceru doar 200% pentru echipamentele necesare.

– O favoare, spuse traficantul. Pentru un prieten.

Închiriind o maşină, îşi începură drumul spre sud-est, cale de două sute de kilometri, pînă la Paris.

Capitolul 17

– Nu, spuse Chris în receptor. Am vorbit despre trandafiri pînă a-nceput să mi se facă rău numai cînd mă gîndesc la ei, dar Landish continuă să susţină că a spus adevărul.

– Atunci, la noapte îl înhăţăm pe Koşubei.

Glasul lui Saul era deformat de paraziţii liniei internaţionale.

– Aţi pregătit totul?

– Cu ajutorul legăturilor Erikăi.

– Aşteaptă puţin.

Chris îl privi pe Landish, legat de scaun.

– Ultima şansă. Dacă iese ceva prost, ştii care-i preţul.

– De cîte ori trebuie să-ţi spun? El mi-a dat mesajele.

– În regulă, îi spuse Chris lui Saul. Săltaţi-l. Dar telefonează-mi de cum v-aţi dat la fund cu el.

– Aproape de zorii zilei.

– Nu-ţi face probleme că mă trezeşti din somn. Pînă nu te ştiu în siguranţă, n-am să pot adormi.

– Tot mai ai senzaţia aia?

– Mai tare ca oricînd.

– E o plimbare. Va fi uşor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi mai încrezător decît trebuie.

– Încerc doar să te liniştesc. Stai. Erika vrea să-ţi spună ceva.

Paraziţii pîrîiră. Apoi, Erika îl tachină:

– Ne distrăm de minune. Mîncarea e incredibilă.

– Scuteşte-mă de detaliile scîrboase. Eu n-am decît un sandviş cu unt de arahide.

– Ce-ţi mai face colega de cameră?

– Grozav. Cînd nu vorbim despre trandafirii ăia tîmpiţi, îi dau pasenţe. Are mîinile legate, aşa că trebuie să-mi spună mie ce cărţi vrea să întorc.

– Trişează?

– Nu, eu trişez.

Erika rîse:

– Acum fug. Voiam să-ţi spun să n-ai nici o grijă. Totul merge ca pe roate. Am eu grijă de Saul. Contează pe asta.

– Şi nu uita de tine, mm?

– Niciodată. Ne vedem mîine.

Chinuit de afecțiune pentru amîndoi, auzi declicul cînd Erika înterupse legătura. În momentul cînd puse receptorul în furcă, pe prag se auzi un pas.

Capitolul 18

Încremeni.

Încuiase uşile. Obloanele erau trase. Nu se vedea nici o lumină care să atragă străinii, pînă pe drumul cufundat în întuneric. Dacă vreo persoană care cunoştea casa venise să-i ureze bun venit, ar fi bătut la uşă, în loc să se apropie pe furiş.

Îl găsiseră. Nu ştia cum. Nu se putea gîndi. N-avea timp. Înhățînd emițătorul radio de pe masă, se trînti la podea şi apăsă pe un buton.

Undele de şoc îl făcură să tresară. Exploziile bubuiră în jurul vilei, zgîlțîind pereții. Amplasase încărcăturile în puncte strategice de acoperire, unde ar fi avut şanse să se ascundă cineva care se apropia. Se asigurase că bombele erau puternice şi în stare bună, cît mai multe flăcări şi schije, zgomot şi fum cît cuprinde. Aranjarea lor se făcuse prin forța obişnuinței, supunîndu-se regulilor lui Eliot – indiferent în cîtă siguranță crezi că eşti, întotdeauna poți face şi mai mult ca să te aperi.

Scoase *Mauser*-ul. Un proiectil perforă uşa. Un cartuş lacrimogen căzu pe covor, rostoglindu-se, fîsîind. Chris tuşi înecat de gazele albe şi dense, trăgînd spre uşă, ştiind ce urma să se întîmple. De îndată ce gazul umplea încăperea, uşa avea să zboare din țîțîni, atacanții năvălind înăuntru.

Se răsuci spre fereastră, îi trase zăvorul şi o ridică, deschizînd obloanele. Noaptea era plină de flăcări şi fum. Un om se zvîrcolea pe jos, urlînd torturat, cu hainele arzînd. Un altul văzu mişcarea oblonului. În timp ce se întorcea să ochească, Chris îi trase două gloanțe

în piept.

Uşa din faţă zbură sfărîmată.

Chris se răsuci spre Landish, ţintind, incapabil să-l vadă prin gazele dense ce umpleau odaia. Auzi o bufnitură înfundată, probabil Landish răsturnîndu-se cu scaunul, pentru a se adăposti. Paşii cuiva se repeziră pe treptele de la intrare. Nu avea timp. Sări pe fereastră, luînd-o la fugă de cum atinse solul. Din casă răsunau glasuri furioase. Alergînd prin întuneric, pe marginea falezei, îndepărtîndu-se de flăcări, îşi imagină echipa de şoc, cu măşti de gaze, căutînd prin vilă, pentru a găsi fereastra deschisă. Între timp, el avea să ajungă departe. Pe întuneric, nu puteau şti încotro o luase. N-aveau să-l găsească niciodată.

Fugi şi mai repede, strîngînd în mînă *Mauser*-ul, clipind din ochii orbiţi se sudoare. Departe de flăcări, se simţea eliberat, alergînd nebuneşte prin noapte.

Landish avea să le spună unde era Saul. Trebuia să-l prevină.

Apoi auzi. În spatele lui.

Tot mai aproape, mai repede, mai tare.

Paşi. Cineva îl urmărea.

Capitolul 19

– Dezlegaţi-mi mîinile, izbucni Landish. Gazul lacrimogen îl făcea să tuşească.

Un bărbat în negru, cu buzele strînse, îi aplică pe ochi un tampon îmbibat în lichid. Altul trase de frînghii.

Ferestrele fuseseră deschise, obloanele deblocate. O briză marină alunga gazele din cameră.

Landish se împletici spre o masă, înşfăcînd telefonul. Formă nerăbdător un număr. Treceau secunde preţioase. Îi spuse centralistei numărul din Falls Church, Virginia.

Tremurînd, se ţinu de masă pentru a-şi păstra echili-

brul, pipăind inconştient banda de aluminiu lată de cinci degete, prinsă în partea dinapoi a centurii. Era codificată magnetic. De cum îi descoperiseră dispariția, gărzile activaseră o procedură de urgență, folosind senzori electronici pentru a localiza codul de pe banda metalică. Pe uscat, senzorii funcționau numai la distanțe limitate, blocați de obstacole şi de curbura suprafeței pămîntului. Din sateliți sau avioane de recunoaştere, însă – M.I.-6-le avea pregătite şi unele, şi altele – deveneau la fel de eficienți ca oricare alt dispozitiv de scanare de la mare altitudine. După douăspezece ore de la sechestrarea lui Landish, forțele sale de securitate ştiau unde-l țineau prizonier răpitorii. Restul timpului fusese dedicat pregătirii operațiunii de salvare.

Landish simți încăperea rotindu-se, aerisită. Telefonul bîzîi. Continuă să sune, făcîndu-l să se crispeze. În sfîrşit, însă, răspunse cineva.

– Cu Eliot, ceru Landish, temîndu-se că nu-l putea găsi. Şaptesprezece plus trei.

Glasul morocănos al celuilalt deveni alert.

– Vă dau legătura.

Peste cîteva secunde ce păruseră minute întregi, Eliot răspunse.

– Ți-am găsit Prinții Negri, spuse Landish.

– Unde?

– Au fost la mine acasă.

– Doamne fereşte.

– Au şi o femeie cu ei.

– Da, ştiu. Ce s-a întîmplat?

– M-au răpit.

Şi-i povesti totul.

– Remus a scăpat. Îl urmărim. Romulus şi femeia s-au dus la Paris.

– De ce?

Landish îi spuse.

– Koşubei? Dar e agent K.G.B.

– Asta te îngrijorează.

– Dimpotrivă. Remus a omorît un rus în casa Abelard din Bangkok. L-au condamnat. Nu trebuie să ne implicăm. Îmi datorează o favoare pentru că le-am spus cum să-l găsească pe omul care l-a ajutat.

Capitolul 20

Urmăritorul lui Chris cîştiga teren. Pietrele de pe creasta falezei îngreunau fuga. În întuneric, Chris nu putea să vadă pe unde mergea. Se simțea tentat să se întoarcă şi să tragă, dar noaptea îi ascundea ținta. Mai rău, focul la gura țevii ar fi făcut din el o țintă, iar detunătura i-ar fi atras pe ceilalți.

Îi ardea pieptul. Inima-i bubuia la galop. Dar respirația aprigă, constantă, insistentă a adversarului se apropia tot mai mult. Îşi încordă picioarele la maximum, cu muşchii îndurerați. Sudoarea îi impregna hainele. Paşii ce se apropiau rapid anunțau contactul iminent.

Cu vederea împăienjenită, observă în față o porțiune albicioasă. Se înclina la dreapta, spre faleză. O pată mai întunecată în mijlocul ei luă forma unei adîncituri. Albeața era de calcar.

O nişă.

Se aruncă într-acolo, amortizînd impactul prin umeri şi şolduri. Ghemuindu-se, se agăță de protuberanțe, tîrîndu-se. Jgheabul devenea mai abrupt. În loc să coboare în pantă, o lua drept, ca un puț de aerisire cu trei laturi, pereții săi colțuroşi oferind puncte de sprijin pentru mîini şi picioare.

Cățărîndu-se în jos, auzi pantofii urmăritorului scîrțîind pe pietrele de deasupra. Bucăți de calcar se rostogoliră peste el, lovindu-l în umeri şi țeastă. Mîinile îi sîngerau, în timp ce continua să coboare.

„De-aş putea ajunge jos," se rugă. Vîntul îi răvăşea părul. Valurile de pe plajă răsunau tot mai tare pe mă-

sură ce se apropia.

Alunecînd, aproape căzu, dar îşi propti picioarele pe o cornişă. Tîrîndu-se peste ea, ajunse la o pantă, de unde se rostogoli pînă pe plaja pietroasă. Se ascunse după o stîncă de calcar înaltă de un metru şi jumătate. Dibuind prin buzunar, scoase surdina pentru *Mauser*, înşurubînd-o pe ţeavă. Depărtă picioarele pentru a-şi ţine echilibrul şi ochi, cu braţul drept întins rigid, sprijinit în mîna stîngă.

Iată-l. O umbră cobora prin nişă. Trase. Zgomotul unui val acoperi atît pocnitura amortizorului, cît şi impactul glonţului. Nu putea fi sigur că nimerise. În întuneric, îi era greu să ochească precis, nu-şi putea alinia înălţătorul şi cătarea. Trase deasupra şi sub locul unde văzuse umbra.

Mişcă. Dacă mai stătea mult după stînca aia de cretă, avea să-i lase vînătorului timp pentru a-i calcula poziţia. Adus de spate, alergă la o altă stîncă, apoi la alta, îndepărtîndu-se în goană pe plajă, în partea opusă vilei. În urma lui, flăcările de pe faleză luminau noaptea. Tunetul valurilor zărădnicea orice încercare de a asculta dacă venea cineva spre el. Se întoarse, mergînd de-a-ndaratelea, cu ochii spre nişa tot mai îndepărtată.

Incapabil s-o mai vadă, presupuse că nici urmăritorul nu-l putea zări pe el. Răsucindu-se din nou, o luă iarăşi la fugă. Plaja părea un tunel, cu brizanţi albi spărgîndu-se în stînga şi faleza calcaroasă înălţîndu-se în dreapta. În faţă, însă, la capătul tunelului, văzu luminile unui sat. Alergă şi mai repede.

Dacă reuşea să fure o maşină...

Faleza se micşora, uneori devenind mai mult un povîrniş, în locul rîpii. Cînd glonţul îi pîrli părul, se aruncă surprins spre stînci. Se trăsese din întunericul aflat în faţă, surdina atenuînd atît sunetul, cît şi flacăra la gura ţevii, cu ajutorul valurilor şi al beznei.

Înjură în tăcere. Urmăritorul nu coborîse pînă la baza

nişei din spate. Dîndu-şi seama de capcana pe care i-o întindea Chris, omul se căţărase înapoi, pentru a fugi pe marginea falezei. Ştiind că în cele din urmă Chris avea să alerge pe plajă în direcţia opusă casei, sperase să găsească o altă cale de coborîre, să i-o ia înainte şi să-l intercepteze.

Căzuse în cursă.

„Înapoi nu pot s-o iau. Probabil că acum caută prin celălalt capăt al plăjii. S-au despărţit, mergînd atît pe jos, cît şi pe faleză. Pînă la urmă, vor ajunge aici."

Înconjurat.

Marea şi faleza în ambele părţi. În faţă şi în spate...

Ceva se mişcă. Înaintea lui, spre stînga, profilat pe albul palid care reprezenta singurul avantaj al lui Chris, ca un ecran prin dreptul căruia se furişa o umbră.

Culcat pe pietre, îşi plimbă braţul odată cu umbra, urmărind-o. În momentul cînd trase, se şi rostogoli. Un glonţ lovi stîncile lîngă el, atît de aproape încît nici chiar marea nu-i putu acoperi trosnetul sec cînd ricoşă spre apă.

Se rostogoli din nou, înnebunit să rămînă cu privirea spre faleză, iar de astă dată, cînd un nou glonţ sfărîmă piatra, înfigîndu-i aşchii în coapsă – cu o durere ascuţită dar neînsemnată – îşi văzu clar ţinta, o siluetă aplecată apropiindu-se în fugă, lăsîndu-se într-un genunchi, ochind.

Chris trase primul, surescitat cînd văzu umbra clătinîndu-se dezechilibrată. În pofida valurilor, i se păru că auzi un vaiet. Nu putea rămîne pe loc, pîndind şi ascunzîndu-se, pînă-l găseau ceilalţi. Acum, în cele cîteva secunde ce se iviseră, trebuia să profite de ocazie, aşa că sări în picioare şi o luă la goană peste pietre. Văzu omul – în negru, cu braţul stîng rănit, căutînd ceva pe jos.

Chris se opri şi ochi. Apăsă pe trăgaci.

Nu se întîmplă nimic. *Mauser*-ul avea opt cartuşe.

Le trăsese pe toate.

Cu stomacul opărit, se repezi înainte, aruncînd *Mauser*-ul şi scoţînd cuţitul din teaca mînecii stîngi.

Omul îl văzu venind, renunţă să mai bîbjîie după pistol, se ridică şi scoase şi el cuţitul.

Capitolul 21

Amatorii ţin cuţitul cu lama ieşind prin josul pumnului şi degetul mare încovoiat peste capătul prăselelor. În această poziţie, cuţitul trebuie să fie ridicat pînă la înălţimea umărului, lovitura fiind aplicată de sus în jos. O asemenea manevră are nevoie de timp. E stîngace.

Găştile de stradă ţin cuţitul cu tăişul scos prin faţă, pe lîngă degetul mare. Poziţia permite o diversitate de lovituri aplicate de la nivelul taliei, în sus, în jos sau într-o parte. Poziţia cea mai comună e similară cu a scrimeurului – un braţ întins lateral pentru a-şi ţine echilibrul, în timp ce celălalt loveşte şi parează. E o tactică graţioasă, coregrafică, dependentă de plămîni iuţi, retrageri repezi şi joc de picioare ager. E eficace împotriva unui amator sau a unui cuţitar din altă gaşcă. Faţă de un ucigaş de clasă, însă, e rizibilă.

Profesioniştii ţin cuţitul la fel ca membrii găştilor – cu lama în sus – dar asemănarea se sfîrşeşte aici. În loc de a dansa, stau pe toată talpa, cu picioarele depărtate pentru a-şi ţine echilibrul, genunchii uşor îndoiţi şi trupul aplecat. Ridică braţul liber, îndoindu-l de la cot şi ţinîndu-l în faţa pieptului, ca şi cum ar avea un scut invizibil. Braţul în sine este scutul, însă, cu încheietura mîinii întoarsă spre înăuntru pentru a-şi proteja arterele majore. Celălalt braţ, înarmat cu cuţitul, nu loveşte drept înainte sau lateral. Se repede oblic în sus, ignorînd stomacul şi pieptul adversarului – o rană în stomac poate să nu fie ucigătoare; inima e apărată de coaste – şi ochind spre ochi şi gît.

Chris se încordă în această poziţie, surprins cînd îşi

văzu duşmanul făcînd la fel. Învăţase să lupte aşa la şcoala instinctelor ucigaşe a lui Andr Rothberg, în Israel. Era o metodă unică. Adversarul n-ar fi putut-o deprinde decît studiind la aceeaşi şcoală.

Implicaţiile îl umplură de deznădejde. Oare şi Landish îşi trimisese luptătorii particulari la Rothberg? De ce? Ce alte legături mai existau între Landish şi Eliot? În ce altceva mai erau implicaţi?

Împunse cu pumnalul. Inamicul blocă lovitura cu braţul, suferind o rană, ignorînd-o, dînd spre Chris, care simţi lama străpungîndu-i dosul mîinii. Tăişul ascuţit îl înţepă, făcînd să ţîşnească sîngele. Dacă ar fi avut timp, Chris şi-ar fi înfăşurat haina pe braţul defensiv, dar întrucît n-o putuse face era complet pregătit să accepte vătămări grave. Un braţ invalidat nu însemna nimic în comparaţie cu supravieţuirea.

Lovi din nou. Din nou, adversarul îşi folosi braţul pentru a bloca atacul, alegîndu-se cu încă o tăietură. Braţul era stacojiu, cu ţesuturile tăiate despărţindu-se. La rîndul său, Chris pară o împungere a lamei atît de ascuţite încît aproape că n-o simţi sfîşiindu-i carnea.

Meci nul, amîndoi avînd reflexele egale. Bine înfipt pe picioare, aplecat, Chris începu să dea tîrcoale duşmanului, precaut, lent, căutînd puncte slabe. Inamicul se răsuci în loc, pentru a rămîne cu faţa spre el. Chris spera să-l oblige să rămînă în centrul cercului. Pe curba largă a circumferinţei, Chris nu avea să ameţească la fel de repede ca omul care se învîrtea încontinuu în mijloc.

Celălalt, însă, înţelese ce intenţiona Chris. Preluîndu-i tactica, îşi începu propriul cerc larg, cu orbitele intersectîndu-se, aproape în formă de opt.

Încă o remiză, amîndoi în poziţii echivalente. Cînd îl instruise în artele marţiale, Ishiguro spusese: *Calea samuraiului este moartea. Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu fă decît să te oţeleşti şi să înaintezi.*

Chris aşa făcu. Respingînd grija pentru el însuşi, se concentră exclusiv asupra ritualului. Loveşte şi parează, continuă să ocoleşti. Încă o dată. Şi din nou. Braţul îl ardea, însîngerat, sfîşiat.

Percepţiile, însă, îi erau neabătute, ascuţite, complet pure, cu sistemul nervos cuprins de furnicături. Loveşte, pareză, ocoleşte. Cu ani în urmă, Lee, instructorul său de karate, spusese: *Nimic nu e mai înviorător decît să lupţi în întuneric, faţă în faţă cu moartea.* La şcoala instinctelor ucigaşe, Rothberg îi învăţase: *Dacă ambii adversari au cunoştinţe şi talente egale, cel mai tînăr şi mai rezistent va învinge.* Chris, care avea treizeci şi şase de ani, îşi aprecia adversarul la vreo douăzeci şi nouă.

Regula cardinală în lupta cu cuţitele este de a nu-ţi lăsa adversarul să te înghesuie într-un colţ.

Încet, neîndurător, vînătorul îl forţa pe Chris spre faleză. Chris se pomeni blocat între ieşiturile de calcar. Lovi înnebunit. Adversarul eschivă, apoi se repezi pe sub braţul lui Chris.

Tăişul se înfipse pînă la prăsele.

Chris se sufocă. Laringele îi plesni. O arteră erupse. Mintea i se goli de gînduri, în timp ce se îneca în propriu-i sînge.

Capitolul 22

– Eşti sigur?

Glasul lui Eliot suna răguşit, pe cînd strîngea în mînă receptorul telefonului din seră.

– Nu e nici o confuzie? Nici o posibiliate de eroare?

– Nici una. Moartea a fost confirmată. Eu însumi am examinat cadavrul, spuse Landish, prin firul internaţional protejat-codificat. Omul care a ajutat la distrugerea trandafirilor mei – Remus – e mort.

Eliot simţi frigul în piept. Deznădăjduit, se distrase

gîndindu- se la problemele practice:

– Aţi curăţit zona?

– Fireşte. Am dat foc casei ca să le distrugem amprentele. Am plecat înainte de sosirea autorităţilor. Nu vor şti niciodată cine-a fost aici.

– Şi cadavrul?

Îi era greu să înghită.

– A fost dus la avionul meu privat. Pilotul va lega de el greutăţi şi-l va arunca în mare, prea departe pentru ca fluxul să-l mai aducă la mal.

– Înţeleg, se încruntă Eliot. Se pare că te-ai gîndit la toate.

– Ce este? Îţi sună ciudat glasul.

– Nu-mi dădusem seama că... Nimic.

– Ce?

– Nu-i important.

– Încă mai trebuie să rezolvăm cu Romulus şi femeia.

Eliot se chinuia să fie atent.

– Am aranjat eu deja. În momentul cînd primesc vestea, te anunţ.

Îşi simţea braţul amorţit în timp ce închidea telefonul. Nu înţelesese ce i se întîmpla. În ultimele trei săptămîni, de la lovitura *Paradigma,* singurul său scop fusese acela de a-l găsi pe Saul şi a-l elimina înainte de a apuca să dezvăluie cine ordonase misiunea. Preşedintele nu putea fi lăsat să afle de ce fusese ucis prietenul său. Între timp şi Chris devenise periculos, dar acum această problemă se rezolvase. Cu unul dintre ei mort şi celălalt localizat, aproape că-şi atinsese ţelul, aproape se protejase. Atunci de ce, aşa cum încercase să-i spună lui Landish, avea remuşcări?

Îşi amintea cînd îi dusese prima oară pe Chris şi pe Saul în tabără – de Ziua Muncii, în 1952. Pe-atunci, băieţii aveau şapte ani, fiind de doi ani sub influenţa lui. Îşi amintea limpede chipurile lor inocente şi emoţionate, disperata nevoie de afecţiune, dorinţa de a-i face plăcere. Mai mult decît oricare dintre ceilalţi copiii adoptivi,

fuseseră favoriţii lui. În chip straniu, cu un nod în gît, se simţea recunoscător pentru că Chris, deşi condamnat să eşueze, îşi amînase atît de bine moartea. Da, recunoştea că nu avea dreptul, dar după tot ce-l învăţase pe băiat, nu putea să nu se simtă mîndru de el. Călătorie sprîncenată, spuse în sinea lui.

Treizeci de ani? Era posibil ca un timp atît de îndelungat să fi trecut aşa de repede? Îl jeluia pe Chris, se întrebă... sau pe el însuşi?

Curînd, urma să moară şi Saul. K.G.B.-ul fusese anunţat. Dacă acţionau rapid, fălcile capcanei aveau să se închidă. Criza urma să se încheie în fine, secretul rămînînd asigurat. Nu mai existau decît doi copii vitregi, Castor şi Pollux, care acum îi păzeau casa. Ceilalţi muriseră în serviciu credincios.

„S-ar putea să trăiesc mai mult decît toţi fiii mei," îşi spuse, dorindu-şi cu tristeţe ca Saul să poată fi graţiat.

Dar aşa ceva era imposibil.

Deodată, se simţi tulburat. Dacă Saul scăpa? *De neconceput.*

Dar dacă totuşi...? Avea să afle de moartea lui Chris.

„Şi va veni la mine.

Nu se va lăsa niciodată.

Cred într-adevăr că nimic nu l-ar putea opri."

Cartea a patra

Răsplata

FURII

Capitolul 1

Saul privea prin parbriz spre un felinar stradal pierdut în ceață, cu *Citron*-ul închiriat parcat în mijlocul unui şir de maşini, pe strada unui cartier rezidențial. Stătea lîngă Erika, ținînd-o cu un braț, părînd a fi doar o pereche oarecare din Oraşul Îndrăgostiților. Nu-şi îngăduia, însă, să se bucure de apropierea ei. Nu se putea lăsa distras. Depindeau prea multe de misiunea aceea.

– Dacă Landish a spus adevărul, în curînd vom primi cîteva răspunsuri, zise Erika.

Informatorii ei din Mossad aflaseră că Victor Petrovici Koşubei îşi petrecea seara la ambasada sovietică, interpretînd Concertul pentru vioară de Ceaikovski în cadrul unei recepții în cinstea noii alianțe franco-sovietice. „Dar nu-l puteți înhăța acolo," spuseseră informatorii. Diverse rețele de informații au instalat camere de supraveghere zi şi noapte care urmăresc toate intrările. Dacă cineva pare suspect, poliția îl arestează. Nimeni n-are voie să îngreuneze relațiile cu ruşii. Franța şi Rusia se înțeleg prea bine în ultima vreme. Cele mai mari şanse de a-l prinde le aveți mai tîrziu, cînd se va întoarce la apartamentul lui din Rue de la Paix.

– Dar nu va fi păzit? întrebase Saul?

– Un violonist? De ce-ar avea nevoie de protecție?

La ora unu şi opt minute, Koşubei trecu pe lîngă ei la volanul *Peugeot*-ului său, cu farurile aprinse. Erika se dădu jos şi porni pe trotuar. Koşubei – trecut de cincizeci de ani, înalt, cu trăsături sensibile dau masive – îşi încuie maşina, ținîndu-şi cu grijă cutia viorii. Purta tuxedo. Cînd ajunse la treptele casei, Erika se apropie de el. Strada era pustie.

Koşubei vorbi primul:
– La ora asta din noapte, o doamnă n-ar trebui să circule singură pe străzi. Doar dacă, fireşte, nu aveţi o propunere...
– Gura, Victor. Am în poşetă un pistol foarte mare, îndreptat spre burta ta. Te rog, du-te la bordură şi aşteaptă maşina care va veni.
Omul făcu ochii mari, dar se supuse. Saul opri maşina, trecînd de la volan în spate, unde-l percheziţionă pe Koşubei şi-i luă cutia cu vioara.
– Uşurel! E un *Stradivarius!*
– Nu păţeşte nimic.
– Cu condiţia să cooperezi, preciză Erika, pornind maşina.
– Să cooperez?
Gura lui Koşubei se deschise şi se închise la loc, cu nervozitate.
– *Cum?* Nici măcar nu ştiu ce vreţi!
– Mesajele.
– *Ce?*
– Cele pe care i le-ai dat lui Landish.
– Ţii minte, adăugă Erika. Ca să i le transmită lui Eliot.
– *Voi doi nu sînteţi în toate minţile? Despre ce naiba vorbiţi?*
Saul clătină din cap, deschise fereastra şi propti cutia viorii pe margine.
– Am spus să ai grijă!
– Mesajele. Ce conţineau? înclină Saul cutia pe fereastră.
– Un *Stradivarius* nu se poate repara!
– Atunci îţi cumperi altul.
– Eşti nebun? De unde să găsesc...?
Saul luă mîinile de pe cutie. Aceasta începu să cadă. Koşubei ţipă şi-şi repezi mîinile după ea.
Saul îl împinse înapoi şi înhăţă cutia.
– Mesajele.

– N-am ştiut niciodată ce conţineau! Am fost un simplu curier, nimic mai mult! Credeţi c-aş fi rupt sigiliul, riscînd să fiu executat?

– Cine ţi le-a dat? scoase Saul cutia pe fereastră.

– Un şef de birou K.G.B.!

– Cine?

– Alexei Golîţin! Vă rog!

Mîinile lui Koşubei tremurau în dorinţa de a apuca vioara.

– Nu te cred. Golîţin a fost împuşcat pentru trădare în '73.

– Atunci mi-a dat mesajele!

– În '73?

Saul se încruntă. Hardy spunea că Eliot dispăruse în '54, apoi din nou, în '73. Ce legătură avea cu dispariţia lui Eliot un ofiţer K.G.B. împuşcat pentru trădare? Ce se întîmplase în 1973?

– Spun adevărul! insistă Koşubei.

– Poate.

– *Stradivarius*-ul meu! Vă rog!

Saul îl aplecă afară. Farurile altor maşini treceau pe lîngă ei. Se gîndi un moment, apoi ridică din umeri:

– N-are nici un rost. Dacă scap cutia, ce motiv ai mai avea să-ţi schimbi povestea? Cu puţin amytal, vom afla curînd tot ce ştii cu adevărat.

Puse cutia pe jos.

– Doamne-ţi mulţumesc.

– Mie să-mi mulţumeşti.

Capitolul 2

Ieşiră din Paris.

– Pentru cine lucraţi?

– Pentru nimeni.

– Unde mă duceţi?

– La Vonnas.

– Aha!

Neaşteptata schimbare a dispoziției lui Koşubei îl intrigă pe Saul.

– Îl cunoşti?

Muzicianul dădu din cap, în chip straniu mulțumit de ideea că va vizita orăşelul aflat la cincizeci de kilometri nord de Lyon.

– Poate-mi veți acorda plăcerea de a mînca la *Le Cheval Blanc.*

– Nu e pe lista de decont.

Koşubei se încruntă brusc.

– Voi, americanii, sînteți nişte zgîrie-brînză. Serul adevărului lasă un gust aşa de nenorocit – ca ficatul fără unt sau slănină. Foarte bine.

Strînse pleoapele, furios:

– Ne aşteaptă trei ore pe drum: Dacă tot nu vă discutați acreditările, voi vorbi eu despre ale mele.

Saul gemuîncet, simțind ce urma, şi-şi dori să-l fi putut adormi, dar aşa ceva ar fi perturbat efectele amytalului.

Koşubei se rezemă de spătar, cu un zîmbet pervers şi capul său mare încadrat de părul lung, albit prematur, în genul compozitorilor şi interpreților din secolul trecut. Îşi lărgi nodul cravatei şi-şi puse mîinile pe brîul smokingului.

– Presupun că nu ați asistat la concertul mea.

– Nu figuram pe lista invitaților, presupun.

– Mare păcat! Ați fi primit o lecție de idealism sovietic. Vedeți, Ceaikovski a fost asemeni lui Lenin, iar similitudinea se manifestă în concertul pentru vioară, căci marele compozitor avea în minte o temă anume, la fel ca Lenin. Pentru a-şi atinge țelul, a împletit faze de tranziție, întocmai cum şi noi în Uniunea Sovietică avem un ideal şi înaintăm spre el, nu în continuă revoluție, ci prin etape de tranziție datorate ajustărilor pe care le avem de făcut datorită războiului şi economiei noastre.

Nu voi spune că am ajuns la capăt, dar în şaizeci şi cinci de ani am parcurs un drum lung, nu-i aşa?

– Recunosc că sînteți bine organizați.

– Puțin spus. Dar vorbeam despre marele compozitor. Concertul începe simplu şi crezi că acordurile cele mai evidente conțin mesajul. Pe dedesubt, însă, se află ascunse alte acorduri, semi-auzite, semi-ghicite, ca şi cum maestrul ar spune: „Am să vă dezvălui un secret – dar nu suflați o vorbă altora." E ca un cod şoptit unui membru al rețelei noastre de spionaj, sau un semn al frăției între oameni.

Saul se plictisi repede, înfruntîndu-şi somnul, în timp ce Koşubei continua, iar Erika gonea pe *Autoroute du Sud,* spre Lyon. Cu patruzeci de minute înainte de a ajunge în oraş, coti pe drumul de acces cu pietriş care în anul următor avea să devină varianta Geneva-Macon a autostrăzii. De-a lungul drumului, fuseseră parcate pentru noapte echipamente grele de construcții rutiere. Trosnetul ascuțit al pietricelelor ce loveau şasiul îl umplea pe Saul de nelinişte.

Privi pe lîngă farurile *Citroën*-ului spre o autocisternă masivă care se apropia duduind din direcție opusă. Încruntîndu-se, o văzu cotind brusc.

Le bloca drumul.

Din spatele maşinii grele țîşniră cîteva dube, încadrînd *Citroën*-ul. Reflectoare se aprinseră în noapte.

– Ochii mei!

Ridicînd mîna să şi-i apere, Erika trase de volan pentru a evita autocamionul şi frînă. *Citroën*-ul derapă, ciocnind un buldozer şi aruncînd-o înainte. Se lovi cu capul de volan, începînd să sîngereze.

Impactul îl doborî pe Saul. Adunîndu-se de jos, o privi cum gemea leşinată. Îşi dădu seama că n-o putea lua cu el, scăpînd amîndoi. Singura speranță, nebunească, era să-i oblige pe ocupanții furgonetelor să se ia după el, să-i piardă pe drum şi să revină după ea. Îl apucă pe Koşubei de rever în timp ce deschidea por-

tiera, dar materialul se rupse.

Sări afară de unul singur, ocoli buldozerul şi o luă la fugă spre a ieşi din raza proiectoarelor. Potierele dubelor începură să se trîntească. Auzi o maşină derapînd pe drum şi oprindu-se. Oamenii strigau. Pe pietriş trosneau paşi. Farurile îl urmăreau, aruncîndu-i umbra înnebunită peste cîmpul noroios. Se împiedică de nişte hîrtoape, dînd din braţe ca să-şi ţină echilibrul, repezindu-se înainte, disperat să ajungă la liziera întunecată de dincolo de lumini. Auzi un scrîşnet metalic. Îşi încordă umerii, aşteptînd lovitura unui glonţ de mare putere, dar simţi în schimb o înţepătură. În gît: o mică săgeată. O a doua săgeată îl împunse în şold. Tresări sub durerea sfîşietoare. Vederea i se înceţoşă. Căzu în noroi, cu genunchii zbătîndu-i-se strînşi la piept şi braţele răsucite spre înăuntru, în convulsii. Şi atîta tot.

Capitolul 3

Cînd îşi reveni, avu atîta minte să ţină ochii închişi şi să asculte. Zăcea ameţit pe o podea de lemn. Durerea din antebraţul stîng trebuia să provină de la înţepătura unei seringi. Cu suficient brevital în organism, putea să fi stat fără cunoştinţă ore în şir, numai pentru a-l trezi răcnetele furioase ale lui Koşubei la altcineva din încăpere. Cătuşele care-i ţineau mîinile imobilizate la spate erau reci, fără a le fi încălzit încă temperatura trupului. Cei care se aflau în cameră îl aduseseră acolo şi-l încătuşaseră recent.

Koşubei continua să strige:

– După ce umblă? De ce nu m-aţi apărat mai bine? Ştiaţi, evident, că eram în pericol!

Saul auzi un alt glas, profund şi calm:

– Tovarăşe, cînd cînţi cu mîna stîngă pe-o gamă şi cu dreapta pe gama contrară...

– E imposibil de spus dacă modul e major sau minor!

Orice şcolar... da' ce legătură are asta cu...?

– Stînga şi dreapta trebuie să fie incompatibile. Dacă mi-ai fi cunoscut intenţiile, nu te-ai fi comportat convingător cu Romulus, a cărui interpretare greşită era esenţială pentru funcţionarea capcanei. Acum te rog să nu mai strigi, sau poate ţi-ar face plăcere să-ţi practici muzica în portul Hodida din Yemen.

Saul privi printre pleoapele abia întredeschise, pentru a-l vedea pe Koşubei pălind.

– Calmează-te, Victor, spuse glasul. Îţi voi oferi o manta bună şi caldă şi te trimit înapoi la Paris cu trenul rapid.

În timp ce omul i se adresa lui Koşubei, Saul reuşi să recunoască faţa de dihor dintre pălăria tiroleză de piele neagră şi gulerul ridicat al unui loden verde. Boris Zlatogor Orlik, colonel G.R.U.[1] şi şef de secţie K.G.B. la Paris. Orlik se mîndrea că niciodată nu omorîse cu mîna lui, nu furase secrete, nici nu propagase dezinformări. În schimb, era un teoretician, un planificator metodic ale cărui isprăvi rivalizau cu ale lui Richard Sorge, marele operativ sovietic împotriva Japnoiei în al doilea război mondial. Orlik era cel care dovedise că locotenent-colonelul G.R.U. Iuri Popov spionase pentru C.I.A. din 1952 pînă-n '58, şi că Oleg Penkovski, colonel G.R.U., era spion M.I.-6, în '62.

Cînd Koşubei plecă, Saul nu închise ochii suficient de repede.

– Aha, Romulus, văd că te-ai trezit. Iartă-mă că am ridicat tonul, dar cu oamenii în genul lui Koşubei uneori este necesar.

Saul nu se osteni să se prefacă adormit în continuare. Chinuindu-se să se ridice în capul oaselor, studie

---

1. *Glavnoie Razvedîvatelnoie Upravlenie* = Direcţia Generală de Informaţii, ramura militară a K.G.B.

camera – un cabinet cu lambriuri, tablouri rustice, un şemineu.

– Unde mă aflu?

– Lîngă Lyon. Într-un *château* modest pe care-l folosesc uneori pentru interogatorii.

– Erika unde-i?

– Mai încolo în hol. Dar n-ai de ce-ţi face griji. E cu ea un medic. N-a păţit nimic, deşi o doare rău capul.

Şi pe Saul îl durea. Se rezemă moleşit de un scaun. Gîndurile-i erau dezordonate.

– Cum ne-aţi găsit?

– Prim limbajul internaţional.

– Nu ştiu...

– Muzica. În afară de *Stradivarius*, cutia viorii mai conţinea un microfon şi un dispozitiv de localizare.

Saul gemu dezgustat:

– Koşubei era atît de convingător încît nu m-am gîndit s-o verific.

– Dar n-a lipsit mult s-o scapi pe fereastră. Recunosc că un moment m-ai neliniştit.

– Cu asta tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De unde aţi ştiut că urma să-l înhăţăm pe Koşubei?

– Ne-a spus agenţia voastră.

– Imposibil.

– Informaţiile erau concrete. Întrucît Remus l-a omorît la Bangkok pe omul nostru, oamenii voştri au avut bunăvoinţa de a ne ajuta să te eliminăm.

– Eliot, spuse Saul, pe tonul unei înjurături.

– Şi mie mi s-a părut la fel.

– Dar cum a...?

– Ajungem şi acolo. Mai întîi, dă-mi voie să pregătesc decorul.

Orlik gesticulă spre o fereastră:

– Se crapă de ziuă. Dacă te gîndeşti la evadare, te înţeleg. Dar ascultă ce te aşteaptă. Te afli la marginea parcului regional Pilat. În sud se află o localitate numită Vranne, iar în nord alta, Pllusin. Fără îndoială, te aştepţi

să avem cîini, aşa că ai lua-o pe terenul înalt, împădurit – spre Vranne. Acolo, însă, va trebui să eviți satul. Noaptea, te-ai împotmoli în pămîntul afînat al cimitirului sau pe cîmpii. Indiferent unde, te-am ajunge din urmă. Săgețile noastre ți-ar da noi dureri de cap şi va trebui s-o luăm de la început. Garantat, o confruntare în cimitir ar fi romantică. Realitatea, însă, e că se face ziuă şi avem de vorbit. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi un *Baby Ruth*.

Saul îşi îngustă ochii:

– Eşti bine informat.

– Fii sigur de asta. Ai dori un mic dejun? Te rog să nu crezi că am pus ceva în cornuri sau în cafea. Nu dă niciodată rezultate bune.

Împotriva propriei voințe, Saul rîse.

– Bine, hai să fim prieteni.

Orlik îi scoase cătuşele.

Nedumerit, Saul îşi frecă încheieturile mîinilor, aştep-tînd pînă cînd Orlik turnă cafeaua şi bău din ea. În cele din urmă, fu nevoit să întrebe:

– Deci ştii despre orfanii lui Eliot?

– Sînt convins că ți-a trecut prin minte că termenul latinesc pentru patriotism provine din aceeaşi rădăcină cu cuvîntul tată. *Pater*. *Patriae amor*. L-ai văzut pe tatăl tău ca pe o prelungire a țării. Instruit s-o aperi, ai făcut tot ce-ți spunea el, inconştient că îi erau loial numai lui – nu şi guvernului. Planul era atît de strălucit încît l-au adoptat şi alții.

Saul se întrerupse din băut:

– Alții?

Orlik îl cercetă atent.

– Trebuie să fi ştiut. Altfel, de ce l-ai ales pe Landish?

– Alții?

– Chiar nu...? se încruntă Orlik. Credeam că au ajuns la aceeaşi concluzie cu mine. 1938.

– Vorbeşte clar. Pe-atunci, Eliot nici nu era încă în guvern. '54 e anul cînd a dispărut.

– Şi din nou, în 1973.
– Dar atunci a fost implicat un om de-al tău, Golîţin...
– Nu al meu, dar lucra într-adevăr pentru K.G.B.
– ...numai că oamenii voştri l-au împuşcat pentru trădare.
– Deci, ai făcut progrese.
– Pentru numele lui Dumnezeu!
– Te rog, trebuie să ai răbdare. Credeam că-mi poţi spune unele lucruri. N-am bănuit niciodată că eu am să-ţi spun *ţie*.
– Atunci, spune-mi, fir-ai al naibii! Ce se întîmplă?
– 1938. Ce înseamnă anul ăsta pentru tine?
– Ar putea însemna Hitler şi Mnchen... sau sancţiunea Abelard.
– Bine. De aici vom începe.

Capitolul 4

Cînd Hitler s-a întîlnit cu Chamberlain şi Daladier la Mnchen, în aceeaşi zi a avut loc şi o altă întîlnire, la Berlin. Hitler – cu Mussolini alături – a cerut ca Anglia şi Franţa să-şi renege înţelegerile încheiate cu Cehoslovacia, Austria şi Polonia, pentru a apăra aceste ţări de invazie. Intenţiile lui Hitler erau evidente, dar Anglia şi Franţa n-au făcut nimic ca să-l oprească, sperînd că va fi mulţumit dacă extindea teritoriul Germaniei în aceste ţări vecine. Participanţii la cealaltă întîlnire, cea din Berlin, ştiau însă adevărul, În fond, dirijau spionajul german, englez, francez, sovietic şi american şi înţelegeau că invadarea acelor ţări de către Hitler nu va reprezenta sfîrşitul setei lui de putere ci abia începutul. Se apropia un război, atît de întins şi de distrugător încît avea să le reducă la zero pe toate celelalte dinainte. Deşi şefii de stat preferau să ignore implicaţiile, directorii informaţiilor nu puteau, căci îşi dădeau seama de rolul pe care aveau

să-l joace în viitorul război şi trebuiau să facă pregătiri. De la primul război mondial încoace, comunitatea lor se redusese. Condițiile se schimbaseră. Tradițiile fuseseră date uitării. În pragul unui nou conflict, era timpul să se reorganizeze, să convină asupra unor principii şi să stabilească reguli, printre care şi sancțiunea Abelard.

– Am admirat întotdeauna imaginația oamenilor care au creat-o, spuse Orlik. Ce rafinament strălucit, ce variațiune inteligentă! Dar au existat şi alte consecințe ale acelei întîlniri de la Berlin, din care cea mai importantă a constat în recunoaşterea legăturii comune a tuturor acestor oameni. Datorită profesiunii lor, şi-au dat seama că formau o grupare mai amplă decît politica, transcendînd divergențele dintre națiuni. Într-un an, țările puteau fi prietene, în următorul duşmane, iar în anul celălalt iarăşi prietene. O asemenea instabilitate era lipsită de sens, bazată pe capriciile politicienilor. Îi permitea comunității informative să-şi practice talentele, să se bucure de riscuri, dar oamenii de la Berlin au înțeles că în adîncul inimii erau mai apropiați unii de alții decît de guvernele lor. De asemenea, bănuiau că riscurile aveau să devină enorme. Cîtă vreme ei îşi dădeau seama de necesitatea unor reguli, conducătorii țărilor lor păreau să nu mai recunoască absolut nici o regulă. Cum putea lumea să supraviețuiască, dacă oamenii politici refuzau să cadă de acord asupra unor limite? Cineva trebuia să acționeze responsabil. Fireşte, înainte de război, n-ar fi putut prezice cît de serioasă urma să devină chestiunea. Însă chiar înaintea armelor atomice, problema responsabilității preocupa comunitatea informativă. Excesele lui Hitler deveneau intolerabile. Ştim că unii ofițeri de informații germani au colaborat cu englezii. Aceiaşi operativi germani au încercat să-l asasineze pe Hitler. Bomba nu a reuşit să-l omoare şi, fireşte, au fost executați.

– Sugerezi existența unui sistem comun?

– Ceea ce ți-am spus sînt fapte. Supozițiile mele abia acum urmează. Participanții la întîlnirea Abelard au con-

venit neoficial să acţioneze – cum să le zicem? – ca nişte cîini de pază ai propriilor lor guverne, pentru a veghea ca rivalitatea internaţională să rămînă înscrisă în nişte limite acceptabile. Era necesară o anume cantitate de conflict, fireşte, pentru ca lumea informaţiilor să-şi justifice existenţa, dar dincolo de un anume punct, fiecărei naţiuni îi rămîneau şanse egale de a pierde, aşa că planul a fost pus în mişcare. Stalin, nu uita, îşi începuse epurările. Compatriotul meu, Vladimir Lazensokov, a fost executat la cîteva luni după ce s-a întors de la întîlnirea Abelard. Oare aflase Stalin despre întîlnire şi ceea ce acceptase Lazensokov? Cine poate şti? Execuţia lui, însă, în tandem cu represaliile lui Hitler pentru tentativa de asasinat, i-au făcut pe cîinii de pază din comunitatea informativă să devină mult mai circumspecţi. Şi-au delegat responsabilitatea unor protejaţi aleşi cu multă grijă. Tex Auton, reprezentantul Americii la întîlnirea aceea, l-a ales pe fiul său adoptiv, Eliot, de exemplu. Percival Landish şi-a ales propriul fiu. Reprezentanţii Franţei şi Germaniei au făcut la fel. Lazensokov, cred, şi-a prevăzut execuţia şi a procedat la aranjamente prealabile.

– Te referi la Golîţin?

– Deci îmi urmăreşti firul logic. Golîţin, care a fost executat pentru trădare în 1973, avea legături secrete cu Landish şi cu Eliot şi cu alţi doi membri ai informaţiilor franceze şi germane. Fără îndoială că ai fi aflat curînd despre ei. Paralelele sînt remarcabile. Cei cinci de la întîlnirea Abelard au instruit înlocuitori care au refuzat – în ciuda ambiţiilor personale – să atingă cele mai înalte poziţii din reţele. În schimb, şi-au asigurat posturi aflate imediat sub eşalonul superior, unde toanele politicienilor nu-i puteau atinge. Pentru a ţine sigure aceste funcţii, au compilat fiecare cîte o colecţie secretă de scandaluri bine documentate, pe care le foloseau ca armă împotriva oricui era destul de necugetat pentru a încerca să-i înlăture de la putere. Aceşti oameni şi-au menţinut poziţiile tot timpul după război, ajungînd astfel să aibă o

influență considerabilă asupra guvernelor respective. Au sabotat operațiuni. Incidentul vostru cu U-2, sau Golful Porcilor, de exemplu. Pentru a-i modera pe membrii mai puțin luminați ai agențiilor, au insistat că în mijlocul lor se infiltrase cîte un spion inamic. În consecință, fiecare rețea era atît de ocupată să se investigheze pe ea însăşi încît se menținea doar un nivel moderat al spionajului, stabilindu-se astfel o formă de control. Acționînd responsabil – sau, cel puțin, închipuindu-şi că procedează astfel – aceşti oameni asigură un status quo internațional.

– Disparițiile lui Eliot din '54 şi '73?

– Întruniri. Pentru a-şi cimenta relațiile şi a-şi reafirma intențiile. Aveau nevoie să-şi coordoneze eforturile. Se întîlneau cît puteau de rar, dar pe cît de des era necesar.

– Teoria ta are un neajuns.

– Aşa?

– Nu puteau acționa fiecare de capul lui. Aveau nevoie de personal şi finanțare.

– Adevărat. Dar, în cazul vostru, C.I.A. are un buget neomologat fără limite. Nimeni nu ştie exact cîți bani primeşte sau unde se duc acei bani. Dacă s-ar ține contabilitatea, ar avea de suferit secretul. Însuşirea fondurilor pentru o operațiune privată nu poate fi prea dificilă. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul celorlalte rețele.

– Eliot şi ceilalți aveau totuşi nevoie de ajutor. Trebuia să delege autoritatea. Pînă la urmă, cineva tot ar fi vorbit.

– Nu neapărat. Gîndeşte-te bine.

Saul simți un gol în stomac.

– Tu şi Remus n-ați vorbit. Sau ceilalți orfani ai lui Eliot. Bănuiesc că ideea a provenit de la Auton; a funcționat excelent. Ani de zile, voi şi ceilalți ați lucrat cu Eliot în tentativa lui de a aplica implicațiile întîlnirii Abelard, de a urma directivele tatălui său vitreg.

– Misiunea *Paradigma* pe care mi-a cerut s-o îndeplinesc.

– Se pare că a considerat-o necesară. Am fost învinuiți noi pentru ea. Şi israelienii la fel. Nici ei, nici noi nu vrem ca arabii să se alinieze cu Statele Unite. Întrebarea este, ce a sperat să rezolve.

– Greşit. Întrebarea e de ce mi-a cerut s-o fac şi pe urmă a încercat să mă omoare.

– Va trebui să-l întrebi.

– Dacă mai întîi nu-l omor eu pe ticălos.

Intestinele i se contractară.

– Cu toții au avut orfani.

– Paralela finală. Landish, Golîțin şi ceilalți – fiecare şi-a recrutat fii vitregi din orfelinate, care garantau o loialitate fără discuție şi şi-au sacrificat copiii cînd a fost necesar.

– Povestea devine tot mai bolnavă, ridică Saul mîinile. Dac-aş putea...

– De-asta mai eşti în viață.

Îl privi printre gene, turbat de furie:

– Treci la obiect.

– La fel ca Lazensokov înaintea lui, şi Golîțin şi-a prevăzut execuția şi a ales un înlocuitor. Am aflat pe cine, dar mă tem că eforturile mi-au fost descoperite. Adversarul meu e inteligent şi puternic. Dacă devin prea periculos pentru el, m-ar distruge cu uşurință. Prin urmare, m-am concentrat asupra oamenilor din alte rețele care au preluat moştenirea.

– Dar de ce? Dacă ei îşi sabotează rețelele, te ajută pe tine.

– Nu şi dacă acționează de comun acord, cu înlocuitorul lui Grisman alături de ceilalți. Intervin asupra ordinii fireşti. Eu sînt marxist, prietene. Cred în dominația sovietică. Sistemul nostru are destule tare, dar sînt nesemnificative în comparație cu...

– Cu ce?

– Cu obscenitatea absolută a sistemului vostru. Vreau să-i distrug pe oamenii ăştia. Vreau să las ca dialectica să-şi urmeze cursul, să răstoarne starea de fapt şi să

desăvîrşească Revoluţia.

Orlik zîmbi.

– Cînd am primit directiva de a te intercepta şi de a te ucide, nu mi-a venit să-mi cred norocului.

– Deci, asta e? Vrei să-i atac? Ca să fii tu apărat?

Orlik dădu din cap.

– Răfuiala mea e cu Eliot. Ca să scap de-aici, va trebui să accept un compromis. Înţeleg bine. Ca să te ajut, însă, am nevoie de la tine de mai mult decît un compromis.

– Nu, eu o am pe Erika. N-ai lăsa-o să moară. Dar mai este şi altceva.

Saul se încruntă.

– Susţii că te răfuieşti numai cu Eliot? Te înşeli. Mai e cel puţin încă unul.

– Cine?

– Te întrebai de unde ştia Eliot că ai venit la Paris?

– Zii odată!

– Chris e mort. Landish l-a omorît.

Capitolul 5

Erika se îneca.

Dormitorul nu avea ferestre. Lui Saul îi venea să urle, să spargă pereţii. Mînia îl copleşea, atît de intensă încît avea impresia că era gata să explodeze. Suferinţa îl biciuia muşchii, zguduindu-l pînă la durere.

– Trebuia să fiu eu în locul lui.

Femeia gemu.

– A vrut să-mi ia locul – să vină cu tine la Paris şi să-l răpiţi pe Koşubei în timp ce-l păzeam eu pe Landish.

Saul se chinuia să respire.

– Fiindcă presimţea că voi fi ucis. Dar eu n-am vrut!

– Încetează.

– N-am vrut să-l ascult!

– N-ai fost tu de vină. A rămas cartea cea mai mică. Dacă i-ai fi luat locul...

– Aş fi murit eu în locul lui! Ca să-l reînviez, aş muri bucuros!

– Nu asta a vrut! se ridică Erika în picioare, ducînd o mînă nesigură la bandajul de pe cap. Nu ca să-şi salveze viaţa a cerut să schimbe locul cu tine. Credea că *ţie* ţi-o salvează. N-a fost vina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, acceptă ce ţi-a dăruit.

Tremura, şi începu să plîngă.

– Bietul Chris! Atît de încurcat. Niciodată n-a cunoscut...

– Pacea?

Saul dădu din cap, înţelegînd. El şi Chris fuseseră antrenaţi să-şi anihileze orice emoţie în afara dependenţei reciproce şi a iubirii pentru Eliot. În cazul lui Saul, dăduse rezultate. Pe el nu-l deranjaseră niciodată faptele cerute de Eliot – fiindcă n-ar fi suportat să-şi dezamăgească tatăl.

Chris, însă...

Saul simţea un nod în gît... Chris fusese altfel. Condiţionarea lui eşuase. În cele din urmă, omorurile începuseră să-l chinuiască. Probabil trăise iadul pe pămînt încercînd să-l mulţumească pe Eliot, negîndu-şi propria conştiinţă. Nici chiar mănăstirea nu-l putuse salva.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Saul, cu căldura lor neobişnuită, şocantă. Ochii îl înţepau, umflaţi. Nu mai plînsese de cînd avea cinci ani, la *„Franklin"*. Se agăţă de Erika, suspinînd.

În sfîrşit, cedase şi propria lui condiţionare. Furia îi înteţea durerea, suferinţa îi alimenta mînia, pînă cînd în el se rupse ceva, reţinerea de-o viaţă eliberînd o hotărîre atît de puternică încît forţa ei îl înspăimînta. Niciodată nu mai trăise aşa ceva, o asemenea dorinţă impetuoasă care, oricît de chinuitoare, făgăduia satisfacţie deplină.

– Ticălosule, scrîşni Saul din dinţi. Pentru acadelele alea, ai să plăteşti.

Ura din glas îl uimi şi pe el însuşi.

– Aşa e.
Vocea Erikăi tremura.
– Pune vina acolo unde-i e locul. Nu-i a ta. A lui Eliot este. El a provocat totul. El şi Landish şi ceilalţi ticăloşi.
Saul dădu din cap, turbat de mînie. În furia lui, înţelegea. Trebuia să-l răzbune pe Chris.
Bătaia puternică în uşă îl surprinse. În broască scîrţîi o cheie. Se răsuci spre uşa ce se deschidea, lăsînd să apară chipul de dihor al lui Orlik, împreună cu un gardian.
– Ne-am înţeles pentru cincisprezece minute.
– Sînt gata.
Saul clocotea, nerăbdător.
– Fă pregătirile.
– Le-am şi făcut. Pleci chiar acum, deşi Erika rămîne aici, fireşte. Ca asigurare.
– Dacă păţeşte ceva...
– Te rog, îl întrerupse Orlik, jignit. Sînt pe cît de profesionist, pe-atîta de gentleman.
– Asigurare? se încruntă Erika.
– Dacă preferi, stimulent suplimentar.
– Ceea ce nu înţelegi, interveni Saul, e că am toate stimulentele care-mi trebuie.
– Ca s-o faci în felul tău, replică Orlik. Dar eu vreau s-o faci într-al meu. Cînd duşmanul meu va căuta un vinovat, trebuie să fii tu acela, nu eu.
Ochii îi sticliră.
– Sper că ţi-ai revenit după sedativ.
– De ce?
– Vei efectua o evadare uimitoare.

Capitolul 6

Saul se căţără pînă pe creastă, trăgîndu-şi respiraţia în timp ce scruta peisajul la apus. În spatele lui, valea era plină de ceaţă. În faţă, îl îmbiau pini groşi. Simţindu-le mirosul de răşină, se repezi spre ei, auzind pe urme

haita de cîini. Lătrau mai tare de cînd traversase pășunea. Încercase să găsească un pîrîu și să alerge pe firul apei, nelăsînd în urmă miros, dar nu avusese noroc. Sudoarea îi lipea cămașa de piept.

Cîinii se apropiau.

Orlik prevăzuse totul corect. Împotriva cîinilor, Saul nu putea alege decît nordul, spre înălțimile împădurite. Spera să găsească o rîpă pe care cîinii n-o puteau escalada. Din nou, însă, norocul îl ocoli.

Înserarea făcea ca pădurea să fie umedă. Își simți năduşeala cleioasă pe cînd alerga prin desișuri. Lătratul cîinilor se apropia. Trecînd printr-o poiană deschisă spre dreapta, văzu punctele de lumină ale unui oraș, dar nu putea risca să se îndrepte într-acolo. Se vor fi primit ordine, erau postate santinele. Cel mai bun traseu avea să-l ducă și mai spre nord, prin teritoriul care-i plăcea cel mai mult – colinele înalte și pădurea. Îi plăcea mirosul argilei peste care alerga.

Rugi groși îi sfîșiau hainele. Crengi dese îl zgîriau pe piele. În pofida înțepăturilor ce se umflau, se simțea înviorat. Adrenalina îi ascuțea simțurile. După ce rătăcise ca printr-un labirint, se desfăta cu sentimentul eliberării. Triumfase.

Cu excepția cîinilor. Se năpusteau prin tufișuri, neînduplecați, tot mai aproape. Sărind peste o rîpă, porni pe un povîrniș întunecos, auzind viețuitoarele pădurii ce fugeau din calea lui parcă simțind moartea iminentă. Alese o cărare de vînătoare spre stînga, ocoli un bolovan și o luă spre o cîmpie.

Și se pomeni în cimitirul de care pomenise Orlik. În fața lui se înălțau pietrele funerare, profilate în lumina asfințitului. Îngeri de marmură stăteau cu aripile întinse. Heruvimi se jeluiau. În razele muribunde ale crepusculului, cețurile creau aureole. Totul părea orînduit dinainte. O zbughi printre pietre. Îi atrase atenția un voal, apoi un boboc izolat. Auzi în spatele lui rîcîitul ghearelor. Se întoarse spre boscheți, băgînd mîna în buzunar. Orlik îi

spusese să nu-l folosească pînă nu era strict necesar.

Acum era. Deşurubă capacul şi turnă substanța înecăcioasă pe movilița unui mormînt recent. Se repezi imediat spre un gard viu şi dispăru în noaptea ce se lăsa. Florile miroseau a înmormîntări.

Dar nu şi pentru el, îşi spuse. Şi nu pentru gardienii pe care-i doborîse cu podul palmei, în castelul lui Orlik, stăpînindu-se. Deşi duşmani, aveau să trăiască. Iar Orlik avea să-şi împlinească dorința, o evadare convingătoare fără a-şi sacrifica oamenii.

În urmă, auzi urletul disperat al cîinilor, cu nările torturate, inutile. Aveau să-şi zgîrie boturile cu ghearele pînă cînd mirosul de sînge îl acoperea pe cel chimic. Dar n-aveau să-l mai fugărească.

Se apropia o înmormîntare, nici vorbă. Nu a lui, însă curînd, îşi spuse, nerăbdător. Era prea îndrăgostit de ură ca s-o rateze.

Capitolul 7

Maşina era ascunsă acolo unde îi spusese Orlik – în umbra din dosul unei stații service bătută în scînduri, pe un drum secundar, lîngă Lyon. Un *Renault* vechi de trei ani, gri şi banal, contopit cu noaptea. Saul se apropie prevăzător, controlînd drumul şi copacii din jurul stației înainte de a ieşi din tufişuri, spre latura maşinii opusă drumului. Luase un pistol franțuzesc M.A.B. de 9 mm. de la unul dintre gardienii castelului lui Orlik. Ochind cu el, privi prin fereastră, spre bancheta din spate. Nevăzînd pe nimeni, deschise portiera şi găsi cheile – conform promisiunii lui Orlik – sub preşul din față. Se asigură că maşina nu avea capcane, cercetînd motorul cu ajutorul chibriturilor găsite pe bord, apoi tîrîndu-se dedesubt pentru a inspecta suspensiile. Deschise portbagajul, unde găsi hainele şi echipamentul garantate de Orlik. Deşi Saul

avea şi alte surse, bani şi acte de identitate pe care le ascunsese de-a lungul anilor în felurite ţări, respectarea de către Orlik a înţelegerii îl linişti. Cu siguranţă, intenţiona ca din partea lui să se ţină de cuvînt.

Chiar şi aşa, îl deranja faptul că Orlik n-o eliberase pe Erika, deşi îi înţelegea logica. Orlik devenise suspect lăsîndu-l pe Saul să scape. Ar fi fost mai verosimil dacă nu evada şi Erika. Reprezenta o cale de-a-l forţa pe Saul să procedeze aşa cum dorea Orlik. Însă nu-şi putea învinge bănuiala că Orlik avea şi un alt motiv. Dacă, după ce se termina totul, plănuia să-l ademenească pe Saul înapoi, să-i ucidă pe amîndoi şi să-i prezinte ca pe nişte trofee, scăpînd de răspunderea faptelor lui Saul?

Complexităţile erau ca nişte nisipuri mişcătoare, absorbindu-l adînc. Un singur lucru însă ştia – Orlik n-avea să-l trădeze pînă nu-şi atingea scopul. Între timp, direcţia îi era clară şi extrem de simplă.

Chris era mort. Cineva urma să plătească al dracului de scump.

Porni *Renault*-ul. Motorul se ambală uşor, părînd reglat recent, cu rezervorul plin.

Ieşi pe drum, cu farurile luminînd prin noapte. Alese un culoar, apoi altul, uitîndu-se în oglindă după lumini care să-l fi urmărit. Nevăzînd nimic, coti pe proximul drum principal şi, respectînd limita de viteză, se îndreptă spre vest.

Orlik îşi alesese ţintele, cinci la număr, descendenţi ai grupului Abelard iniţial. Dar nu precizase cine avea să fie primul.

Plănuia să abandoneze maşina cît mai repede posibil. În pofida căutărilor, putea să nu fi observat vreun transmiţător semnalizîndu-i poziţia către o echipă de supraveghere ce se menţinea în urmă destul de departe pentru a-şi ascunde farurile. Nu conta.

Nimic nu mai conta.

Decît răzbunarea. Îi făcea plăcere să se gîndească la faptul că talentele pe care le deprinsese de la tatăl

său urmau să devină arme de a-l distruge.

Hei, bătrîne, sosesc.

Strîngea atît de tare volanul încît îl dureau degetele.

Şi, la un moment dat din noapte, Chris se aşeză lîngă el, cu chipul hăituit, ochii fără viață, zîmbind ca şi cum ar fi fost din nou copii, pe cale să înceapă o nouă aventură.

Cea mai frumoasă. Răfuiala.

Capitolul 8

– Cum? Mă scuzi? N-am auzit ce-ai spus.

Eliot se ridică încet. Stătea la biroul din cabinet, ridicîndu-şi privirea ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unor hîrtii importante, deşi nu avea nici una, iar lămpile erau stinse şi draperiile trase. Miji ochii spre uşa deschisă, unde un om voinic se profila pe lumina din hol.

Omul stătea cu picioarele depărtate şi brațele uşor dezlipite de trup. Era înalt, cu chipul pătrat.

Eliot se încruntă. Un moment, nu-l recunoscu – sau, mai degrabă, se temu că da. Semăna cu Chris.

Supraviețuise Chris şi venise la el? Imposibil. Landish garantase că Chris era...

Neagră pe fundalul luminos, umbra părea...

Moartă? Cu neputință. Deci era Saul care, strecurîndu-se printre paznicii casei, se pregătea să-l înfrunte?

Nu încă. Era prea devreme. Dar explicația îl tulbura, căci îşi dădu seama că silueta îi amintea acum nu numai de Chris şi de Saul, ci şi de toți ceilalți, nouă perechi, optsprezece orfani, cu toții fiii lui vitregi. Îşi spusese că-i iubea. Nu i se punea un nod în gît cînd se gîndea la ei? Nu era durerea lui o dovadă că nu acționase fără inimă? Suferința de-a-i sacrifica făcea ca misiunea să-i devină şi mai eroică.

Acum, însă, cincisprezece erau morți – poate chiar

mai mulți, dacă Saul devenea prea nerăbdător. Nu exista, însă, acest risc. Sistemul părea stabilit dinainte. „N-am crezut niciodată în noroc," își spuse. „Sau în soartă. Toată credința mi-am dedicat-o talentului." Studind, însă, figura din ușă, avu un moment de halucinații, toți copiii lui morți suprapuși unul peste altul. Se înfioră. Le alesese criptonimele din mitologia greacă și romană, complăcîndu-se în pasiunea lui pentru complexitate, dar acum își mai amintea și altceva din acea mitologie – Furiile. Umbrele Răzbunătoare.

Își drese glasul, repetînd:

– N-am auzit ce-ai spus.

– Te simți bine? se apropie Pollux.

– Ce te face să crezi că nu m-aș simți bine?

– Te-am auzit vorbind singur.

Tulburat, Eliot nu-și aminti s-o fi făcut.

Pollux continuă:

– Nu mi-am dat seama cu cine ai fi putut vorbi. Cu siguranță, de mine nu trecuse nimeni. Apoi m-am gîndit la telefon, dar din locul unde stăteam, în hol, îl vedeam că era în furcă.

– Mi-e bine. Probabil că am... gîndit cu voce tare, cred. Nici un motiv de îngrijorare.

– Pot să-ți aduc ceva?

– Nu, n-aș crede.

– Aș putea încălzi niște cacao.

Nostalgic, Eliot zîmbi:

– Cînd tu și Castor erați mici și veneați la mine în vizită, obișnuiam să vă dau cacao. Mai știi? Chiar înainte să adormiți.

– Cum aș putea să uit?

– Se pare că ni s-au inversat pozițiile. Și plănuiți să aveți grijă de tatăl vostru la bătrînețe?

– De tine? Doar știi că pentru tine aș face orice.

Eliot dădu din cap, sfîșiat de emoție. Alți cincisprezece îi dăruiseră totul.

– Știu. N-am nimic. Am nevoie doar de singurătate.

Te iubesc. Ai mîncat?

– În curînd.

– Vezi să nu uiți. Şi fratele tău?

– E în hol, supraveghează spatele.

– Vin şi eu imediat. Vom vorbi despre vremurile de altădată.

Pollux plecă. Rezemîndu-se de spătar, epuizat, Eliot îşi aminti cu drag vara anului 1954, cînd îi dusese pe Castor şi pe Pollux la... parcul Yellowstone, oare? Prea mulți ani trecuseră, prea repede. Uneori, memoria îi juca feste. Poate că fuseseră la Marele Canion. Nu. Aia se întîmplase în '56. Atunci, Castor...

Cu un fior, îşi dădu seama cît de cumplit se înşela. Mintea i se crispă de deznădejde. Nu, Doamne sfinte, fusese o altă pereche şi aproape plînse pentru că nu-şi putea aminti care. Chris şi Saul, poate. Furiile se apropiau. Gura i se umplu cu fiere.

Plecase de la birou după-amiază, imediat ce asistentul îi adusese vestea.

– Romulus a scăpat? Dar totul era aranjat, capcana confirmată! Cei de la K.G.B. susțineau că l-au prins!

– Şi pe femeie. Da.

Asistentul vorbea fără tragere de inimă.

– Dar e evadat.

– Cum?

– Îl prinseseră lîngă Lyon. A fugit dintr-un castel unde fusese dus să-l execute.

– Era vorba că-l omoară pe loc!

– Se pare că mai întîi voiau să-l interogheze.

– Nu aşa ne-am înțeles! Cîte pagube a făcut? Cîți paznici a omorît?

– Nici unul. A fost o evadare curată.

Vestea îl tulbură.

– Dar pe femeie au omorît-o?

– Nu, o interoghează ca să afle unde s-a dus.

Eliot clătină din cap:

– E o greşeală.

– Dar susțin...
– E o greşeală. Mint. E un truc.
– Dar de ce?
– Cineva i-a dat drumul.
– Nu văd din ce motiv.
– Nu e evident? Ca să vină la mine.

Asistentul îşi îngustă ochii.

În acel moment, cînd îşi seama că asisentul său îl credea paranoic, Eliot părăsise clădirea, luîndu-i pe Castor şi pe Pollux cu el. De-atunci, stătea în cabinetul său întunecat, apărat numai de gărzile din jurul casei şi de cei doi credincioşi fii rămaşi.

Dar nu putea continua astfel la nesfîrşit. Nu putea doar să stea şi să aştepte. În pofida Umbrelor care-l bîntuiau, nu credea în soartă. „Întotdeauna m-am bazat pe talent," îşi spunea. „Şi pe cruzime. Eu l-am învățat. Îi pot ghici gîndurile. Ce-aş face dacă aş fi în pielea lui Saul?"

În momentul cînd ştiu ce întrebare să formuleze, răspunsul se ivi pe dată. Fascinat, îi mai acorda o şansă. Dar numai dacă acționa rapid.

Trebuia să ia legătura cu Landish.

Saul avea să-şi savureze răzbunarea, făcînd popasuri pe drum, sporind teroarea.

Landish avea să fie prima țintă. Puteau întinde o cursă.

Capitolul 9

Din nou simțea că mai trecuse pe-acolo, părîndu-i-se a revedea nu numai zidurile de la *„Franklin"*, ci şi pe cele ale domeniului lui Andrew Sage. Totul se lega. Eliot folosise şcoala ca să-l pervertească. Una dintre consecințe fusese operațiunea *Paradigma*. Înțelegînd, se delecta amar cu sentimentul de a reveni spre locul de unde începuse totul. Cînd aruncase în aer proprietatea lui Sage, nu

simțise nimic. Fusese o misiune de îndeplinit. O făcuse pentru Eliot. Acum, însă, totul era altfel. Pentru prima oară, abia aştepta să ucidă. Comparînd zidurile proprietății lui Landish cu cele ale lui Sage, îşi dădu seama de schimbarea dinlăuntrul lui. *Dorea* să ucidă, şi-l bucura că alesese aceeaşi metodă de la asasinarea lui Sage. Savura ironia situației, folosind tacticile lui Eliot împotriva lui. „Ți-am spus eu, Landish, cum te voi pedepsi dacă minți. La dracu', mi-a murit fratele." Închipuindu-şi zidurile *Şcolii „Franklin"*, îşi simți ochii înfierbîntați, umflați de lacrimi.

Se întoarse spre armă. Ar fi putut alege o puşcă, pentru a-l împuşca pur şi simplu pe Landish de la distanță. Dar asta nu l-ar fi mulțumit, n-ar fi fost destul de complet, nu i-ar fi împlinit amenințarea. Landish trebuia să moară într-un anumit mod.

Hotărîrea lui, însă, crea o problemă. Landish fie era mai prudent, fie aflase despre evadare, căci paza proprietății se triplase. Patrulau gărzi din abundență. Vizitatorilor li se cereau acreditări şi erau percheziționați. Pereții fuseseră dotați cu monitoare video. Nu mai era posibil să se inflitreze în incintă ca data trecută. Atunci, cum ar fi putut planta explozivii? Cum putea să-l spulbere nu numai pe Landish ci şi – „ți-am spus ce-am să fac; ei reprezintă tot ce urăsc eu – împuțiții ăia de trandafiri?"

Era cel mai mare aeromodel cu telecomandă pe care-l putuse cumpăra. Umblase printr-o jumătate de duzină dintre cele mai mari magazine de hobby-uri din Londra, pînă să-l găsească. Un *Spitfire* miniatural, cu anvergura aripilor de un metru şi opt sute de metri rază de acțiune. Propria lui rachetă teleghidată. Îşi şterse ochii împăienjeniți, în timp ce regla aparatul, zîmbind. O jucărie. Dacă Chris ar fi fost acolo, ar fi rîs. Copilul corupt care a ales o jucărie ca să se răzbune pe taică-său.

Modelul avea plinul făcut. Îl probase în prealabil, într-un alt loc. Nu avusese nici o problemă de funcționare. Răspundea la semnalele radio, manevrat prin văz-

duh de către emițătorul cu antenă. Urca, plana şi cobora în picaj exact cum i se comanda. Avionul, însă, avea încărcătură: trei kilograme de explozibil furat, distribuit egal de-a lungul fuzelajului şi prins cu scotch. Greutatea suplimentară afecta precizia modelului, întîrziindu-i decolarea, îngreunîndu-i mişcările în aer. Dar nu atît de mult încît să conteze. Arma avea să-şi facă datoria. Se dusese la un magazin de articole electronice şi cumpărase piesele necesare pentru detonator, ancorîndu-l pe trenul de aterizare, cu receptor radio propriu. Avusese grijă ca avionul şi detonatorul să fie reglate pe frecvențe diferite. Altminteri, explozivul ar fi sărit în aer cînd activa decolarea.

Aştepta. Zorii se apropiau încet, fără să aducă nici un strop de căldură. Deşi tremura, ura îi pîrjolea sufletul.

Ştia că ținta lui nu s-ar fi ascuns în altă parte. Trandafirii erau prea importanți. Landish se va fi temut pentru ei, devenind incapabil să stea la distanță.

Se gîndi la Chris, degustînd aşteptarea, imaginîndu-şi statisfacția pe care urma s-o trăiască nu peste mult. La ora şapte, se încordă, cînd un personaj cu părul alb, încadrat de paznici, ieşi pe o uşă dosnică a conacului, apropiindu-se de seră. Se temu să nu fie altcineva, deghizat asemenea lui Landish, dar îl recunoscu prin binoclu. Nici o confuzie. Halatul de grădinărie arăta cam umflat. Purta vestă anti-glonț.

„N-o să-ți ajute la nimic, ticălosule."

De îndată ce Landish şi gărzile intrară în seră, Saul se furişă înapoi printre copaci. Ducea avionul în brațe, cu emițătoarele în rucsacul de pe umăr, traversînd un luminiş cu iarba prea udă de rouă ca să poată servi drept pistă de decolare. Un drum de țară avea să fie ideal. Nevăzînd nici o maşină, porni avionul şi îl ghidă tot mai repede, pînă se desprinse de pămînt, făcînd eforturi să ia altitudine. Motorul bîzîia. Cînd ajunse destul de sus pentru a trece peste copaci, Saul reveni prin poiană, nescăpînd aparatul din ochi, deasupra lui, în timp ce

străbătea pădurea pentru a ajunge la culmea ce domina proprietatea lui Landish. Datorită umezelii, pantalonii i se lipeau de picioare, reci, dar pînă şi această senzaţie era plăcută. Păsările cîntau. Aerul zorilor mirosea plăcut. Saul se prefăcea a fi copilul care nu fusese niciodată. Care niciodată nu i se îngăduise să fie.

Jucăria lui. Lacrimile ce se uscau îl făceau să-şi simtă obrajii scorţoşi în timp ce zîmbea. Acţionă comenzile, ridicînd avionul la limită – un punct pe cerul senin – îndreptîndu-l spre domeniu. Paznicii se întoarseră, miraţi de sunet. Cîţiva îşi înclinară capetele. Un om cu un cîine arătă în sus. Deşi de la distanţa aceea nu-l puteau vedea, Saul se ghemui în boscheţi, manevrînd comenzile. Pulsul îi palpita mai tare, în timp ce avionul cotea peste curte.

Gardienii păreau paralizaţi, după care se puseră brusc în mişcare, agitaţi, nervoşi, părînd să simtă o ameninţare dar neştiind în ce consta. Saul forţă avionul pînă la înălţimea maximă, după care îl înscrise în picaj. Pe cînd acesta cobora ca o săgeată spre seră, tot mai mare, mai zgomotos, cîţiva oameni alergară într-acolo. Alţii începură să strige. Unii ridicară puştile. Auzi pocnetul focurilor de armă, văzu gărzile tresărind sub recul. Răsucind manşa de comandă, începu manevre evazive, înclinînd avionul pe dreapta, apoi pe stînga, cîrmind, răsucindu-l, plonjînd. Începură să tragă şi alţii. Observă sera. Prin geamuri, văzu o măruntă siluetă în halat alb întorcîndu-se spre tărăboiul de-afară. Numai Landish era îmbrăcat în alb. Stătea între trandafiri, la o treime din lungimea unui şir. Saul îndreptă avionul direct spre el. Detunau atîtea împuşcături încît începură să sune ca o rafală. Avionul reacţiona greoi. Preţ de-un cumplit moment, se temu că fusese atins, dar apoi îşi dădu seama că greutatea bombei afecta picajul. Compensă, orientînd modelul mai puţin abrupt. Cînd lovi sticla, şi-l imagină pe Landish rămînînd cu gura căscată. Apăsă al doilea emiţător. Sera se dezintegră. Cioburi de sticlă zburară cu boltă,

strălucind. Gărzile săriră să se adăpostească, acoperite de flăcări şi de fum. În timp ce bubuitura se rostogolea peste vale, Saul o luă la fugă, închipuindu-şi petalele roşii plutind ca nişte fulgi îmbibaţi în sîngele lui Landish.

Capitolul 10

Telefonul sună, făcîndu-l pe Eliot să tresară. Holbă ochii, silindu-se să aştepte în timp ce ţîrîia din nou, pînă-şi găsi calmul necesar pentru a răspunde.

– Alo?

Vorbea prudent, aşteptîndu-se să-l audă pe Saul blestemînd victorios, ameninţîndu-l. Trebuia să-l convingă să se întîlnească, să-l atragă într-o capcană.

Cel pe care-l auzi era asistentul său.

– Domnule, mă tem că am veşti proaste. Telegramă urgentă de la M.I.-6.

– Landish? I s-a întîmplat ceva?

– Da, domnule, de unde ştiţi?

– Spune-acolo.

– Cineva l-a aruncat în aer. Cu seră cu tot. Era foarte bine păzit. Dar...

– Doamne fereşte.

Cînd află cum fusese plasată bomba, Eliot simţi că-i amorţea inima. Landish nu reuşise să-l oprească.

Era Saul, ba bine că nu. „Vrea să-mi dea de veste cît e de deştept. Mă anunţă că-mi va veni de hac oriunde-aş fi sau oricît de bine m-aş apăra." Eliot clătină din cap, deznădăjduit.

„De ce m-aş mira? Eu l-am învăţat."

– Mulţumesc, murmură el şi închise. În întuneric, se strădui să se calmeze, să-şi limpezească minţile, să analizeze variantele.

Febril, se cutremură, izbit de gîndul că nu se mai aflase în pericol de cînd lucrase în Franţa sub acoperire, pe vremea războiului. De-atunci, urcase atît de sus încît

nu mai riscase decît pe plan politic. Nici un ofițer superior de informații nu fusese vreodată executat pentru trădare. Numai agenții operativi de pe teren înfruntau moartea. În cel mai rău caz, ar fi primit o condamnare la închisoare, probabil nici măcar atît – pentru a se evita publicitatea, trădătorii de înalt nivel erau adesea doar concediați, punîndu-se capăt capacității lor de a face rău. Cu toată colecția de scandaluri pe care le putea folosi pentru şantaj, putea să-şi pretindă chiar şi pensia.

Nu, nu se temuse decît că ar fi descoperit. Datorită mîndriei şi a hotărîrii lui de a nu da greş.

Dar teama pe care o trăia acum era cumplită. Nu intelectuală. Instinctivă. Teroare din reflex. Nu se mai simțise astfel dintr-o noapte petrecută într-un şanț de drenaj din Franța, cînd o santinelă germană aruncase peste el...

Inima aproape îi plesnea de tensiune. Plămînii subțiri ca hîrtia, înăspriți de anii în şir de fumat, se luptau eroic.

„N-am să cedez. Întotdeauna am fost un învingător." După aproape patruzeci de ani, înfrunta din nou supremul pericol. „Şi n-am de gînd să dau greş."

Un tată împotriva fiului său? Un profesor contra elevului? „În regulă, dar, hai la mine. Îmi pare rău că Chris a murit, dar n-am să te las să mă învingi. Încă sînt mai bun ca tine."

Dădu din cap. Regulile. Nu te apropia de duşman. Atrage-l pe el spre tine. Forțează-l să lupte pe terenul tău. Fă-l să te înfrunte în termenii tăi.

Cunoştea o cale. Saul greşea dacă-şi închipuia că putea ajunge la el indiferent unde sau cît de bine păzit era. Exista un loc. Oferea protecție absolută. Şi partea cea mai bună era că respecta regulile.

Ridicîndu-se în picioare, ieşi în hol. Pollux se îndreptă de spate, atent. Eliot surîse.

– Adu-l pe fratele tău. Trebuie să ne facem bagajele.

În capul scării, se opri:

– E mult de cînd n-am mai fost la o plimbare.

Capitolul 11

La Londra, Saul ignoră ploaia care bătea în ferestre. Trăsese draperiile. Chiar şi aşa, aprinse lumina numai atîta timp cît să vadă numărul pe care-l forma la telefon. Cufundat din nou în întuneric, se culcă pe pat, aşteptînd să răspundă. După scurt timp, avea să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele, apoi să mănînce peştele cu cartofi prăjiţi pe care şi-l adusese. Apoi, urma să achite camera, folosită numai o oră, şi să pornească spre următoarea destinaţie. Putea dormi pe drum. Avea multe de făcut.

Telefonul se opri din sunat.

– Da?

Părea glasul lui Orlik, dar trebuia să se asigure.

– *Baby Ruth*.

– Şi trandafiri.

Orlik. Rusul îi dăduse diverse numere – telefoane publice unde putea fi găsit în anumite zile, la anumite ore, pentru informaţii şi instrucţiuni.

– Presupun că ai auzit îngrozitoarea veste despre prietenul nostru englez, spuse Saul.

– Într-adevăr. Bruscă, dar nu neaşteptată. Şi nu lipsită de consecinţe, continuă Orlik. Printre asociaţii lui se înregistrează o activitate considerabilă. Se pare că se tem de noi veşti bruşte despre ei înşişi.

– Şi-au luat măsuri de prevedere?

– De ce? Te-ar deranja?

– Nu atîta vreme cît ştiu unde să-i găsesc.

– Călătoria face bine la suflet, înţeleg.

– Îmi poţi recomanda cîteva locuri?

– Mai multe. Ştiu despre o podgorie din districtul francez Bordeaux. Şi o staţiune montană în Pădurea Neagră din Germania. Dacă Uniunea Sovietică ţi-e pe plac, sugerez o vilă la gurile Volgăi, lîngă Marea Caspică.

– Numai trei? Mă aşteptam la patru.

– Dacă te duci direct la al patrulea, s-ar putea să-ţi pierzi interesul pentru celelalte, îi aminti Orlik.

– Iar pe de altă parte, aştept cu atîta nerăbdare să-l văd pe al patrulea încît e posibil să nu mă pot concentra asupra celorlalţi.

– Am aici o prietenă de-a ta care ţine mult să-ţi termini călătoriile ca să te poţi întoarce la ea. Am stabilit că vei urma nişte instrucţiuni. Dacă nu faci ce-ţi cer, ce rost mai are să te ajut? Mă gîndeam ca următoarea vizită să i-o faci incomodului meu coleg din Uniunea Sovietică.

– Şi să te eliberez de presiune? Mai gîndeşte-te. Mă ajuţi numai pentru ca să mă ocup de el. Pe urmă, dai vina pe mine şi ieşi basma curată.

– Niciodată n-am susţinut altceva, replică Orlik.

– Dar odată ce vei fi în siguranţă, s-ar putea să tragi concluzia că pe ceilalţi îi poţi rezolva singur. Vei aranja să fiu omorît şi să ieşi învingător pe toate fronturile.

– Suspiciunile tale îmi lezează amorul propriu.

– M-am băgat în povestea asta numai pentru un singur motiv – Eliot. De ceilalţi am să mă ocup mai tîrziu. Nu există nici o garanţie că le pot face felul la toţi. Poate comit o greşeală şi mor înainte de-a ajunge la ei. Dacă-i iau în ordinea cerută de tine, poate nici n-am să mai ajung vreodată la Eliot.

– Un motiv în plus ca să fii prudent.

– Nu. Ascultă-mă cu atenţie. Am o întrebare. Dacă aud un răspuns greşit, închid. Şi am să dau de Eliot pe căile mele proprii. Dacă Erika păţeşte ceva, vin la tine cum am venit şi la Erika.

– Şi zici că asta se numeşte cooperare?

– Întrebarea: Presupun că ştie că am evadat şi ce-a păţit Landish. Va trebui să-şi închipuie că vin. O să-şi ia măsuri. În locul lui, eu n-aş rămîne acasă. Aş vrea cea mai bună protecţie pe care o pot găsi, cel mai sigur loc. *Unde îl găsesc?*

Ploaia bătea în geam. Pe întuneric, Saul strîngea

receptorul în mînă, aşteptînd încordat răspunsul lui Orlik.

– Nu-mi place să fiu amenințat.

– Răspuns greşit.

– Stai! Ce-i cu...? Dă-mi o şansă! Eliot acum? Apoi ceilalți, în schimbul Erikăi?

– Doar dacă nu bănuiesc că o foloseşti ca momeală.

– Ai cuvîntul meu.

– *Răspunsul.*

Orlik oftă, apoi îi spuse. Saul închise.

Inima-i bubuia în piept. Locul pe care i-l spusese Orlik era sclipitor gîndit. „La ce te-ai fi aşteptat?" se întrebă. În pofida urii, recunoscu geniul lui Eliot.

Cea mai bună, cea mai controlată dintre arene. Chris ar fi înțeles.

Capitolul 12

O dubă mare şi neagră stătea în fața fermei. Apropiindu-se, Orlik se încruntă. Pneurile maşinii sale scrîşniră pe pietriş, în timp ce-şi parca *Citroën*-ul la bună distanță de vehiculul nefamiliar, asigurîndu-se că-l lăsa cu fața spre capătul dinapoi al aleii. Stinse farurile şi opri motorul, dar lăsă cheia în contact. Precaut, coborî, scrutînd noaptea.

Dacă ar fi văzut furgonul de la distanță, ar fi oprit şi ar fi dat ocol fermei, cercetînd. Dar duba era plasată astfel încît să n-o observe pînă nu ajungea în capătul aleii. Nu s-ar fi putut retrage fără a-şi alerta vizitatorii. Presupunînd că noaptea ascundea şi alte gărzi în afară de ale lui proprii, nu avea de ales decît să intre în casă aparent nepăsător.

Ardeau luminile la mai multe ferestre. Iată. Apropiindu-se de casă, observă o umbră la colțul din dreapta. Poziționat imediat dincolo de conul de lumină, omul intenționa vizibil ca Orlik să-l întrezărească.

La stînga, țîrîitul greierilor se opri brusc. Deci, şi acolo

stătea cineva. Din nou, însă, avertismentul ar fi putut să fie prevenit atît de uşor, evitînd orice mişcare, încît Orlik fu nevoit să presupună că santinelele ascunse îl anunţau de prezenţa lor.

„Ca să-mi vadă reacţia. Dacă n-am făcut nimic rău, n-ar trebui să mă arăt nervos. Dacă am făcut ceea ce bănuiesc ei, însă, poate aş dovedi-o încercînd să fug."

Nu se îndoia cine erau. După „evadarea" lui Saul din castelul de lîngă Lyon, Orlik o dusese pe Erika în sud, la această fermă din apropiere de Avignon, dorind s-o ascundă – în eventualitatea că Saul încerca s-o salveze, în loc de a-şi respecta partea lui de înţelegere. Saul n-ar fi putut găsi niciodată acest loc. Autorităţile franceze nu ştiau ce se întîmpla. Deci, cine mai rămînea? Cine altcineva mai era implicat şi avea mijloace de a-i da de urmă pînă aici?

Două concluzii. Un membru al personalului său, suspicios în legătură cu evadarea lui Saul, informase împotriva lui. A doua: veniseră superiorii lui Orlik, să-l ia la întrebări.

– Tu, spuse Orlik în rusă. Din dreapta. Ai grijă cînd păşeşti înapoi. În spatele tău e o cisternă. Capacul ei nu ţi-ar suporta greutatea.

Nu auzi nici un răspuns. Zîmbind, îşi continuă drumul – dar nu spre uşa principală, ci către o intrare de lîngă aripa dreaptă.

Intră, simţind mirosul de viţel şi ciuperci al cinei. Un hol îngust spre stînga, prin dreptul bucătăriei, spre luminile din camera de zi. Un gardian musculos stătea în faţa unei uşi cu lacăt.

– Deschide, ordonă Orlik. Trebuie s-o chestionez.

Paznicul făcu o mutră posomorîtă.

– N-o să le convină.

Orlik îşi înălţă sprîncenele.

– Sînteţi aştepat, arătă gardianul în lungul holului.

„Ştiu cine m-a turnat," îşi spuse Orlik. „E la locul

potrivit. Va primi ceea ce merită."

– Vor trebui să aştepte. Ţi-am spus să deschizi uşa.

Paznicul se încruntă.

– Dar...

– Eşti surd?

Strîngînd ochii de furie, gardianul scoase o cheie şi descuie lacătul.

Orlik intră.

Camera fusese golită de orice mobilă pe care Erika ar fi putut-o folosi drept armă. I se lăsaseră pantalonii şi o bluză de flanelă, dar pantofii i-i luaseră, pentru cazul că se elibera şi încerca să fugă. Cureaua, o potenţială armă, fusese luată şi ea. Ridică o privire încruntată din colţul unde stătea pe jos.

– Bine. Eşti trează, spuse Orlik.

– Cum aş putea dormi cu luminile astea?

– Am nevoie de informaţii.

Întorcîndu-se, Orlik dădu din cap spre gardian şi închise uşa.

Traversă odaia. Cu o expresie întunecată, scoase un pistol sovietic *Makarov* de 9 mm. de sub veston.

Femeia nu se clinti.

O cercetă, meditativ, judecînd.

– Deci, a sosit momentul?

Avea ochii negri precum cărbunele.

Orlik repetă în minte scena pe care o prevedea în camera de zi şi dădu din cap:

– Da, e timpul.

Îi dădu pistolul.

Pupilele Erikăi se dilatară.

Aplecîndu-se, îi simţi mirosul părului.

Îi şopti cîteva cuvinte. Termină şi se ridică:

– Singura mea consolare e că, deşi nu vrei, ai să mă ajuţi.

Simţind nevoia contactului prietenos al pielii, se aplecă şi o sărută. Pe obraz. Ca pe o soră. Gîndindu-se la ceea ce-l aştepta.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Paznicul părea nerăbdător.

– Ştiu, spuse Orlik. Mă aşteaptă.

Străbătu culoarul. Camera de zi devenea tot mai luminoasă pe măsură ce se apropia. Simplă, modest mobilată, mohorîtă. Un şemineu înnegrit de funingine. O canapea roasă. Un balansoar scîrţîitor.

Din care îl privea un bărbat slab şi posac.

Orlik îşi ascunse surpriza. Se aşteptase la superiorul său imediat sau, în cel mai rău caz, la directorul european. Dar omul din faţa lui, chiar mai subţire în obraji şi mai asemănător cu un dihor decît el însuşi, era tocmai prada pe care o vînase, urmaşul rus al grupului Abelard, echivalentul sovietic al lui Eliot.

Un om pe nume Kovşuk. Îmbrăcat în negru. Opri balansoarul, vorbind în rusă, răspicat. Paznici severi îl flancau.

– Voi fi scurt. Ai primit instrucţiuni să-l omori pe american. N-ai ascultat. I-ai organizat evadarea. Presupun că intenţionai să mă omoare.

Orlik clătină din cap:

– Nu ştiu ce...

Începu să se bîlbîie:

– Fireşte, sînt onorat să vă văd. Dar nu înţeleg. Nu pot fi făcut răspunzător pentru asistenţii interni. Dacă-s aşa de împiedicaţi...

– Nu. N-am timp de teatru.

Kovşuk se întoarse spre un paznic:

– Adu femeia. Foloseşte ce metodă pofteşti. Fă-o să recunoască tot ce ştie. Documentează-le crimele. Pe urmă, omoară-i pe amîndoi.

– Ascultaţi...

– Dacă te bagi, te omor în clipa asta. Vreau să ştiu unde e americanul.

Kovşuk se răsuci din nou spre gardian:

– Ţi-am spus, adu-o aici.

Orlik îl privi pe paznic ieşind.

– Vă înşelaţi. Şi eu vreau să-l prind pe american la fel de mult ca...

– Nu mă insulta.

Simţurile lui Orlik se accelerară. Purta şi un al doilea pistol. Nemaiavînd încotro, îl scoase. Dacă-l omora pe gardianul rămas înainte...

Dar Kovşuk se aşteptase şi deja scotea pistolul, trăgînd.

Orlik primi glonţul în piept.

Impactul îl zgudui. Zbură îndărăt, cu ochii mari, răsturnîndu-se. În pofida sîngelui ce-i ţîşnea pe gură, izbuti un rînjet.

Pierduse.

Dar cîştigase. Căci auzi de pe culoar detunături ascuţite de pistol, recunoscînd sunetul *Makarov*-ului, încrezător că atît necredinciosul său asistent cît şi bodyguard-ul lui Kovşuk erau morţi. Femeia era pe-atîta de dibace, pe cît de senzuală.

O uşă se dădu de perete.

Simţurile îl părăseau. Cu toate acestea, auzi *Makarov*-ul lătrînd din nou. O prevenise despre santinelele de-afară şi poziţiile lor.

Şi-o imagină fugind prin noapte.

Îi rînji lui Kovşuk. Auzi zgomotul *Citroën*-ului. *Makarov*-ul răsună iarăşi.

Şi muri.

Capitolul 13

Picioarele desculţe ale Erikăi erau mînjite de sînge. Şi le zgîriase pe pietrişul aleii, alergînd dinspre casă către *Citroën*-ul lui Orlik. Cheia era în contact, aşa cum promisese el. Piciorul îi alunecă pe ambreiaj şi pe accelerator. Furioasă, apăsă mai tare, schimbînd vitezele,

gonind şi mai repede pe alee, cu roţile din spate derapînd şi noaptea ca un zid în faţa ei. Nu îndrăzni să aprindă luminile de poziţie. Deşi putea aluneca la o curbă nevăzută, trebuia să evite riscul de a fi reperată după lumini.

Chiar şi aşa, zgomotul motorului îi indica prea bine prezenţa. Luneta maşinii făcu implozie. Auzi rafalele sacadate şi repetate ale automatelor, o succesiune de şocuri zguduind maşina. În oglindă, văzu fulgerările stroboscopice la gura ţevii, recunoscînd pîrîitul distinctiv al pistoalelor-mitralieră.

Uzi-uri. Avea prea multă experienţă cu ele ca să se înşele. Înţelegînd deodată ce simţise Saul în Atlantic City, derapă la o cotitură pe care abia o zărise în ultimul moment.

Gîndurile îi interveniră asupra instinctelor. De ce preferau ruşii arme israeliene?

Nu era timp. Sîngerînd pe ambreiaj, smuci schimbătorul de viteze în sus. Departe de casă, bezna era mai densă. *Citroën*-ul se frecă de un copac. Nu mai putea amîna. Aprinse farurile şi holbă ochii spre umbra masivă ce se năpustea afară din tufişuri.

Un furgon. Smuci de volan spre stînga, apăsînd pînă la limită acceleratorul încleiat de sînge. *Citroën*-ul coti prin faţa dubei, alunecînd lateral, cu aripa din spate pocnind un ciot. Lampa de poziţie i se sparse, dar roţile muşcară din prundiş, mărindu-şi tracţiunea, repezindu-se înainte. Depăşi barajul rutier, văzînd un tunel de copaci şi arbuşti – în capătul căruia o ademenea un drum de ţară.

Alte *Uzi*-uri pîrîiră. Se sparse şi al doilea far de poziţie. Perfect, le perturba ochirea. Scăzu viteza, trecînd de pe pietriş pe asfalt, luînd-o la stînga pe drumul de ţară. Ajunsă în linie dreaptă, băgă în viteza maximă şi văzu vitezometrul depăşind 120 de kilometri, insistînd spre limită.

Ştia că avea să fie urmărită. *Citroën*-ul se zgîlţîia ca în urma unor avarii de structură. Trebuia să alerge cu el pînă de desfăcea în bucăţi. Sau pînă găsea o maşină mai bună.

Dar avea în faţă drumul liber şi un scop clar. Avertismentul şoptit de Orlik fusese explicit, interogatoriul care-l aştepta, ameninţarea cu care se confruntau amîndoi, şansa pe care i-o acorda. Pregătită, îl împuşcase pe omul intrat după ea – şi pe gardianul din hol. Omorîse santinelele care încadrau casa. Deşi prundişul îi înţepa tălpile goale, în care-i rămăseseră înfipte pietricele, se simţea însufleţită, liberă şi cu un ţel precis.

Saul avea nevoie de ea. Orlik îi spusese unde să-l găsească. Gonind prin noapte, însă, şi văzînd în retrovizor faruri, cu mîna pe pistolul aflat alături, nu putu evita gîndul ce-i venise mai devreme. *Uzi*-urile. De ce foloseau ruşii arme israeliene?

Răspunsul o răscoli. Fiindcă omul care îl aşteptase pe Orlik la fermă era echivalentul rus al lui Eliot. Gărzile lui, la fel ca ale lui Eliot, primiseră instructajul instinctelor ucigaşe ca pregătire finală. Fuseseră învăţate să acţioneze ca nişte israelieni, iar consecinţele aveau să cadă în seama...

Erika îşi încleştă dinţii. În seama Israelului.

Trecu ca o furtună pe lîngă gospodării şi livezi. Dacă farurile cîştigau teren, avea să se oprească şi să-şi asume riscul, barînd drumul, ciuruindu-şi urmăritorii.

Dar, în ciuda scuturăturilor *Citroën*-ului, păstră distanţa, vuind prin întuneric.

Ultima şoaptă a lui Orlik îi răsuna în minte: „Saul se îndreaptă către Eliot. Bătrînul a ales sanctuarul perfect. E o capcană."

Dar pentru cine? Pentru Saul, sau pentru Eliot?

Atîta lucru ştia. Orlik îi spusese. O provincie. Un oraş. O vale montană.

Canada.

Şi avea să ajungă acolo.

CASE DE ODIHNĂ / COBORÎREA ÎN PĂMÎNT

Capitolul 1

Şoseaua devenise atît de abruptă, încît Saul trecu din viteza a doua în prima, auzind efortul motorului şi forţînd microbuzul *Eagle* să continue urcuşul. Alesese acel model fiindcă, deşi arăta convenţional, avea dublă tracţiune. Pe de o parte, nu dorea să atragă atenţia. Pe de alta, nu ştia cît de accidentat avea să devină terenul înainte de a ajunge la destinaţie.

Regiunea arăta deja destul de impunătoare. O maşină burduşită, cu număr de înmatriculare din altă provincie, era trasă pe acostament, cu capota ridicată şi radiatorul aburind. Şoferul – un om hărţuit, cu mîinile desfăcute într-o încercare de a-şi linişti soţia şi copiii speriaţi – era vizibil nefamiliarizat cu tehnica şofatului prin munţi. Probabil folosise o viteză prea mare sau, mai rău, transmisia automată, ambele supunînd motorul unui efort prea intens. La coborîre, cel mai probabil avea să controleze viteza cu ajutorul frînelor în locul vitezelor, sfîrşind prin a arde saboţii şi cilindrii.

Nu numai unghiul abrupt al drumului îngreuna conducerea. Şi acesta încetinea maşinile, dar şi lunga procesiune a autovehiculelor ce trudeau în sus, întîrziate de semiremorca din fruntea coloanei ce rîgîia din eşapament. Enervat, Saul simţea că se tîra cu o viteză de cîţiva milimetri pe oră. Cotiturile neaşteptate complicau şi mai mult mersul. Luînd-o la stînga, Saul ajunse deodată la o curbă în ac de păr, unde încercă să evite blocarea motorului, trăgînd cu putere de volan spre dreapta pentru a se feri de maşinile ce coborau din direcţie opusă.

Deasupra, la altitudinea de peste trei mii de metri,

munți masivi acopereau cerul, cu piscurile înzăpezite sclipind. Steiuri de granit, presărate cu pini, își coborau vertical versanții brăzdați de parcă i-ar fi scobit degetele unui uriaş. Deşi în sensul strict al cuvîntului zona aceea era cunoscută ca Munții de Coastă, Saul îi considera o prelungire a Stîncoşilor Canadieni continentali. La un loc, acele lanțuri din Columbia Britanică erau atît de enorme şi de colțuroase încît minimalizau munții din Colorado cu care era familiarizat el, copleşindu-l.

Dedesubt, cîmpia pe care o părăsise avea o splendoare diferită. Pante împădurite coborau spre şesuri, apoi spre vasta întindere din Vancouver, zgîrie-norii săi costisitori contrastînd cu centrele comerciale subterane, subdiviziunile lustruite şi casele cu grădini amenajate. Impresionantul pod suspendat Lions Gate se întindea peste Fiordul Burrard, unind districtele.

Un paradis sub soare. Briza marină risipea căldura. Spre apus, vele sclipeau în strîmtoare. Dincolo de aceasta, colinele mărețe ale Insulei Vancouver apărau oraşul de furtunile oceanice, în timp ce strîmtoarea adăpostită Juan de Foca lăsa să pătrundă curentul cald al Pacificului.

O combinație perfectă de climă şi peisaj. Saul strînse ochii cu ură. Loc ideal pentru o „casă de odihnă". Eliot – bătu-l-ar Dumnezeu – îşi alesese bine cîmpul de luptă.

Se zburli, iritat de traficul lent, nerăbdător să se înscrie pe drumul mai uşor din vîrf. Să ajungă.

Şi să i-o plătească tatălui său.

Din fericire, drumul deveni orizontal. Printre versanți cu brădet, semiremorca rîgîitoare se înghesui spre taluzul de piatră măcinată, lăsînd maşinile s-o depăşească. Saul băgă *Eagle*-ul în viteza a doua, accelerînd, şi văzu acul calorimetrului apropiat primejdios de limita superioară coborînd în timp ce efortul motorului scădea. Simți o adiere pe fereastra deschisă.

Un indicator de viteză impunea optzeci de kilometri pe oră. Rămase sub limită, observînd un alt semn care

anunța – în franceză precum şi în engleză – curbe strînse. Pantele formau un V, prin care Saul se concentră spre un pisc înalt, ca şi cum ar fi aliniat înălțătorul şi cătarea unei puşti. Hotărît, continuă să se strecoare printre maşini, stăpînindu-şi nerăbdarea.

„Nu mai e mult. Fii calm. Eliot se aşteaptă să te grăbeşti atît de tare încît să faci greşeli."

Coti pe un drum şerpuitor, într-o vale împădurită. La stînga, văzu un lac glaciar, albastru ca diamantul. În dreapta, un camping plin de rulote făcea reclamă la ore de călărie şi excursii prin natură. Aerul era uscat şi cald.

Şi aceşti munți erau străpunşi de văi asemănătoare. Conducînd, aruncă o privire scurtă pe harta terenului. Pînă acum, intrucțiunile lui Orlik fuseseră exacte, aducîndu-l pînă la treizeci de mile nord-vest de Vancouver. De aici, însă, trebuia să se bazeze pe zvonuri amintite parțial. La urma urmei, în tinerețe, de ce-ar fi bănuit că-i va trebui vreodată o casă de odihnă? O casă sigură, poate, dar...

Iată locul. Îl văzu pe hartă. Peste încă două dealuri. Cloister Valley[1]. „Nu uita," spusese Eliot. „Dacă vreodată ajungi atît de disperat încît să vrei o casă de odihnă, gîndeşte-te la o mănăstire. Du-te în valea aceea. Caută un indicator. Hermitage."

Saul îşi înfrînă imboldul de a accelera. Trecu pe lîngă un pescar aflat pe un pod, care se întrerupse din pîndă pentru a sorbi dintr-o sticlă de bere. *Labatt's.* Dacă aceea era Cloister Valley, Saul ar fi putut să jure că pescarul era o santinelă. Deocamdată, însă, peisajul era inofensiv. Soarele strălucea la zenit, razele reflectate făcîndu-l să-şi pună ochelarii Polaroid. Totuşi, între piscurile claustrofobice, asfințitul avea să sosească mult mai devreme decît era obişnuit el. Deşi nu se putea grăbi, nici să

---

1. Valea Mănăstirii

piardă vremea nu trebuia. Coordonarea era totul. Trebuia să sosească la destinație înainte de căderea întunericului.

Harta era precisă. Ajunse la o intersecție în formă de T, coti la dreapta şi trecu prin fața unui motel cu cabane de bîrne. Drumul mărginea un torent furtunos. Îi auzea şipotul. Cînd o luă pe o pantă, brazii acoperiră soarele. Blestemă.

Fratele său n-avea să mai simtă niciodată răcoritoarea umbră.

Capitolul 2

Case sigure, case de odihnă. Autorii sancțiunii Abelard fuseseră înțelepți, înțelegînd țelurile imediate ca opuse celor de perspectivă. Un agent operativ, amenințat, pe fugă, avea nevoie de speranță. Fără ea, ce rost mai avea să aparțină breslei? O zonă neutră, un respiro – chiar şi la *„Franklin"*, „casa liberă" fusese țelul multor jocuri – era fundamentală. Agentului îi trebuia o şansă de a spune piua, declarînd: „Gata, m-ai bătut, da' ce naiba, încă mai sînt viu. Şi ce mama naibii, trebuie să mă primeşti înapoi în joc. Uite, am ajuns aici. Sînt neutralizat." Un sanctuar garantat, inviolabil, unde orice tentativă de asasinat implica represalii imediate.

Dar casa sigură era o soluție temporară, destinată agenților operativi şi mercenarilor angajați. Dacă urcai atît de sus şi-ți făceai aşa de mulți duşmani încît nici nu mai îndrăzneai să părăseşti vreodată casa? Dacă vînătorii te urau atît de mult încît nici nu-şi mai părăseau posturile de unde te aşteptau să ieşi? Nu conta cîte gărzi aveai ca să te apere la plecare, tot aveai să fii ucis.

Evident, era necesar ceva superior simplei protecții a unui ipotetic motel. Cîte plimbări prin cameră puteai suporta – cîte discuri puteai să asculți, cît timp puteai privi

la televizor – pînă începeau să te apese pereții? Programul zilnic repetat la nesfîrşit transforma finalmente casa sigură într-o închisoare. Plictiseala devenea insuportabilă. Începeai să te gîndeşti la evadare, riscînd întîlnirea cu vînătorii. Sau poate îi scuteai de osteneală, înfigîndu-ți țeava unui pistol în gură. O săptămînă de siguranță? Minunat. Poate o lună. Dar cînd era un an? Sau zece ani? Într-un loc ca Biserica Lunii, pînă şi siguranța devenea un blestem.

Era necesar ceva mai bun, mai total, iar gînditorii Abelard, în înțelepciunea lor, merseseră cu imaginația mai departe. *Case de odihnă*. Sanctuare permanente. Ambianțe complete. Satisfacție absolută.

Pentru un preț stabilit. În fața morții, proscrisul plătea bucuros pînă la limită, în schimbul imunității garantate, cu tot confortul. Nu o casă sigură. Un cămin de odihnă. Permanent şi definitiv. Răsplata disperării.

Existau şapte case sigure Abelard.

Căminele de odihnă, însă, erau complicate. Întinse, enorme, complete. Numai trei în lume. Şi, întrucît clienții lor tindeau să fie vîrstnici, un factor îl reprezenta clima. Nu prea caldă, nu prea rece. Nici umedă, dar nici excesiv de uscată. Un paradis în sînul paradisului. Datorită nevoii de securitate pe termen lung, casele de odihnă fuseseră situate în țări neutre prin tradiție, cu politică stabilă – Hong Kong, Elveția şi Canada.

Cloister Valley. Columbia Britanică. Canada.

Hermitage.

Eliot căutase retragerea, sperînd să-l ademenească pe Saul într-o capcană.

Dar, pe cînd îndemna *Eagle*-ul tot mai sus, ajungînd la lizieră, trecînd pe lîngă zăpezi, pregătindu-se să coboare într-o altă vale, cu gîndul la Chris, Saul murmură printre dinți:

– Ce-i bun pentru gîscă e bun în mă-sa şi pentru gînsac.

Capcanele puteau fi ocolite.

Capitolul 3

Ajunse la o răspîntie, unde se opri să studieze harta. Dacă o lua din nou la dreapta, avea să urce o pantă, să străbată o trecătoare îngustă şi, coborînd, să ajungă în Cloister Valley. Presupunea că va găsi un indicator învechit – nimic bătător la ochi, cu siguranță – al stațiunii Hermitage. Călătorul necunoscător n-ar fi ştiut dacă era vorba de o cabană sau de vila cuiva. Proprietatea era ascunsă de copaci. Fără-ndoială, o poartă cu lacăt şi un drum plin de gropi descurajau curiozitatea oricui.

Mai bănuia şi că de-a lungul drumului se aflau santinele, pentru a întoarce vizitatorii nepoftiți. Toate intrările în vale erau supravegheate. Postul de coordonare va fi fost un magazin de țară, personalul unei benzinării consta din gărzi, pescarul ce sorbea bere *Labatt's* avea de astă dată şi un walkie-talkie în traistă. Din momentul cînd ajungea la trecătoare, toate mişcările lui Saul aveau să fie raportate.

În sine, aceste măsuri de prevedere nu-l deranjau. La urma urmei, orice casă de odihnă avea nevoie de securitate. Administrația era profesionistă, folosind materiale de prima mînă. Ceea ce-l sîcîia era faptul că unele santinele postate pe drum aveau să-i aparțină lui Eliot, nu căminului.

Aşa va fi procedat, îşi spuse Saul. „Distribuie o echipă de şoc prin toată valea, aşteaptă să fiu depistat şi omoară-mă încă înainte de-a ajunge în incintă. Regulile interzic orice intervenție, odată ce am ajuns pe teritoriu neutru, dar nicăieri nu scrie că nu mă pot ucide pe drum. Nu e protejată întreaga vale, ci numai pămîntul aflat în proprietatea casei de odihnă. Aş fi un neghiob să merg cu maşina prin vale.“

Cunoştea, însă, alt drum. În loc să cotească la dreapta, îndreptîndu-se spre trecătoare, continuă mereu înainte. Trei elani păşteau pe-o pajişte, lîngă un rîu. Un fazan zbură peste drum. Cercetă un şir de plopi-de-munte la dreapta, privi pe hartă, apoi din nou către copaci. Ceea ce căuta nu putea fi prea departe. Frunzele fremătau în vînt, întorcîndu-şi dedesubturile argintii, lucind în soare. Acest lucru îl făcu să-şi dea seama de unghiul coborît al luminii. Ora trei. Pentru a profita de lumina rămasă, trebuia să fie gata cel tîrziu la cinci.

După încă o jumătate de kilometru, îl văzu. Iată-l, în dreapta, printre copaci, un drumeag atît de podidit de vegetaţie încît nici nu l-ar fi observat dacă nu-l anunţa harta. Nici o maşină în faţă. În retrovizor, nimic. Oprind, apăsă un comutator din stînga axului volanului, trecînd *Eagle*-ul pe dublă tracţiune. Intră, rupînd crengile tufişurilor.

Drumul era strîmt, cu hurducături, pe sub o boltă de copaci. După o sută de metri, frînă. Ieşi, plesnind ţînţarii în nemişcarea codrului, şi reveni în urmă. Boscheţii fuseseră rupţi prea tare pentru a-şi mai reveni şi camufla locul pe unde intrase. Cu toate acestea, în teorie, n-ar fi avut de ce-i păsa nimănui din vale.

În teorie.

Trase o ramură căzută de-a curmezişul drumeagului, proptind cu ajutorul ei crengile astfel încît să stea de parcă n-ar fi fost frînte. Cineva privind de aproape le-ar fi văzut rupturile pe tulpini, dar din maşinile în trecere nu se observa nimic. Peste cîteva zilele, crengilor aveau să le cadă frunzele, însă atunci nu mai conta dacă ghicea cineva că drumul fusese folosit. Nu-l preocupa decît noaptea şi ziua următoare. Rezemă un al doilea rînd de verdeaţă, îşi studie opera şi conchise că arăta pe cît de natural putea să se aştepte.

Îşi reluă înaintarea. Ramurile zgîriau *Eagle*-ul. Buruienile i se frecau de şasiu. Hopurile îl zguduiau. Ajunse la un trunchi căzut, prea gros ca să treacă peste el.

ieşind, îl dădu la o parte, apoi trase maşina dincolo de el şi, ca măsură de precauţie, reveni să-l pună la loc peste drumeag. Mai încolo, trecu un pîrîu, sperînd ca apa să nu-i înmoaie frînele şi încruntîndu-se cînd un bolovan îi lovi toba de eşapament.

Dar maşina avea suspensii înalte, iar dubla tracţiune funcţiona perfect, supravieţuind torturii şi cîştigînd forţă pe o colină abruptă. Harta nu prezenta nici o clădire în faţă. Îl nedumerea. Se întrebă cine făcuse drumul şi de ce. Tăietorii de lemne? Echipele de hidroenergeticieni avînd nevoie de acces la piloanele din munţi? Un proprietar al zonei, care o folosea pentru vînătoare?

Spera să nu afle.

Capitolul 4

Spre dezamăgirea lui Saul, drumeagul dispăru în iarba înaltă pînă la genunchi a unei păşuni de mai sus.

Capătul liniei. Nu putea risca să conducă maşina prin iarbă. I s- ar fi văzut urmele, din aer. Trebuia să presupună că Hermitage-ul folosea elicoptere de recunoaştere. În sensul strict al cuvîntului, gărzile casei de odihnă nu prea aveau motive de a controla acea vale mărginaşă, dar oamenii lui Eliot, da. Întrucît ştiau de sosirea lui Saul, aveau să fie peste măsură de prevăzători.

Îşi privi ceasul – patru şi treizeci – apoi soarele din spatele lui, care cobora spre munţi. În curînd avea să se întunece.

Înainte. Parcă maşina lîngă capătul drumeagului, ascunsă, între tufişuri şi copaci, oricărei observaţii de pe pămînt şi din văzduh. Deschise portiera din spate şi-şi scoase echipamentele.

Le aranjase cu pricepere într-un rucsac *Kelty:* carne uscată de vită, alune, fructe deshidratate (carbohidraţi şi proteine pe care nu trebuia să le gătească), haine de schimb, toate de lînă (în cazul unei furtuni, fibrele scă-

moşate se uscau mai repede, fără a avea nevoie de foc), un sac de dormit căptuşit cu Dacron (la fel ca lîna, se usca rapid), cincizeci de metri de coardă din nylon, un cuţit, trusă de prim ajutor, ploscă, deja plină, deşi cînd avea să ajungă la mai mare altitudine se baza pe pîraie. Purta cizme de munte cu talpă groasă, menite să-i ajute picioarele la susţinerea bagajului greu.

Săltîndu-i pe umăr rama metalică, strînse curelele şi-şi încheie cingătoarea. Într-un moment, îşi adaptă echilibrul după masa suplimentară. Potrivi pistolul pe şold, unde rucsacul să nu i-l apese în carne, după care încuie maşina şi porni.

Ocolind poiana, nu prin mijlocul ei. În continuare, nu trebuia să lase urme. Pe lîngă florile de munte, ajunse în partea opusă, depăşind neabătut poalele coastelor, urcînd tot mai abrupt, mai greu. Transpiraţia îi îmbiba cămaşa, şiroind în pîrîiaşe printre omoplaţi, sub rucsac. La început, îşi calculă direcţia exclusiv vizual, ştiind ce vale căuta, dar cum prăpăstiile îi tăiau drumul, copacii blocau vederea şi văioagele şerpuiau, începu să-şi consulte repetat harta, comparîndu-i liniile de contur cu formaţiunile din jurul său şi aliniind-o după busolă. Uneori, găsea cîte un povîrniş cu vegetaţie răzleaţă ce părea uşor de escaladat în direcţia dorită, dar harta îl prevenea de contrariul. Alteori, alegea cîte un făgaş atît de plin cu bolovani încît nici nu s-ar fi gîndit la el, dacă harta n-ar fi arătat că în curînd urma să se transforme într-un urcuş blînd. Anunţat de existenţa unei rîpi după următorul deal, se abătu din drum cu cinci sute de metri, pentru a ajunge la un torent căruia îi urmă albia abruptă dar practicabilă.

Se opri să înghită un bulgăre de sare şi să bea. La mare altitudine, organismul funcţiona mai dur decît în condiţii normale, transpirînd abundent. Aerul uscat, însă, evapora atît de rapid sudoarea încît era posibil ca drumeţul să nu perceapă riscul deshidratării. Letargia putea duce la comă. Numai apa, însă, nu era de ajuns. Sarea

făcea trupul să rețină lichidele. Dar Saul nu-i simțea gustul, semn sigur că avea nevoie de ea. Vîrîndu-şi plosca înapoi în raniță, examină trecătoarea pe care o escaladase, auzind vuietul şuvoiului în cădere, după care se întoarse spre culmile din față.

Umbrele se prelungeau. Pădurea devenise de un verde închis, ca jungla sau norii înainte de tornadă. Emoțiile clocoteau în el furtunoase. Păşea neînduplecat, aprig. Gîndul la junglă îi aminti de misiunile cu Chris, în Vietnam, de un război în care luptaseră fiindcă Eliot dorise ca ei doi să aibă experiența acțiunii combative. Îi reveni în minte cum scăpase împreună cu Chris de elicoptere, în munții din Colorado, după ce tatăl lor îi trădase.

„Chris," îi venea să urle. „Mai ştii vara cînd Eliot ne-a dus în tabără, în Maine? Cea mai fericită săptămînă din viața mea. De ce nu s-a putut întîmpla altfel?"

Argila spongioasă a pădurii continua să urce. Printr-o spărtură dintre copaci, văzu trecătoarea spre care se îndrepta, o şa între două piscuri. Se cățără pe lîngă lespezi de granit, cu ultimele raze ale soarelui lucind prin trecătoare, ca un far în penumbră. Ajunse la intrare, şi mai hotărît. Prea surescitat pentru a simți greutatea rucsacului, se grăbi spre o ridicătură adăpostită de unde privi în valea de jos.

Nu era foarte diferită de cea pe unde venise. Culmile, pădurea, arătau la fel. Un rîu, Pitt, curgea prin mijlocul ei. Pe hartă scria că următoarea vale după ea era Golden Ears Provincial Park. Privind, însă, în lumina apusului stins reflectată de munți, văzu singura deosebire care conta.

Valea era străbătută pe lung de un drum, aproximativ de la est la vest. Un alt drum o tăia de-a curmezişul, mergînd spre parcul din cealaltă parte. Dar, în sectorul de nord-vest... acolo... O porțiune apreciabilă era defrişată de copaci. Îi bănui peluza ca acoperind o sută de acri. Prin binoclu, identifică grajduri, o piscină, o pistă

de jogging, un teren de golf.

În mijlocul tuturor, o cabană masivă îi amintea de un loc din Yellowstone unde Eliot îi dusese odată pe el şi pe Chris.

Căminul de odihnă. Limanul.

Capcana morții.

Capitolul 5

Ploua în noapte. Printre echipamente, avea şi o folie de nylon impermeabil. Întinzînd-o peste doi bolovani şi ancorîndu-i marginile, îşi făcu un adăpost. Se ghemui dedesubt, îmbrăcat cu hainele groase de lînă, înfăşurat în sacul de dormit, şi mîncă, abia simțind gustul alunelor şi al cărnii uscate, privind în întuneric. Ploaia răpăia pe plastic, picurînd prin față. Îşi simțea obrajii umezi. Se cutremură, incapabil să adoarmă, gîndindu-se la Chris.

În zori, burnița se preschimbă în ceață. Saul se tîrî afară din sacul de dormit şi-şi uşură vezica între nişte stînci. Se spălă în apa unui pîrîu din apropire, se bărbieri şi-şi curăți părul. Acolo, sus, igiena era obligatorie – nu putea risca să se îmbolnăvească. La fel de esențial era şi să-şi păstreze respectul față de el însuşi. Dacă-şi spurca trupul cu jeg şi mirosuri, în curînd i-ar fi fost afectată şi mintea. Senzația de neîngrijire l-ar fi făcut să gîndească la fel, Eliot urmînd a-l prinde că făcea greşeli. Cu sudoarea zilei de ieri înlăturată, pielea goală îl furnica, înroşită de atîta frecat, îşi recăpătă energia, întîmpinînd cu încîntare buburuzele iscate de frig. Îndîrjirea i se întări. Mînia îi gonea prin trup. Era gata.

Nu simți umezeala hainelor decît un moment. Trupul le încălzi fibrele de lînă scămoşate, făcînd aburii să se răspîndească precum nişte rotocoale de fum. Strîngîndu-şi materialele, săltă rucsacul pe umeri şi porni înverşunat în josul muntelui.

La depărtarea aceea de Hermitage, nu se temea de

santinele. Terenul era prea sălbatic. Cum în vale duceau cîteva trecători, ar fi fost necesari prea mulți oameni pentru a pîndi fiecare cale de acces. Esențialul era să evite gărzile – şi, probabil, trăgătorii – de pe drum. Apropiindu-se, însă, se aştepta să întîlnească paznici, mai ales în apropierea căminului de odihnă din colțul de nord-vest al văii. În pofida nerăbdării, avansa prudent, ştiind cît de uşor era să-şi rănească o gleznă în tensiunea coborîrii.

La amiază, soarele ieşi din nori, sporind căldura efortului. Un versant drept se întindea în ambele direcții, astfel că trebui să-şi lege rucsacul cu coarda, să-l coboare, smucind de capăt pentru a o desprinde, apoi să se lase şi el în jos. Într-un tîrziu, pe la mijlocul după-amiezei, ajunse în depresiune.

Calculînd.

Dacă puşcaşii supravegheau drumul, le trebuia o linie de miră liberă. Acest lucru sugera că nu s-ar fi ascuns în copaci, de unde nu puteau decît să întrezărească un moment orice maşină trecea. Cel mai probabil, vor fi preferat o poziție înălțată, o culme deasupra copacilor, cu vedere nestînjenită pe cîțiva kilometri.

Ascuns după un bolovan, se uită de pe o creastă spre cele de mai jos, plimbîndu-şi încet privirea de la stînga la dreapta şi inspectînd detaliile.

Dură o oră. În sfîrşit îi văzu, doi, la opt sute de metri distanță între ei, pîndind ambele capete ale drumului. Fiecare stătea culcat în iarba înaltă a cîte unei culmi, în îmbrăcăminte verde cu cafeniu pentru a se contopi cu terenul, avînd puştile cu lunetă poziționate. Nici nu i-ar fi observat, dacă nu făcea fiecare cîte o mişcare uşoară, unul ducînd mîna la un walkie-talkie, celălalt bînd din ploscă, un minut mai tîrziu. Dincolo de drum, la jumătatea distanței dintre ei, se afla poarta gardului împrejmuitor, neîndoielnic intrarea în complexul de odihnă.

Protocolul avea mare importanță. În afara căminului, era permis ca valea să fie folosită ca teren de luptă –

puşcaşii nu puteau fi pedepsiţi; n-ar fi încălcat nici o regulă.

Dar drept în faţa porţii? Dacă era împuşcat cineva care cerea sanctuar, în timp ce se apropia de gard? O casă de odihnă nu mai avea nici un rost dacă nu puteai ajunge înăuntru. Logica sugera o zonă-tampon în jurul localului, o îngustă fîşie ambiguă – lată de cel mult o sută de metri, poate – care nu era nici protejată, dar nici neprotejată. O porţiune cenuşie, necesitînd prudenţă. Asasinul putea să nu rişte execuţia ucigînd în afara casei de odihnă, dar ar fi avut de suportat o anchetă. Urmau investigaţii, înainte de a fi absolvit.

Ambiguitatea putea acţiona în avantajul lui Saul. „Trebuie să apar îndreptîndu-mă spre gard," îşi spuse. „La o milă mai încolo pe drum, aş fi mort în clipa cînd mă vor zări. Dar exact în dreptul porţii? Ar ezita, stînd să analizeze regula?

În locul lor, eu aş trage.

Dar eu nu sînt ei."

Se tîrî de după bolovan, intrînd în hăţişuri, coborînd. Harta îl proteja. Dintre copacii deşi, nu mai vedea înălţimile pe care stăteau ochitorii. Fără hartă şi compas, ar fi putut nimeri cu uşurinţă în cătările lor. După ce le însemnase pe hartă poziţiile, însă, studie liniile de contur, alegînd cu grijă un traseu median, pe teren accidentat, spre poartă. Înainta încet. Ajuns atît de aproape, trebuia să scruteze vegetaţia din faţa lui, în eventualitatea că un alt puşcaş supraveghea poarta.

Se opri, neavînd nevoie s-o vadă – harta îl înştiinţa că ajunsese într-un jgheab aflat la cincizeci de metri de drum, de care-l despărţeau copaci şi tufişuri dense. Tot ce avea de făcut era să...

Nimic.

Încă. Soarele era prea sus pe cer. L-ar fi transformat într-o ţintă prea vizibilă. Cel mai potrivit moment pentru mişcare era crepusculul, cînd avea destulă lumină ca să vadă în apropiere dar nu îndeajuns pentru a fi ochit

de la distanță.

Îşi scoase rucsacul, îl lăsă pe pămînt şi-şi masă umerii. Îl durea stomacul. Pînă acum, îşi stăpînise nerăbdarea. Țelul său fusese îndepărtat. Avusese prea multe de făcut. Dar, cu casa de odihnă aflată la cincizeci de metri distanță, cu Eliot aproape în ghearele lui, tensiunea devenea dureroasă.

Aşteptarea era un chin. Pentru a-şi păstra mintea trează, cercetă împrejurimile.

O veveriță o zbughi pe un ram.

O ciocănitoare bătu într-un trunchi.

Ciocănitoarea se opri.

Veverița îşi aruncă în sus coada, chițăi o dată şi încremeni.

Capitolul 6

I se încreți pielea.

Scoțînd pistolul, Saul se chirci şi pivotă pentru a privi în jur, ataşînd rapid amortizorul. În sine, tăcerea bruscă a ciocănitorii nu însemna nimic. Împreună cu comportamentul veveriței, devenea semnificativă. Ceva – cineva? – se afla prin preajmă.

Poziția lui Saul era riscantă. Avea de apărat un spațiu de trei sute şaizeci de grade şi nici nu putea bănui dincotro s-ar fi ivit amenințarea.

Dacă exista o amenințare.

Trebuia s-o presupună. „Gîndeşte. Dacă e un trăgător, nu se află în spatele tău. Altfel, ai fi trecut prin dreptul lui. Ar fi acționat pînă acum.

Atunci, e în fața ta sau într-o parte." Încrezător în instinctele sale, Saul ignoră spatele şi se concentră spre copacii de deasupra adînciturii, ce mărgineau drumul. „M-a auzit venind şi a aşteptat să aibă țintă. Cînd m-am oprit, a început să se întrebe dacă nu cumva se înşelase. Poate nu e deprins cu pădurea şi crede că un

animal a făcut zgomotul.

Dar nu poate risca. Va trebui să afle.

Sau poate eu sînt cel ce se înşeală. Poate eu am speriat veveriţa." Clătină din cap. „Nu, veveriţa a continuat să fugă şi după ce m-a văzut. Altceva a făcut-o să îngheţe."

Sudoarea i se scurgea în ochi. *Unde?*

În stînga sa, o pată verde se mişcă încet.

Rucsacul stătea în picioare, lîngă Saul. Îl răsturnă la stînga – ca diversiune, pentru a părea că se trîntea la pămînt. În acelaşi timp, el se răsuci spre dreapta, oprindu-se după un tufiş şi ochind spre pata verde.

Un om în ţinută de camuflaj ţintea cu puşca spre locul unde căzuse rucsacul. Trăgînd, Saul auzi cele trei pocnete ale surdinei, cînd gloanţele îl loviră pe celălalt în faţă şi în gît.

Dar nu fusese destul de rapid. Omul trase un foc chiar înainte de a cădea, incapabil să urle din cauza sîngelui ce-i ţîşnea din beregată. Detunătura puştii îşi împrăştie ecoul prin pădure, pe cînd glonţul se înfigea în rucsac.

Saul nu se osteni să-şi ia echipamentul. Nu stătu să vadă dacă omul murise. N-avea timp. Se repezi spre buza jgheabului, căţărîndu-se prin vegetaţie, fără a mai verifica dacă în faţă se afla cineva. Nu mai conta. Împuşcătura îi prevenise pe toţi. Aveau să se întoarcă, privind spre pădure, ochind. Cînd nu-şi mai puteau găsi partenerul prin walkie-talkie...

„Vor şti că sînt aici. Vor chema prin radio ajutoare, şi...

Acum ori niciodată." Crengile îl biciuiau peste faţă. Se frecă de un ciot. Continuă însă să alerge, năpustindu-se afară dintre copaci, ajuns deodată lîngă drum.

Gardul era înalt.

Cu sîrmă ghimpată.

Rahat. Fără a încetini pasul, coti spre poartă. Cel puţin, aceea era mai joasă.

Ceva trosni pe asfalt lîngă el, un glonț tras de pe o culme. Alergă în zig-zag, iar un al doilea glonț găuri asfaltul în fața lui. Se lovi de gard, cu sîrma ghimpată agățîndu-i hainele, zgîriindu-l pe mîini. Al treilea glonț rupse bucata de sîrmă de care de agățase, făcînd-o să sară în sus, pentru a-l izbi apoi în față. Obrazul începu să-i sîngereze. Cățărîndu-se, se agăță de cea din vîrf şi sări.

La contactul cu solul, îndoi genunchii şi se rostogoli.

Îl opri, însă, ceva.

Cizme şi blugi. Un om furios îi țintea pieptul cu un revolver *Magnum*.

Altul apăru alături, îmbrăcat într-o bluză de vînătoare cu carouri maron, îndreptînd o puşcă spre coline.

De îndată, focurile încetară. Desigur. Ajunsese la casa de odihnă. Acum nu mai îndrăzneau să-l omoare.

– Ai face bine să ai un motiv al dracu' de serios...

Saul lăsă *Mauser*-ul să cadă, ridicînd mîinile:

– E singura mea armă. Căutați-mă. Acum nu-mi mai trebuie.

– ...ca să vii aici.

– Cel mai serios.

Sîngele îi curgea din palmele ridicate, dar aproape rîse:

– Abelard.

Era tot ce trebuia să spună pentru a primi azil.

Capitolul 7

Îl conduseră cu forța la adăpostul copacilor şi îl percheziționară într-adevăr, complet, punîndu-l să se dezbrace.

Scrotul i se contractă.

– V-am spus că în afară de *Mauser* nu mai am nimic.

Îi cercetară hainle.

– Ce-i pachetul ăsta lipit pe dinăuntrul cămăşii?

În loc să aştepte răspunsul, unul dintre paznici rupse punga de plastic, încruntat, şi o deschise.

– Hîrtii.

O aruncă dispreţuitor deasupra grămezii de haine.

– Îmbracă-te.

– Cine-a tras în tine? întrebă celălalt gardian.

– Credeam că erau santinele.

– Ce drăguţ! Noi nu tragem în oaspeţi. Apărăm...

– Dar eu încă nu eram oaspete. Poate unul de-ai voştri a crezut că pregăteam un atac.

– Sigur. Un singur om. Atac. Nu mai face pe prostul. Cine era?

– N-aş fi venit aici dacă mă simpatiza toată lumea.

Se auzi un vuiet de motoare apropiindu-se.

– Aflăm noi.

Imediat, printre copaci apărură două dube, cotind pe o curbă a drumului. Opriră derapînd, scrîşnind din frîne. Încă înainte de a sta locului, prin părţile laterale săriră cîţiva oameni, îmbrăcaţi în haine asemenea celor ale gărzilor, robuşti, cu chipuri pătrăţoase, ochi reci, unii ţinînd puşti, alţii pistoale, cu walkie-talkie-urile agăţate la umeri.

– Focurile s-au auzit de-acolo, arătă primul gardian spre colinele din stînga şi din dreapta, dincolo de drum.

Oamenii o luară la fugă înainte, în timp ce al doilea paznic deschidea poarta.

– Au cinci minute avantaj, spuse cel dintîi.

– Drumurile sînt blocate, răspunse un om tuns perie, trecînd în grabă, cu walkie-talkie-ul bălăbănindu-se pe şold.

Alţii doi alergară pe-alături, cu dobermani tăcuţi şi nervoşi.

– Unul e peste drum, spuse Saul. La cincizeci de yarzi, între copaci.

– Pînă acum, o fi plecat.

– Mă-ndoiesc. E mort.

Din fugă, se întoarseră, privindu-l cu ochi îngustaţi.

Peste douăzeci de secunde, dispăruseră.

Gardianul cu bluză vînătorească încuie poarta. Celălalt se încruntă la Saul:

– Tu vii cu noi.

– Cine păzeşte prăvălia? arătă Saul spre gard.

Şoferii furgoanelor se apropiară, scoţînd pistoalele.

– Perfect, comentă Saul, cu deplină sinceritate. Dacă securitatea casei de odihnă era de prima mînă, paznicii care-l găsiseră aveau să-l escorteze. Ştiau puţine despre el. Dar, chiar şi aşa, mai mult decît ceilalţi.

Îl conduseră pe drum. Saul se aştepta la un jeep, sau alt furgon. În schimb, văzu un *Pontiac* cu suspensii înalte şi roţi supradimensionate, capabil să gonească prin pădure şi să iasă singur din mlaştini.

Dădu din cap aprobator, urcînd în spate. Un grijal metalic solid îl despărţea de locurile din faţă.

Şoferul trase un levier de lîngă frîna de mînă, blocînd portierele din spate. Cînd maşina ieşi dintre copaci, al doilea gardian îl privi prin grilaj, cu pistolul rezemat pe banchetă.

– Dacă-mi trebuia un lagăr de concentrare...

– Ai să-ţi capeţi retragerea. Mai întîi trebuie să fii admis.

– Cu ce? Analiza sîngelui?

– Dacă te lăsam să intri ca într-o staţiune turistică, ce siguranţă ai mai avea? Calmează-te. După ce te-ai înregistrat, o să-ţi fac chiar cinste cu ceva.

– Ai spus „cinste"? Adică nu e pe gratis?

– Nu-i avut obştesc, să ştii.

– Sînt sigur că nici raiul pe pămînt nu e.

– Amice, aici te înşeli.

Pontiac-ul se hurduca pe drumul desfundat. Saul se apucă de spătarul scaunului, privind afară, unde văzu cutii metalice prinse de copaci.

– Celule fotoelectrice?

– Şi detectori de sunet.

– Linişte, îi spuse şoferul partenerului său. Acuma

vrei să-l plimbi şi-ntr-un tur cu ghid, în mă-sa?

Ochii celui de-al doilea se întunecară, uitîndu-se urît la Saul.

Ieşiră din pădure.

Văzînd proprietatea, înțelese. Gazonul se întindea cît vedeai cu ochii. În stînga drumului, acum asfaltat, jucători de golf evitau un nisipar, îndreptîndu-se spre un eleşteu. În dreapta, oaspeții se plimbau pe o cărare cu pietre albe, pe lîngă nişte grădini cu flori, bănci şi fîntîni arteziene.

Un club la țară. Un parc.

Drumul ducea spre cabană, piscurile din spatele acesteia amintindu-i iarăşi de Yellowstone. Un elicopter decola.

Nu-şi permise, însă, să fie distras. Concentrîndu-se asupra stațiunii, se pregăti pentru...

Ce? Nu ştia.

Pontiac-ul frînă în fața cabanei. Şoferul deblocă portiera din spate şi coborî, urmat de celălalt, apoi şi de Saul.

Îl încadrară, urcînd treptele de beton spre o verandă lungă cît toată clădirea. Era construită din cedru cu aromă dulce, răsunînd înfundat sub tălpi. Într-o parte, zări marginea unui teren de tenis, şi auzi pocnetul mingilor. Un jucător nevăzut rîse victorios. Cum se apropia asfințitul, curînd aveau să se întrerupă, îşi spuse el.

Apoi observă lămpile cu arc electric care înconjurau terenul.

Santinele? Studie un grădinar aşezat în şaua unei maşini de tuns iarbă, un om cu halat alb ducînd în fugă prosoape spre terenul de tenis, un depanator care ştemuia cerceveaua unei ferestre. Păreau însă mai puțin interesați de treburile lor decît de Saul.

Atunci, O.K.

Gărzile îl introduseră înăuntru printr-o uşă mare, dublă. O tejghea de tutungerie şi difuzare a presei în stînga, un magazin de articole sportive în dreapta. Trecu pe

lîngă o prăvălie de îmbrăcăminte, una cu discuri, o farmacie, ajungînd într-un hol, spaţios şi înalt, cu candelabre cît roata carului şi podele lucioase, de esenţă tare. Comptoarul din fund, cu compartimente pentru chei şi corespondenţă, îl duse cu gîndul la un hotel.

Recepţionerul vorbi agitat de după tejghea:

– Vă aşteaptă. Intraţi imediat.

Arătă grăbit spre o uşă cu inscripţia *Privat.*

Paznicii îl puseră pe Saul s-o ia înainte – pe uşă, printr-un coridor îngust, pînă la o a doua uşă, aceasta fără însemne. Înainte ca gardianul cu cămaşă vînătorească să poată ciocăni, uşa se descuie, cu un bîzîit. Saul privi în urmă, văzînd o cameră t.v. deasupra primei uşi pe unde intrase.

Ridicînd din umeri, intră. Biroul era mai mare decît se aşteptase, cu decoraţiuni bogate, excentricităţi, marochinărie, cromuri şi sticlă. Peretele de vis--vis era ocupat de o fereastră enormă, cu vedere spre o piscină – unde plescăiau unii – şi o cafenea. Chiar în faţa lui, însă, dincolo de covorul de pluş, un om stătea la un birou, notînd ceva pe marginea unei coli de hîrtie dactilografiată la un rînd.

– Vino, spuse omul, prea ocupat cu scrisul ca să-şi ridice privirea.

Saul se apropie. Gardienii îl urmară.

– Nu, îşi ridică ochii cel de la birou. Numai el. Aşteptaţi afară, totuşi. Poate-o să am nevoie de voi.

Se retraseră, închizînd uşa.

Saul îl studie. Omul avea puţin peste patruzeci de ani, cu chip rotund, cam gras, şi părul tuns la modă, acoperindu-i vîrfurile urechilor. Avea un piept voluminos care, cînd se ridică, se continuă cu un abdomen la fel de masiv. Purta blezer roşu şi pantaloni marinăreşti, din poliester. Cînd ocoli biroul, Saul îi observă pantofii albi. Îi întinse mîna, iar Saul îi văzu ceasul digital cu o mulţime de butoane. Însă, chiar dacă omul arăta ca agentul sub tensiune al unui licitator din Camera de comerţ, ochii îi

erau ageri şi atenţi.

„Joacă un rol," îşi spuse Saul. „Nu de comerciant. De director recreativ. Atît de ţipător încît să nu le pară ameninţător oaspeţilor."

– Nu aşteptam un nou-sosit.

Zîmbetul omului se dizolvă cînd văzu sîngele din palma mîinii pe care i-o strînsese Saul.

– Am avut unele probleme, ridică Saul din umeri, pînă am intrat.

– Dar n-a spus nimeni că eşti rănit.

Glasul directorului era alarmat.

– Şi la obraz. Voi pune medicul să arunce o privire. Crede-mă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întîmple.

– N-a fost vina dumneavoastră.

– Dar eu răspund pentru ce se întîmplă aici. Nu înţelegi? Eşti în răspunderea mea. Stai jos şi relaxează-te. Bei ceva?

– Alcool, nu.

– Puţin *Perrier?*

Saul dădu din cap.

Omul păru încîntat, ca şi cum singura lui dorinţă ar fi fost să servească. Deschise o bibliotecă, apoi uşa unui mic frigider, scoase dopul unei sticle, umplu un pahar cu cuburi de gheaţă şi cu apă minerală pînă sus. I-l dădu lui Saul, împreună cu un şervet.

Abia cînd bău, îşi dădu seama cît îi era de sete.

Omul păru mulţumit. Frecîndu-şi palmele, se aşeză din nou la birou.

– Mănînci?

– Nu acum.

– Oricînd eşti gata.

Se înclină înapoi cu scaunul, scărpinîndu-şi o sprînceană.

– Înţeleg că ai venit la modul greu, peste munţi.

„Începe," reflectă Saul. „E lustruit, dar tot interogatoriu e."

– Îmi place pădurea.

– Se pare că le mai place şi altora. S-a tras cu arma.
– Vînători.
– Da. Dar ce vînau?
Saul ridică din umeri, ca un băiețandru prins cu minciuna.
– Şi de ce te vînau?
– Prefer să nu spun.
– Fiindcă bănuieşti că nu te vom primi? Nu-i adevărat. Indiferent ce-ai făcut, sîntem obligați să te protejăm.
– Prefer să-mi păstrez secretele.
– De înțeles. Dar ia-o din punctul nostru de vedere. Dacă am şti cine voia să te omoare, te-am putea apăra mai bine.
– Iar dacă se duce vorba, poate n-aş mai fi bine privit.
– De către ceilalți oaspeți, vrei să spui?
Saul încuviință.
– Îți dau dreptate. Eu, însă, sînt ca un preot. Nu repet niciodată ce aud.
– Şi dacă ascultă cineva?
– N-avem microfoane.
Saul se mulțumi să-l privească lung.
– Recunosc că există comunicațiile între birouri. În eventualitatea că am necazuri.
Băgă mîna într-un sertar şi apăsă un comutator.
– L-am închis.
– Poate am făcut o greşeală, spuse Saul, ridicîndu-se din fotoliu.
Directorul se aplecă spre el:
– Nu. Nu vreau să te presez. Voiam doar să te-ajut.
Saul înțelese. Dacă cineva respingea protecția unei case de odihnă, directorul ar fi trebuit să le explice superiorilor săi de ce nu fusese acceptată casa.
Se aşeză la loc şi termină apa minerală.
– Trebuie, totuşi, să ne supunem unui protocol, spuse celălalt.

– Evident.
– Am uitat să mă prezint. Eu sînt Don.
„Şi mai eşti şi bun," completă Saul în sinea lui. „Acum e rîndul meu."
– Saul.
– Le-ai dat gărzilor parola?
– Bineînţeles.
– Care este?
– Abelard.
– Dacă nu ţi-e cu supărare, pe-asta ar fi putut-o afla pînă şi un gangster de rînd. Parola nu s-a mai schimbat din 1938. Informaţiile circulă. Înţelegi că aici nu li se oferă protecţie decît agenţilor operativi.
– Altfel, nici nu m-aş fi gîndit.
Saul vîrî mîna sub cămaşă şi desprinse punga impermeabilă. Căutînd printre numeroasele documente, îi întinse lui Don paşaportul.
– Numele meu legal. Presupun că ai să verifici.
– Fireşte, deschise Don paşaportul, încruntîndu-se. Şi criptonimul?
– Romulus.
Don trînti paşaportul pe masă.
– Ce futu-ţi mama mă-tii crezi că...?
Saul ţistui din limbă.
– Cel puţin, eşti adevărat. Un moment, adineaori, m-am întrebat dacă nu cumva încerci să-mi vinzi o poliţă de asigurare pe viaţă.
– Exact de-asta ai nevoie. Credeai că poţi intra aici prin şmecherii şi să...
– Şmecherii? Dom'le, cineva a tras în mine.
– Un ajutor cu leafă.
– Nu al meu. Aproape că m-a omorît. Crezi c-aş avea încredere fie şi-ntr-un expert să tragă de la mare distanţă şi să nimerească destul de aproape cît să pară convingător? Uită-te la mîinile mele. Întreabă-i pe oamenii tăi de-afară cît de aproape au lovit gloanţele. Sînt calificat. Am dat parola. Vreau azil.

– *De ce?*

– Continui... fiindcă preşedintele m-a condamnat la moarte. Operaţiunea *Paradigma*. I-am omorît cel mai bun prieten.

Lui Don i se opri respiraţia şi începu să tremure:

– Taică-tău?

– Cum?

– Sau taică-tău vitreg, sau cum vrei să-i spui. Bănuiesc că nu ştii că e aici.

– Ce contează? Dacă taică-meu e aici...

– Mi-a spus că vrei să-l omori!

– Atunci, indiferent cine e, nu poate fi tatăl meu. Să-l omor? E o nebunie. Unde-i individul? Vreau să...

Don bătu cu pumnul în birou:

– Baliverne!

Uşa zbură de perete. Gărzile dădură buzna înăuntru.

– Ieşiţi afară! se răsti Don.

– Dar credeam că...

– Închideţi naibii uşa aia!

Se supuseră.

Dincolo de fereastră se lăsa înserarea. Luminile cu arc se aprinseră dintr-odată, reflectate de apa piscinei.

Don îşi rezemă mîinile pe birou.

– Nu-i vinde castraveţi grădinarului. Mi-a spus destule cît să mă convingă că vrei să-l omori.

– Nu asta e problema.

– Atunci, care e?

– Preţul pus pe capul meu. E legitim. Dacă plec, sînt mort. Închipuie-ţi cît ar avea de suferit reputaţia ta. Singurul director al unei case de odihnă care refuză protecţia unui candidat calificat. Ancheta – şi execuţia ta – m-ar distra copios. Păcat numai că voi fi mort.

– Ai uitat ceva.

– Ceva?

– N-ai cîştigat un concurs cu premii. Locul ăsta costă.

– Bănuisem.

– Zău? E un club privat.
– Taxă de inițiere?
– Ai ghicit. Două sute de mii.
– Pipărat.
– Avem clientelă exclusivă. Plătesc ca să ținem afară ciurucurile.
– Prefer aşa. Am şi eu standardele mele.
Căutînd din nou în pachet, Saul scoase trei hîrtii şi le întinse peste birou.
– Ce naiba...?
– Certificate de aur. De fapt, fac mai mult decît două sute de mii. Evident, îmi acorzi încredere.
– Cum dracu'...?
– La fel ca şi ceilalți.
Nu era nevoie să explice.
Şterpelind. C.I.A. avea fonduri nelimitate. Din motive de siguranță, nu se țineau registre contabile. Era o practică răspîndită ca orice administrator să ascundă zece la sută din costurile unei operațiuni, ca taxă neomologată, primă depusă în conturile din Elveția, cea mai bună poliță de asigurare. Dacă se comiteau greşeli sau politica devenea prea riscantă, administratorul folosea contul pentru propria-i protecție. În caz că i se primejduia viața, intra într-o casă de odihnă.
Saul învățase trucul de la Eliot, economisind o parte din bugetul fiecărei misiuni. Din nou, folosise tacticile tatălui său împotriva acestuia.
– Ticălosule! Dar mai urmează. Asta nu-i decît taxa de înscriere. Magazinele pe lîngă care ai trecut. Terenurile de tenis. Piscina. Terenul de golf.
– N-am încercat niciodată.
– Filmele. Va trebui să mănînci. Pui la minut şi burgeri, sau gourmet. Costă. Îți place televizorul? Avem programe prin satelit. Lupte cu tauri. Pamplona. Poți să te uiți. Nu-i pe gratis. Oferim tot ce pofteşti – de la cărți şi discuri, pînă la sex. Dacă n-avem aici, trimitem să aducă. Paradisul. Dar, prietene, zău că te costă. Şi dacă nu-ți poți

plăti consumația, numai acum te pot da afară.

– Se pare că ar trebui să-mi cumpăr acțiuni...

– Lasă lăbăreala...

Saul mai scoase două bonuri.

– Uite cincizeci de mii. Nici chiar un burger nu poate fi atît de scump. Umblă zvonul că pot trăi aici şase luni cu cît ți-am dat – şi să merg chiar şi la cinema.

Don tremura şi mai tare.

– Fir-...

– Calm. Suportă. M-am calificat.

Don fierbea.

– O singură mişcare greşită.

– Ştiu. Sînt mort. Doar să i-o spui şi lui taică-meu. E valabil şi pentru el.

– Deci recunoşti...?

– Nu ştiu ce vrei să zici. Dar pretind aceeaşi protecție pe care o are taică-meu.

– Căcat.

Saul ridică din umeri.

– E o problemă pentru tine. Te compătimesc.

– Vei fi supravegheat.

– Paradisul. Sper că burgerii ăia merită un sfert de milion de dolari.

Ridicîndu-se, porni spre uşă.

– Şi acum, dacă stau să mă gîndesc...

– Ce?

– Sînt evreu. Poate-o să redevin religios. Sper că aveți burgeri cuşeri.

Capitolul 8

Trecînd pe lîngă gardieni, îl auzi pe Don chemîndu-i furios în birou. Rînji – dar numai pînă cînd dispărură.

Ochii îi ardeau mocnit. Ieşi din culoar şi se apropie de recepție.

– Mă cazez.

Glasul îi trepida de emoție.

Completă un formular de înscriere. Cei doi paznici reveniră și se opriră într-un colț, uitîndu-se la el. Oaspeți în echipament de tenis treceau prin apropiere, aruncîndu-i cîte o privire. Alții, în costume de seară, ieșeau dintr-un restaurant din partea opusă a holului, privind încruntați peste umăr în timp ce urcau scara lustruită.

Saul bănuia la ce se gîndeau. Care era trecutul lui? Avea hainele zdrențuite și pline de sînge, în contrast cu ținuta lor. Prieteni, au venit ciurucurile.

Văzu puține femei – eșalonul superior al breslei alcătuise prin tradiție un club aristocratic bărbătesc, rețeaua băieților bătrîni. Mulți arătau într-adevăr destul de vîrstnici pentru pensionare. Pe unii îi recunoscu: un șef de secție american care fusese detașat în Iran pe vremea răsturnării Șahului; un sovietic care își atrăsese antipatia lui Brejnev subestimînd rezistența gherilelor în timpul invaziei din Afghanistan; un director militar de informații argentinian acuzat pentru pierderea războiului din Malvine.

Îl mai frapă un obicei. Cu cîteva excepții, membrii acelorași servicii nu se asociau aproape niciodată între ei.

Recepționerul păru surprins că fusese primit.

– Poftiți cheia.

Era nedumerit.

– Veți găsi o listă de servicii pe măsuța de lîngă pat. Spitalul e la subsol, în...

– O să-mi tratez singur rănile.

Se duse la magazinul de îmbrăcăminte și la farmacie. Cei doi gardieni se țineau în preajma lui. Cînd urcă la etaj, îl urmară. Ajunseră pe un culoar izolat fonic, unde așteptară în dreptul camerei lui de la etajul doi.

Încuie ușa, impresionat. Clienții casei de odihnă beneficiau de protecția pentru care plăteau. Locuința lui era la fel de impozantă, de două ori cît o cameră normală, cu o bibliotecă despărțind zona de dormit de cea pentru zi. Găsi o combină stereo, un televizor cu diagonală

mare, un personal computer şi un modem care-i permitea, după cum spuneau instrucţiunile, legătura telefonică cu un serviciu numit Sursa. Pe displayul computerului se putea obţine instantaneu orice, de la *The New York Times* pînă la mediile lui Dow Jones. Saul bănui că ştirile din Wall Street erau la ordinea zilei. Preţurile localului îi sileau neîndoielnic pe mulţi clienţi să-şi verifice adesea investiţiile. Dacă sosea termenul de plată şi nu puteau achita...

Mobilierul era prea luxos ca să ofenseze gusturile cuiva. În baia supradimensionată, găsi un televizor, bazin cu valuri, telefon şi lampă cu ultraviolete, pe lîngă o cadă şi un duş separat. Tot ce-şi putea dori un fugar.

Cu o singură excepţie. Libertatea.

Se dezbrăcă şi-şi obloji tăieturile în bazinul *Jacuzzi*, simţind vîrtejul de apă frămîntîndu-i muşchii. Senzual, masajul îi amintea de Erika, sporindu-i hotărîrea de a supravieţui. Nu-şi putea permite nici o abatere. Chris. Trebuia să se concentreze asupra misiunii. Să răzbune moartea fratelui său. Eliot. În mijlocul vîltorii puternice, îşi refuză orice plăcere. Clocotind de furie, ieşi din apă.

Avea vaccinurile făcute la zi, aşa că nu se temea de tetanos. Totuşi, rănile produse de sîrma ghimpată se cereau dezinfectate. Peroxidul cumpărat de la farmacie îi provocă usturimi. Bandajîndu-şi-le pe cele mai grave, îşi puse lenjeria nouă, pantalonii şi puloverul col-roul pe care şi le cumpărase. Luxul hainelor îl încrîncena.

Cu luminile stinse, trase draperiile şi privi spre terenurile de tenis. Deşi luminate, acum nu se foloseau. Un alergător solitar le dădea ocol. Saul privi mai încolo, spre întunericul ce ascundea munţii.

Paradisul. Cuvîntul îi tot revenea în minte.

Reuşise.

Totuşi, nu ajungerea acolo fusese marea problemă. Eliot era – şi, în ciuda numărului cavaleresc jucat în faţa lui Don, ştia că rezolvase foarte puţin.

„Deci, ai intrat. Ei, şi? Don n-a glumit. Gărzile de-afară

stau cu ochii pe tine. Credeai că ajunge doar să intri-n camera bătrînului şi să-l omori? Zarurile vor fi aruncate cu mult înainte de-a ajunge pînă acolo. Chiar dacă ai reuşi, niciodată n-ai mai scăpa viu de-aici. Aşa nu merge," îşi spuse Saul. „Trebuie să-l omor pe ticălos şi să rămîn în viaţă."

Capitolul 9

– Ce-a *făcut?* se ridică Eliot în capul oaselor în pat, alarmat, rigid. Adică vrei să spui că-i aici? Chiar este în clădire?

– Mai mult de-atît. A cerut azil, răspunse Castor. S-a cazat şi s-a dus în cameră.

– A cerut...?

Eliot clipi din ochi, uluit.

– E imposibil. Directorul ştie că am venit aici din cauza lui Saul. Ar fi trebuit să-l omoare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-a primit?

– Datorită preţului pus pe capul lui.

– Ce?

– Preşedintele îi vrea pielea. Directorul nu poate refuza primirea unui operativ în pericol.

Eliot fierbea. Nu aşa ar fi trebuit să meargă. Ochitorii de-afară trebuiau să-l omoare pe Saul cînd ajungea în vale. Dacă reuşea să-i ocolească, ar fi fost de aşteptat ca regulile casei de odihnă să-şi facă efectul. Pe oricine ameninţa un oaspete îl aştepta execuţia. Aşa era legea.

„N-aş fi ales locul ăsta dacă ştiam că poate să intre."

Ironia situaţiei îl descumpănea. Misiunea Paradigma, de la care pornise totul, rezultase în căutarea protecţiei aici. Saul, motivul pentru care avea nevoie de protecţie, folosise consecinţele acelei operaţiuni pentru a-l determina pe director să-l primească şi pe el.

„Am contat pe sancţiune ca fiind arma mea. Nici n-am visat c-o va folosi împotriva mea."

– Pollux e pe culoar, spuse Castor. Păzeşte uşa.

– Dar Saul nu va acționa atît de vizibil. Va ataca într-un mod la care nu ne aşteptăm.

– Numai să aibă ocazia.

– Nu-s sigur ce...

– Dacă nu-l omor eu mai întîi, peciză Castor.

– Şi să fii tu însuți omorît pentru încălcarea regulii?

– Mi-am pregătit o evadare.

– Te vor vîna toată viața. Ce-ai rezolva? Ştiu că eşti escorta mea. Vor presupune că eu ți-am ordonat să-l omori. Pe mine ar cădea vina. Şi m-ar executa.

– Atunci, ce facem?

Eliot clătină din cap, distrus. Problema părea irezolvabilă. În împrejurările existente, date fiind regulile, nici o tabără nu putea să atace, şi totuşi ambele trebuiau să se apere. Un moment, îl admiră fără tragere de inimă pe Saul pentru a fi fost mai deştept decît se aşteptase el. Erau acolo ca doi egali, prinşi într-un meci nul, cu presiunea crescînd.

Cine avea să acționeze cel dintîi? Cine va face prima greşeală?

În ciuda fricii, Eliot constată surprins că era fascinat.

– Ce facem? Păi, nimic, fireşte.

Castor se încruntă.

– Lăsăm sistemul s-o facă în locul nostru.

Capitolul 10

Don bătu de două ori, apoi încă de două. Un paznic, după ce-l studie prin vizor, deschise uşa. Don privi spre ambele capete ale holului – rămăsese pustiu, nu-l observase nimeni – şi intră în camera aglomerată. Găsi două gărzi, trei surori, un medic şi o cameristă. Căutînd pe lîngă ei, nu văzu lucrul după care venise.

– În baie, spuse paznicul de la uşă.

Dînd din cap cu detaşare, Don îşi înfrînă un geamăt

neprofesionist, spunîndu-şi: „Iisuse, altul care şi-a tăiat venele." În timp ce mergea spre baie, auzi paznicul încuind uşa.

Dar trupul nu era în cadă. În schimb, zăcea pe faianţa turcoaz, cu faţa în sus, grotesc, în pijama, halat de baie, ambele descheiate. Un papuc îi căzuse din picior.

„Slavă Domnului că m-am înşelat," cugetă Don. „Nu e sînge."

Creştetul capului stătea îndreptat în direcţia lui, aşa că văzu chipul cu susul în jos şi nu-l recunoscu pînă nu intră în baie şi se întoarse. Chiar şi acum, ştiu doar după numărul de pe uşă, confruntat cu registrele lui, cărui oaspete îi fusese repartizată camera aceea.

Unui egiptean. Ofiţerul de informaţii însărcinat cu securitatea preşedintelui Sadat în ziua asasinării acestuia.

Chipul, însă, era atît de desfigurat încît, fără a fi ştiut cine trebuia să locuiască acolo, Don nu era sigur că ar fi putut identifica victima în momentul cînd o văzu.

Obrajii erau deformaţi de o grimasă groaznică. Pielea, deşi oacheşă, mai era şi vînătă.

– Culoarea, îi spuse Don medicului. Cianură?

Slab şi brînzos, doctorul ridică din umeri:

– Probabil. Opreşte celulele să mai primească oxigen. Asta ar explica albăstreala pielii. Greu de ştiut cu certitudine, pînă nu e gata autopsia.

Don se încruntă, descumpănit.

– Dar suferinţa de pe faţă? Cianura n-ar trebui să fie...?

– Paşnică?

– Mda.

Părea nedumerit.

– Ca şi cum ai adormi.

– O fi avut un coşmar, spuse un paznic din uşă.

Don se răsuci, aproape furios, nesigur dacă paznicul făcuse o glumă. Acesta, însă, părea sincer fascinat de efectele otrăvii.

– De fapt, interveni medicul, l-a făcut să-i vină rău. A reuşit să ajungă la toaletă, a vomat şi a căzut pe burtă. Noi l-am întors cu faţa în sus. E mort de cîteva ore. Apăsarea obrazului pe duşumea explică felul cum s-a răsucit. Poate n-a murit atît din cauza otrăvii, cît dintr-a loviturii la cap. Sau poate s-a înecat cu propria vomă. Oricum, aveţi dreptate – n-a murit uşor.

– Acum cîteva ore?

– Mai mult sau mai puţin. Am respectat protocolul şi am încercat să-l reanimăm. Adrenalină. Electroşocuri cardiace. Puteţi vedea urmele circulare lăsate de tampoane pe piept.

– I-aţi pompat stomacul?

– Am efectuat manevrele, dar n-a prea avut rost.

Doctorul arătă spre oamenii din *living room:*

– Veţi avea martori destui pentru anchetă. Singura problemă discutabilă este de ce nu l-am dus imediat jos la clinică. Răspunsul meu de profesionist e că murise de-atîta vreme încît n- am mai pierdut vremea deplasîndu-l. Confidenţial vorbind, nu-l puteam transporta jos şi totodată să păstrăm secretul. Ştiţi ce efect au situaţiile astea asupra celorlalţi oaspeţi. Credeţi-mă, tot n-ar fi contat. Era mort.

– Cine l-a găsit?

– Eu.

Camerista era subţirică, atrăgătoare, în uniformă cu şorţ.

Don îşi consultă ceasul.

– La unsprezece? De cînd se face curat în camere...?

– Nu aveam nici o înţelegere, dacă la asta vă referiţi.

– Tot n-ar fi contat. Nu e nici o regulă împotrivă. Dar te vor întreba la anchetă.

Nervoasă, fata încercă să-şi pună ordine-n gînduri:

– În ultimele cîteva zile, părea deprimat. Nu ştiu... ceva în legătură cu o scrisoare de la soţie.

Se încruntă.

– Azi-dimineață avea pe ușă anunțul *Nu deranjați.* Vrea să doarmă mai mult, mi-am spus, așa că am revenit după prînz, dar anunțul era tot acolo. Apoi am fost ocupată și am uitat de el pînă adineaori. Dintr-un impuls, m-am hotărît să-i încerc din nou ușa și, cînd iarăși am văzut inscripția aia, m-am îngrijorat. Am ciocăit de mai multe ori. Nici un răspuns. Așa că am intrat cu șperaclul.

– L-ai găsit și ai anunțat paza.

Camerista dădu din cap.

– Ai fi putut chema paza înainte să intri.

– Și-l puneam într-o situație penibilă dacă m-aș fi înșelat.

Don căzu pe gînduri.

– Ai procedat bine. Spune-le anchetatorilor exact ce mi-ai spus și mie. Nu vei avea nici o problemă.

Privi spre ceilalți.

– Vreun punct slab pe care trebuie să-l clarificăm?

Nu răspunse nimeni.

– O.K., atunci. Stați. Mai e ceva. De unde a luat otrava?

Doctorul păru exasperat.

– De unde o iau cu toții? Oamenii ăștia sînt niște farmacopee ambulante. Nici nu se-ating de medicamentele pe care le oferim noi. Majoritatea și le-aduc de-acasă. Cunosc o mie de moduri de-a se sinucide. Dacă nu folosesc o cale, atunci e alta.

– Ați făcut fotografii?

– Din toate unghiurile.

– Excelent, clătină Don din cap. Minunat sezon, mm?

– Unșpe luni de cînd am venit. Slavă Domnului, stagiul meu e aproape gata.

– Norocosule!

Don își țuguie buzele.

– Așteptați pînă după miezul nopții ca să-l duceți. De obicei, atunci holurile sînt calme. Voi doi, se întoarse el

spre paznici. Asigurați-vă că liftul e gol înainte de...

Privi spre cadavru.

– Știți cum se procedează. De aranjamente mă ocup eu. Dacă tot lucrați peste program, nu e nevoie să vă prezentați pînă la amiază. Dar atunci voi vrea să-mi aduceți declarații scrise. Și...

Deodată, simți nevoia să iasă din baie.

– ...pentru o treabă de soiul ăsta, veți căpăta prima pe care am stabilit-o. Folosiți explicația obișnuită. S-a hotărît pe neașteptate să plece azi din cămin. Nimeni nu știe unde s-a dus.

Vorbind repede, trecu pe lîngă doctor.

– Vreau autopsia gata în noaptea asta.

– Analizele durează mai mult.

– Mîine la prînz. Anchetatorii vor fi curînd aici. Trebuie să dovedim că sancțiunea n-a fost violată. Să fim siguri că s-a sinucis.

Capitolul 11

În biroul său, Don se rezemă de ușă. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare. Reușise să-și păstreze controlul pînă aici. Fusese chiar capabil să suporte o conversație cu cîțiva oaspeți, în lobby, comportîndu-se credibil, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Acum, în sfîrșit singur, nervii îi cedară.

Își turnă două degete de bourbon, bîndu-l dintr-o înghițitură. Muind un prosop în lavaboul barului, și-l apăsă rece pe față.

Unsprezece luni? Așa spusese medicul? Peste o lună individul avea să plece? Don îl invidia. Propria lui însărcinare începuse doar cu șase luni în urmă. Încă o jumătate de an și uneori se întreba dacă avea să reziste.

Inițial, cînd primise misiunea, fusese încîntat. Un an în paradis, regretînd numai că era doar unul singur. Tot ce-și dorea, pe gratis – pe lîngă salariul de o sută de mii

de dolari. Desigur, bănuise că nu primea nimeni asemenea beneficii dacă slujba nu era o porcărie. Lucra, însă, de douăzeci de ani în informații, organizînd cîteva dintre cele mai mari operațiuni. Sistemele, la astea se pricepea. Deci, o casă de odihnă era complicată, perfect. Necesita delicatețe, nici o problemă. Era specialist în *public relations*.

Dar nimeni nu-i vorbise despre starea de spirit. Nimeni nu-l prevenise că aveau să fie atîția morți.

Fireşte că nu. Numai o mînă de oameni ştiau ce se întîmpla cu adevărat acolo – foştii directori şi comitetul de anchetă – şi li se interzicea să vorbească. Fiindcă, dacă se ducea vestea, cine-ar mai fi fost atît de nebun încît să vină? Fără conceptul unei case de odihnă, cine ar mai fi vrut să-şi dedice viața meseriei? Pînă la urmă, cu toții făceau greşeli. Toți aveau nevoie de un liman.

Dar ăsta era iadul.

Don nu era agent operativ de teren. Nu aparținuse niciodată sectorului acoperit, laturii întunecate, echipelor umede[1], indiferent de argoul folosit. El era oficial de fațadă, guler alb. Înainte de a fi venit acolo, nu văzuse decît trei cadavre în viața lui şi aparținuseră unui prieten şi unor rude, morți din cauze naturale, zăcînd pe catafalc la morgă. Îi dăduseră fiori.

Înainte. Dar acum? Se cutremură.

Ar fi trebuit să ghicească. O casă de odihnă le era destinată oamenilor ambițioşi care ieşeau în pierdere. Tot ce-şi dorea cineva. La preş. Cu siguranța garantată. Asta era făgăduiala. O sută de acri de paradis. Dar nimeni nu garanta fericirea. Don, care nu trebuia să stea decît un an, jinduia deja la un popas în dugheana cu burgeri unde se oprise la venirea dinspre Vancouver.

---

1. (În orig.) *wet*, termen inventat de K.G.B., sugerînd sîngele, referitor la asasinate

Noaptea, tîrziu, visa la o plimbare printr-o hală aglomerată. O sută de acri. Şi, uneori, avea senzaţia că ştia fiecare palmă de loc. Ceilalţi – cei care se aflau acolo de cîţiva ani şi trebuia să rămînă definitiv – simţeau şi mai rău claustrofobia. Pentru a o compensa, se complăceau în desfătări. Droguri, alcool, sex. Mese somptuoase. Dar cît de mult te puteai trosni sau îmbăta, regula şi ghiftui, pînă nu-ţi mai aducea nici o satisfacţie? O sută de acri, tot mai strîmţi cu fiecare secundă. Fiecare zi aidoma celei dinainte. Cu subtile variaţiuni.

Şi cînd epuizai, totuşi, toate variaţiunile?

Nu era un om contemplativ. Totuşi, observase că acolo nu-şi găseau satisfacţia decît perdanţii care dispreţuiau latura fizică. Uitîndu-se în bibliotecă, le descoperise preferinţa pentru subiecte ale spiritului. Sfîntul Augustin. Învăţămintele lui Buddha. Boethius şi roata norocului. Îl intriga faptul că supravieţuitorii unei vieţi active deveneau meditativi şi monastici.

Şi restul, cei care nu se puteau adapta? Se otrăveau, luau supradoze, îşi tăiau venele sau îşi zburau creierii. Poate făceau schimb de sugestii între ei, căci în ultima vreme mai mulţi stătuseră în saună pînă leşinaseră şi muriseră deshidrataţi, sau beau vin în cada plină cu apă fierbinte pînă li se opărea pielea şi mureau din lipsă de oxigen. Adeseori, însă, cînd şi pierdeau cunoştinţa, se scufundau şi se înecau.

Capitolul 12

Saul ieşi din cameră, nedînd atenţie paznicilor. Erau doi la număr – la fel ca aseară, cînd sosise. Totuşi, alţii doi. Don nu glumise. *Vei fi supravegheat.* Fără îndoială, în curînd aveau să-i înlocuiască alţii doi. Schimburi ziua şi noaptea. Cu două sute de mii îţi cumpărai o protecţie a dracului de bună.

Urmărit, coborî la parter. N-avea să fie greu, bănuia,

să afle numărul camerei lui Eliot. Dar la ce bun? Nu se putea apropia de ea fără a alarma gărzile. Putea încerca să se facă pierdut, dar asta i-ar fi alarmat şi mai tare. În plus, încă nu rezolvase problema evadării. Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atîta se întreba dacă ţelul său era măcar cît de cît posibil. Pentru a-şi răzbuna fratele, trebuia să-şi ucidă tatăl, şi totuşi – pentru a rămîne în viaţă – nu-l putea ucide. Contradicţia îi storcea creierii.

Trebuia să existe o cale. Trăgînd concluzia că încă nu ştia destul, începu cercetarea, studiind casa de odihnă, hoinărind prin lobby, magazine şi restaurante, clinica medicală, apoi pe- afară, inspectînd zonele sportive, grădinile, terenurile. Gărzile se ţineau pe-aproape. Oaspeţii însă, simţind pericolul, păstrau distanţa. Privirile lor prudente îl făceau să se întrebe cît de mult le putea folosi nervozitatea în scopuri proprii.

Trecu pe la piscină şi terenul de golf. „Se vede că între timp Eliot a fost anunţat că sînt aici," îşi spuse el, „Deci, ce va face? Varianta logică ar fi să stea în camera lui – ştie că n-aş risca niciodată să mă duc acolo. Totuşi, cît timp poate suporta claustrarea? Ştie că n-am de gînd să plec. Va refuza să se ascundă la nesfîrşit. În loc de a reacţiona faţă de prezenţa mea, va dori să mă facă să reacţionez eu faţă de el.

Dar cum?

Indiferent cum, se va întîmpla curînd. Întrucît pînă la urmă tot va trebui să se arate, n-o să-şi piardă vremea aşteptînd. Va accepta inevitabilul şi va sparge imediat remiza.

Unde, însă? Bătrînul e prea fragil pentru bowling şi tenis. Totuşi, are nevoie să se recreeze. Însă cum ar...?"

Asta trebuia să fie. Dînd din cap satisfăcut, Saul se îndreptă spre sera în construcţie de lîngă pista de jogging, în spatele cabanei.

Îi făcea plăcere să-şi imagineze diferitele moduri de a o folosi.

Dar unde se ducea bătrînul pînă aveau s-o termine?

Capitolul 13

– Nu ştiam că-ţi place pescuitul.

Auzind glasul din spatele lui, Eliot se răsuci dinspre rîul lat şi repede, cu malurile năpădite de copaci şi de arbuşti, deşi în locul acela o pantă cu iarbă cobora spre un golfuleţ cu ape limpezi şi liniştite. Apa avea un miros proaspăt, însă uneori vîntul aducea cîte un iz de vegetaţie putredă – moarte şi descompunere.

Omul de pe mal avea soarele în spate. Lumina îl orbea pe Eliot. Ridică o mînă streaşină la ochi, dînd din cap în semn de recunoaştere.

– Nu mai ţii minte excursiile noastre de pescuit? Îmi place. Dar rareori am avut timp să mă ocup de asta. Acum, însă, cînd am ieşit la pensie...

Zîmbi, trase guta şi puse undiţa pe ţărm.

– A, mi-amintesc excursiile alea la pescuit, cum să nu.

Glasul lui Saul era înăsprit de mînie. Avea tendoanele gîtului încordate, înecîndu-l.

– Numai tu şi cu mine.

Coborî taluzul, cu paşi mari.

– Şi Chris.

Privi încruntat pălăria de pai a lui Eliot, cămaşa roşie cadrilată, blugii noi şi ţepeni, şi cizmele de cauciuc. Mîrîi:

– Nu mai porţi costum negru şi vestă?

– La pescuit? rîse Eliot. Nu port tot timpul haine de birou. Ai uitat cum mă îmbrăcam cînd mergeam toţi trei în camping.

– Revenim mereu la Chris.

Livid, Saul strînse pumnii, apropiindu-se.

Aplecîndu-se, fără a-l lua în seamă, Eliot vîrî mîna în cutia de momeală.

Saul îndreptă degetul spre el, ca şi cum ar fi ţinut un pistol:

– Sper că nu-i o împuțită de acadea.

– N-am *Baby Ruth*-uri, din păcate. Îmi pare rău. Deşi aş vrea să mă fi gîndit. De dragul vremilor trecute. Nu fac decît să schimb momeala.

Din apă se ridică un păstrăv lung de-un cot. Înhățînd o insectă de la suprafața, lăsă în urma sa un cerc ce se mărea.

– Ia uite ce mi-a scăpat. Folosisem rîmă, cînd ar fi trebuit să pun muscă.

– Momeli.

Nările lui Saul fremătau.

– Am întrebat prin jur. Ai doi body guarzi.

– Însoțitori. Întocmai. Castor şi Pollux.

– McElroy şi Conlin, vrei să spui.

– Bravo, dădu Eliot din cap. Aş fi fost dezamăgit dacă nu-ți făceai lecțiile.

– Alți orfani pe care i-ai mințit.

Furios, Saul privi în jur.

– Şi unde naiba sînt?

– Joacă tenis, cred, răspunse Eliot, luînd o a doua undiță. Nu vin cu mine peste tot.

– Nu te simți nervos – stînd singur aici?

– Într-o casă de odihnă? De ce-aş fi nervos? Sînt apărat.

Saul se mai apropie un pas.

– Greşeşti.

– Ba nu, *tu* greşeşti, aruncă Eliot undița, furios. Ai pierdut. Recunoaşte-o. Dacă mă ucizi aici, mori şi tu. După atîția ani, ştiu cum gîndeşti. N-ai fi mulțumit dacă n-ai scăpa cu viață. Dar nu poți.

– Probabil.

– *Nu-i de-ajuns. Ai vrea să fii sigur.*

Lui Eliot îi palpita pieptul.

– De-asta am venit azi singur aici. Aş fi putut sta ascuns în cameră, dar sînt prea bătrîn ca să-mi mai pierd vremea. Locul ăsta e şi-aşa destul de neplăcut. Probabil ai simțit atmosfera. Oaspeții sînt ca şi morți. Pur

şi simplu nu le dă prin cap să se culce şi să-nchidă ochii.

– Ţi-ai săpat groapa.

– Nu eu, îşi ridică Eliot bărbia, mîndru. Curînd, voi avea din nou trandafirii mei. Am asta, arătă el insistent spre undiţă. Deci, iată-mă, cea mai bună ocazie pe care o poţi găsi. Omoară-mă acum şi fugi peste rîu. Cine ştie? Poate chiar reuşeşti să scapi. Altminteri, sau faci pace cu mine, sau, la naiba, lasă-mă-n pace.

Privi spre rîu, înghiţind în sec, slăbit de izbucnire.

– Prefer, totuşi, să ne înţelegem.

– N-o să-ţi meargă aşa uşor.

Saul simţea în gură un gust amar.

– Îmi datorezi un lucru.

– Care?

– O explicaţie.

– De ce? Ar mai conta cu ceva? Dacă ştii despre Castor şi Pollux, trebuie să fi aflat şi despre...

– Aţi fost cinci, îl întrerupse Saul grăbit, scuipînd cuvintele. Descendenţii grupului Abelard iniţial. Fiecare dintre voi avea orfani, fii, loiali pînă la fanatism. Exact ca Chris şi cu mine. Ne foloseaţi ca să sabotaţi operaţiuni pe care le consideraţi greşite.

Gesticulă nerăbdător:

– *Continuă tu.*

– Ai aflat toate astea? clipi din ochi Eliot, uimit.

– Tu m-ai învăţat.

Analizînd noile informaţii ale lui Saul, Eliot se aşeză încet pe mal. Ridurile i se adînciseră. Pielea-i devenise de un pămîntiu mai închis.

– O explicaţie?

Se lupta cu gîndurile. Cîteva momente, stătu neclintit, părînd chiar să nu mai respire.

Apoi oftă.

– În regulă, cred că meriţi...

Miji ochii spre Saul.

– În tinereţe, clătină el din cap, de parcă nici nu şi-ar fi putut aminti de vreo tinereţe, cînd tocmai îmi înce-

pușem meseria... mă întrebam de ce se luau atîtea decizii prostești. Nu doar prostești – dezastruoase. Crude. Cu prețul atîtor vieți. L-am întrebat pe tatăl meu vitreg.

– Auton.

– Şi pe-asta o ştii?

Saul se mulțumi să-l privească.

– Mi-a spus că, la vremea lui, îşi pusese aceeaşi întrebare. I se răspunsese că hotărîrile doar *păreau* dezastruoase. Inferiorii ca el nu puteau înțelege marele ansamblu şi, uneori, trebuia să ia hotărîri care puteau părea prosteşti dintr-un punct de vedere îngust, dar de fapt erau inteligente cînd se ținea seamă de toți factorii. A spus că o crezuse mulți ani, pînă cînd a urcat atît de sus încît ajuns unul dintre cei prezenți în camera aceea şi ceea ce a descoperit a fost că deciziile erau exact atît de prosteşti pe cît păreau. Oamenii aceia nu aveau nici o viziune de ansamblu. Erau la fel de încurcați, de mărunți, ca toți ceilalți. În cele din urmă, avansările mi-au adus accesul în acea cameră şi am descoperit ce voia să spună. Îl văzusem pe secretarul de stat refuzînd să discute cu secretarul apărării – vreau să spun, a întors literalmente spatele grupului şi s-a aşezat pe scaunul lui, cu fața spre un colț. Am văzut oameni certîndu-se despre cine lîngă cine avea voie să şadă – ca nişte copii de şcoală – în timp ce investeau miliare de dolari ca să intervină pe lîngă guvernele străine în numele siguranței naționale, dar de fapt fiindcă marile firme se simțeau amenințate de facțiunile socialiste din acele țări. Susțineau dictaturi sau lovituri de stat fasciste sau...

Se strîmbă dezgustat.

– Ceea ce-am făcut în Ecuador, Brazilia, Zair, Indonezia şi Somalia e de-ajuns ca să-mi vină rău. Una peste alta, au fost ucişi milioane de oameni datorită amestecului nostru. Şi înşelătoria cu gradele. Operativi talentați puşi pe liber cînd trimiteau rapoarte corecte care nu mergeau pe linia politicii actuale. După aceea, cineva de sus rescria rapoartele, pentru ca administrația să citea-

scă ce voia ea. Nu restabilim adevărul. Răspîndim minciuni. Cînd Auton mi-a cerut să-i iau locul ca urmaş al grupului Abelard, am profitat de ocazie. Cineva trebuia să acționeze responsabil, să încerce restabilirea echilibrului şi a normalității.

– Misiunea Paradigma, spuse Saul.

– În regulă, hai să trecem şi la ea. Avem o problemă cu energia. Deci, ce facem? Încheiem o înțelegere cu arabii ca să cumpărăm petrol mai ieftin, cu condiția de a opri ajutorul acordat Israelului. Totul neoficial, desigur, negocierile fiind conduse de miliardari americani – dar cu acordul tacit al guvernului. Rezultatul final? Noi ajungem să conducem maşini mari, în timp ce Israelul dispare de pe fața pămîntului. Nu neg pretențiile facțiunilor arabe. Situația din Orientul Apropiat e complicată. Dar, fir-ar să fie, Israelul există. Vorbim despre distrugerea unei națiuni.

– Deci, m-ai pus să-i asasinez pe negociatori.

– Cîțiva oameni, în comparație cu o națiune. Mesajul era clar – nu încercați şi a doua oară.

– Dar după aia, ai încercat să mă omori pe mine.

– Preşedintele voia să răzbune moartea celui mai bun prieten al său. Cu ancheta susținută de o asemenea putere, ai fi fost descoperit.

– Ştii ce simțeam pentru tine. N-aş fi vorbit.

– Nu de bună voie. Dar, sub efectul chimicalelor, i-ai fi trimis la mine. Iar eu, tot sub efectul chimicalelor, i-aş fi trimis la restul grupului. Trebuia să fie protejat.

– Nu e logic.

– De ce?

– Fiindcă națiunea pe care voiai s-o aperi – Israelul – a fost învinuită.

– Temporar. Odată ce erai ucis tu, plănuiam să demonstrez că acționaseşi din proprie inițiativă. Un evreu, hotărît să-şi apere țara spirituală. Asigurasem deja eşecul ultimelor tale cîteva misiuni – ca să dovedesc că erai instabil. Israelul ar fi fost absolvit de orice răspundere.

– Sigur. Iar eu muream. Asta numeşti tu iubire?
– Crezi că mi-a fost uşor s-o fac? i se frînse lui Eliot glasul. Coşmarurile. Vinovăția. Nu dovedeşte durerea mea că n-am vrut să procedez aşa?
Saul se cutremură de dispreț.
– Vorbe. Castor, Pollux şi cu mine. Cu restul ce naiba s-a întîmplat? Fără a-l pune la socoteală şi pe Chris, încă paişpe orfani.
– Morți.
– În misiuni similare?
Lui Eliot i se puse un nod în gît.
– N-am ordonat-o eu. Au căzut la datorie.
– Şi asta ar trebui să îndrepte totul?
– Ai prefera să fi murit pentru oamenii din camera aia? Erau soldați.
– Roboți.
– Dar lucrînd pentru cineva ale cărui valori sînt mai substanțiale decît cele ale guvernului țării lor.
– Valori? Vrei să vorbim despre...?
Pieptul lui Saul se comprimă.
– Uite una de care n-ai mai auzit. Nu trădezi un om pe care-l iubeşti!
Tremura, încins.
– Noi am avut încredere-n tine. Ce altceva a făcut suportabile căcaturile prin care ne puneai să trecem? Îți doream prețuirea. Iubire? Eşti atît de-al dracului de arogant încît crezi că ai dreptate. Vrei să salvezi lumea? Cînd vom fi cu toții morți, încă or să mai rămînă tîmpiții din camera aia. Şi nici unul dintre noi nu va fi contat. Decît pentru mîngîierea pe care ne-am adus-o unii altora.
– Ți-a scăpat esențialul. Datorită fiilor ca voi şi a operațiunilor pe care v-am pus să le sabotați, am salvat cine ştie cîte mii de vieți nevinovate.
– Dar Chris e mort. Şi-n ce mă priveşte, nici eu nu mă simt prea bine. Ascultă, pe-ăilalți nu-i cunosc. Nici nu-s sigur că mi-ar plăcea.

Aprig, abia capabil să se abţină, Saul clătină din cap cu dezgust şi urcă malul.

– Stai! Nu-mi întoarce spatele! Încă n-am terminat!

Saul nu se opri.

– Vino înapoi! Unde crezi că te duci? N-am spus că poţi pleca!

În vîrf, Saul se răsuci.

– M-am săturat să te mai ascult. Un fiu ar trebui să-şi mîngîie tatăl la bătrîneţe. Eu? Îţi voi face ultimele zile pe pămînt un iad.

– Nu aici! Dacă mă ucizi, mori şi tu, şi pierzi!

– Orice fiu creşte destul de mare...

– Ce?

– Şi de deştept ca să-şi strivească tatăl. Lucrul la care nu te-ai aşteptat a fost că-l iubeam pe Chris mai mult decît pe tine.

Cu o ultimă privire sumbră, Saul se răsuci brusc. Plecînd cu paşi întinşi, dispăru după creasta malului.

Capitolul 14

Rîul şipotea. Eliot încercă să se ridice în picioare, dar îl lăsaseră puterile. Cu genunchii moi, căzu pe mal. În tot timpul discuţiei, se asigurase să nu privească spre înălţimea împădurită de peste rîu.

Acum, însă, o făcu. Derutat.

Castor şi Pollux erau acolo. Împreună cu directorul casei de odihnă, un anchetator venit cu o echipă să investigheze o sinucidere şi, cel mai important, un puşcaş de precizie.

Calculase toate detaliile. Saul avea două variante. Să asculte glasul raţiunii. Nu era oare convingător argumentul – mii de vieţi omeneşti? Nu merita sacrificiul viaţa unui singur om, fie şi Chris?

„Sau, de nu, să-ncerce să mă omoare.

Dacă Saul alegea prima variantă, mi-aş fi putut trăi

ultimele zile în pace, poate revenind la misiunea mea, pentru a salva şi alte vieţi.

Dacă Saul ar fi ales-o pe a doua? Încercînd să mă ucidă, ar fi fost împuşcat. De faţă cu martori, eu aş fi fost absolvit de orice vină. Sfîrşitul ar fi fost acelaşi.

Dar – se încruntă Eliot – ceva n-a mers. Saul a procedat în mod neaşteptat, nealegînd nici una, nici alta. Nu s-a lăsat convins, dar nici n-a încercat să mă omoare. Nu s-a schimbat nimic.

Cu o excepţie.

Părea prea sigur. Îşi echilibra atent acţiunile, fără să se apropie nici un moment prea mult.

O fi ghicit? Este posibil să-l fi învăţat mai bine decît mi-am dat seama? Îmi poate citi gîndurile?

Cu neputinţă."

Capitolul 15

– Ai fost cu ei.

Saul stătea aşezat pe treptele cabanei, aşteptînd, cu ochii îngustaţi.

– Cum? se opri surprins Don, punînd pe treapta de jos un pantof alb înnoroiat.

– Ar trebui să faci ceva cu garderoba.

Don îşi privi genunchiul rupt al pantalonilor roşii de poliester. Maşinal, îşi desprinse scaieţii de pe blezerul marinăresc.

– Am fost la o plimbare.

– Prin pădure. Ştiu. Cu ei, arătă Saul dincolo de terenurile de tenis, spre Castor şi Pollux, anchetatorul sosit dimineaţă cu elicopterul şi un om cu ochi migdalaţi care ducea o cutie prelungă şi îngustă ce-ar fi putut conţine un tac de biliard. Sau o armă cu lunetă.

Apropiindu-se dinspre rîu, Eliot îşi aducea undiţele şi cutia cu momeală.

– Măi, măi, n-a prins nici un peşte.

– Cum adică, am fost cu ei? întrebă Don.

– Cînd am venit aici, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să mă acuzi că plănuiam să asasinez un oaspete. Mi-ai trîntit în cîrcă două gărzi. Apoi, deodată, gărzile au dispărut, aşa că l-am urmărit pe bătrîn pînă la rîu, unde mi-a oferit o şansă de a-l omorî. Cum din capul locului nici n-aveam de gînd să-l omor, habar n-am avut despre ce vorbea. În fond, este tatăl meu. Era evident să vreau să-l revăd. El însă a început să îndruge nerozii, aşa că am plecat, şi n-ai să ghiceşti ce s-a întîmplat după aia. Aşa, deodată, paznicii mei s-au întors.

Arătă spre doi oameni care stăteau în şezlonguri, nu departe de el.

– Ce-ai crede *tu* de asta?

– Păi...

– Pare-mi-se că bătrînul mi-a întins o cursă. Dacă puneam mîna pe el, acum eram mort, şi aveai martori ca totul să fie legal. Ţţ, ţţ, ţţ, Don. Nu-mi protejezi tocmai bine interesele.

Directorul îşi umflă pieptul, ca pentru a protesta. I se dezumflă ca un balon. Renunţă la efort.

– A trebuit să marşez. Bătrînul insista că vrei să-l omori.

– Şi tu, fără nici o dovadă, l-ai crezut.

– Ascultă, s-a dus la echipa de anchetă. Dacă mă opuneam, ar fi crezut că nu-mi făceam datoria. Un test. Asta a fost tot. Dacă n- aveai nici un gînd rău, nu păţeai nimic. Dacă încercai să-l omori...

– Dar n-am încercat. Am plătit o grămadă pentru protecţia mea, şi m-aleg cu ameninţări. Totul e pe dos. Bătrînul tocmai ţi-a dovedit că *el* vrea să mă omoare pe mine. Merit – pe dracu', pretind – acelaşi tratament.

– Ce tot vorbeşti? Eşti deja păzit.

– Arest la domiciliu. Ăia doi nu mă apără. Mă supraveghează. Între timp, Eliot poate face orice pofteşte. Nu-i corect. Ar trebui să fie păzit şi el. Şi nu de clonele

alea două pe care şi le-a adus cu el. De oamenii tăi. E destul de paranoic ca să încerce vreo prostie.

– E absurd.

– Dacă se întîmplă ceva, îţi vei dori pe toţi sfinţii să mă fi ascultat. Anchetatorii au să te dea afară. Îţi spun eu că-i nebun. Şi mai vreau şi ca bandiţii ăia doi ai lui să fie supravegheaţi.

– N-am atîta personal!

– Încă şase gărzi?

– În trei schimburi? Pe lîngă cei pe care ţi i-am repartizat ţie? Face douăzeci şi patru! se bîlbîi Don. Am nevoie de oameni şi prin alte locuri! Şi ăsta nu-i decît începutul! Dacă i-apucă şi pe ceilalţi oaspeţi? Au să vrea şi ei protecţie! Mulţi dintre ei erau duşmani înainte de-a se retrage! Singurul motiv pentru care pot dormi noaptea e încrederea în casa de odihnă! Dacă se gîndesc că neutralitatea ei ar putea fi violată... să urmărim oaspeţii pretutindeni? Body guarzii să se calce pe picioare? O casă de odihnă trebuie să fie liniştită şi paşnică!

– Crezi că ăilalţi n-au observat că ai pus oameni să mă supravegheze? Azi dimineaţă cînd m-am dus la micul dejun, toată lumea din restaurant s-a uitat la paznicii mei şi abia aşteptam să ies de-acolo.

– Eşti aici doar de două zile şi...

– Ce?

– Ameninţi patruzeci de ani de tradiţie.

– Nu eu. Eliot. Şi tu. Nu eu i-am cerut pe dulăii ăştia. Ce-i valabil pentru mine trebuie să fie şi pentru el. Dacă mie mi se-agaţă tinichele, atunci, la dracu, şi lui îi trebuie agăţate.

Don dădu din mîini:

– N-am să-i pun paznici. Nebunia asta nu poate fi lăsată să escaladeze.

– Logic, nu mai ai decît o singură altă variantă.

– Care? se arătă Don plin de speranţă.

– Fă-o invers. De-escaladeaz-o. Cheamă-ţi dulăii înapoi.

Capitolul 16

Încadrat de Castor şi Pollux, Eliot se încordă cînd intră în seră.

Abia îi aşteptase terminarea. Nerăbdător ca un îndrăgostit, venea la trandafirii lui.

Dar mai era cineva înăuntru. În celălalt capăt, un om se ridică de sub o masă şi ieşi prin spate.

Eliot se încruntă.

– Stai o clipă! Ce făceai...?

Repezindu-se la uşă, o deschise larg, pentru a-l vedea pe Saul traversînd pista de jogging, spre cabană.

– Vino-napoi aici!

Saul o luă la fugă.

– Ce voia să...? se răsuci Eliot spre Castor şi Pollux. Uitați- vă sub masa aia.

Nedumerit, Castor îngenunche. Dibui pe dedesubt şi murmură:

– Sîrme.

– Ce?

Surprins, Eliot se lăsă pe vine, privind sub masă. Două fire, unul roşu, altul negru, atîrnau printr-o gaură a mesei, ducînd la un strat de trandafiri.

– Iisuse!

– Nu-i nici o bombă. Nu aici, spuse Percival.

– La fel cum l-a omorît pe Landish, luciră ochii lui Eliot. Ce mai aşteptați? Chemați paza. Să-l oprească dacă încearcă să părăsească incinta.

Sări în picioare, aproape chiuind.

– Acum l-am prins. Pot dovedi că vrea să mă omoare.

Castor se repezi spre telefon.

– Crede că-şi poate pune mintea cu... nici măcar atît de rapid n-a fost ca să termine pînă ajungeam eu aici, rîse Eliot. L-am bătut.

Întorcîndu-se, strigă spre Castor, aflat la telefon:

– Zi-i directorului ăluia să vină aici!

– De unde-o fi luat explozivii? întrebă Pollux.

– Din acelaşi loc ca voi! Uitaţi-vă-n jur! Îngrăşăminte! Muşchi de turbă! S-a putut duce la farmacie, să-şi mixeze un cocktail! Nu-i trebuiau decît baterii şi...

Îşi afundă mîinile în răzorul de trandafiri.

– Ajutaţi-mă să-l găsesc!

Pollux îl privea deznădăjduit.

Capitolul 17

Cînd sosi, Don deschise gura. Nu ieşi nici un sunet. Sera fusese construită după planurile lui Eliot. Echipamente de mare fineţe. Varietăţi rare. Acum totul era distrus. Eliot începuse cu stratul de sub care atîrnau firele. Urmărindu-le prin pămînt şi trandafiri, smucise şi săpase, trăgînd, aruncînd, repezindu-se de la un răzor la altul pînă se umpluse de pămînt, iar în jurul lui zăceau trandafiri.

– Unde-i? La dracu', ştiu că-i aici! A amplasat o bombă! Trebuie s-o găsesc!

Azvîrlind cu pămînt, se ciocni de un peete de sticlă, aproape spărgîndu-l.

Castor şi Pollux se repeziră să-l ajute.

– *Unde-a pus-o?*

Împingîndu-şi fiii la o parte, Eliot smuci de cabluri, clătinîndu-se îndărăt cînd acestea se desprinseră. Se holbă la cele două capete goale.

– O, Iisuse, nu. Ticălosul...! Nu era nici o...!

Suspinînd, bătrînul se lăsă moale pe podea.

Capitolul 18

„Ne-a făcut-o," îşi spuse Don. „Mare figură. Mai mult n-o să-i meargă."

Durase o oră ca să rezolve consecinţele tulburătoare ale întîmplării din seră – asistenţi medicali examinîndu-l pe Eliot înainte de a-l conduce înapoi la cabană; specialişti genişti verificînd absenţa explozivilor. Pînă la urmă, însă, reuşise să scape. Intrînd ca o furtună în sala de gimnastică din cabană, se opri în faţa adjunctului:

– Grisman ar trebui să fie aici.

– A plecat acum un minut.

Don se repezi înapoi pe uşă. Prea furios ca să aştepte ascensorul, porni tropăind pe scări. Grisman trebuia să-şi schimbe hainele.

Transpirat, spunîndu-şi că trebuia să-şi regăsească stăpînirea de sine, ajunse la etajul doi, răsucindu-se la timp pentru a-l vedea pe Grisman intrînd în camera lui.

– Hei, stai pe loc! Vreau să-ţi vorbesc!

Grisman, însă, nu-l auzi. Intrat deja în cameră, închise uşa.

Don o luă cu paşi apăsaţi pe culoar.

– Ticălosule!

La două camere distanţă, unda de şoc îl doborî de pe picioare. Se lovi la cap, cu urechile răsunîndu-i în timp ce uşa camerei lui Grisman zbura din ţîţîni.

– Nu!

Năucit, Don se tîrî spre uşă. Oaspeţii deschideau alte uşi. Nu le dădu atenţie.

– Grisman!

Simţind miros de pucioasă, Don se strecură înăuntru.

Camera era distrusă, stereo-ul, televizorul şi computerul sfărîmate, pereţii arşi. Pe pat fumegau tăciuni.

Alarma de incendiu urla.

– Grisman!

Tuşind, se repezi spre baie.

Acolo! Pe jos! Slavă Domnului, respira!

Capitolul 19

– Doar nu vorbeşti serios! Crezi că eu...!

– Sau tu, sau ei, arătă Don spre Castor şi Pollux.

– Singur a făcut bomba! insistă Eliot.

– Şi a detonat-o? Ridicol. N-a lipsit mult să-i facă de petrecanie.

– N-a lipsit mult? Crezi că-s cai verzi pe pereţi în mă-sa! Nu se vede cu ochiul liber? S-a ascuns în baie înainte de a o declanşa!

– Dar de ce să...?

– Ca să cadă vina pe mine, pentru numele lui Dumnezeu! A făcut trucul cu sîrmele ca să pară că eram destul de furios ca să i-o plătesc!

– Sau poate tu singur ai meşterit sîrmele. Ca să cadă vina pe el. Să pară că se juca de-a bombele şi una dintre ele a explodat.

– Tîmpitule...! Crezi că dacă eu puneam o bombă, nu-l omora?

– Cred că regulamentul spune că dacă un oaspete cauzează neplăceri, pot să mă răzgîndesc. Cer o audiere. Ceea ce mi-ar plăcea nespus – nu ştiu cine-i de vină, aşa că mă iau de amîndoi – e ca tu şi fi-tău să vă rezolvaţi problema altundeva.

Capitolul 20

Saul zăbovea în lobby, privind spre lift şi scări. Arsurile îl dureau, dar se simţea prea surescitat ca să-i pese. Prefăcîndu-se interesat de o vitrină cu pantofi de jogging, studia imaginea reflectată a intrării în restaurant.

La ora şapte, răbdarea îi fu răsplătită: Eliot – flancat de Castor şi de Pollux – coborî scara. Intrară în restaurant. Aşteptă un moment şi îi urmă.

Oaspeţii reacţionară imediat, lăsînd jos furculiţele, înghiţind cu noduri, privind de la Saul la Eliot şi înapoi. Simţind tensiunea, cîţiva cerură nota de plată. Alţii, intrînd, aruncară o privire rapidă şi se retraseră în hol. În salon se lăsă o tăcere încărcată.

Deşi Eliot stătea cu faţa spre intrare, studia meniul, vorbea cu Castor şi cu Pollux şi evita intenţionat să-l observe pe Saul.

– Aş prefera masa de-acolo, îi spuse Saul şefului de sală.

– V-aş putea-o propune pe cea de-acolo, domnule – în colţ?

– Nu, cea din faţa bătrînului îmi convine de minune.

Nu-i dădu şefului timp să discute. Străbătînd sala, se aşeză drept în faţa lui Eliot, la doi metri distanţă.

Eliot încercă să-l ignore. Alţi meseni se ridicară şi ieşiră. Înconjurat de mese goale, Saul continua să-l privească.

Eliot sorbi din paharul cu apă.

Saul sorbi şi el.

Eliot rupse o bucată de pîine cu usturoi.

Saul făcu acelaşi lucru.

Mestecau într-un ritm.

Eliot se şterse la gură cu un şervet.

Saul îl imită, nedesprinzîndu-şi ochii dintr-ai lui Eliot. Îi făcea mare plăcere să ştie că folosea împotriva tatălui lor unul din trucurile lui Chris. Chris îi vorbise despre mănăstire. „Unii dintre noi doreau cu disperare să rămînă. Cîţiva, însă, voiau să plece. Nu aveau curajul s-o spună. Aşa că se dădeau în spectacol. Cel mai bun mod? Să-ţi rîzi de un comesean. Te aşezi în faţa lui şi-i imiţi toate mişcările. N-are cum să se apere. Oponentul cade în capcana repetiţiilor tale. Tu îl urmăreşti, el te urmăreşte pe tine. Nu poate ieşi din joc. Îl scoate din

minți. Pînă la urmă, se plînge. Ironia e că starețul mănăstirii nu poate şti dacă tu creeai probleme, sau celălalt avea doar năluciri."

Saul reproducea fiecare mişcare a lui Eliot.

O mînă dusă la bărbie.

O scrăpinare a sprîncenei.

Un oftat de exasperare.

Dură zece minute. Deodată, Eliot îşi aruncă şervetul, pornind furios spre hol, cu Castor şi cu Pollux după el.

– Nu i-o fi priit ceva? întrebă Saul în salonul pustiu.

Capitolul 21

Coborî în hol, nedumerit, informat fiind că avea o vizită. Casa de odihnă le îngăduia, cu condiția ca acreditările să fie în ordine şi la percheziție să nu se găsească arme. Dar nu-şi putea imagina cine ar fi vrut să-l vadă. Bănuia că Eliot riposta.

Cînd însă văzu cine era, simți un gol în stomac. Se opri, uimit.

– Erika? Cum ai...?

Îmbrăcată într-o fustă bej şi un tricou galben, traversă holul, zîmbind, şi-l îmbrățişă.

– Slavă Domnului, eşti viu.

Cu brațele ei împrejurul său, îi era greu să mai respire. Timpul se oprise în loc.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici.

Tremurînd, derutat, se aplecă înapoi:

– Orlik... Cum...?

– E mort.

Părea tulburată.

– Înainte de-a fi fost ucis, m-a lăsat să fug. Mi-a spus unde te duseseşi. Îți explic mai tîrziu.

Se încruntă la vederea feței lui, preocupată:

– Ce ți s-a-ntîmplat?

– Arsurile astea? îşi atinse Saul uşor obrajii, după

care privi prin lobby, repetîndu-i cuvintele. Îţi explic mai tîrziu.

Zîmbi, nerăbdător să-i povestească ce făcuse.

Ea însă clătină din cap, încruntîndu-se şi mai tare.

– Nu numai arsurile.

– Ce mai e?

– Ochii. Nu ştiu cum să-i descriu... Sînt...

– Haide. Spune.

– Îmbătrîniţi.

Saul tresări, simţindu-se ca atins de un curent electric. Răvăşit, simţi o nevoie bruscă de a schimba subiectul.

– Să mergem.

Încerca să pară nepăsător.

– Hai să-ţi arăt locurile.

Soarele era puternic. Îl durea capul, în timp ce mergeau pe o alee albă pietruită, prin dreptul unei fîntîni arteziene, înconjuraţi de munţi.

Nu putea uita, însă, cuvintele ei.

– N-am dormit bine.

Erika se întoarse pe neaşteptate cu faţa spre el, îngrijorată.

– Obrajii tăi. Sînt...

– Ce-i cu ei?

– Slăbiţi. Uită-te la tine. Ai pierdut în greutate. Eşti palid. Te simţi bine?

– L-am...

– Ce?

– Aproape l-am bătut. Aproape am învins.

Ochii îi străfulgerară, deşi erau negri.

Erika îl privi, copleşită.

– Mîine are loc o audiere, continuă Saul. Ca să decidă dacă ne cer să plecăm. De cum a ieşit din incintă...

Îl întrerupse cu emfază:

– Nu merită efectul pe care-l are asupra ta. Te-ai schimbat. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă. Am o maşină. Am putea...

– Nu acum, cînd e aproape gata.

– Nu va fi niciodată gata. Ascultă-mă. Ştiu că ţi-am spus să te răzbuni. Dar am greşit.

– N-aveai cum greşi, din moment ce mă simt atît de bine.

– Dar vei pierde.

– Nu şi dacă scap viu.

– Orice-ar fi. Asta nu mai e o treabă profesională. E ceva personal. Nu eşti pregătit emoţional pentru aşa ceva. Vei suferi toată viaţa.

– Pentru a-mi fi răzbunat fratele?

– Pentru că-ţi vei fi ucis tatăl. Condiţionarea ta e prea puternică.

– Pe asta contează şi el. Dar îl înving.

În glas i se simţea tăişul ascuţit al urii.

Şi deodată, Erika ştiu că trebuia să plece de-acolo. Se simţea ca pe lumea cealaltă. Era un loc al răului. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea repulsie.

Singura ei speranţă era de a-l ispiti să vină şi el. Plănuise să rămînă peste noapte, dar simţea că nu avea la dispoziţie decît după-amiaza.

Îşi povestiră ce li se întîmplase de cînd fuseseră ultima oară împreună. Se întoarseră la cabană, urcară în camera lui Saul şi se dezbrăcară încet unul pe celălalt. N-o interesa sexul. Voia să-l ademenească, să-i salveze sufletul.

Dar, chiar în timp ce se îmbrăţişau, acoperindu-se unul pe altul cu goliciune, Saul se cutremură alarmat. Ştia că nu era posibil, iar i se părea că alături zăcea şi Chris, mustrîndu-l cu ochi lipsiţi de viaţă.

Vinovăţia în răvăşi minţile. „N-ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să-l vînez pe Eliot."

Singurătatea, însă, insista. Împreunîndu-se cu Erika, îşi dădu seama dintr-odată că nu doi, ci trei se tăvăleau prin pat. Nu numai el şi Erika, ci şi Chris.

– Te iubesc! exclamă. O, Doamne!

Iar Erika, ştiind că se întîmplase ceva cumplit, mai ştiu şi că-l pierduse.

Capitolul 22

– Nu rămîi nici măcar la cină?

Erika aruncă o privire spre cabană, revoltată.

– Trebuie să plec.

– Speram să poți...

– Să te-ajut? Nu, nu e bine. Locul ăsta e... Vino cu mine.

Saul clătină din cap:

– N-am terminat.

– Nu contează dacă-l omori. Nu înțelegi? A învins deja. Te-a distrus.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Îl sărută.

– Te-am pierdut acum zece ani. Azi, te-am pierdut din nou.

Clătină din cap cu tristețe.

– Ai să-mi lipseşti.

– Peste o săptămînă, voi avea ceea ce doresc. Voi putea veni la tine.

– Nu.

– Îmi spui să nu vin?

– Vreau să vii. Dar n-o vei face.

– Nu înțeleg.

– Ştiu.

Îl sărută din nou.

– Ăsta-i necazul.

Urcînd în maşină, îşi frecă ochii înlăcrimați.

– În caz că mă înşel, vei afla de la ambasadă unde mă găseşti.

– Ştiu eu un loc în Grecia, spuse Saul. Marea e atît

de albastră...

Din gîtul ei scăpă un sunet chinuit.

– Pe pariu. Şi valurile se rostogolesc, şi înotul e... Ce să mai zic? Ia ghici.

Îşi ridică bărbia. Îi tremura.

– Mă gîndeam să-mi dau demisia. Pe curînd, iubitule. Ai grijă.

Porni maşina şi se îndepărtă în lungul drumului.

Capitolul 23

Răscolit, o privi pînă cînd maşina dispăru între copaci, spre drumul din mijlocul văii. Simțea un gol interior. Creierul i se învîrtea, ca şi cum o influență din afară ar fi intervenit asupra unui sistem perfect închis. „Ce se-ntîmplă cu mine?“

Derutat, se întoarse să urce înapoi treptele cabanei, înțelegînd deodată ce încercase să-i spună Erika. „Am rămas aici. Pînă cînd bătrînul nu-şi va primi pedeapsa, n-am s-o mai văd.

Dar atunci va fi prea tîrziu. Mi s-a oferit, şi în schimb, l-am ales pe tatăl meu.

Cum m-ar mai putea primi după asta?“

Amintindu-şi sentimentul chinuitor în legătură cu casa de odihnă, dintr-odată se întrebă dacă nu cumva se condamnase singur. Ba chiar sări de pe trepte, să alerge la o maşină şi...

„Ce? Să fug după ea? Să-i spun că plecăm împreună?“

Interveniră gînduri despre Eliot. Paralizat pe scară, privi din nou spre drumul dintre copaci. Presiunea creştea în trupul lui. Chinurile îi sfîşiau sufletul. Voința îi oscila

cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

Ce să facă? Pe cine să aleagă? În fața lui părea să stea Chris, cu ochii îngustați acuzator.

Paralizia se preschimbă în hotărîre.

Capitolul 24

Don umbla prin încăpere, gesticulînd furios spre piscina de dincolo de peretele-fereastră al cabinetului său. Deşi era o zi însorită şi caldă, bazinul era gol.

– Cu toate figurile pe care le-ați făcut, oaspeții sînt stît de nervoşi încît nici nu mai vor să iasă din camere. Restaurantul e pustiu. Terenurile – ce naiba, aş putea trimite afară fete goale dansînd, şi n-ar fi nimeni să le bage-n seamă. S-au răspîndit zvonuri despre... neînțelegerea voastră, să-i spunem? Deştepții de-afară zic: Nu vă apropiați, alegeți casa de odihnă din Hong Kong sau din Elveția. Şi să mai vorbeşti despre belele. Gaşca voastră-i de belea.

Beleaua la care se referea consta din Eliot, Castor, Pollux şi Saul. Stăteau aşezați – Eliot cu escorta lui despărțiți de Saul, pe care-l păzeau gărzile – în timp ce Don continua:

– Deci, iată care e situația. Regulile sancțiunii obligă casa de odihnă să primească un operativ la nevoie, cu condiția să plătească taxele necesare. Dar regulile nu-l silesc pe director să înghită oaspeți indisciplinați. Am luat legătura cu superiorul meu şi i-am explicat problemele de-aici. Am anunțat comitetul de supraveghere. Am cerut o audiere şi am primit o sentință. Regula Abelard spune că dacă un director are motive suficiente – şi, Christoase, dacă nici eu n-am motive suficiente! – poate cere unui oaspete să-şi facă bagajele.

Arătă spre uşă:

– Şi să plece.

Eliot îşi îndreptă spinarea, furios:

– Şi să-l lase pe omul ăsta să-ncerce să mă omoare de cum părăsesc incinta?

– Am spus eu că-l las să te omoare? Nu sîntem animale. Comitetul s-a pregătit pentru un compromis. Ai plătit servicii de care n-ai beneficiat, aşa că iată un cec care-ţi rambursează balanţa de cheltuieli. Aşa e cinstit. Ţi-ai dedicat viaţa meseriei. Meriţi o şansă. Deci, ceea ce-ţi oferim sînt douăzeci şi patru de ore. Timp destul pentru un om cu experienţa ta. Poţi să dispari pe veci, date fiind relaţiile de care dispui. Ai la dispoziţie toată noaptea. Linişteşte-te. Mîine dimineaţă, însă, la ora opt – predai camera. Vreau să pleci de-aici. Şi peste o zi va trebui să plece şi Grisman. Poate atunci restul oaspeţilor se vor simţi bine din nou.

Foindu-se pe scaun, Eliot îl fulgeră din priviri pe Saul. Care se mulţumi să rînjească, ridicînd din umeri.

Capitolul 25

Soarele cobora neabătut spre munţi, aruncînd o aură roşiatică pe fereastra camerei lui Eliot.

– Nu mă interesează, bolborosea răguşit Eliot în receptor. Nu-mi pasă de cîţi oameni e nevoie sau cît costă. Vreau ca mîine valea asta să fie astupată. Să fie omorît de cum iese din casa de odihnă. Nu, nu m-asculţi. Nu echipa care a-ncercat să-l oprească să intre aici. Ce-i cu tine? M-am săturat de păguboşi. Am zis că-i vreau pe cei mai buni.

Îl dureau degetele de cît de tare strîngea telefonul. Se încruntă.

– Cum adică nimeni nu-i mai bun decît Grisman? Eu sînt mai bun. Fă ce ţi se spune.

Eliot trînti receptorul şi se întoarse spre Castor. Pollux era pe culoar, unde gărzile trimise de Don îl ţineau pe Eliot cu escortă cu tot în arest la domiciliu.

– Ai primit confirmarea locurilor?

Castor dădu din cap:

– *Air Canada* de la Vancouver, spre Australia. Mîine dimineață la ora şapte.

– Asta ar trebui să ne dea o grămadă de timp.

Castor ridică din umeri:

– Poate că nu. Romulus ştie că nu te va mai putea găsi niciodată dacă rămîne cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Sînt toate şansele să încerce o ieşire în forță înainte.

– Cu siguranță că va încerca. Şi contez pe asta. Va dori să înceapă urmărirea cît mai curînd posibil... ceea ce e în avantajul meu.

Castor se încruntă:

– Nu văd cum.

– Ceea ce i-am spus idiotului ăluia de la telefon era adevărat. Nimeni nu e mai bun decît Romulus. Doar eu. Şi voi doi. I-am supervizat instructajul. Pot ghici ce face. Greşeala pe care am comis-o din start a fost că am delegat alți oameni să-mi facă mie treaba.

– Dar ai ordonat ca o echipă să blocheze valea.

Eliot dădu din cap:

– Romulus se aşteaptă la asta. Dacă nu creez o diversiune, va simți capcana cea mai mare. Fireşte, echipa ar putea să aibă noroc şi să-l omoare.

Îşi țuguie buzele zbîrcite, meditînd.

– Mă-ndoiesc, totuşi. În sălbăticie e la el acasă. Dacă pleacă la fel cum a venit, nici chiar o mie de oameni n-ar putea pîndi fiecare cotlon al munților.

Castor se lumină la față:

– În cazul ăsta, însă, vom fi protejați. Mersul prin munți cere timp. Va rămîne şi mai mult în urma noastră. Nu ne va putea ajunge.

– Şi de-asta va alege altă cale.

Expresia încîntată a lui Castor se întunecă, încruntîndu-se din nou.

– Dar ce cale e aia? Şi cum îl putem opri?

– Închipuie-ţi că eşti în locul lui. Nu-i greu de prevăzut ce va face. Logic, nu are decît o singură variantă.

– O fi logic pentru tine, dar...

Eliot îi explică, iar Castor dădu din cap, din nou încrezător, impresionat.

Capitolul 26

Soarele coborîse pe trei sferturi. Umbrele se alungeau peste vale, la început aproape vineţii, apoi cenuşii, în curînd negre, tivite cu ceaţă.

Saul nu observă. Stătea în camera întunecată, aşezat pe covor cu picioarele încrucişate, limpezindu-şi mintea, pregătindu-se. Ştia că uşa odăii era păzită de gărzile de-afară pentru a-l împiedica să facă vreo mişcare contra lui Eliot cît timp bătrînul mai era în casa de odihnă. Presupunea că şi Eliot cu escorta sa erau sub supraveghere.

N-avea importanţă. În pofida dorinţei, nu putea risca să-l ucidă pe Eliot acolo. De cînd sosise, principala lui intenţie fusese aceea de a-şi împlini răzbunarea, supravieţuind totuşi pentru a se bucura de satisfacţia de-a şti că-şi achitase datoria de onoare faţă de Chris.

Fratele lui. Furia îl ardea pe dinăuntru. Se concentră să şi-o potolească. Acum, cînd ajunsese aproape de ţel, trebuia să se purifice de diversiuni, să ajungă la puritatea samuraiului, să se dovedească profesionistul care-l învăţase Eliot întotdeauna să fie.

Meditînd, ajungînd în nucleul perfectei hotărîri şi nemişcări, consolidîndu-şi gîndurile, instinctele şi talentele, repeta mut o mantră, iar şi iar.

Iar şi iar. Simţea spiritul fratelui său contopindu-se cu el.

Chris. Chris.
Chris. Chris.
Chris.

Capitolul 27

Dimineaţa era mohorîtă. Norii pluteau jos, în văzduhul umed şi rece ameninţînd a ploaie. Un microbuz *Chevrolet* albastru-închis – fără cromuri, fără culori albe, nimic care să atragă atenţia – aştepta pe aleea cu pietriş din faţa cabanei.

Doi valeţi umpleau compartimentul din spate cu valize şi saci de haine, după care închiseră portiera şi aşteptară, la distanţă.

Fix la opt, uşa cabanei se deschise. Eliot, Castor şi Pollux, încadraţi de gărzi, ieşiră pe verandă. Don veni imediat în urma lor.

Eliot purta uniforma – costumul negru cu vestă şi pălăria homburg. Se opri cînd văzu maşina, apoi se răsuci spre dreapta, mijind ursuz ochii spre Saul, care stătea în capătul verandei, flancat de alte gărzi.

Începuse să se lase negură. Nările lui Eliot se dilatară dispreţuitoare. Momentul de tensiune se prelungea.

Întorcîndu-se brusc, bătrînul apucă balustrada şi coborî pe trepte. Castor îi deschise portiera din spate, o închise de îndată ce tatăl său se aşeză şi urcă în faţă cu Pollux, răsucind cheia de contact. Motorul ambală de îndată, răsunînd ca un V-8 mare.

Furgoneta o luă din loc, scrîşnind cu pneurile pe prundiş. Saul îşi îngustă cîmpul vizual pînă cînd nu mai văzu decît luneta portierei din spate. Concentrat, îşi focaliză atenţia în ceafa lui Eliot, pe conturul homburgului.

Dar bătrînul nici nu întoarse capul spre el.

Chevrolet-ul acceleră, micşorîndu-se, cu vuietul scăzîndu-i. Curînd, silueta sa întunecată se contopi cu verdele pădurii.

Privindu-l cum dispărea, Saul se încordă, cu inima bătîndu-i tunător.

Trufaş, Don se apropie.

– Cam mult de aşteptat, mm? Douăzeci şi patru de ore. Pariez că eşti tentat să fugi la parcul auto şi să furi o maşină ca să te iei după el.

Saul privea spre drumul dintre copaci.

– Sau elicopterul din spate, continuă Don. Fac prinsoare că abia te stăpîneşti să nu-ncerci, mm? E tentant, mai mult ca sigur, nu?

Cînd se întoarse spre Don, Saul avea ochii negri.

– Hai şi-ncearcă, continuă Don. De-asta te-am lăsat să ieşi din cameră azi dimineaţă. Ca să-l vezi pe bătrîn plecînd şi poate să-ţi pierzi calmul. Fă-o. Cedează. Dă buzna şi-ncearcă să-l urmăreşti. Mi-ai fost ca un cui în cap de cînd ai venit aici. Mor să te văd ciuruit pentru c-ai nesocotit directiva comitetului.

Nici acum Saul nu-i răspunse, ci se strecură pe lîngă el, îndreptîndu-se calm spre uşa cabanei.

– Nu? întrebă Don în urma lui. Azi n-avem chef să facem năzbîtii? Măi, măi! Ei, asta-i o noutate.

Gărzile îl încadrară pe Saul în timp ce deschidea uşa.

– În cazul ăsta, amice, du-te-napoi în camera ta şi-acolo să-mi stai, se răsti Don. Douăşpatru de ore, Aşa-i înţelegerea. Mîine dimineaţă, poţi să-l fugăreşti cît vrei.

Se îmbăţoşă cît era de înalt.

– Numai să-l mai găseşti.

Saul îi aruncă o privire indiferentă şi intră.

Gîndise cu desăvîrşită grijă, noaptea, revăzînd diversele planuri...

Cînd totul fusese analizat, nu-i mai rămăsese realmente decît o singură variantă.

Capitolul 28

Don se frecă la ochi. Pesemne avea vedenii. Nu se putea întîmpla cu adevărat. Cu iuțeala fulgerului, cînd intră înăuntru, Grisman făcu ceva cu coatele. Numaidecît, paznicii de lîngă el se prăvăliră îndărăt, căzînd unul peste altul, rostoglindu-se. În acelaşi moment, uşa cabanei se trînti. Încuietoarea trosni.

– Ce nai...? Iisuse!

Îmbrîncindu-se, gardienii se adunară pe picioare, înjurînd, se repeziră la uşă şi începură să tragă de ea, lovind-o cu furie.

La rîndul său, Don înghețase, nevenindu-i să creadă, descumpănit. Nu era posibil. Se simțise atît de sigur pe sine cînd îl sîcîise pe Grisman încît îşi putea paria prima că nenorocitul de gîlcevitor fusese în sfîrşit pus la punct.

Of, futu-i mama mă-sii, nu. Nu era cu putință. Grisman chiar o făcea, ieşind în forță.

– Parcul auto! strigă Don. Heliportul! Nu mai dați în uşa aia împuțită, boilor! Luați-i-o-nainte!

Fugea deja pe trepte. Se răsuci isteric la stînga şi se năpusti spre latura cabanei.

Capitolul 29

Nu fusese complicat. Odată ce stabilise singura tactică logică, Saul nu făcuse decît să-şi imagineze felurite scenarii, anticipînd şi prevăzînd cînd urma să aibă cea mai bună ocazie de a-şi aplica planul. La primul moment probabil, acționase. Pe verandă, în spațiu deschis, în prezența lui Don şi a multor gărzi, cu Eliot abia plecat, cine s-ar fi aşteptat ca Saul să facă probleme atît de curînd? Categoric, nu Don şi gardienii. Încrederea lor lucrase în

avantajul lui.

Pe cînd paznicii îşi reveniră destul ca să se repeadă la uşa încuiată, Saul alerga prin hol. Nu se vedea nici un oaspete, dar cîţiva membri ai personalului înlemniră cu gurile căscate de surpriză. În stînga, cu coada ochiului, reperă un gest grăbit, cînd recepţionerul se repezi la telefon. În urma sa, Saul auzea bubuiturile înfundate ale gărzilor care încercau să spargă uşa. Goni printr-un culoar de lîngă scară, simţind mişcare în dreapta: un paznic ieşea din restaurant, văzîndu-l pe Saul, auzind strigătele, înţelegînd şi scoţînd pistolul.

Vacarmul împuşcăturilor fu amplificat de pereţii lustruiţi ai holului. Gloanţele de înfipseră în balustrada scării, aruncînd aşchii. Saul, însă, ajunsese deja la adăpostul coridorului. Mărind viteza, cîrmi spre o uşă din capăt, într-o nişă de sub scară, deschizînd-o exact în clipa cînd un paznic din partea cealaltă întindea mîna spre clanţă. Probabil că omul auzise focurile şi se grăbea să vadă ce era. Nu era însă pregătit pentru podul palmei lui Saul care i se trînti în cuşca toracică. În timp ce gardianul cădea, gemînd, Saul îi smulse din mîini un *Uzi* şi se răsuci să ciuruiască holul în urma lui. Paznicul de-acolo se trînti înnebunit la adăpost.

Saul nu stătu pe gînduri. N-avea timp. Sări peste omul pe care-l doborîse, apoi fugi pe o scară scurtă, răsturnînd un dulap metalic înalt pînă-n tavan, plin cu prosoape, săpunuri şi hîrtie igienică pe rafturi. Dulapul se prăbuşi în urma lui, obiectele revărzîndu-se într-o cascadă, baricadînd coridorul îngust.

O cameristă apăru nedumerită într-o uşă deschisă din dreapta, înţelese repede ce se întîmpla şi se retrase, speriată. Saul se răsuci din nou cu automatul, trase o rafală de avertisment spre cel care-l urmărea şi se repezi afară pe o uşă din dos.

Cînd sosise la casa de odihnă, aplicase automat o regulă de-a lui Eliot şi cercetase terenul de vînătoare, familiarizîndu-se cu amplasamentele. Acum, năvălind afară,

ajunse la cele cîteva trepte pe care le aşteptase. Le sări cîte trei, continuîndu-şi goana.

Norii pluteau şi mai jos, plumburii şi deprimanţi. În faţa lui se întindeau terenurile posomorîte, parcul auto învăluit în ceaţă la dreapta, heliportul în stînga.

În timp ce burniţa îi umezea obrajii, îngheţată în contrast cu sudoarea fierbinte, ştiu exact încotro s-o ia şi ce avea de făcut.

Capitolul 30

Cu respiraţia tăiată, poticnindu-se înnebunit pe lîngă cabană pînă în spate, Don răcnea la gărzile dinaintea lui:

– La dracu', – gîfîi – despărţiţi-vă! Luaţi-i-o înainte!

Se opri, sufocat, ştergîndu-şi faţa de umezeală.

– Heliportul! Parcul auto!

Paznicii se supuseră.

Încordîndu-se să respire, adunîndu-şi puterile, Don se puse din nou în mişcare, cotind prin dosul cabanei în timp ce un gardian se strecura afară, cu pistolul întins.

– Unde e? strigă Don.

– A ieşit pe uşa asta.

Gardianul vorbea cu glas scăzut, ghemuindu-se după treptele de beton, şi îl avertiză:

– Lasă-te-n jos pînă nu te-mpuşcă.

– Nu-i înarmat.

– A smuls un *Uzi* de la Ray.

– Adică *Grisman* trăgea acolo-năuntru?

Pe Don îl trecu un fior prin şira spinării, făcîndu-l să se cutremure.

– Crezusem că era... Iisuse!

Se trînti pe gazon, tremurînd şi mai rău cînd iarba udă îi îmbibă pantalonii cadrilaţi şi sacoul sport roşu.

– Unde naiba e?

Cocoşat, paznicul continuă să ochească spre diferite

zone ale curții.

Don înfrunta spaima paralizantă şi, spre propria-i surprindere, se rostogoli către gardian, tîrîndu-se pe treptele de beton şi ghemuindu-se lîngă uşă.

– Walkie-talkie-ul. Dă-l încoa'!

Fără a-şi abate privirea dinspre terenuri, gardianul scoase stația radio din teaca de la cingătoare şi i-o întinse.

Don apăsă butonul de emisie, alarmat de sunetul horcăit al propriului său glas:

– Aici directorul. Parcul auto, raportați.

Eliberă butonul. Paraziții pocniră.

– Nici urmă de el, spuse un glas. Continuăm căutarea.

– Heliportul, pufni Don în radio.

– Negativ, răspunse cineva. Am fixat un perimetru în jurul aparatului. Cu atîtea arme spre el, ar fi sonat să-ncerce să se-apropie.

Don tresări, cînd în spatele lui se deschise uşa şi un alt paznic se furişă afară.

– Tocmai am plecat de lîngă Ray, spuse noul sosit. E cu el un medic.

Lui Don îi trebui un moment pînă să înțeleagă implicațiile. Îl furnică din nou pe şira spinării.

– Adică e viu?

– Grisman l-a pocnit în piept. I-a rupt nişte coaste. Doctorul spune totuşi că Ray o să trăiască.

– Nu înțeleg. Grisman e prea bun ca să fac o greşeală ca asta. Nu-mi vine să cred că i-a scăpat.

– În afară de cazul că n-a fost o greşeală.

– Vrei să zici că Grisman anume nu l-a omorît?

– Dacă Grisman voia, îi făcea de petrecanie. Nu trebuia decît să bage ceva mai multă forță în lovitură.

– Atunci de ce naiba n-a făcut-o? Ce-are de gînd?

– Cine ştie? scoase paznicul un sunet care-ar fi putut să fie un chicotit. Poate n-a vrut să ne oftice.

Pe neaşteptate, walkie-talkie-ul pîrîi.

– Uite-l! L-am văzut!
– Unde? răcni Don, cu glasul nesigur şi aparatul la gură. În parcul auto? În...?
– Nici pe departe! Tîmpitu' naibii a trecut ca toți dracii pe lîngă pista de jogging şi seră!
– *Ce?*
– Fuge peste teren! La rîu! Aleargă spre rîu!
Don sări în picioare, îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu, apoi o luă la fugă către sera învăluită în ceață. Cei doi gardieni se repeziră pe lîngă el. Alții veneau din toate părțile, iviți ca din pămînt.

Capitolul 31

Saul strîngea în mînă *Uzi*-ul, alergînd prin burnița ce se întețea, cu picioarele ca două pistoane şi pieptul pufnind asemeni unor foale. Auzi în urma lui strigăte înfundate. Deodată, părură să se apropie. Mări viteza, pompînd din picioare, propulsat de adrenalină.
Lîngă el păru să apară o umbră. În stînga. Privind scurt într-acolo, ştiu că pesemne avea năluciri. Chiar şi aşa, putea să jure că-l văzuse pe Chris. Parcă s-ar fi luat la întrecere. Apoi Chris cîştigă teren. „Niciodată n-ai fost mai iute ca mine," spuse Saul în sinea lui. Emoția aproape îl făcu să rînjească. „Erai mai isteț, dar eu eram mai puternic. Crezi că poți să mi-o iei înainte, hm?
Ei bine, frățioare, te înşeli."
O puşcă pocni, împrăştiindu-şi ecoul în urma lui, iar Saul se forță pînă la limită, încordîndu-şi picioarele, apropiindu-se de Chris. Un *Uzi* pîrîi în depărtare. Saul ajunse cot la cot cu Chris. Îşi îndemnă picioarele să se străduiască şi mai mult.
Strigătele se apropiau.
Chris dispăru şi, prin ceață, Saul văzu rîul, spumegînd lîngă mal în apropierea locului unde discutase cu

Eliot. Se năpusti printre arbuşti, pe o pantă. Ajunse la un vîrf stîncos. Şi plonjă.

Apa rece îl amorţi într-o clipă. Forţa săriturii îl scufundă în beznă. Îl preluă un curent subacvatic. Se răsuci sub apă, chinuindu-se să ia poziţia orizontală şi să înoate spre suprafaţă. Plămînii suprasolicitaţi i se revoltau, cerînd aer, ameninţînd să inhaleze. În timp ce urechile începeau să-i vîjîie, se repezi în sus, dînd din mîini şi din picioare, spărgînd suprafaţa apei, gîfîind, auzind împuşcături, scufundîndu-se din nou cînd gloanţele ciuruiră rîul.

Puterea curentului îl uimea. În locul întîlnirii cu Eliot, apa păruse aproape calmă. Dar acela era un fel de golf, departe de curentul rîului. Aici, mîini puternice păreau să-l smucească şi să tragă de el. Într-o nevoie disperată de aer, luptă să mai iasă o dată la suprafaţă şi, de îndată ce trase o gură de aer în piept, se ascunse din nou, prea repede pentru a mai auzi noi împuşcături dar nu atît de rapid încît să nu-şi dea seama cît de departe îl purtase deja curentul.

Lăsase gărzile în urmă, înţelese Saul uşurat. Acum nu mai avea de luptat decît cu rîul. „Treci pe malul celălalt," îşi tot spunea. Deznădăjduit, observă că nu mai avea *Uzi*-ul.

Dar era viu. Primul pas al planului se realizase. Ridicîndu-şi capul la suprafaţă, respirînd adînc, dădu din picioare şi din braţe, îndreptîndu-se spre un copac cu crengile lăsate în apă, la o sută de metri în aval, pe ţărmul opus.

Capitolul 32

Privind descurajat spre rîu, Don îşi dădu la o parte de pe frunte şuviţele de păr ude de ploaie, îngreţoşat de bătăile nebuneşti ale inimii. „Futu-l în cur pă mă-sa de Grisman," înjură el tăcut. „Fuga asta după el mai că mi-a dat un atac de inimă."

– Se vede ceva?

Un gardian clătină din cap:

– Cealaltă echipă încă n-a raportat.

Don încuviinţă. De cum înţelesese ce intenţiona Grisman, anunţase prin radio celelalte gărzi, spunîndu-le să se posteze mai în josul malului.

– Mai devreme sau mai tîrziu, trebuie să iasă ca să respire. Apa e prea rece ca să mai stea mult în ea.

Paznicii continuau să scruteze rîul.

– Nu se ştie niciodată, continuă Don, dezlipindu-şi de coapse pantalonii leoarcă de ploaie. Poate avem noroc. Poate ticălosul s-a înecat.

Doi gardieni se întoarseră spre el, cu frunţile încreţite sceptic.

– Bine, bine, făcu Don. Nici eu n-o cred.

Paraziţii radio pîrîiră.

– Tocmai l-am scăpat, spuse un glas.

Don se smulse de pe stînca unde se aşezase.

– Mai spune o dată. Repetă, ceru el în aparat.

– Ne-a scăpat. Cam la un sfert de milă mai jos de poziţia voastră. Chiar cînd ajungeam noi aici, s-a tîrît pe malul celălalt şi a dispărut în nişte tufe.

– Dar n-am auzit împuşcături.

– N-am avut timp. Vrei să-notăm şi să ne ţinem după el?

Don se opri, în timp ce paznicii din jur se întorceau să-i observe reacţia. Aşteptă, privind spre cerul înnorat.

– O secundă, spuse el prin radio; îi întrebă pe ai săi: *voi* ce-aţi face?

– Nu l-a omorît pe Ray, îi aminti un gardian. Ar fi putut, dar n- a făcut-o.

– Deci ziceţi să-l lăsăm în pace?

– Eu nu zic decît că nu l-a omorît pe Ray.

Don stătu pe gînduri, într-un tîrziu dînd din cap. Apăsă butonul de emisie al aparatului:

– La loc comanda. Reveniţi la cabană.

– Repetă, ceru glasul. Cerem confirmarea.

– A ieşit din incintă. Nu mai e în jurisdicţia noastră. Întorceţi-vă la cabană.

– Roger. Afirmativ.

Don închise radioul. Paznicii continuau să-l studieze.

– În plus, spuse el, hotărîndu-se să-i încurajeze, am o presimţire că bătrînul a trimis după echipe care să supravegheze ieşirile de-aici – în caz că Grisman încerca o cascadorie de-asta. Nu peste mult, va da peste puşcaşi. Prefer ca nici unul dintre voi să nu fie prins sub focul lor.

– Mie-mi convine, spuse un gardian. Nu mă încînta ideea să-l fugăresc pe Grisman pe teren propriu. A lovit şi-a fugit în pădure. E specialitatea lui.

– Ei bine, acum e problema lui Eliot.

Deşi furios, Don începea totuşi să se simtă înviorat, acum cînd criza trecuse.

– Am făcut tot posibilul. Bănuiesc că Grisman a lăsat o maşină pe undeva cînd a venit, dar cum pădurile astea-s aşa de dese, o să-i trebuiască ore-ntregi ca s-ajungă la ea. Pînă atunci, Eliot va fi ieşit din ţară. Tot aia e – indiferent că Grisman rămînea aici douăşpatru de ore sau rătăceşte prin pădure. Ori aşa, ori aşa, bătrînul are avantajul.

Se întoarse, cu picioarele obosite, pornind înapoi spre cabană. Ploaia i se prelingea pe gît. Cu toate acestea, deodată se simţi amuzat.

– A dracu' chestie, îi spuse el unui paznic ce mergea alături. Uneori, cîte un operativ încearcă să intre cu forţa într-o casă de odihnă. Dar să *iasă* cu forţa? Mai ales dacă n-a omorît pe nimeni? Asta-i o noutate.

Capitolul 33

Erau de făcut unele aranjamente, desigur. Pe de o parte, Don trebuia să-şi contacteze superiorul şi să explice ce se întîmplase. Considera această sarcină atît de importantă încît nici nu aşteptă să se schimbe cu haine

uscate înainte de a da telefon. Revenit la cabană, şiroind pe covorul din birou, vorbi în receptor pe cînd privea prin fereastra cît peretele spre ploaia ce forma rotocoale pe apa piscinei. Strănută o dată. Glasul îi tremură de cîteva ori, răceala hainelor ude pătrunzîndu-l pînă la oase, dar în genere reuşi să sune profesional şi calm.

– Sînt de acord, domnule. Comitetul va dori un raport detaliat. Îl pregătesc chiar acum. Problema pe care vreau s-o subliniez e următoarea: Sigur, Grisman a scăpat. Îmi asum vina pentru asta. N-ar fi trebuit să se întîmple. N-am nici o scuză. Dar i-am promis bătrînului timp şi, practic vorbind, îl are încă. Nu s-a întîmplat nimic cu adevărat rău.

Conversaţia se sfîrşi după ce superiorul lui Don îi spuse prudent să aştepte decizia comitetului. Între timp, îl asigură Don, lucrurile reveneau în sfîrşit la normal.

Sperînd că nu aveau să urmeze repercusiuni, Don puse receptorul în furcă, dînd pe gît o porţie de bourbon şi se duse în camera lui, unde se cufundă pentru o jumătate de oră în cada plină cu apă aproape fiartă. Emoţiile îl împingeau în direcţii opuse. Pe de o parte, încă mai era furios. Grisman fusese o asemenea pacoste, pricinuise atît de multe necazuri, încît Don abia aşteptase să i-o facă. Iar acum, scăpînd, ticălosul crease şi mai mari probleme. „Fir-ar să fie, mi-aş dori să-l fi prins înainte de a ajunge la rîu. L-aş fi împuşcat pe nenorocit cu mîna mea."

Pe de altă parte, Grisman plecase în sfîrşit. Criza se încheiase. Casa de odihnă, după cum îşi anunţase Don superiorul, revenise la normal; dacă putea fi considerat normal ceva în locul ăla îngrozitor.

Una peste alta, Don se simţea uşurat.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni verzi proaspăt călcaţi, o cămaşă galbenă scrobită, un sacou sport bej cadrilat, nou-nouţ. Trăgînd încă o duşcă de bourbon – limita lui pe ziua în curs – întinse braţele şi, în sfîrşit, se relaxă. Coborî în cabinet, îşi propti pantofii albi pe birou, des-

chise dictafonul pentru a-şi începe raportul şi se încruntă, cînd duduitul unui motor trecu atît de aproape încît zgîlţîi fereastra din spatele lui.

„Acum ce mai e?“ se întrebă, dezgustat.

Inima îi căzu printre măruntaie. O presimţire cumplită îi crispă stomacul, făcîndu-l să se teamă că va vărsa bourbonul.

Înşfăcă receptorul, apăsînd trei butoane pentru a lua legătura cu...

Dar nu mai era necesar. Un pumn bătu în uşă. Înainte ca Don s-apuce să zică „intră“, căpitanul gărzilor dădu uşa de perete.

– Afurisitul de Grisman!

– Zi.

– Tot căcatul ăla cu-notul prin rîu, cu fuga în pădure!

– *Zi odată*.

– Ne-a învîrtit în jurul cozii! Nu voia s-o ia prin pădure! O fentă! Asta a fost! Ca să ne zăpăcească! De cum am slăbit paza heliportului, s-a întors! El e ăla, acolo sus! A furat naibii păsăroiu'!

„O, fute-m-aş,“ cugetă Don şi, gîndindu-se la reacţia comitetului, se întrebă dacă din asta avea să mai scape cu viaţă.

Capitolul 34

Saul dîrdîia în hainele de lînă ude leoarcă şi-i venea să chiuie de triumf. Cei doi oameni care păzeau elicopterul stătuseră atît de relaxaţi după fuga lui, încît nici nu-l văzuseră tîrîndu-se spre seră, apoi peste pista de jogging, pe la fîntîna arteziană şi în sfîrşit prin grădina cu flori, pînă la bancă, la ei.

Din nou, se asigurase că-i scotea din luptă fără a-i ucide. Era foarte important. Dacă omora în incinta unei case de odihnă, avea să fie urmărit de întreaga breaslă,

cu toate forțele. Risca să nu-l mai poată prinde niciodată pe Eliot şi, cu siguranță, n-ar fi supraviețuit ca să-şi savureze răzbunarea. Ce naiba, dacă era necesar, toată comunitatea informativă a lumii avea să-l vîneze cu rachete, orice, numai să-i garanteze pedeapsa pentru a fi violat securitatea unei case de odihnă.

Aşa, însă, cele mai grave crime pe care le comisese constau în bruscarea personalului şi furtul unui elicopter. Pe lîngă violarea sancțiunii, ceea ce făcuse se asemăna vag cu o încăierare şi o maşină furată. Factorii de decizie aveau să înțeleagă că se stăpînise. Ştiau că nu atacase sistemul, ci nu făcuse decît să i-o plătească lui Eliot. Nu era o problemă politică; era personală. Şi, înțelegînd duelul în curs, poate aveau să fie îngăduitori.

Aşa spera.

Dar principiile lui cel puțin aveau sens şi, mai la obiect, lui Saul îi făcea plăcere să simtă că Chris ar fi fost de acord. Într-adevăr, i se părea că fratele său stătea alături, zîmbind, îmboldindu-l. Saul zîmbi la rîndul lui. Nu mai pilotase un elicopter de şapte ani, dar Eliot îl instruise bine şi nu-i trebui decît un minut ca să simtă sigur pe comenzi. Decolă de pe platou, trecu pe lîngă casa de odihnă şi se înălță peste copacii împrejmuitori. Pe locul de lîngă el, avea scurta pe care i-o luase unuia dintre paznici şi două automate *Uzi,* plus cîteva încărcătoare pline. Inima i se înălța odată cu elicopterul. Eliot avusese o singură opțiune logică. A, sigur, se putea preface că pleca, rămînînd de fapt în zonă, cu speranța că Saul îl va depăşi. Avînd însă în vedere avantajul care i se garantase, era mai deştept din partea lui să se îndepărteze cu toată viteza, să ajungă la Vancouver şi să prindă un avion spre cel mai îndepărtat colț al lumii unde, recunoştea Saul în sinea lui, nu mai avea nici o şansă să-l găsească. Evident, Eliot va fi angajat oameni să supravegheze casa de odihnă, ucigîndu-l pe Saul cînd i se îngăduia să plece. Elicopterul – şi, mai puțin preferabil, o maşină – fusese singura posibilitate practică.

Acest lucru, mai mult decît orice, acționa în avantajul lui Saul. Zona era sălbatică. Puține drumuri treceau prin regiune. Saul îşi aminti pe unde ajunsese la casa de odihnă. Nimic complicat. Calculînd invers, ştiu că nu putea greşi dacă alegea orice drum se îndrepta spre sud-vest, către Vancouver. Eliot avea un avantaj de două ore. Dar el mergea pe un drum în zig-zag, al cărui traseu era determinat de topografia complexă a munților, cîtă vreme Saul îl putea urmări cum zboară pasărea. Mai mult, elicopterul era mai rapid decît microbuzul. Mult, mult mai rapid.

Patruzeci de minute, aprecie Saul. Apoi, totul se va sfîrşi.

Bănuia că Chris ar fi chiuit.

Capitolul 35

Burnița se întețea, căzînd tot mai densă. Cînd Saul decolase, vremea nu fusese o problemă. Acum, însă, ploaia se întețise suficient pentru a reduce vizibilitatea şi a face comenzile elicopterului instabile. Studiind drumul în serpentine de sub el, Saul începu să se îngrijoreze de riscul ciocnirii cu un obstacol nevăzut, un copac, o rîpă, un pilon hidrotehnic ascuns de norii coborîți spre pămînt. Trebuia să urmărească schimbările bruşte de teren.

Singura sa consolare era aceea că semiîntunericul descurajase orice călători. Traficul de jos era răzleț, constînd în majoritate din furgonete şi rulote. Puținele maşini pe care le vedea erau uşor de identificat şi de eliminat. Un *Ford LTD*. Un *VW Sirocco*. Un *Pontiac Firebird*.

Dar nici un microbuz *Chevrolet*.

În primele minute ale vînătorii, nu fusese preocupat. În fond, Eliot trebuia să fi trecut deja prin cîteva văi. Deşi nu strica la nimic să fie atent, Saul nu se aşteptase cu adevărat să vadă deja microbuzul.

Dar minutele se înmulțeau. Treizeci. Treizeci şi cinci.

Patruzeci. Pe măsură ce ploaia se înrăutăţea şi elicopterul devenea mai puţin supus comenzilor, Saul începu să se teamă că socotise greşit. Nu cumva Eliot îi anticipase reacţia şi pornise spre interiorul continentului, în locul coastei? Se dăduse undeva la fund, sperînd că Saul îi va pierde urma, depăşindu-l spre Vancouver? O loterie. Variaţiunile posibile păreau un labirint buimăcitor, a cărui ieşire putea să nu fie găsită niciodată.

Îşi alungă diversiunile din minte. Nu-şi putea îngădui să se îndoiască de traseul ales. Nu îndrăznea să-şi piardă răbdarea. Dedicat acelui plan, trebuia să-l urmeze pînă la capăt. Acum nu mai exista nici o altă cale.

Peste cinci minute, îndîrjirea îi fu răsplătită. Jos, nu departe în faţa lui, văzu forma micşorată a microbuzului *Chevy* albastru-închis cotind pe o curbă împădurită, spre sud-vest.

I se dilată pieptul.

Dar numaidecît îşi înfrînă emoţia. Culoarea şi modelul erau aceleaşi. Totuşi, n-ar fi fost imposibilă o coincidenţă.

Coborî elicopterul ca să vadă mai clar. Nici un crom, nici o pată albă. Din ce în ce mai bine, îşi spuse. Vuind prin apropiere, văzu contururile celor trei pasageri, doi în faţă, unul în spate. Îl nedumeri faptul că nu se întorceau să cerceteze cauza zgomotului din urma lor. Păreau totuşi să fie bărbaţi, iar pasagerul din spate purta pălărie. Şi mai bine. Apoi Saul ajunse destul de aproape pentru a vedea prin binoclu placa de înmatriculare. Aceeaşi ca a maşinii de la cabană.

Turbat, mări viteza, apropiindu-se. În faţă, spre dreapta, fusese defrişat un semicerc de copaci. O zonă de parking scăldată de ploaie era mărginită cu mese de picnic. Locul era pustiu.

Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu fă decît să te oţeleşti şi să înaintezi. Aşa îl învăţase Ishiguro, instruc-

torul de judo, cu ani în urmă, la *dojo*. Saul se oţeli şi înaintă, luînd pe loc o decizie, deşi nu intenţiona să moară.

Zbură pe deasupra drumului, duduind şi mai aproape. Cîrmind spre stînga, mută comenzile pe dreapta şi se răsuci spre microbuz.

În acelaşi moment se întîmplară mai multe lucruri. Saul văzu scurt chipul alarmat al lui Castor la volan. Dacă ar fi rămas pe firul drumului, dacă sania de aterizare a elicopterului ar fi atins maşina, aparatul şi-ar fi pierdut echilibrul şi s-ar fi ciocnit de *Chevrolet*, devorîndu-i pe toţi într-o explozie enormă. Categoric, Eliot ar fi fost nimicit, dar Saul nu avea de gînd să moară împreună cu el.

Castor reacţionă conform aşteptărilor lui Saul, trăgînd cu putere de volan, pentru a coti în direcţia dinainte, neobstrucţionată, spre locul de parcare, mesele de picnic şi copaci.

Saul făcu acelaşi lucru, gonind paralel cu *Chevrolet*-ul, obligîndu-l pe Castor să nu oprească şi silindu-l să-şi continue drumul spre copaci. În ultimul moment, chiar înainte ca elicopterul să se fi dezintegrat în contact cu pădurea, Saul smuci de manşă şi se ridică, trecînd peste vîrfurile arborilor. Închis în cabina de plexiglas a aparatului, cu auzul torturat de duduitul tunător al palelor, ştiu că trebuia să-şi fi imaginat doar zgomotul ciocnirii de sub el.

Închipuire sau nu, îi dădu satisfacţie. Întorcîndu-se brusc, reveni spre zona de parcare, pentru a vedea botul microbuzului strivit de un bolovan, între doi copaci. Aterizînd în grabă, lăsă motorul în ralenti, înhăţă cele două *Uzi*-uri şi încărcătoarele pline şi sări pe pietrişul ud. Ploaia îl biciui peste faţă. Încă din timp ce se apleca pentru a nu fi decapitat de palele ce se roteau, deschise focul, repezindu-se spre microbuzul accidentat, observînd antigelul care curgea aburind din radiator, ciuruind maşina cu gloanţe.

Ceva, însă, era în neregulă. Ferestrele *Chevrolet*-ului nu se sparseră. Portierele nu se sfărîmată sub focul de baraj.

Saul se încruntă. Maşina era blindată. Avea geamuri anti-glonț. Alergă spre ea prin băltoace, trăgînd încă o rafală. Gloanțele îndoiră barele de şoc şi portierele, provocînd însă tot prea puține avarii.

Înăuntru nu mişca nimeni. Înaintînd grăbit dar precaut, privi printr-o fereastră stropită de ploaie, pentru a-l vedea pe Castor prăbuşit peste volanul rupt, cu sîngele şiroindu-i din frunte. Lîngă el, Pollux era...

Un manechin. O momîie îmbrăcată în scurta de doc pe care o purtase Pollux.

Şi Eliot? Pe bancheta din spate, un alt manechin zăcea răsturnat pe-o parte, în costum negru, cu pălăria homburg căzută pe jos. De-asta nu se întorseseră spre zgomotul elicopterului.

Observă stația de emisie-recepție instalată sub bord şi imediat îşi dădu seama în ce primejdie se afla. Repezindu-se pe lîngă microbuz spre lizieră, simți un glonț tras din spate arzîndu-i brațul. Un alt glonț smulse scoarța unui brad. Schija îl înțepă în bărbie.

Nu se opri să se răsucească după un copac şi să răspundă cu foc. Nu se întrebă cine trăgea în el sau cum ajunseseră manechinele în maşină. Continuă să alerge printre copaci, cîştigînd distanță, disperat să-şi găsească timp de gîndire.

Căci stația radio spunea totul. „Fir-ar să fie," îşi zise Saul, „de ce dracu' nu mi-am dat seama? Cum am putut fi atît de prost? Din momentul cînd a părăsit complexul de odihnă, Eliot trebuie că a păstrat legătura cu cabana. A aflat că am furat elicopterul. Iisuse, probabil se şi baza pe asta. Probabil manechinele fuseseră ascunse în microbuz, încă de la plecare. Bătrînul mi-a ghicit gîndurile tot timpul."

Şi ochitorul care trăgea în Saul? Trebuia să fie Pollux, care-l urmărise pe Castor cu o altă maşină. Dacă Saul

n-ar fi văzut manechinele şi staţia de emisie-recepţie, dacă nu se repezea spre copaci în clipa cînd simţise capcana, Pollux l-ar fi omorît. Eliot ar fi ieşit victorios.

„Nu!" urlă Saul în sinea lui. „Nu, n-am să-l las să mă învingă! Îl voi răzbuna pe Chris!"

Se adînci şi mai mult prin pădure şi ploaie, schimbînd direcţia cînd ştiu că Pollux nu mai putea să-l vadă. „Drumul," îşi spuse. „Trebuie să mă întorc la drum."

Pollux, desigur, avea să-l pîndească, ochind spre locurile de unde se auzeau fonşind tufişuri şi crengi frînte şi, din acest motiv, Saul intenţiona să provoace cît mai multe zgomote. Avea de gînd să-l atragă pe Pollux înăuntru. Iar de îndată ce acesta ajungea departe de drum, Saul plănuia să recurgă la tăcere, profitînd de ocazie penru a se retrage către drum.

Căci Pollux nu conta. Eliot conta. Iar ploaia tot mai deasă îl făcu pe Saul să se înfioare, înţelegînd. S-ar expune un om bătrîn unor asemenea condiţii dacă n-ar fi obligat? Planul lui Eliot constase în a-l folosi pe Castor ca momeală, în timp ce Pollux venea pe la spate şi-l lua pe Saul prin surprindere. Dar Eliot avusese în vedere, pasă-mi-te, şi posibilitatea unei lupte. Aştepta oare neprotejat în maşina a doua? Greu de crezut. Bătrînul ar fi preferat un loc cald şi sigur.

Doamne sfinte, Eliot e undeva pe drumul pe unde-am venit. S-a ascuns, probabil într-o cabană, într-un motel, un popas turistic. Nu va ajunge niciodată la aeroport să prindă avionul – dacă intenţiona cît de cît să ia un avion.

Saul, însă, zburase peste mai multe moteluri. Avînd destul timp la dispoziţie, putea reveni pe acelaşi drum, căutînd prin toate. Asta, însă, era problema. Nu *avea* timp. Pollux va continua urmărirea. Poliţia provinciei urma să sosească acolo curînd, pentru a investiga accidentul. *Trebuie să dispar de- aici,* îşi spuse el.

În douăzeci de minute, asudat în ciuda ploii reci şi tot mai dense, Saul ajunse la un cot al drumului, la aproape un kilometru distanţă de popasul pentru picnic. Cu toată

tăcerea şi atenţia, simţea înţepături persistente într-un punct dintre omoplaţi, unde îl putea lovi glonţul lui Pollux.

Trebuia să-l găsească pe Eliot. Trebuia să...

Auzind un motor apropiindu-se de după cotitură, aşteptă să se asigure că nu era o maşină de poliţie. Văzu o furgonetă rablagită, aşa că se repezi afară dintre copaci, dînd din mîini pentru a-l face pe şofer să oprească. Cînd puştiul pletos de la volan încercă să-l ocolească, Saul îndreptă *Uzi*-ul spre el. Băiatul se albi la faţă, frînă zgomotos şi coborî, ridicînd mîinile tremurătoare:

– Nu trage...

Se întoarse şi o luă la fugă.

Saul urcă în furgonetă. Vitezele scîrţîiau cînd băgă manşa în prima. Cu o smucitură, maşina porni. Gonind pe drum, ajunse la zona de picnic, unde elicea elicopterului continua să se rotească.

Portiera din stînga a microbuzului atîrna deschisă. Castor...

Nu era mort. Ţinîndu-se de burtă, se prăvăli afară din *Chevrolet*. Dar auzi zdrăngănitul furgonetei şi-şi ridică privirea spre drum tocmai la timp pentru a-l observa pe Saul la volan.

Clipind, Castor scutură din cap, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Brusc, se îndreptă de spate, făcînd o grimasă. Cu sîngele continuînd să-i curgă din frunte, o luă la fugă spre copaci, fără-ndoială după Pollux.

Perfect, îşi spuse Saul, dispărînd din dreptul zonei de picnic. De fapt, era chiar minunat. Cum nu se putea mai bine.

Văzu curînd un *Ford* verde-închis parcat pe marginea drumului, probabil maşina folosită de Pollux pentru a-l urma pe Castor. Hotărît să meargă pînă la capăt, Saul opri şi coborî din furgonetă, cu automatul pregătit, pentru a căuta în *Ford*, care însă era gol. Noroiul de pe partea opusă a drumului nu purta urmele vreunui om care s-ar fi ascuns în pădure.

Saul dădu din cap, şi mai convins de bănuielile lui.

Se întoarse să privească prin ploaie spre zona de picnic. Pollux alerga spre el, cu Castor şonticăind pe urme. Se opri cînd îl văzu pe Saul dar, în timp ce Pollux ridica pistolul, Saul se repezi în furgonetă. Un glonț se înfipse în capota din spate. Saul se simți înviorat, demarînd. Nu mai era mult.

După încă două cotituri ale drumului, convins că urmăritorii nu-l vedeau, coti pe o alee cu prundiş şi curînd o luă din nou la stînga, ascunzînd furgoneta într-un pîlc des de copaci. Sări s-o ia la goană, cu spatele cocoşat sub ploaie, spre marginea drumului, unde se ascunse după nişte tufişuri, pîndind, în aşteptare.

Trecu un minut. Se umflă în pene de satisfacție, văzînd ceea e dorea. Vicleşugul îi reuşise.

Maşina verde trecu în viteză pe-alături. La volan, Pollux avea o expresie disperată. Lîngă el, Castor privea prin parbriz, străduindu-se fără-ndoială să zărească furgoneta.

Saul ştia că i-ar fi putut împuşca în momentul trecerii, presupunînd că maşina nu era blindată, cum fusese *Chevrolet*-ul. Dar ce-ar fi avut de cîştigat? Nu ei reprezentau obiectivul. Eliot era acela, iar Saul spera ca Pollux şi Castor să sară în apărarea tatălui lor.

„Duceți-mă la el.

Nu mai e mult," îşi spuse, revenind în goană la furgonetă. Sfîrşitul era aproape.

Îl simțea intens. Foarte aproape.

Capitolul 36

Dar nu-i putea lăsa să afle că erau urmăriți; trebuia să rămînă ascuns vederii. În locul lor, s-ar fi uitat periodic în oglinda retrovizoare, din obişnuință, întocmai la fel cum făcea şi acum – ca să se asigure că nici el nu era urmărit, de o maşină a poliției, eventual. O asemenea măsură de prevedere, însă, avea neajunsurile ei. Nu le

putea permite lui Castor şi lui Pollux să-l vadă, dar nici lui nu-şi putea îngădui să-i întrezărească pe *ei*. În consecință, trebuia să ascundă furgoneta în apropierea fiecărui motel sau cabană la care ajungea, furişîndu-se pe jos în căutarea maşinii lor.

Era un proces istovitor şi iritant. După a patra cabană pe care o verifică, începu să se teamă că scăpase *Ford*-ul din vedere. Între timp, probabil că poliția ajunsese la locul accidentului. Puştiul cel pletos le spusese cu siguranță că i se furase furgoneta. Îl căutau, neîndoielnic.

Şi cu paznicii de la casa de odihnă cum rămînea? Îl vînau şi ei. Vor fi trimis după ajutor. Singurul avantaj era că la casa de odihnă nu exista nici un alt elicopter. Trebuia să-l urmărească în maşini. În cele din urmă, însă, aveau să ajungă şi pe acel drum.

Nevoia de a-şi păstra libertatea se lupta să-i învingă dorința de a-l pedepsi pe Eliot. „Renunță la vînătoare," îl preveni un glas neguros. „N-ai nici o şansă să-l găseşti pe bătrîn înainte de sosirea copoilor sau a gărzilor. Ai încercat, dar împrejurările ți-au fost potrivnice. Vei mai avea şi alte ocazii."

„Ba nu," îşi spuse el. „Dacă-l las să-mi scape printre degete, va fugi atît de departe şi se va îngropa aşa de adînc în pămînt încît niciodată n-am să-l mai găsesc. Nu va lăsa nici o urmă. Acum trebuie s-o fac. Altă şansă nu voi mai avea."

Peste treizeci de minute, în al şaptelea loc pe care-l cercetă, două şiruri paralele de căsuțe cu spații de parcare în mijloc, găsi *Ford*-ul verde-închis.

O firmă de neon din fața recepției anunța: *Hanul Muntele Stîncos*. Tuburile străluceau în penumbra ploii. *Ford*-ul fusese parcat cu spatele spre o căsuță din stînga, avînd portbagajul lăsat deschis.

Ascunzînd furgoneta în josul drumului, Saul urcă printre copacii bătuți de ploaie spre o creastă plină de vegetație, de unde avea vedere liberă asupra căsuței de lîngă *Ford*. Privi din ascunziş cum uşa cabanei se

deschidea încet, scîrțîind. Pollux aruncă o privire afară, apoi băgă repede o valiză în portbagaj și închise capota, ascunzîndu-se la loc înăuntru.

Saul miji ochii. În regulă, deci. Scrîșni din dinți. „Am ajuns tocmai la timp. Se pregătesc să plece."

Calculă rapid. *Uzi*-ul nu trăgea cu precizie de la distanța aceea. Dacă se posta în spatele unei căsuțe din partea opusă, putea trage cînd Eliot ieșea la mașină.

Dar trebuia să coboare repede. Găsi o cărare adăpostită care ducea spre cabane și alergă peste praguri, alegînd un loc din spatele căsuței de la mijlocul rîndului, vis--vis de *Ford*.

Ploaia cădea tot mai deasă, mai întunecoasă, mai rece. Așteptînd, fără a se arăta, ascultînd să audă zgomotul motorului puternic care urma să pornească, începu să aibă îndoieli.

„E prea simplu," reflectă el.

Mirosea a înscenare. Eliot nu le-ar fi permis gorilelor sale să parcheze mașina drept în fața cabanei. „Mă simt că sînt pe- aproape. Folosesc mașina ca momeală."

Totuși, rămînea cu convingerea că Eliot era acolo.

În care căsuță, însă?

Își aminti ce văzuse de pe creasta ce domina motelul. Douăzeci în total, cîte zece pe fiecare parte. Datorită ploii, turiștii păreau a se fi hotărît ca în ziua aceea să nu iasă la admirat de peisaje. Altfel, cum se explica prezența vehiculelor în fața altor paisprezece căsuțe? Dintre cele șase locuri goale, două încadrau cabana din fața *Ford*-ului. Un al treilea spațiu gol se afla lîngă recepție. Al patrulea era pe aceeași parte, dar în capătul opus, spre dreapta, în fund, aproape ascuns în pădure. Celelalte două se găseau în partea *asta*.

Cu inima frîntă, Saul își aminti un joc care le plăcea lui și lui Chris pe vremea cînd erau la orfelinat. Eliot îi învățase. Îl numea alba-neagra. „Pungașii îi păcălesc cu el pe naivi la bîlciuri," povestise el. „Iată cum merge: trei scoici goale. Le pui în șir. Așezi o boabă de mazăre sub

una dintre ele. Apoi schimbi ordinea cochiliilor – de mai multe ori – cît de rapid posibil. Uite-aşa. Acum spuneţi-mi: sub care scoică e mazărea?“ Nici Saul, nici Chris n-o nimereau pe cea bună. „Ceea ce dovedeşte,“ continua Eliot, „că mîna e mai iute decît ochiul. Atîta numai că vreau să exersaţi jocul ăsta pînă veţi şti întotdeauna care scoică ascunde boaba de mazăre. Vreau să aveţi ochii mai iuţi decît mîinile oricui.“

Alba-neagra. Amintindu-şi, Saul începu să fiarbă. Acum însă, în loc de trei cochilii, erau şase. În care căsuţă se ascundea mazărea?

Trebuia să procedeze prin eliminare. Ar fi ales Eliot o cabană aflată lîngă recepţie şi şosea? Improbabil. Ar fi preferat să se ascundă în locul cel mai adăpostit – la mijloc. Dar, din nou, poate că nu. Cum rămînea cu căsuţa din capătul opus – cea mai apropiată de pădure?

Saul clătină din cap. Prea departe de drum, dacă voia să plece repede de-acolo.

Totuşi, izolarea ei ar fi reprezentat un avantaj, în caz de luptă: puţini oameni ar fi auzit zgomotele.

Din nou se simţea în impas.

Cum stăteau lucrurile cu cabanele din ambele laturi ale locului unde era parcat *Ford*-ul? Erau posibilităţi prea evidente. Prin urmare, Saul le elimină.

Dar dacă Eliot preferase să se ascundă în dosul evidenţei? Complexitatea situaţiei continua să-l deruteze.

Remiză. Eliot nu se arăta pînă nu se simţea în siguranţă. Saul, la rîndul său, refuza să acţioneze înainte de a şti că nu se arunca într-o capcană. Dar Eliot ştia, la fel ca Saul, că poliţia avea să cerceteze accidentul şi să caute furgoneta furată. Sticleţii urmau să sosească în curînd.

De asemenea, gărzile casei de odihnă.

Trebuia să se întîmple ceva pentru a sparge remiza.

Cineva trebuia să facă prima mutare.

Luă o hotărîre. Era arbitrară. În adîncul sufletului, însă, o simţea ca fiind cea potrivită. „Unde m-aş as-

cunde dacă aş fi în locul lui Eliot? Departe de cabana de-acolo, cea cu Pollux. Aş dori să văd ce se întîmplă. Cît mai în siguranță, departe de *Ford*. Aş sta într-o căsuță din partea asta.

Odată posibilitățile reduse, cel puțin teoretic, porni prin ploaie spre cabanele presupuse goale, ambele aflate în stînga lui.

– Deci, ai ghicit.

Glasul bătrînesc îl surprinse.

Saul se răsuci brusc, ochind spre spațiul dintre două cabane.

Şi se pomeni privindu-l şocat pe Eliot. Bătrînul stătuse ascuns în fața unei căsuțe goale. Acum ieşi la iveală, ud de ploaie.

Epuizat şi scofîlcit cum nu-l văzuse Saul niciodată, ridică din umeri:

– Ei, ce mai aştepți? Haide, trage.

Saul o dorea, din toată inima, uimit de el însuşi – fiindcă oricît de tare îl îndemna mînia, nu se putea îndura să apese pe trăgaci.

– Ce este? întrebă tatăl său. Nu asta doreai? Felicitările mele. Ai învins.

Lui Saul îi venea să urle, dar gîtlejul i se comprimă pînă nu mai putu nici să respire. Îl apăsa pieptul, de credea că aveau să-i fie striviți plămînii.

– Ai dedus, continuă tatăl lui. Bătu-m-ar Dumnezeu, bine te-am mai învățat. Întotdeauna am spus, închipuieşte-ți că eşti inamicul pe care-l vînezi. Şi ai ghicit. Ai simțit că trebuie să fiu într-o cabană de pe partea asta.

Ploua atît de tare, încît Saul nu mai putea fi sigur dacă avea obrajii umeziți de stropi sau de lacrimi.

– Ticălosule!

– Nu mai mult decît tine. Dă-i drumul, îl îndemnă tatăl său. Recunosc că m-ai bătut. Apasă pe trăgaci!

Din nou, lui Saul îi fu greu să vorbească.

– De ce? murmură el gros.

– Nu se vede? Sînt bătrîn. Am obosit.

– Încă mai aveai o şansă.

– Pentru ce? Să mor? Sau să-mi mai văd încă unul dintre copii murind? M-am săturat. Mă bîntuie prea mulți strigoi. Furii. Pe malul rîului, cînd ai venit la mine în timp ce pescuiam, am încercat să-ți explic de ce făcusem lucrurile pentru care mă acuzi.

– Nu te pot ierta pentru că l-ai omorît pe Chris.

– Am greşit cerîndu-ți-o ție. Trage.

Ploaia îi lipea lui Eliot de frunte părul cărunt şi rar.

– De ce eziți? Atitudinea ta nu e profesionistă.

Costumul negru i se lipise jalnic de trup, ud leoarcă.

– Tatăl tău îți spune să-l ucizi.

– Nu, clătină din cap Saul. Dacă tu o vrei, atunci e prea al naibii de uşor.

– Adevărat. Înțeleg. Răzbunarea nu aduce nici o satisfacție dacă omul pe care-l urăşti nu se opune. Prea bine. Dacă aşa e dat să fie, atunci, involuntar, ai şi ales.

Saul şi Eliot se priviră lung.

– Nu propun o reconciliere, continuă bătrînul. Dar mă întreb dacă ar fi posibilă o pace ostilă. Sînt tatăl tău. Indiferent cît de mult mă urăşti, încă ne mai uneşte o legătură. Ca pe-o favoare, în amintirea timpurilor cînd m-ai iubit, lasă-mă să-mi trăiesc ultimii cîțiva ani în linişte.

În acel moment, nu lipsi mult ca Saul să-l împuşte, ispitit de gîndul de-a-i refuza dorința.

Dar îşi dădu seama că discutau de suficient timp pentru ca Pollux şi Castor să-l fi omorît, în timp ce ezita, neadăpostit. Eliot capitulase cu adevărat.

„Nu, nu aici, nu acum", îşi spuse. Nu putea să tragă. Nu stînd față în față – cu tatăl său refuzînd să se împotrivească.

– După tot ce m-ai învățat, am ratat.

Eliot îşi ridică sprîncenele, trist, întrebător.

– Sau nu m-ai învățat destul de bine, continuă Saul; coborî țeava armei. Şi poate că e mai bine aşa. Sînt terminat. Demisionez. Mă fut în ea de agenție. Şi-n tine mă fut. Te fut. Cunosc o femeie. În loc să mă joc de-a

prinselea cu tine, mai bine mergeam cu ea.

Tatăl său se posomorî.

– Nu ți-am spus niciodată. În '51. Poate te-ai întrebat de ce nu m-am căsătorit. Vezi tu, a trebuit să aleg. Agenția, sau... Ei bine, nu sînt sigur că am făcut alegerea potrivită.

Un tunet se rostogoli. Bătrînul privi norii negri.

– M-am întrebat mereu ce s-a întîmplat cu ea.

Ochii i se îngustară, nostalgici. Apoi starea de spirit i se risipi şi se trase de costum.

– Sîntem ridicoli, amîndoi.

Părea amuzat.

– Stăm aşa în ploaie. Pe un tînăr ca tine, nu pare să-l deranjeze că se udă. Dar oasele astea bătrîne... chicoti el, cu autoderîdere. Slavă Domnului, s-a terminat.

Întinse mîna; îi tremura:

– Am în valiză nişte *Wild Turkey*. S-ar cuveni să bem de rămas-bun. Ca să alungăm frigul.

– Ne-ai spus să nu bem niciodată. Ai spus că încețoşează mintea şi simțurile.

– Nu mă aşteptam să guşti şi tu. Dar acum, că tot te-ai retras, ce mai contează?

– Obiceiurile vechi mor greu.

– Ştiu. Iartă-mă. Indiferent cît de mult ai încerca, niciodată nu vei fi normal. Încă un lucru care să mă bîntuie.

Eliot se întoarse istovit, păşind pe veranda cabanei, apărat de ploaie sub copertină. Făcu un gest spre *Ford*-ul de peste drum. Pollux stătea nervos în uşa deschisă dar, văzînd semnalul lui Eliot, umerii i se destinseră. Peste un moment, intră în cabană, închizînd uşa.

Saul se apropie de tatăl lui.

– De vreme ce, probabil, nu ne vom mai revedea niciodată, spuse Eliot, vreau să-ți destăinuiesc un secret.

– Ce anume?

– În legătură cu Chris şi cu mănăstirea. Ceva ce i s-a întîmplat acolo. Îți prinde bine, cred, să ştii.

Bătrînul intră în cabana lui, cotrobăind printr-un geamantan şi ridicînd în sfîrşit o cincime de *Wild Turkey.*

– Ar trebui să fie un pahar pe-aici. Bine.

Turnă în el puţin whisky.

– Sigur nu bei cu mine?

Saul păşi spre el, nerăbdător.

– Ce-i cu Chris? Ce s-a întîmplat la mănăstire?

În spatele lui, scîrţîitul uşor al uşii deschise fu singurul avertisment. Se aplecă automat înainte, pentru a-şi proteja artera renală. Se întîmplă rapid, foşnetul îmbrăcăminţii, curentul de aer. Dar nu un cuţit fulgeră pe deasupra lui, ci o coardă de pian lucitoare, săgetînd prin dreptul ochilor, spre beregată.

O garotă. De obicei, arma era ascunsă sub un guler. Două mînere de lemn, scoase dintr-un buzunar al cămăşii, se agăţau de cîrligele din ambele capete ale firului, împiedicîndu-l pe asasin să se taie la degete în timp ce controla strangularea.

Saul smuci mîinile pentru a-şi feri gîtul, gestul, instinctiv, fiind încă o greşeală.

Arthur Rothberg: *Foloseşte numai o mînă ca să-ţi aperi gîtul. Pe cealaltă păstrează-ţi-o liberă ca să poţi lupta. Dacă firul îţi prinde ambele mîini, eşti mort.*

Saul îşi corectă imboldul, eliberîndu-şi mîna stîngă. Dreapta, acoperind laringele, fu prinsă de coardă. În spatele lui, Castor, care stătuse ascuns după uşa deschisă, întări strînsoarea.

Îl auzi pe Eliot spunînd, ca prin ceaţă:

– Îmi pare rău. Dar ştii că nu pot avea încredere în tine. Dacă mîine te trezeai şi ajungeai la concluzia că totuşi vrei să mă omori?

Închise uşa.

– Aşa e mai bine. Fără focuri de armă. Fără turişti speriaţi. Fără telefoane la poliţie. Vom avea timp să plecăm. Regret că te-am păcălit, însă. Dacă mai are vreo importanţă, află că te iubesc.

Garota ucide în două feluri: sugrumînd victima sau

tăindu-i beregata. În forma sa cea mai simplă, nu e decît o coardă de pian. Dar tipul mai bun foloseşte cîteva corzi, răsucite sub presiune, cu diamante industriale încastrate între ele. În consecinţă, dacă victima reuşeşte să ridice o mînă pentru a o interpune între garotă şi gît, atacantul poate folosi muchiile diamantelor pentru a-i tăia degetele.

Acest lucru începu acum să se întîmple.

Saul se zbătea, simţind firele împănate cu diamante tăind ca un fierăstrău, înainte şi-napoi, prin degetele pe care şi le încleşta protector peste coardele vocale. Diamantele îi muşcau din carne şi-i rodeau oasele. Sîngele şiroia peste antebraţ. Chiar cu mîna în chip de tampon, simţea apăsarea garotei tăindu-i respiraţia. Se sufoca.

Uşa se deschise. Pollux intră, distrăgîndu-i un moment atenţia lui Castor.

Saul cîştigă timp. Deşi i se-nvîrtea capul din lipsă de oxigen, trase de braţ înainte, strîngînd pumnul, îndoind cotul şi izbind înapoi cu toată puterea. Lovitura îl nimeri pe Castor în piept. Andr Rothberg îl învăţase bine. Cotul zdrobi coastele. Oasele trosniră, străpungînd un plămîn.

Gemînd, Castor slăbi strînsoarea, clătinîndu-se înapoi.

Saul nu pierdu vremea cu scosul garotei. În timp ce Castor se înmuia, se răsuci, simţind în cot o durere ascuţită, îşi dădu seama că şi-l fracturase, dar nu conta. Antrenamentul lui Rothberg se baza pe teoria că unele părţi ale corpului încă mai pot funcţiona ca arme, chiar cînd sînt rănite. Cotul se număra printre acestea.

Saul îşi îndreptă braţul, neluînd în seamă durerea, continuînd să se întoarcă. Latul mîinii rigide îl nimeri pe fratele lui Castor, Pollux, în beregată. O lovitură ucigătoare. Pollux căzu necontrolat, în convlusii. Incredibil, în ciuda traumatismului pectoral grav, Castor încă nu căzuse. O palmă trîntită în coastele sfărmate îl aruncă înapoi. Se prăbuşi, tremurînd în chinurile morţii. Saul îşi smulse garota de la gît şi se răsuci spre Eliot.

– Chiar o doream. În ultimul moment, n-am putut. Nu

te-aş fi ucis.

Eliot se albi.

– Nu. Te rog.

Saul ridică *Uzi*-ul pe care, în încăierare, îl scăpase.

– Acum, ceru el feroce. Cu un pas înainte, îşi îmbrăţişă tatăl. Strîngîndu-l în braţul rănit, cu celălalt ridică arma pînă la nici un centimetru distanţă.

Eliot se zvîrcolea.

Ţinîndu-l strîns, Saul apăsă pe trăgaci. Continuă să-l ţină apăsat. *Uzi*-ul pîrîia, ejectînd tuburile goale, scoţînd un zgomot ca al unei maşini de cusut.

Care destrăma inima tatălui său.

– Oricum n-aveai.

Saul şiroia de sînge, în timp ce trupul cutremurat al bătrînului îi luneca din braţe.

– Pentru Chris, mai gemu el.

Şi-şi dădu seama că începuse să plîngă.

Îşi înfăşură într-o batistă degetele însîngerate. Oasele, deşi roase de garotă, aveau să se vindece. Îl sfîşia o durere intensă, dar o ignoră, scoţîndu-şi repede hainele ude şi pline de sînge, pentru a lua cămaşa de doc şi blugii uscaţi ai lui Pollux.

Avea multe de făcut. Gardienii şi poliţia nu vor ajunge acolo curînd. Nu îndrăznea să se întoarcă la furgoneta furată, aşa că trebuia să ia *Ford*-ul, deşi turiştii alarmaţi de împuşcături aveau să-l vadă plecînd la volanul lui. Găsise cheile la Pollux. Pentru siguranţă, urma să-l abandoneze curînd. Dacă reuşea să ajungă la Vancouver, putea să dispară.

Şi pe urmă? Poliţia nu deţinea nici o pistă.

Dar breasla? Avea să fie vînat în continuare? Pînă nu se asigura că era liber, n-o putea căuta pe Erika.

Ploaia năvăli înăuntru cînd deschise uşa căsuţei. Privi în urmă, la cadavrul lui Eliot. „Pentru Chris“, spusese. Acum, glasul i se frînse.

– Şi pentru mine.

Epilog

Urmările sancțiunii

ABELARD ŞI HELOISE

Franța, 1138

Peter Abelard, cîndva canonic al bisericii Notre Dame, odinioară respectat drept cel mai mare dascăl al zilelor sale, căzuse în dizgrație din dragoste pentru frumoasa sa învățăcea, Heloise. Castrat de unchiul ei furios datorită sarcinii, urmărit de duşmani invidioşi, dornici să profite de prăbuşirea lui, a întemeiat o casă sigură, Paraclet-ul, şi a poftit-o pe Heloise, acum călugăriță, să aibă în grijă acea mănăstire. Emascularea lui i-a împiedicat să se împreuneze în dragoste, ci, devotați unul altuia ca frate şi soră, au alcătuit documentele – istoria calamităților a lui Abelard, scrisorile Heloisei – care au devenit izvorul legendei tragicei lor pasiuni. Abelard a murit, dezamăgit, ostenit, unii zic că de inimă rea. Deshumat din stăreția Saint Marcel, trupul său i-a fost în taină adus Heloisei la Paraclet, unde după mai mult de douăzeci de ani de jale a murit şi ea, odihnindu-se în țărînă lîngă el. Rămăşițele lor pămînteşti au fost mutate de mai multe ori de-a lungul veacurilor următoare, dar în cele din urmă s-au pogorît întru veşnică hodină în mormîntul ce le poartă numele, în cimitirul *Pre-Lachaise* din Paris.

Unde şi-au găsit sanctuarul etern.

SUB TRANDAFIR

FALLS CHURCH, VIRGINIA (A.P.) – .*O puternică explozie a distrus azi-noapte o seră de lîngă domiciliul lui Edward Franciscus Eliot, fost Şef al Contraspionajului în cadrul Agenției Centrale de Informații. Eliot, un entuziast al trandafirilor, a fost asasinat acum şase zile, aflat în vacanță în Columbia Britanică, Canada. Fune-*

raliile sale desfăşurate marţi la Washington au demonstrat un rar consens între legislatorii democraţi şi republicani, care au deplîns unanim dispariţia unui american de seamă. „Şi-a slujit patria cu altruism timp de peste patruzeci de ani," a rostit preşedintele. „Îi vom simţi lipsa, cu multă durere."

Explozia de azi-noapte, după cum afirmă anchetatorii, a fost provocată de o bombă masivă cu termită. „S-a declanşat o căldură incredibilă," a anunţat o oficialitate din partea Departamentului pompierilor, în cadrul unei conferinţe de presă. „Ceea ce nu s-a făcut scrum, s-a topit. Nu ne-am putut apropia de seră timp de cîteva ore. Nu-mi pot închipui de ce ar fi dorit cineva s-o distrugă. Mi s-a spus că acei trandafiri erau fantastici, unii dintre ei extrem de rari, chiar unicate. Nu are nici un sens."

Misterul s-a adîncit cînd pompierii care degajau ruinele au descoperit un seif de oţel, încuiat, sub seră. Personalul C.I.A., în cooperare cu F.B.I.-ul, au oprit accesul în zonă.

„Am lucrat toată noaptea la deschiderea lui," a declarat un purtător de cuvînt. „Căldura bombei cu termită topise încuietorile. În cele din urmă, a trebuit să-l tăiem. Seiful fusese folosit pentru depozitarea de documente, atîta lucru ştim. Dar ceea ce conţineau documentele e imposibil de dedus. Căldura a penetrat prin pereţii seifului. Documentele au fost calcinate complet."/

MÎNTUIREA

Strîngînd cu voluptate coada hîrleţului în mînă, Saul arunca pămîntul pe malul şanţului. Lucra de cîteva ore, savurînd tensiunea muşchilor, prelingerea sudorii cinstite. Un timp, Erika săpase alături de el, dar apoi în casă începuse să plîngă copilul şi intrase să-l alăpteze. După aceea, împletise şi copsese pască pentru pîinea de Sabbath. Privind-o cum mergea spre casa clădită din blocuri

de beton zugrăvite în alb, la fel ca şi celelalte construcţii din aşezare, zîmbise admirativ la adresa forţei, demnităţii şi graţiei sale.

Cerul era azuriu, soarele de un alb topit. Îşi şterse fruntea şi reveni la treabă. Cînd reţeaua şanţurilor de irigaţii avea să fie terminată, urma să sădească seminţe de legume şi viţă-de-vie. Apoi, aştepta să vadă dacă Dumnezeu îşi juca rolul Lui, trimiţînd ploaia.

El şi Erika veniseră în acea aşezare – la nord de Beersheba şi regiunea deşertică – în urmă cu şase luni, chiar înainte de naşterea copilului. Doriseră să ajute la extinderea frontierelor unei naţiuni, însă, deziluzionaţi de rivalităţile internaţionale, se ţinuseră departe de pămînturile contestate de către arabi, preferînd să dezvolte naţiunea înlăuntrul ei, mai degrabă decît spre exterior. Hotarele, însă, nu erau niciodată departe. Un atac neaşteptat era posibil oricînd, aşa că avea grijă să poarte oriunde se ducea o armă asupra lui. Lîngă şanţ zăcea o puşcă de mare putere.

În ceea ce privea sancţiunea, considera că se protejase. Teoretic, comunitatea informativă continuase să-l urmărească, aşa că, după pedepsirea lui Eliot, îşi contactase reţeaua, deopotrivă cu reprezentanţi ai M.I.-6-lui şi K.G.B.-ului. Dezvăluirea conspiraţiei care implica descendenţi ai grupului Abelard iniţial contribuise mult la revenirea lui Saul în graţiile lor. Simţiseră o plăcere amară în a afla că suspiciunile lor privind sabotarea internă a operaţiunilor fuseseră justificate. Luînd măsuri pentru a remedia pagubele produse de amestecul lui Eliot şi al grupului său, lăsaseră tensiunile globale să-şi urmeze cursul firesc.

Reţeaua lui Saul, totuşi, îi ceruse încă un gest de loialitate înainte de a-l absolvi de orice vină. Documentele, spusese el. Colecţia de scandaluri a lui Eliot. Şantajul care-l menţinuse la putere. „Dar nimeni nu ştie unde se găsesc aceste documente," replicase agenţia. „Ba nu, ştiu eu," răspunsese Saul. Se gîndea la documente

de prima oară cînd îi explicase Hardy despre ele. Unde le-ar fi ascuns Eliot? Închipuie-ți că ești el. În locul lui Eliot, eu unde le-aș fi ascuns? Un om obsedat de jocuri de cuvinte. A cărui întreagă viață fusese bazată pe principiul *sub rosa.* Sub trandafir? Bătrînul n-ar fi putut alege nici o altă ascunzătoare. Refuzînd să predea documentele pentru ca să nu profite altcineva de ele, Saul propusese un compromis, aruncase sera în aer și le distrusese. Președintele, în ciuda laudelor publice aduse lui Eliot după moarte, se simțise imens de ușurat.

Dar regulile sancțiunii trebuiau să fie absolute. Saul nu a primit decît imunitatea neoficială. „Ceea ce acceptăm să facem e să închidem ochii," i-a spus un ofițer superior de informații. „Dacă te ascunzi destul de bine și nu mai scoți capul, îți promitem că nu vom veni să te căutăm."

Iar acest lucru îi convenea de minune lui Saul. Precum Candide în grădina sa, se retrăsese din lume, bucurîndu-se de plăcuta oboseală a muncii manuale, săpîndu-și șanțul de irigații. Reflecta la mormîntul săpat de Chris în Panama. Acum viața, nu moartea, avea să răscolească pămîntul. Obiceiurile vechi se șterg greu însă și cînd s-a angajat să întemeieze un cămin pentru Erika, fiul lor și el însuși, i-a învățat pe tinerii din sat cum să se apere dacă așezarea era vreodată atacată. La urma urmei, era înainte de toate un luptător și, deși se dezisese de profesiune, talentele sale puteau fi folosite constructiv. Îl frapă ca ironic faptul că mulți dintre băieții pe care-i instruia fuseseră adoptați de sat: orfani. Reluat de astă dată, procesul părea justificat. Dar, în timp ce arunca și mai mult pămînt din șanț, își aminti că și Eliot se simțise justificat.

Se așteptase ca răzbunarea să-i aducă satisfacții. În schimb, îl umplea de îndoieli, bîntuindu-l. O viață de iubire, indiferent cît de greșit orientată, nu putea fi ștearsă din memorie, nu mai mult decît ar fi putut să fie ștearsă iubirea lui pentru Chris. Sau pentru Erika. Numai

dacă ar fi stat lucrurile oarecum altfel. În momentele sumbre, Saul se lupta cu el însuşi. Poate că tot ceea ce dorise cu adevărat fusese ca tensiunea din casa de odihnă să dureze la nesfîrşit. O pedeapsă prelungită. Eliot şi el, imobilizaţi acolo pentru totdeauna. Uniţi prin ură.

Şi iubire.

Apoi, însă, moralul i se lumina. Privind cerul imens şi cald, simţind izul ploii în văzduh, o asculta pe Erika vorbindu-i copilaşului în casă, în căminul lor. Îl podidea afecţiunea, întregit, spre deosebire de dragostea pervertită pe care i-o sădise în suflet Eliot, şi-şi dădea seama că tatăl său greşise. *Indiferent cît de mult ai încerca, niciodată nu vei mai fi normal:* unele dintre ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl lui. Ticălosule, te-ai înşelat! Iar Saul, care într-un sens anume fusese toată viaţa orfan, se desfăta cu gîndul de a-i fi tată fiului său.

Puse jos cazmaua, însetat, retrăgîndu-se de sub prea marea arşiţă a soarelui, cu puşca în mînă, spre casă. Intrînd în umbra acesteia, simţi aroma pascăi de a doua zi, se apropie de Erika şi o sărută. Mirosea minunat a zahăr, făină, sare şi drojdie. Braţele ei puternice, capabile să ucidă într-o clipă, îl îmbrăţişară strîns. I se puse un nod în gît.

Bînd apă rece dintr-un bol de lut, se şterse la gură şi traversă odaia pentru a-şi privi fiul înfăşurat într-o păturică, în leagăn. Prietenii din aşezare îi comentaseră la început numele.

– Ce nu merge la el? întrebase Saul. Cred că e un nume frumos.

– Christopher Eliot Bernstein-Grisman?

– Şi?

– Jumate creştin, jumate evreu?

– Chris mi-a fost prieten. De fapt, s-ar putea spune că a fost fratele meu.

– Sigur. Chris Grisman. O să le placă la nebunie cînd s-o duce la şcoală. Şi cu Eliot ce e?

– Crezusem că era tatăl meu. Acum sînt sigur ce-a fost. Nu contează. Sînt ceea ce a făcut el din mine.

Prietenii nu înțelegeau. Dar, bolnav în adîncul inimii, Saul nu înțelegea nici el.

Chiar mai mult decît asupra numelui băiatului, prietenii din sat i-au atras atenția spre un lucru unic din apropierea casei Bernstein-Grisman. Părea un miracol, spuneau ei.

Un semn de la Dumnezeu că localitatea îşi primise binecuvîntarea. Altfel, cum s-ar fi putut explica?

Un om (cu un trecut, se zvonea în aşezare, şi nu fără respect) care nu cultivase nimic în viața lui? Şi pe un sol atît de arid?

Un trandafir mare şi negru.

Sfîrşit

David Morrell este autorul romanului „First Blood", cel care a lansat faimosul personaj Rambo.

Bestseller-urile lui, precum „Frăția pietrei", „Liga nopții și a ceții", „Măsuri disperate", au fost traduse în 23 de limbi și publicate în peste 15 milioane de exemplare.

EDITURA MIRON

Lei: 12500